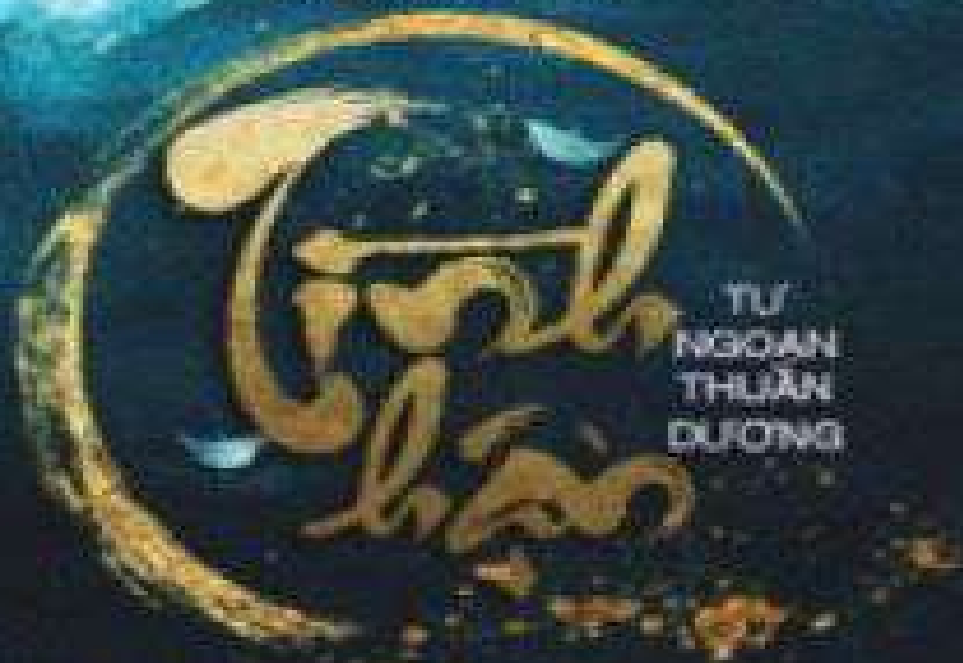

T2 TEAM | BLACK

TU
NGOAN
THUAN
DUONG

*"Cường sĩ năng, thao khát năng,
chúng chưa từng hội hận."*

Mục lục

Lời Nói Đầu

Chương 1: Trận Chiến Vương Quyền

Chương 2: Gậy Người Đập Người

Chương 3: Bi Kịch Niêm Lâu

Chương 4: Tạm Biệt Trác Vũ Hạo

Chương 5: Thoát Biến

Chương 6: Du Hoa Hoa

Chương 7: Mánh Lối

Chương 8: Mặt Nạ

Chương 9: Lật Tẩy

Chương 10: Khương Công Núi Yên Châu

Chương 11: Kẻ Vạch Trần

Chương 12: Tâm Nguyên

Chương 13: Một Lần Đến Thăm

Chương 14: Kẻ Ngoại Tộc

Chương 15: Đại Điện

Chương 16: Giữ Chặt Hay Buông Bỏ?

Chương 17: Yêu Không Hối Hận

Chương 18: Hôn Lễ Không Trọn Vẹn

Chương 19: Chẳng Thế Yêu Theo Lễ Thường

Chương 20: Kết Thúc?

Chương 21: Vì Sao Làm Vua?

Chương 22: Tân Cam

Chương 23: Hôn Lễ Thực Sự

Chương 24: Người Giống Nhau

Chương 25: Chu Khắc

Chương 26: Cứu Mạng

Chương 27: Lễ Huý Nhật

Chương 28: Định Kế

Chương 29: Mất Tích

Chương 30: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện (1)

Chương 31: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện (2)

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu

Trước khi bắt đầu vào truyện, tớ, Tư Ngoạn Thuần Dương có một số điều muốn nói rõ với các bạn.

1. "Tình hận" tuy không phải tác phẩm đầu tay nhưng là tác phẩm đầu tiên tớ trình diện trên wattpad nên Dương mong các bạn tôn trọng tác giả, tác phẩm, tôn trọng luật bản quyền và luật sở hữu trí tuệ; không đạo, nhái hay ăn cắp bất cứ tình huống, chi tiết nào trong truyện. Dương ích kỉ lắm, tính chiếm hữu cũng cao, nhưng không có nghĩa đó là lý do tớ đưa ra yêu cầu này. Chẳng ai lại muốn đứa con tinh thần bị xâm phạm, cắt xén, biến chất lung tung cả, kể cả xin phép đảng hoàng cũng không thể.

2. Ý tưởng cho "Tình hận" đến với tớ rất ngẫu nhiên. Chẳng biết hôm nào ý, chỉ nhớ là hồi hè lên lớp chín, đang ngồi học bỗng nhiên nghĩ ra câu truyện tình này. Tớ vốn thiên về lối viết tâm lí, hồi đó còn mê truyện cổ trang Trung quốc, và một nửa số đó lấy bối cảnh cung đình, viết về cuộc tranh đấu xoay quanh những nữ nhân trong hậu cung. Khi ý tưởng đến, tớ chợt nghĩ, sao mình không đi theo một hướng khác, ví dụ như về quyền lực triều đường chẳng hạn, và thế là hai anh em Trác gia ra đời. Thêm nữa, đọc xong "Trọng Tử", tớ bị hấp dẫn bởi những mối tình day dứt, dẫn vật, hữu duyên vô phận, và, nàng Diễm Cơ cùng huyết thống với hai anh em Dạ Hàn, Vũ Hạo đã xuất hiện.

3. Những nhân vật, tình tiết, nội dung xuyên suốt đều dựa vào chất xám của bản thân, chưa từng đem bất cứ một điều gì đọc được từ ngoài vào tác phẩm, dù cho có hay và đặc sắc đến đâu. Đừng hiểu lầm, không phải tớ kiêu, không muốn học hỏi thêm kinh nghiệm mà điều tớ muốn nói ở đây

chính là sự trùng hợp. Nếu các bạn đọc thấy tác phẩm nào có điểm giống thì đó chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp, đừng đem tác phẩm của tớ so với người ta, cũng đừng làm điều ngược lại.

4. Truyện tớ đang được mặc định dán nhãn "incest", mà các bạn thì hiểu từ này nghĩa là gì đúng không? Nếu các bạn thực sự yêu thích thể loại này thì hãy đọc, đến lúc đọc rồi ráng chịu, đừng gào mồm bảo truyện tớ không hợp "thuần phong mỹ tục Việt Nam" rồi đe dọa report. Tớ gặp trường hợp này rồi đấy. Nói thật nhé, tớ đếch sợ đâu, bản gốc đang ở máy tính của tớ, report thì tớ lại post cái khác. Nói chung là không có gì đập tắt được "Tình hận" đâu. :)

5. Vấn đề vote và comment tớ vẫn phải nhắc, dù biết chắc các bạn sẽ mất hứng. Dương rất hám fame, nên nhìn lượt view ngày một tăng mà vote cứ đứng ì tại chỗ, comment cũng trắng báng mà ruột đau như cắt, nước mắt đầm cmn đìa. Ok, bạn không vote, có lẽ tại truyện tớ không hay hoặc không hợp thị hiếu của bạn, bạn đọc một, hai chương rồi click back trong im lặng. Không vấn đề. Nhưng việc bạn đọc nguyên hơn bảy mươi chương (trước khi Dương quyết định sửa lại toàn bộ) mà không hề vote lấy một lần hay comment lấy một cái lại là vấn đề rất lớn. Gọi là gì ấy nhỉ? Phải rồi đấy, đọc chừa.

Tớ không nói đến lí do mà chỉ đề cập đến hậu quả. Dương viết vì đam mê, viết vì sở thích nhưng lại coi độc giả là một phần niềm vui mình có được trong quá trình hoàn thành tác phẩm. Bạn vote để tớ biết bạn đã đọc? Cảm ơn. Bạn comment để tớ biết bạn quan tâm đến truyện của tớ? Rất vui lòng. Bạn âm thầm đọc rồi âm thầm đi mà không để lại bất cứ dấu hiệu gì cho thấy sự tồn tại của bạn? Dương nghĩ là bạn nên thay đổi ngay từ bây giờ.

6. Trước đây mỗi chương mình đặt yêu cầu 2000 từ, nhưng vì các bạn chê ngắn nên mình đã gộp chương, trở thành trung bình một chương 4000 từ.

7. Những chỗ có đánh dấu (số), ví dụ như (1), (2),... là những chỗ tớ cần chú thích, sẽ để phần giải thích cuối mỗi chương, tránh tình trạng làm tụt mood của các bạn nhé.

8. Bạn đã đọc hết bảy điều trên, nếu vẫn muốn tiếp tục đồng hành cùng Dương thì xin mời lật qua phần tiếp theo. Have a nice trip :3

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trận Chiến Vương Quyền

Khanh Liêu hoàng đế trị vì Nam Vân quốc là một minh quân, điều hành đất nước bằng trí tuệ tuyệt đỉnh và tài năng quân sự thiên bẩm, dùng lời nói đánh vào lòng người, sử dụng tài ngoại giao khiến các nước lân bang phải cúi đầu nể phục. Không chỉ vậy, Người còn bao lần đích thân chinh chiến nơi sa trường, trăm trận trăm thắng, bờ cõi Nam Vân cứ thế ngày một mở rộng, thiên hạ lúc nào cũng được no ấm, thái bình.

Một hoàng đế tài giỏi như vậy tiếc rằng băng hà khi mới qua tuổi tứ tuần.

Người có rất nhiều hoàng tử, tất cả đều giỏi giang và đã được định sẽ làm nên đại sự, thế nhưng chỉ vì một truyền thống tàn khốc của Trác tộc mà người đương nhiệm không thể lập sẵn ngôi thái tử. Bao đời Trác đế cho đến lúc quy tiên vẫn chưa biết ai sẽ kế thừa vương vị, bởi lẽ sau quốc tang, trận chiến giành ngai vàng mới thực sự bắt đầu.

Trong số các hoàng tử, hai người con của Từ thực phi là được Khanh Liêu hoàng đế yêu quý nhất. Người anh tên Trác Dạ Hàn, được ban danh "Lạc vương"; người em kém một tuổi, tên Trác Vũ Hạo, được ban danh "Thuần vương". Hai huynh đệ bọn họ đều thừa hưởng tài năng, trí tuệ thiên bẩm từ hoàng đế và vẻ đẹp của thực phi. Không ai có thể phủ nhận, Lạc vương và Thuần vương là cặp huynh đệ xuất chúng, giỏi giang nhất Nam Vân quốc này.

Hoàng đế băng hà, trên di chiếu ghi rõ quy định về cuộc chiến huyết tộc: chỉ có người trụ lại cuối cùng mới có thể khoác ngự bào, đường hoàng

bước lên đỉnh cao của quyền lực. Như bao đời, trước khi Người quy tiên, văn võ đại thần cùng chúng phi, con cái phải túc trực quanh long sàng, người được chọn sẽ công cáo di chiếu nhằm đề phòng có kẻ chỉnh sửa, xuyên tạc, thậm chí là tìm cách hủy bỏ nó. Lần này, người có được vinh dự nhường ấy chính là Thượng Tiễn Lô Mẫn - hiền đệ của Trác đế đời thứ mười, cũng là thúc phụ của Khanh Liêu hoàng đế.

Nam Vân Thái Tổ - người đầu tiên lập ra nhà Trác đã lựa chọn thử thách này, những đời sau bắt buộc phải tuân theo. Không phản đối, không cải cách, không bàn luận, những người trong cuộc chỉ có thể cắn răng bước tiếp trên con đường tàn khốc mà tiền nhân định sẵn; chẳng ai biết tại sao Nam Vân Thái Tổ lại đề ra truyền thống mạo hiểm và điên rồ tới vậy, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra trong thời gian ngai vàng chưa định: thân vương mưu đồ tranh giành với các hoàng tử; đại thần thừa cơ lộng quyền, ngoại thích dựa cơ hoàng hậu đảo chính, ngoại bang nhắm nhe xâm lược,... Tuy vậy, mười một đời họ Trác vẫn ngang tàng ngự trị bốn cõi, đời sau nối tiếp đời trước tạo nên tượng đài dường như không gì đánh đổ được. Có hay không, lịch sử sẽ tiếp diễn lần thứ mười hai?

Điện Thuần vương.

Tiếng đàn truyền đi khắp mọi góc ngách trong điện. Từng cung nhạc trầm bổng, rung động lòng người khiến bất cứ ai cũng phải xuýt xoa ngưỡng mộ. Còn ai khác nữa, ngoài Thuần vương Trác Vũ Hạo phong lưu, dùng âm nhạc để mê luyện nhân gian. Quốc tang, lệnh ban bố cấm mở tiệc tùng, không tụ tập vui chơi, ấy vậy mà chàng vẫn ung dung ngồi ở tấm điện đánh đàn, nên nói là chàng bất hiếu hay không đây?

Nhưng hãy trông kìa, chàng đâu đánh cho vui tai, cho thỏa cái sự buồn chán nếu cuộc sống không có âm nhạc. Nét sầu muộn, ưu tư hiện rõ trên đôi mày đang nhíu chặt. Tiếng đàn cũng dần dần chuyển sang nhịp dài, nặng nề hơn, sự bất mãn tăng dần trong từng nốt nhạc.

- Thuận vương.

Chàng dừng tay, ngược lên nhìn người đang quỳ trước mặt. Cung nữ ấy là người bên cung Văn Lam, hẳn, mẫu phi chàng đã đến.

Từ thực phi năm nay đã trạc tuổi tứ tuần, thế nhưng nhan sắc vẫn khiến hoa nhường nguyệt thẹn, khiến các tỷ muội trong hậu cung không khỏi ghen tỵ và ngưỡng mộ. Mỗi bước đi, dáng đứng đều lộ rõ phong thái cao quý, khí chất tao nhã không ai sánh bằng. Tài sắc là vậy, được nhiều người tung hô ngưỡng mộ là vậy, nhưng ẩn trong đôi mắt kia vẫn phảng phất một nỗi phiền muộn, bi ai. Phu quân qua đời, các con huynh đệ tương tàn, người làm mẹ như bà vui sao cho nổi?!

Trác Vũ Hạo làm như không để ý đến nỗi niềm đong đầy trong đáy mắt kia, hào sảng vái lạy bà:

- Nhi thần tham kiến mẫu phi.

Thực phi nhìn thật kỹ nghi tử của mình, lại đưa tay lên áp vào má chàng, xót xa bảo:

- Đạo này con gây đi nhiều quá ! Con... còn chịu nổi không? Nếu con không ham tranh đấu, muốn bình yên rút lui, mẫu phi sẽ tìm mọi cách bảo toàn cho con, con cũng có thể nhờ Dạ Hàn che chở.

Nghe đến tên hoàng huynh, Vũ Hạo ngay lập tức lộ vẻ khó chịu:

- Mẫu phi lo nhi thần không đủ năng lực sao? Bảo nhi thần rút lui? Thật nực cười. Cho dù nhi thần không tranh giành cũng sẽ bị những người khác hãm hại. Chẳng có lý do gì buộc nhi thần phải dừng lại trong khi Trác Dạ Hàn và mọi người đang nhe nanh giơ vuốt như những con thú hoang cấu xé nhau cả.

- Hạo nhi ! - Giọng bà thẳng thốt. - Mẫu phi không có ý đó. Mẫu phi chỉ sợ con không có hậu thuẫn vững chắc như Dạ Hàn và Tô vương, cũng sợ con bị các hoàng tử khác hãm hại. Tính con, mẫu phi biết...

Nói đến đây, Trác Vũ Hạo đã giận đến tái mặt. Không ngờ mẫu phi lại coi thường chàng đến mức này. Không những không ủng hộ, lại còn khuyên chàng rút lui. Ý gì đây? Tại sao mẫu phi lại không khuyên Trác Dạ Hàn? Lẽ nào dù chàng có cố gắng tới đâu cũng không được mẫu phi tin tưởng bằng Trác Dạ Hàn?

Không đâu. Chàng sẽ thắng. Chàng đã đánh bại được ba người con trai của Vương đức phi và Âm sung dung. Rồi sau đó sẽ đến Tô vương - trưởng tử Lưu hoàng hậu, cuối cùng là Trác Dạ Hàn, đối thủ lớn nhất của chàng, cũng là vị hoàng huynh được sinh ra từ cùng một người.

Nhất định là vậy !

- Mẫu phi, người muốn hai huynh đệ không phải đối địch nhau, nhưng đâu biết được nhi thần không cam lòng. Tại sao lúc nào cũng là Hàn huynh hơn nhi thần? Trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế, người bảo con còn phải chịu khom lưng núp dưới cái bóng của Hàn huynh tới khi nào nữa đây?!

- Không phải. - Giọng thực phi yếu ớt.

- Mẫu phi đừng trách nhi thần. Vũ Hạo quyết rồi. Đã dẫn thân vào cuộc chiến này thì sẽ đi đến cùng, đấu một phen sống chết với hoàng huynh. Mẫu phi đừng nói gì nữa, xin người mau hồi tẩm cung đi.

Từ thực phi ngược đôi mắt buồn nhìn bóng lưng đang xa dần. Lúc lâm bồn, bà đã khóc sướt mướt và oán trách rằng tại sao hai đứa con trai tội nghiệp của mình lại phải chịu ứng mệnh đế vương. Nếu sớm biết có ngày này, thà rằng bà không...

"Con và Hàn nhi đều là hài tử của ta, có trở thành hoàng đế hay không không quan trọng. Điều mấu phi cần, chỉ là cuộc sống bình yên, vô lo vô nghĩ cho cả hai. Tiếc rằng, số phận định đoạt sinh ra trong hoàng tộc, không ai có thể thay đổi được."

Theo quy định, người được chọn là người được tiên đế tin tưởng nhất, có trách nhiệm bảo vệ trận chiến vương quyền diễn ra suôn sẻ, ngăn không cho các thế lực khác thừa cơ lộng hành, chính vì thế người này còn được coi là nắm giữ nhiều quyền lực nhất trên Đại điện. Thế nhưng, lần này Lưu hoàng hậu lập mưu kéo Thượng Tiễn Lô Mẫn vào một vụ rắc rối, lấy cớ buộc ông phải từ quan. Biết nếu càng ngoan cố sẽ càng khiến mọi chuyện trở nên lằng nhằng, Thượng Tiễn Lô Mẫn đồng ý cáo quan nhưng với điều kiện quyền lực hiện tại phải giao cho hai người dưới trướng ông.

Lý Trình trở thành hữu tướng quân trong khi Triệu Mạc trở thành tả tướng quân; Lưu hoàng hậu giữ quốc ấn, cùng tế tướng, hai vị tả hữu tướng quân chấp chính trên Đại điện. Dĩ nhiên, Lưu hoàng hậu muốn đưa đứa con trai độc nhất Trác Hương Hăng của mình lên làm hoàng đế, vì thế ngầm liên thủ với Trác Dạ Hàn và Trác Vũ Hạo diệt trừ các hoàng tử khác. Đến cuối cùng, khi chỉ còn ba người bọn họ, bắt đầu quay ra trở mặt nhau.

Trác Dạ Hàn bây giờ đang thưởng trà trong điện Lạc vương. Hương trà Mộc Đỉnh thanh dịu lan toả khắp phòng, cùng sự yên tĩnh và không gian thoáng đãng toát lên vẻ xa hoa, uy nghi chốn cung đình. Người ngồi trên ghế thêu chỉ vàng nhàn nhã đưa chén trà kề miệng, nhấp môi từng ngụm.

- Lạc vương.

Một nam tử mặc thường phục, không phải vũ lâm vệ hay quan võ nhưng lại được phép đem theo vũ khí, theo cách tiếp cận, có thể đoán ra rằng y chính là cận vệ của Lạc vương, Mộc Hoan. Y có vẻ chần chừ, lá thư trong tay như muốn đưa ra rồi lại rút về, quả nhiên đã khiến Dạ Hàn chú ý.

- Lại không gặp được nữa sao?

- Lý tướng quân cương quyết không ra mặt. Tướng quân sai người trả thư về, bảo lần sau đừng tìm đến nữa, vô ích thôi.

Chàng dẫn mạnh chén trà xuống bàn, nước trong chén sóng sánh chực trào, gợi lên những vệt cắt ngang tí hon. Trác Dạ Hàn vốn không quá lưu tâm đến chuyện có được Lý Trình làm hậu thuẫn hay không, lí do duy nhất chàng gửi thư đến có lẽ là bởi muốn ra uy với những kẻ trong cuộc.

- Còn Triệu tướng quân?

- Triệu tướng quân đã cùng tiểu thư đánh xe đến ngoại thành. Hình như đó chỉ là cái cớ, thuộc hạ thấy đám gia nhân cư xử rất lạ, không chắc chắn lắm về thực hư chuyện này.

Trác Dạ Hàn không vui, tâm trạng trở nên bí bách vô cùng. Chàng chẳng có thêm thông tin gì từ "phía kia", cũng đang đau đầu khi không tài nào phát hiện được nội gián Vũ Hạo đã gài vào, không biết nên giải quyết từ đâu mới là hướng đi đúng đắn nhất. Trong lúc bế tắc, chàng đột nhiên nảy ra một ý. Mặc dù hơi tàn nhẫn, nhưng nếu giúp chàng đạt được mục đích, tội gì bỏ qua.

- Có phải vị tiểu thư người nhắc đến là Triệu Tử Mai không?

- Ngài quen tiểu thư sao? - Mộc Hoan hơi ngạc nhiên, bởi từ trước đến nay Dạ Hàn chưa từng để ý đến bất cứ nữ nhân nào. - Chẳng lẽ...

- Ta đã từng gặp qua. Rất xinh đẹp, rất tài năng, lại hiếu lễ nghĩa, nếu đã gặp một lần thì sẽ không bao giờ quên. Nhưng có điểm này còn đặc biệt thú vị hơn, Mộc Hoan à, - Chàng khẽ cười. - Triệu tiểu thư vốn rất ngưỡng mộ ta.

Phủ tả tướng là một trong những biệt viện lớn nhất kinh thành, huy động những tay thợ giỏi nhất, phải hơn ba năm mới hoàn tất. Bên ngoài cổng có đặt hai bức tượng sư tử đá, làm tăng thêm vẻ uy nghiêm của nhà võ quan. Trác Dạ Hàn đến từ sáng sớm, mang theo tráp phủ khăn thêu kim tuyến. Chàng vừa gõ cửa, lập tức có tên gia nhân ló đầu ra hỏi:

- Ai vậy?

- Báo với Triệu tướng quân rằng Lạc vương tới thăm.

Tên gia nhân nghe đến tên Lạc vương liền luống cuống mở cửa mời Dạ Hàn vào trong, sắp xếp chỗ tiếp đãi xong xuôi mới chạy đi bẩm báo với Triệu Mạc. Lúc ấy, Triệu Mạc đang đánh cờ cùng con gái, tặc lưỡi ném quân cờ đen vào lại hộp. Ông miễn cưỡng đứng lên, cũng không trách cứ tên gia nhân tự làm chủ; thà rằng mời vào rồi tìm lí do đuổi khéo, còn hơn không tiếp để rồi sau này mang thù vào người. Triệu Mạc xoa đầu con:

- Mai nhi, phụ thân bận rồi, đánh cờ với con sau vậy. Lạc vương đến, ta phải ra tiếp khách.

- Lạc vương ư? Đã lâu lắm rồi con chưa được diện kiến chàng, kể từ khi học chung ở Quốc Tử giám. - Vẻ vui sướng lộ rõ trên môi nàng. - Không biết chàng giờ trông ra sao nhỉ?! Giờ chàng đến phủ ta, có thể cho con gặp Lạc vương được không?

Triệu Mạc vội xua tay:

- Không được. Hẳn đến đây chắc chắn không tốt đẹp gì. Con đừng dây vào thì hơn.

Triệu Tử Mai không bằng lòng, mặt xịu xuống ử dột. Triệu Mạc thấy biểu hiện của nữ nhi cũng yên tâm phần nào, nhanh chóng bước ra ngoài. Tuy nhiên, đấy chỉ là cái mẹo lừa. Đợi phụ thân đi khuất, nàng lập tức bám

theo, nấp sau rèm che cửa thư phòng, nơi Trác Dạ Hàn và Triệu Mạc nói chuyện.

- Bái kiến Lạc vương !

Triệu Mạc cúi đầu hành lễ như bình thường. Dạ Hàn chẳng vội, cứ thong thả thưởng trà, lâu lâu lại đá đôi ba câu hỏi han chuyện gia đình. Một hồi lâu Triệu Mạc không thấy đối phương có động tĩnh gì, chỉ nói toàn chuyện phiếm liền đánh bạo dò hỏi:

- Chẳng hay Lạc vương cất công đến tìm lão thần cũng chỉ để tán gẫu thôi sao?

- Bị tướng quân nhìn ra rồi. - Dạ Hàn xoay người, lấy tráp đặt lên bàn, môi mỏng khẽ cười. - Thực ra ngày hôm nay, ta đến đây vì chuyện của Triệu tiểu thư. Đây là lễ quà ra mắt.

Triệu Mạc bỗng chột dạ:

- Ngài có thể nói rõ hơn không?

- Ta từng học cùng tiểu thư, khi ấy đã rất ấn tượng với nàng rồi. Hôm Hội Hoa đăng ở hoàng cung năm ngoái may mắn trông thấy nàng lần nữa, ta lại càng mến mộ tiểu thư đoan trang đức hạnh hơn. Hôm nay mạn phép đến đây, chỉ mong tướng quân tác thành cho ta và nàng.

Triệu Tử Mai này giờ đang nấp sau tấm rèm, nghe được những lời này thì xúc động vô cùng. Tướng mạo xuất thần của chàng đã in vào tâm trí Tử Mai ngay trong lần đầu gặp gỡ; cả thần thái ung dung, tự tại của chàng thiếu niên được bao bọc bởi ánh hào quang ấy cũng khiến người ta say mê.

Triệu Tử Mai không thể ngờ được, trước khi có dịp thổ lộ, chàng đã chủ động bày tỏ tình yêu đối với nàng. Giống như một giấc mơ vậy.

- Lạc vương, chuyện này quá đường đột... Không thể.

Đã nghĩ rằng hôm nay Dạ Hàn đến đây thuyết phục ông, Triệu Mạc còn tính cả tình huống xấu nhất, thế mà vẫn chẳng tài nào đoán được Trác Dạ Hàn mưu kế lôi cả nữ nhi của ông vào cuộc.

Chàng không mấy bận tâm về lời phản đối vốn đã được dự tính trước. Ngược lại, chàng còn cười tươi hơn, từ tốn nhắc người khỏi ghế:

- Triệu tướng quân không cần quá kinh ngạc như vậy. Ta cùng tiểu thư có duyên có số mới được tác hợp gặp nhau, tướng quân nói như vậy là chưa hiểu tình cảm của ta dành cho tiểu thư rồi. Trừ khi tướng quân đưa ra lời giải thích hợp lý. Lẽ nào tướng quân chê bản vương bất tài vô dụng, không xứng với tiểu thư sao? Phải chăng nên hỏi ý tứ của tiểu thư trước khi quyết định?

Vừa nói Dạ Hàn vừa nhìn về phía tấm rèm, Triệu Tử Mai biết rằng mình đã bị phát hiện, xấu hổ đỏ bừng mặt, lén bên bước ra:

- Triệu Tử Mai tham kiến Lạc vương. Vừa nãy bị Lạc vương phát hiện, mong ngài bỏ qua cho hành động thất thổ này.

Dạ Hàn không hề để ý đến vẻ mặt khó xử của Triệu Mạc lúc này, nở miệng cười với Tử Mai:

- Vừa nãy nấp sau tấm rèm kia chắc tiểu thư cũng đã nghe ta ngỏ lời, không biết ý của tiểu thư thế nào?

Triệu Tử Mai hết nhìn cha rồi lại nhìn Trác Dạ Hàn. Dù rất muốn trở thành Lạc vương phi nhưng Tử Mai biết rằng phụ thân nàng có thành kiến với Lạc vương, chuyện cầu thân này khó mà chấp nhận được. Tử Mai sợ rằng Trác Dạ Hàn vì không được đáp lại sẽ thẹn quá hoá giận, bỏ về mất, nước mắt lưng tròng nhìn Triệu Mạc cầu cứu.

"Phụ thân... "

Triệu Mạc hồi hận vì đã không lường trước được tình huống, lòng càng rối bời, không biết phải xử trí ra sao cho hợp tình hợp lí. Nếu từ chối, với tính cách của Lạc vương ắt sẽ bị ghi thù, nhưng nếu đồng ý, từ nay về sau tính mạng con gái ông phải gắn liền với số mệnh Trác Dạ Hàn, Triệu Mạc không nỡ dâng nữ nhi đến miệng cọp. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng bất lực cúi đầu:

- Lạc vương, hi vọng từ nay về sau ngài thay người cha này chăm sóc cho nữ nhi, nể mặt thần mà chiếu cố nó.

- Triệu tướng quân cứ yên tâm. Ta sẽ dốc hết khả năng bảo vệ tiểu thư, sẽ không để tiểu thư phải chịu khổ. Đúng ngày này tháng sau, ta sẽ đem kiệu hoa đến rước tân nương. Về phần sính lễ, mười rương vàng, mười rương bạc, ngọc trai, đồi mồi năm hòm, lụa gấm năm mươi xấp,... hôm đó ta đều chõng đủ ở sân.

Đúng một tháng sau, Trác Dạ Hàn trong bộ tân lang đến phủ tả tướng, theo sau là kiệu hoa, kèn trống náo nhiệt. Đúng là phải tiêu tốn không ít, chỉ nhìn vào chiếc kiệu dát vàng kia cũng đủ biết Lạc vương giàu có cỡ nào. Triệu Tử Mai sung sướng từng bước tiến vào trong kiệu, không tránh khỏi bao con mắt ghen tỵ của những nữ nhân khác. Nghĩ đến Trác Dạ Hàn sẽ là phu quân của nàng, Triệu Tử Mai đã kiêu ngạo không thôi.

Các khách mời được mời đến dự tiệc đã chờ trong Khuyết lâu từ lâu.

Có hoàng hậu, tứ phi, hoàng thân quốc thích, các đại thần trong triều và cả sứ thần các nước lân bang cũng đều có mặt. Khuyết lâu rộn rã tiếng nói cười vui vẻ. Hàng nghìn người ở đây, mỗi người một vẻ, toàn là những bậc quyền quý cao sang, khoác lên mình những trang phục lộng lẫy, vô tình đã làm chìm mất cá nhân. Tuy nhiên, một số người nhờ bức tranh xa hoa ấy

càng tôn thêm sức hút của mình, điển hình là Cửu công chúa Trác Diễm Cơ.

Nàng đi tới đâu, hàng nghìn con mắt dõi theo đến đấy. Bọn họ không chỉ ngưỡng mộ nàng là một tiểu mỹ nhân mà còn vì trí tuệ và tài năng tuyệt đỉnh của vị công chúa cao quý. Cửu công chúa sinh ra, cầu vồng bảy sắc xuất hiện trên nóc cung Nguyệt Hân của Bạch hiền phi. Da dẻ mịn màng, môi đào đỏ tươi, mắt ánh sắc ngọc, từ nhỏ nàng đã nức tiếng gần xa. Năm bốn tuổi, bắt đầu theo học ở Quốc viện, vượt xa tất cả những đứa trẻ khác. Ngâm thơ, vịnh quạt, đánh cờ, hoạ tranh,... nàng đều tinh thông, trổ tài ở các buổi tiệc hoàng cung khiến người người ngưỡng mộ, yêu thích.

Tuy nhiên, nàng lại không có được một sức khoẻ cho xứng với tài năng của mình. Thân thể sinh ra vốn yếu ớt, ít tiếp xúc với bên ngoài nên không tránh khỏi da dẻ nhợt nhạt, dù trang điểm cũng không khá hơn là bao. Mười bốn tuổi, nhưng lại gầy gò và nhỏ hơn nhiều so với các tiểu thư, công chúa phổng phao khác.

- Đạo này con thường xuyên ở trong điện Tử Trúc, lại không khoẻ nữa ư?

- Mẫu phi đừng lo. Chỉ là nữ nhi không muốn ra ngoài thôi.

Hiền phi không khỏi xót xa khi thấy con gái mình ốm yếu, lại lo lắng bởi không thể gặp tiểu công chúa thường xuyên. Bà cũng là một người thể trạng yếu ớt, khi mang thai lại bị sảy mấy lần, khó khăn lắm mới sinh được Cửu công chúa nên cả bà và tiên đế đều yêu thương nàng hết mực.

Lạc vương và Lạc vương phi sánh đôi bước vào Khuyết lâu trước sự chứng kiến của bao nhiêu người. Trác Dạ Hàn mặc hỉ phục, tóc cột cao bằng lụa đỏ, nắm tay Triệu Tử Mai đi giữa hai hàng người. Chàng cười rất tươi. Một nụ cười hạnh phúc cho những toan tính sắp được thực hiện. Rõ ràng là chàng đã có người trong lòng, không hề muốn nàng buồn vì chàng

có nữ nhân khác bên cạnh, thế nhưng việc quan trọng nhất lúc này là chàng phải giành được ngai vàng. Có ngai vàng mới có chàng. Chỉ khi chàng trở thành hoàng đế mới thoả ước nguyện giữ được nàng trong vòng tay.

Mặc dù không hề cảm thấy vui vẻ, nhưng buộc lòng chàng vẫn phải giả vờ. Trác Dạ Hàn đưa mắt nhìn về phía Thuần vương. Trác Vũ Hạo đã yên vị, cùng Trác Diễm Cơ nói chuyện thân thiết. Dù không biết chuyện gì, vẫn làm chàng thấy khó chịu, làm chàng thấy ghen tỵ. Nhưng không đâu. Chàng muốn Trác Vũ Hạo hãy vui vẻ thêm chút nữa, để rồi sau này, khi chàng hoàn toàn giành thắng lợi, chàng sẽ bước đến trước mặt Vũ Hạo, cười thật ngạo nghễ, ung dung ngồi lên ngai vàng mà thưởng thức dáng vẻ thảm hại của Vũ Hạo khi ấy.

Trác Diễm Cơ ngồi được một lúc, thấy không khí trong Khuyết lâu ngột ngạt nên đứng dậy, ra hậu viên hóng mát. Trác

Dạ Hàn nhân lúc mọi người không chú ý, rời bàn đứng dậy, bỏ mặc Tử Mai tiếp khách một mình, lui ra phía sau tìm nàng.

Trác Dạ Hàn nhẹ nhàng tiến lại gần chỗ nàng ngồi. Hương thơm dịu dịu từ cơ thể Diễm Cơ theo gió quạt quanh bên cánh mũi làm cho đầu óc chàng như tê dại. Mới ngày nào còn là một tiểu nha đầu, băng đi một thời gian, khi đó chàng bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành vương vị mà quên mất sự hiện diện của nàng, bây giờ nhìn lại đã là một nữ nhi xinh đẹp. Trác Dạ Hàn kìm lại hơi thở gấp gáp, khẽ gọi:

- Diễm Cơ.

Nàng giật mình xoay người lại, đôi mắt to tròn và lấp lánh thoáng tia ngạc nhiên.

- Nhị ca ! Sao huynh lại ra ngoài này?

Dạ Hàn không nói gì, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng. Chàng bao nhiêu năm luyện võ nên cơ thể cao lớn, dũng mãnh, so với vị công chúa mười bốn tuổi này lại càng lớn hơn rất nhiều. Diễm Cơ ngồi cạnh giống một chú chim nhỏ bé, yếu ớt khiến người ta muốn cưng chiều, che chở.

- Huynh không ở lại tiếp mọi người mà lại ra đây, chắc là say rồi chứ gì? Uống ít thôi, còn cả tân nương tẩu tẩu đang đợi huynh kìa.

Dạ Hàn cười khan. Chàng không hề muốn chính miệng nàng nhắc tới chuyện của Triệu Tử Mai. Dù có xinh đẹp, có tài năng, có chung thủy với chàng cũng không thể thay thế hình bóng nữ nhân đã đóng đầy trong tim chàng. Ngoài việc dành chút xót thương cho Triệu Tử Mai, chàng không còn thứ tình cảm khác.

Cả đời này, kiếp này, chàng chỉ mong nắm tay nàng mãi mãi không buông...

- Mau vào thôi. Ở ngoài này lâu, ban đêm sương dày lắm đấy !

Trác Dạ Hàn đứng dậy trước, sau đó cúi người toan đỡ Diễm Cơ, bỗng nhiên Trác Vũ Hạo không biết từ đâu xuất hiện, nắm lấy cổ tay Dạ Hàn. Chàng cười châm chọc:

- Tưởng huynh ở đâu, hoá ra lại cùng một chỗ với cửu muội. Tân nương đang tìm huynh, nếu bị nhìn thấy ở đây sẽ không hay đâu.

Dạ Hàn bất mãn hất tay chàng, mắt trừng lên cảnh cáo:

- Chuyện của ta đã đến lượt đệ quản rồi đấy ư?

- Đệ đâu dám quá phận. Chỉ là thấy huynh không tiện. Cứ giao cửu muội cho đệ được rồi, hà tất phiền huynh lo lắng.

- Nhị ca. Được rồi. Đừng nổi giận với tam ca. - Diễm Cơ bối rối. -
Huỳnh vào trước đi. Mọii sẽ đến tìm huỳnh sau.

Trác Dạ Hàn bất lực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh xao của nàng. Ánh mắt tha thiết ấy đâm xuyên qua lồng ngực chàng, khiến trái tim tan chảy. Dạ Hàn không còn cách nào khác, gượng cười trao tay nàng cho Vũ Hạo, để Vũ Hạo siết chặt trong bàn tay ấm nóng, kéo Diễm Cơ lướt qua mặt chàng.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gậy Người Đập Người

- Lạc vương, chàng đừng uống rượu nữa được không?

Giọng thỏ thẻ của nữ nhân cất lên trong đêm thanh tĩnh. Triệu Tử Mai còn mặc nguyên hỉ phục, giày chưa cởi, sốt ruột ngồi trên giường nhìn Dạ Hàn ngất ngưỡng uống rượu. không hiểu sao, từ lúc trở về bàn tiệc, chàng có vẻ không vui. Tử Mai gắng hỏi mãi, kết quả chỉ làm chàng bực mình, không khí cũng vì thế mà trở nên căng thẳng.

Ai đời đêm tân hôn lại tựa một cơn ác mộng. Triệu Tử Mai suýt chút nữa bật khóc, len lén dùng ống tay quạt nhẹ đuôi mắt. Chàng không muốn ngay đêm đầu tiên đã để lại ấn tượng xấu, nhanh chóng đứng dậy, bước đến bên chiếc giường trải hoa đỏ, nhẹ đặt lên khuôn mặt xinh đẹp kia một nụ hôn:

- Tử Mai, là ta không phải, nhưng ta có nỗi khổ riêng, mong nàng hiểu cho.

Quả nhiên, chỉ bằng một động tác nhỏ, chàng đã khiến tâm hồn Tử Mai bay lên chín tầng mây. Nàng mỉm cười e lệ, không quên quàng tay qua cổ chàng, kéo sát xuống mặt mình:

- Lạc vương, đêm khuya rồi... - Âm thanh phát ra có chút khàn đục. - Chúng ta đi nghỉ nhé !

- Dĩ nhiên.

Chàng thuận thế ôm nàng ngả người lên giường. Cứ tưởng rằng mượn hơi men có thể lấy được chút khát cầu nhục dục, thế nhưng ngược lại, chàng càng uống càng tỉnh, trong lòng càng dấy lên cảm giác chua xót không nguôi.

Trác Dạ Hàn đối với Triệu Tử Mai rất tốt, nàng muốn gì cũng được, thích gì cũng cho, riêng chỉ có "chuyện phòng the" là không bao giờ đã động thêm lần nào nữa. Chàng nghĩ rằng, chỉ cần tôn trọng, chiều chuộng là đủ, thế nhưng đâu biết được, đối với một thiếu phụ trẻ măng như Triệu Tử Mai, âm dương hoà hợp mới là thứ quan trọng nhất.

Triệu Tử Mai buồn phiền nhưng không dám kể với ai, cũng không dám đòi hỏi, chỉ có thể giữ lấy trong lòng gặm nhấm từng chút một, mong rằng ngày nào đó, Dạ Hàn sẽ mang ơn nàng, rồi sẽ yêu chiều nàng hơn gấp bội. Chính vì thế, mỗi lần Trác Dạ Hàn đề nghị đến phủ Tả tướng, Tử Mai đều sốt sắng dẫn chàng đi. Mỗi lần Dạ Hàn thuyết phục tướng quân, Tử Mai đều đứng ra năn nỉ, nói đỡ cho chàng.

Triệu tướng quân ngồi chờ người trong thư phòng, khuôn mặt đăm chiêu khiến cho những nếp nhăn như xô lại trên làn da chai sạn, càng làm ông già đi vài tuổi. Có người bước vào, Triệu Mạc lập tức nói:

- Không có ai bám theo người chứ?

- Tướng quân không cần lo lắng, tiểu nhân đến đây thực sự không ai biết cả.

Nam nhân vừa tới không hề hành lễ với Triệu Mạc. Ông vốn khắt khe về lễ nghi, nhưng tuyệt nhiên không có chút động thái gì với hành động vô lễ của y. Kéo ghế ngồi xuống, rót một chén trà ấm nam nhân kia ung dung hỏi:

- Tướng quân có gì lại không gặp trực tiếp Thuần vương?

- Lạc vương đang theo dõi nhất cử nhất động của Thuần vương, nếu lúc này không may lộ mặt chẳng phải sẽ càng khiến Lạc vương điên tiết hơn sao? Cũng may là Lạc vương còn dè chừng lão già này, không cắt cử tai mắt xung quanh, sợ mọi người biết được sẽ phản nộ. Hôm nay Lạc vương đã đến đây, ép ta nhận lời. Ta đồng ý, cũng là để có thể báo trước tình hình nếu Thuần vương cần.

- Tướng quân nghĩ được vậy, tiểu nhân thay Thuần vương ghi nhận. - Nam nhân kia gật gù. - Nhưng tiểu nhân cũng xin nói thẳng. Tướng quân trước đây từng dưới trướng Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn, theo lý mà nói phải nên ủng hộ Lạc vương mới đúng. Tại sao tướng quân không những không đồng thuận, mà còn qua lại với Thuần vương?

Triệu Mạc hừ lạnh một tiếng, đôi lông mày rậm dẫn ra, kèm theo những tiếng cười nặng nề:

- Người cho rằng ta là tay trong của Lạc vương ư?

- Tiểu nhân nào dám.

- Nếu không phải năm xưa Thuần vương liều mình cứu ta thoát khỏi lưỡi đao của Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn, có lẽ giờ này ta đã không còn ngồi đây cho người chắt vẩn nữa đâu. Thượng Tiễn đại nhân bắt chúng ta không được nhúng tay vào, ta giữ đúng vị trí trung lập. Thế nhưng ta không ưa gì Lạc vương, hơn nữa Thuần vương có ơn cứu mạng, nếu người là ta người cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Trong lòng nam nhân kia, nghi ngờ cũng đã giảm đi phân nửa. Y không ngờ Thuần vương đã tạo dựng mối quan hệ từ trước với Triệu tướng quân, càng không ngờ được ông lại có cả thành kiến với chính tế tử của mình. Y thắc mắc không biết Trác Dạ Hàn đã làm cách gì để có thể dặt mũi một kẻ cứng đầu như Triệu Mạc.

Trác Vũ Hạo vừa từ chỗ của Lý tướng quân về.

Nụ cười nửa miệng đầy đắc ý hiện trên khuôn mặt thanh tú của chàng đủ thấy chuyến đi lần này không hề vô ích. Lý tướng quân tưởng rằng sẽ không bị ai lay động, kể cả Tô vương có Lưu hoàng hậu hậu thuẫn, tuy nhiên, khi vừa nhìn thấy xấp giấy đã ngã vàng trên tay Vũ Hạo, ông đã bị đánh bại hoàn toàn.

Vụ án năm ấy đã khép lại nay bị chàng phơi ra, ông sợ chỉ trong phút chốc tiếng tăm và thanh danh của bản thân, của gia tộc sụp đổ, tìm mọi cách thương lượng với chàng nhưng đều vô dụng. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Lý Trình vi phạm lời thề, ông đã hứa sẽ trở thành hậu phương vững chắc cho Vũ Hạo, bất chấp lời Thượng Tiễn Lôi Mẫn cảnh báo.

Xung Tự đón chàng ở trước cổng điện. Vừa bước xuống, chàng đã vội hỏi:

- Triệu Mạc có nhắn gì không?

- Tiểu nhân đã xác nhận thay ngài. Triệu tướng quân nói rằng Lạc vương đã đến phủ ép buộc tướng quân nhận lời. Có tin tức gì sẽ truyền đạt lại cho ngài.

Trác Vũ Hạo vừa nghe vừa mỉm cười, trong lòng xem chừng rất đắc ý.

Hồi tiên đế còn tại vị, hằng năm vào Lập đông đều tổ chức yến tiệc ở điện Ngân Bích, cho mời hoàng hậu, tứ phi, các hoàng tử, công chúa và mẫu phi của họ đến dự. Thường thì không có bất cứ điều gì xảy ra vào những ngày này, tuy nhiên cũng có vài trường hợp ngoại lệ.

Ví như mấy năm trước, Tô vương Trác Hượng Hằng bị Thuần vương làm cho bẽ mặt, không ngần ngại ném cả chiếc ghế vào đầu chàng. Sau đó, Hượng Hằng bị tiên đế xử phạt rất nặng, nếu không phải Lưu hoàng hậu quỳ xuống van xin, có lẽ giờ này đôi tay kia đã bị đánh cho nát bấy rồi.

Nỗi nhục phải chịu đựng đã khiến Hường Hằng căm thù Vũ Hạo đến tận xương tủy. So với mối quan hệ giữa Trác Dạ Hàn và Trác Vũ Hạo thì còn có phần phải dè chừng hơn nhiều. Ngược lại, Trác Dạ Hàn chưa bao giờ làm Tô vương phật ý, luôn tìm cách cầu hoà, cho dù có muốn phá vỡ mối giao hảo này cũng không có lí do.

Chỉ là sau khi tiên đế băng hà đã không còn được như xưa. Thế nhưng Trác Dạ Hàn vẫn cố tình tìm cách qua mặt Lưu hoàng hậu, bí mật trao đổi với Trác Hường Hằng.

"Ta mang đến cho huynh một cơ hội trả thù, huynh có dám đặt cược không?"

Điện Thuận vương theo lệnh của Trác Vũ Hạo mở tiệc mừng sinh thần cho Từ thực phi. Chàng không muốn mẫu phi lúc nào cũng chìm đắm trong nỗi đau mất mát, lại còn phải buồn phiền vì tâm tư dành cho hai huynh đệ chàng nên năm nay đã xin được chủ trì tổ chức, cốt mong mẫu phi sớm vui vẻ trở lại.

Điện Thuận vương chỉ không đến mười người. Trừ Từ thực phi, Lưu hoàng hậu và tam phi nhất phẩm kia, chàng chỉ mời thêm Tô vương, phu thê Lạc vương và Cửu công chúa.

Lưu hoàng hậu yên vị trên ghế, vẻ mặt u buồn không làm mất đi vẻ đẹp mặn mà, quý phái, đầy uy quyền của người đứng đầu tam cung lục viện. Từ ngày tiên đế quy tiên, hoàng hậu đều trong tấm điện tụng kinh cầu siêu, ít gặp gỡ ai ngoài Tô vương. Buổi tiệc này vốn dĩ bà định không đi, thế nhưng dưới sự thuyết phục của Tô vương, Lưu hoàng hậu cuối cùng vẫn miễn cưỡng tới dự.

Đáng lẽ buổi tiệc phải toàn những lời chúc phúc tốt đẹp, nào ngờ giờ đây biến thành nơi để tưởng nhớ tiên đế. Hoàng hậu cứ đan hai bàn tay vào nhau là lại thở dài:

- Bản cung nhớ năm ngoái tiên đế vẫn còn ngồi đây, cùng tỷ muội ta ôn lại chuyện cũ. Vậy mà chỉ chớp mắt cũng đã nửa năm người về châu tiên hoàng. Giờ cảnh còn người mất, thật khiến bản cung lòng đau như cắt !

Từ thực phi lấy làm xấu hổ, không dám lên tiếng ngay cả khi buổi tiệc dành riêng cho mình. Những khuôn mặt rầu rĩ làm thực phi thấy khó xử và buồn bã theo.

- Hoàng hậu chớ nên quá đau buồn. - Bạch hiền phi không muốn không khí ngột ngạt hơn nữa, bèn nhanh lời an ủi Lưu hoàng hậu. - Tiên đế là thiên tử, có lúc phải trở về cội nguồn. Bệ hạ chẳng đi đâu cả, chỉ đang đứng ở một nơi khác dõi theo chúng ta thôi.

Huynh đệ Dạ Hàn và Vũ Hạo cùng Tô vương lại chẳng mấy tha thiết. Mỗi người ngồi một bàn riêng, không nói không cười nhưng cũng chẳng thể hiện vẻ buồn rầu, thương tiếc gì. Có lẽ, bọn họ không có mấy thiện cảm đối với tiên đế bởi ngài là người gián tiếp gây ra bi kịch của ngày hôm nay.

Nếu tiên đế cương quyết bãi bỏ truyền thống tàn nhẫn đó, mọi chuyện chắc đã đi theo một hướng khác.

Chỉ có Cửu công chúa không bị cuốn vào vòng tranh đấu, lại được tiên đế yêu thương chiều chuộng nên lúc này đây nghe được những lời hậu phi kể lể mà cảm động rơi nước mắt. Triệu Tử Mai vốn là phận hậu bối, là tức tử của tiên đế, dĩ nhiên không cảm nhận được tâm sự về vị nhạc phụ đầy quyền uy nàng mới chỉ một lần được diện kiến.

Trác Hương Hăng ngồi ngay bên cạnh Lưu hoàng hậu, theo lời đã bàn từ trước, nhân lúc không ai để ý đã trao đổi ly của bà bằng một chiếc khác giống hệt được chuẩn bị từ trước. Lúc nắm chặt chiếc ly vàng, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay giấu trong ống áo thùng thình.

Sẽ không xảy ra sai sót gì đâu.

Trác Hương Hằng đã tự nhủ trong đầu cả nghìn lần.

Lúc sau.

- Người đâu ! Dâng rượu. - Trác Vũ Hạo vỗ tay, lập tức có đến cả hàng cung nữ, trên tay cầm bình rượu bằng vàng, tới từng bàn kính rượu khách.

Rượu rót vào chén, hoàng hậu đã toan nhấc lên, đột nhiên gã thái giám lại xằng xằng rút ngân châm thử độc, bị Trác Hương Hằng lờm cho một phát run bắn người. Gã rụt rè, liếc nhìn Lưu hoàng hậu định phân bua, ai ngờ Hương Hằng đã mắng phủ đầu:

- Ai khiến người quân quanh ở đây ! Còn dám cắt ngang chuyện mẫu hậu.

- Nhưng nô tài... - Gã tức mình vì không cãi được Tô vương nên thốt ra có ba từ rồi ngậm miệng.

- Rượu là do Thuần vương chuẩn bị, hoàng hậu chưa có ý gì, đã lại đến lượt kẻ nô như người nghi ngờ sao?

Trác Hương Hằng vô tình nói khá lớn khiến mọi người chú ý. Trác Dạ Hàn đã dặn phải làm trong âm thầm, vậy mà ngay giờ khắc quyết định lại sơ sẩy để người ta bắt thóp. Quả nhiên, Vũ Hạo đã nhanh chóng nghi ngờ, mỉm cười tiến lại gần bàn Lưu hoàng hậu. Khi lướt qua Dạ Hàn, chàng còn làm như vô ý liếc nhìn.

Trác Vũ Hạo khom lưng trước mặt bà nhưng động tác vô cùng tao nhã cao quý, không chịu lép vế dù cho có là hoàng hậu đi chăng nữa:

- Thuần vương thấy sắc mặt hoàng hậu không được tốt, có lẽ đã phải chịu nhiều khổ cực trong thời gian qua. Thiết nghĩ thay vì uống rượu, hoàng hậu nên bồi thêm thuốc bổ, trà sâm. Chén này nên để người khác kính thay.

Mặt Trác Dạ Hàn bỗng nhiên biến sắc. Vũ Hạo vờ như không để ý, sai người bưng đến trước mặt Trác Dạ Hàn.

- Thần không quen uống rượu, chi bằng để Lạc vương huynh uống thay vậy.

Trác Dạ Hàn cầm chén rượu trong tay, cúi đầu tạ ơn. Chàng nhìn rượu sóng sánh trong ly nhỏ, mỉm cười như không khiến Vũ Hạo hơi chút chột dạ. Chàng không chút lưỡng lự, ngửa cổ uống cạn. Khoan thai đặt ly rượu lên bàn, chàng trở về chỗ cũ, ngồi xuống cạnh Triệu Tử Mai.

Trác Vũ Hạo tưởng rằng chàng sẽ thoái thác, hoặc vờ như làm đổ. Tuy nhiên, chàng đã nhận lấy một cách vui vẻ, còn uống rất ngon lành, uống như thể thứ trong ly không phải là rượu thông thường mà là một thức uống của thần tiên. Vũ Hạo còn bán tín bán nghi đã thấy thực phi ra hiệu, đành miễn cưỡng trở về bàn tiệc.

Ngồi thêm được một lúc, bắt đầu có cảm giác khó thở, Dạ Hàn viện cớ Tử Mai uống say, đưa nàng rời khỏi điện Thuận vương trước tiên.

Về đến tấm điện, Dạ Hàn chỉ kịp bước vào tới cửa buồng đã nôn ra máu rồi khụy xuống ngất lịm. Trước khi mê man hoàn toàn, chàng vẫn cảm nhận được chất độc đang len lỏi vào lục phủ ngũ tạng, đốt cháy tim gan, dạ dày không ngừng cuộn lên đau đớn.

"Trác Vũ Hạo, coi như người cao tay."

Điện Lạc vương đang yên ổn bỗng nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn. Lạc vương bỗng nhiên thổ huyết mê sảng, Lạc phi nghi rằng trúng độc, cấp tốc cho mời thái y ở Dược ty đến kiểm tra. Mấy vị quan trẻ tuổi nhìn thấy bị dọa cho chết khiếp, các lão làng dù không biểu hiện ra bên ngoài nhưng cũng kinh hãi không kém. Máu vốn đỏ tươi đã bám thâm sì trên bộ y phục dấy tiền dưới tác dụng của độc tố. Môi khô trắng bệch, trán ướt đẫm mồ hôi, toàn thân vừa nóng vừa lạnh hỗn loạn.

Từ thực phi hay tin Dạ Hàn trúng độc, mặt mũi tái mét, vội vàng chạy một mạch đến tầm điện của chàng.

Thái y từ trong buồng đi ra với vẻ mặt hốt hải:

- Bẩm Lạc vương phi, Lạc vương đích thị bị trúng kịch độc, mà chất này đã bị ban lệnh cấm khắp mọi nơi trên Nam Vân quốc, không hiểu tại sao lại xuất hiện trong hoàng cung.

- Thái y có thuốc giải độc không? - Triệu Tử Mai hồi hộp hỏi dồn. - Nếu không có sẵn thì cũng có phương pháp điều chế, đúng chứ!?

Lão thái y cúi gằm mặt xuống đất, không dám ngẩng lên:

- Đúng như Lạc vương phi nói, trong kho sách Dược ty vẫn còn lưu trữ phương thức giải độc. Tiếc là vì đã quá lâu không có người trúng nên không có sẵn nguyên liệu điều chế giải dược. Cỏ Niêm Lô mộc duy nhất ở vùng Sơn Lâm cách đây hơn nghìn dặm chính là thứ cứu được mạng Lạc vương lúc này...

Triệu Tử Mai như người chết vớ được cọc, chưa để thái y nói hết câu đã vội vàng nói lớn:

- Vậy là ở gần doanh trại phụ thân ta. Mau sai người...

Mộc Hoan tiến lên, buồn bã lắc đầu:

- Lạc vương phi, cách hơn nghìn dặm, đi lúc nào mới đến nơi? Lại còn thêm lượt về, thời gian điều chế thuốc giải. E rằng chưa xong Lạc vương đã nguy kịch rồi. Vương phi, chúng ta phải nghĩ cách khác.

- Cách gì?! Cách gì bây giờ?! Người định để mặc Lạc vương thế này ư?

Triệu Tử Mai xúc động lạc cả giọng, thứ chất lỏng mặn chát tuôn rơi ướt đầm gò má. Chưa bao giờ nàng sợ hãi đến mức này. Cùng lúc đó, Từ thực phi cũng bước vào, đôi mắt kiều diễm đỏ ngầu:

- Hàn nhi !

Tất cả mọi người trong điện Lạc vương nhanh chóng quỳ xuống hành lễ:

- Tham kiến thực phi nương nương.

Bà không để ý đến những người trước mặt, chạy thật nhanh về phía giường ngủ, vén tấm rèm che sang một bên. Bà không khỏi đau đớn tột cùng khi thấy người nằm trong đó mắt nhắm nghiền, làn da nhợt nhạt không còn chút sức sống, huyết đen vẫn bám cứng quanh cổ áo.

Tử Mai phát tay bảo tất cả ra ngoài. Bấy giờ trong phòng chỉ còn mình Từ thực phi với Triệu Tử Mai. Nàng kìm nén sự đau đớn vô hạn mà nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy kia:

- Mẫu phi đừng kích động. Chàng nhất định sẽ sống. Thái y đã cho chàng uống thuốc kìm hãm độc tố lan truyền, đang trở về Dược ty tìm kế sách khác rồi. Mẫu phi đừng ở đây nữa, mau về cung Văn Lam nghỉ ngơi đi.

- Con bảo ta an tâm được ư? Hàn nhi bị người ta hại, bây giờ sống chết ra sao còn chưa biết, ta có thể nhẫn tâm về cung Văn Lam chờ đợi ư?! Mất chồng, nay ta sắp mất con, còn gì khổ nạn hơn thế !

Từ thực phi bưng mặt khóc lóc, nhưng rồi ngấm lại đúng là có ở đây cũng chẳng giải quyết được gì, chi bằng đừng có gây thêm cản trở cho người khác. Bà nuốt nước mắt vào trong, nghẹn ngào cầm tay Tử Mai, hôn nhẹ:

- Mai nhi, khổ cho con rồi. Nếu nó có mệnh hệ gì, không những ta chịu nỗi đau mất con mà còn phải nhìn con chịu cảnh quả phụ lẻ loi.

Tử Mai cuống cuống ngắt lời bà:

- Mẫu phi đừng nói gở. Nhất định chàng sẽ không sao.

Triệu Tử Mai cho người đưa Từ thực phi trở về cung Văn Lam. Đợi tất cả mọi người đi khuất, nàng liền đóng chặt cửa lại, một mình ngồi khóc. Lúc đầu vẫn còn có thể kìm nén nhưng một lúc sau đã bật khóc thành tiếng, khóc rất to, tim cứ quặn thắt lại nhưc nhối.

Nhớ lại cảnh ở điện Thuần vương, nàng đại đội nghĩ đến điều không may, rùng mình tui thân. Mới kết hôn chưa được mấy tháng, nếu phải âm dương cách biệt, mấy ai chịu đựng được nỗi mất mát khủng khiếp này?! Huống gì chàng đối xử với nàng rất tốt, rất yêu chiều, sủng nịnh khiến nàng càng không muốn mất chàng.

- Dạ Hàn... Dạ Hàn... Chàng sao không mau tỉnh lại? Đừng làm thiếp sợ.

Dạ Hàn mê man từ sáng đến giờ cũng đã hồi tỉnh.

Dấu hiệu báo tử.

Chàng chậm một bước. Nếu về sớm hơn, có lẽ chàng đã kịp dùng giải dược.

Chàng cố gắng mở to đôi mắt nặng trĩu nhìn xung quanh, bỗng phát hiện cánh tay như bị một vật nặng đè lên. Dạ Hàn ngóc đầu dậy, cúi xuống nhìn Triệu Tử Mai đang ngủ ngon lành, đầu gối lên tay mình. Chàng bất chợt để ý thấy bầu trời tối đen qua khung cửa sổ, hoảng hốt lay gọi Tử Mai:

- Tử Mai ! Tử Mai !

Triệu Tử Mai đang ngủ ngon lành bỗng choàng tỉnh, thấy người trước mặt đã có thể tỉnh lại thì vui mừng khôn xiết. Nàng vội đỡ Dạ Hàn ngồi dậy, nhưng Dạ Hàn không cho, nhất quyết hỏi nàng đã mấy giờ. Tử Mai trả lời đã qua giờ Tý.

- Mau đưa ta chiếc hộp trong tủ sập. Chiếc hộp nho nhỏ màu vàng.

Tử Mai mặc dù không biết đó là thứ gì, nhưng biết nó rất quan trọng, vội vã đứng dậy mở tủ, cầm chiếc hộp đưa cho Dạ Hàn. Chàng luống cuống mở nắp, lấy viên thuốc màu đen bên trong cho vào miệng như thể sợ sẽ có người cướp mất vậy. Viên thuốc vừa trôi xuống cổ họng, cảm giác khó thở đã không còn nữa, bụng trên nhiệt đã giảm, cơ thể được hồi sức nhanh chóng.

Không ngờ vào giây cuối cùng thuốc vẫn có công hiệu. Dạ Hàn chỉ sợ rằng nếu đây là thứ cuối cùng chàng có thể nuốt.

Trác Dạ Hàn kĩ tính, bất cứ kế hoạch nào cũng có sự chuẩn bị trước đối với những vấn đề phát sinh, cũng chính bởi vậy mà chàng có thể thoát nạn trong chân tơ kẽ tóc. Dạ Hàn vẫn còn tức tối Tô vương ngu dốt đã làm lỡ việc của chàng.

Trác Diễm Cơ cũng có mặt ở điện Thuận vương hôm qua. Lúc Trác Dạ Hàn rời đi, nàng chỉ nghĩ đơn thuần là chàng say rượu, ai ngờ sáng nay khi tỉnh dậy mới biết chàng bị trúng độc.

- Lục Nương, sao giờ người mới nói cho ta biết?

Trác công chúa bàng hoàng trước tin dữ đến quá đột ngột. Nàng không biết nên làm gì, cũng chẳng biết tình hình sống chết của chàng ra sao, nghe theo con tim mạch bảo, vợ tạm áo khoác trùm kín người rồi cất bước đến điện Lạc vương.

Trác Dạ Hàn tinh dậy chưa lâu, vừa rồi đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi bỗng thấy tiếng động lớn, tiếp đó lại như ai đó đang gọi tên mình. Cửu muội của chàng xô cửa bước vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn in vết nước mắt. Xác nhận Dạ Hàn bình an vô sự, Diễm Cơ nở nụ cười vui sướng, nhào đến, dùng đôi tay trắng như ngọc vòng qua cổ chàng, thốt thức gọi tên:

- Dạ Hàn. Nhị ca.

- Diễm Cơ? Muội, tại sao... - Dạ Hàn hoàn toàn bất ngờ trước những hành động của nàng.

Cơ thể nhỏ bé trong lòng Dạ Hàn run lên bần bật. Bàn tay ấy nắm chặt vạt áo của Dạ Hàn, mãi không buông, cứ như thể sợ chàng sẽ biến mất vậy. Trác Dạ Hàn cười thầm. Những cơn tức giận đã tan biến bởi ánh mắt ngây thơ, trong trẻo của nàng dành cho chàng. Dạ Hàn bỗng nghĩ, nếu ngày nào cũng được chứng kiến nàng lo lắng cho chàng tới nhường này, thì tốt biết mấy. Nhưng giờ cả chàng và nàng đều đã lớn, không thể gần gũi thân thiết như xưa, huống gì chàng cũng đã lập gia thất.

Sau này, rồi nàng sẽ bị gả đi nơi khác, không biết còn được mấy lần ở bên nhau nữa đây?

Trác Dạ Hàn thất thần gỡ tay Diễm Cơ ra, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Đúng lúc đó, Triệu Tử Mai từ ngoài bước vào, mang theo một bộ mặt thắc mắc:

- Lạc vương, chỗ chúng ta lại phân thêm người hầu sao?

Tử Mai hơi bất ngờ khi bắt gặp, nhưng ngay lập tức nhận ra vị công chúa nổi tiếng hôm nàng cùng Dạ Hàn thành hôn ở Khuyết lâu. Tử Mai đoán được ngay, Diễm Cơ ắt vì chuyện của Trác Dạ Hàn nên mới đến thăm. Nàng nở nụ cười thân thiện, một mặt muốn làm thân với Trác công chúa, một mặt muốn thể hiện cái uy của nữ chủ nhân điện Lạc vương:

- Cứu công chúa, ta tên Triệu Tử Mai. Về lý mà nói, ta là hoàng tấu của người, nhưng công chúa chỉ kém ta một tuổi, nếu công chúa muốn có thể gọi ta là tỷ tỷ.

Trác Dạ Hàn có vẻ không ưng, nhíu mày nhìn Tử Mai. Trác Diễm Cơ nhã nhận từ chối:

- Cảm ơn ý tốt của Lạc vương phi. Nhưng suy cho cùng, trong cung danh phận không phải thứ tùy tiện, gọi đúng bối phận mới là tốt nhất.

- À, vậy sao? - Tử Mai xấu hổ. - Đã khiến công chúa chê cười rồi.

Trác Dạ Hàn nãy giờ yên lặng, cuối cùng cũng đã lên tiếng:

- Tử Mai, cả đêm qua nàng vất vả rồi. Nếu mệt hãy nghỉ ngơi một lát đi, ta đưa cửu muội về điện Tử Trúc.

- Lạc vương !

Tử Mai chưa kịp phản ứng, Dạ Hàn đã nhanh chóng nắm tay Trác Diễm Cơ rời khỏi tầm điện. Cùng lúc đó, nàng phát hiện ra ánh mắt của chàng khi nhìn Cứu công chúa đó có gì đặc biệt khó tả.

Một trời ấm áp không gì sánh bằng.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bi Kịch Niêm Lâu

Quay trở ra cổng điện Tử Trúc, Dạ Hàn vô tình chạm mặt Trác Vũ Hạo, có lẽ là đến thăm Diễm Cơ. Chẳng cần phải nói cũng đủ biết, vẻ mặt giễu cợt làm Dạ Hàn chỉ hận một nỗi không thể bắm vằm Vũ Hạo ra. Tức tối là thế, nhưng cũng không thể tìm lí do bắt bẻ, chàng đành ngậm bồ hòn làm ngọt:

- Thuần vương, đệ hôm nay lại nhàn rồi quá vậy !

- Nhờ phúc của Lạc vương huynh chứ đâu. - Giọng Vũ Hạo tựa hồ rất khó nghe. - Đúng là nhi tử cứng của mẫu phi có khác.

Trác Dạ Hàn tinh tường bỗng hiểu ra. Vậy ra nửa cái mạng của chàng cũng không phải vô ích. Dạ Hàn lập tức trở mặt, chiếm thế thượng phong, nảy ý muốn khiêu khích Vũ Hạo:

- Sao lại nói nặng nề thế?! Ta chỉ là nạn nhân, việc ai làm đâu thể liên quan đến ta. Mẫu phi trách đệ không phải không có nguyên do, giờ chẳng lẽ gặp, đệ lại đổ hết lên đầu ta?

- Đệ đâu dám. Nhưng đệ nghe bên Dực ty, thứ huynh trúng là kịch độc, có thể thoát nạn một cách ngoạn mục như vậy, lẽ nào là thiên ý? Hay mệnh huynh quá lớn chẳng?

Trác Vũ Hạo không nói thẳng cũng đủ biết chàng đang nghĩ gì. Dù vậy, Dạ Hàn chẳng việc gì phải sợ sệt, lo lắng. Tất cả những gì Vũ Hạo nói đều là suy đoán, không có bằng chứng xác thực, có nói cũng không ai tin.

Đúng vậy. Chẳng ai có gan nếu biết thứ mình uống là rượu độc cả. Trừ chàng.

- Thuần vương suy nghĩ quá nhiều rồi. Ta đi trước, đứng đây phân bua cũng chẳng được tích sự gì với một kẻ đa nghi như vậy.

Trác Dạ Hàn đi thẳng một mạch, dáng vẻ hết sức cao ngạo và đầy thách thức. Trác Vũ Hạo tay nắm thành quyền, tức tối chùng chất tức tối, nhớ lại những lời cay nghiệt của mẫu phi dành cho chàng tối qua càng khiến lửa giận trong lòng bùng cháy dữ dội. Chàng không còn tâm trí nào để gặp Diễm Cơ, xoay người trở về điện Thuần vương.

Vừa về đến tẩm điện, đã có người thông báo rằng Tô vương đang ngồi đợi bên trong. Trác Dạ Hàn rửa thềm, định bụng đuổi quách về cho rồi. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, chàng không muốn vứt đi bất cứ "đồng minh" nào.

- Tô vương huynh đến đây có việc gì chẳng?

- Bản vương thực không ngờ người lại gan đến mức uống cạn ly rượu tử thần đó. May mà người đã ổn, nếu không mọi chuyện đã rắc rối to rồi. - Trác Hượng Hằng ăn nói ngô nghê khiến Dạ Hàn phát bực.

- Tô vương cho rằng không uống là được sao? Nhờ Trác Vũ Hạo cho người thử độc thì có phải mọi sự vỡ lẽ rồi không? Hắn ta đã biết hết rồi, chỉ là không muốn nói ra thôi. Hắn định vin vào đó uy hiếp ta, nếu như không uống, chắc bây giờ nửa cái mạng cũng chẳng còn.

Trác Dạ Hàn bắt đầu hối hận vì đã tin tưởng vào gã Tô vương đàn độn này. Nếu hắn ta không phải là trưởng tử của Lưu hoàng hậu, đời nào chàng lợi dụng đến gã.

Sau khi tiễn khách, Dạ Hàn nhốt mình trong phòng, đắm chiêu suy nghĩ đường đi nước bước tiếp theo. Sự việc đã bại lộ một lần, chắc chắn Vũ

Hạo sẽ đề cao cảnh giác, khó lòng dùng chiêu này lần thứ hai. Nhưng nếu diễn lại mà không bị bại lộ, chẳng phải mọi chuyện sẽ hoàn hảo sao?

Nhưng ngoài Lưu hoàng hậu, đâu còn mạng ai có giá trị hơn cái danh "Thuần vương" của Trác Vũ Hạo.

Trác Dạ Hàn đột nhiên nghĩ đến một người. Chàng bỗng khó thở, cảm giác hoảng sợ đang bóp chặt trái tim trong lồng ngực. Chưa từng lần nào, chàng lại có suy nghĩ khốn nạn và tồi tệ đến vậy ! Từ nhỏ đến lớn, Dạ Hàn kính trọng, yêu thương, cung phụng người đó còn hơn bản thân, thậm chí còn chẳng dám một lần làm phật ý người. Vậy mà giờ đây, chính chàng đã có ác tâm, có ý nghĩ muốn hi sinh tính mạng người đó để đổi lấy ngai vàng.

Liệu nếu biết, chàng còn có thể làm nhi tử ngoan của người được không?

Không đâu. Chắc chắn là không. Nhưng chàng có thể trở thành một minh quân.

Ước nguyện của người đó hẳn cũng là như vậy. Chắc hẳn người rất tự hào khi được thấy chàng dũng mãnh, uy nghiêm khi khoác lên mình ngự bào, bước đi trên ánh hào quang rực rỡ trải dài dưới chân, ôm trọn thiên hạ trong tay, bao trọn lòng người trong mắt.

- Mộc Hoan.

Mỗi câu, mỗi từ chàng thốt ra đều như mũi kim đâm vào tâm can đau nhói. Chàng dứt từng khúc ruột nhìn Mộc Hoan gật đầu. Bóng lưng y biến mất sau cánh cửa phòng.

Trác Vũ Hạo lần này đích thân đến, cũng là do Triệu Mạc nói là có việc gấp, không tiện truyền qua người khác. Chàng cảm nhận được sự khác thường trong lá thư của Triệu Mạc, vội vã lên xe đến phủ Tả tướng. Vừa bước vào trong sân, Vũ Hạo đã thấy Triệu Mạc đứng đợi ở đó từ bao giờ.

Ông mặc thường phục, hai tay chấp lại sau lưng, nhác thấy Vũ Hạo liền cất lời:

- Thuần vương, Lạc vương định giết thực phi.

Không khí trong căn phòng trở nên trầm lặng. Hai người một già một trẻ ngồi đối diện với nhau, vẻ mặt căng thẳng tột cùng. Trác Vũ Hạo suy sụp gục đầu xuống bàn, hai mắt đỏ ngầu, tay nắm thành quyền vung lên giận dữ:

- Tướng quân không nghe lầm đấy chứ?! Huynh ấy định sát hại mẫu phi ư? Không thể nào.

- Thuần vương, ta cũng không hề muốn tin, nhưng chính Lạc vương đã bàn với ta, yêu cầu trợ giúp một nghìn quân bao vây các cổng hoàng cung, nói là để phòng Thuần vương đi tìm thuốc giải. Hình như vào lễ Chiêu Nhật sẽ hành động.

Trác Vũ Hạo run sợ vì tâm địa độc ác của Dạ Hàn. Nếu đầu hàng mà làm Dạ Hàn thay đổi quyết định, chàng cũng can tâm tình nguyện chịu thua. Nhưng đã đi đến nước này, chứng tỏ Dạ Hàn không còn tin tưởng ai ngoài bản thân và kế sách hạ lưu kia. Giờ có cầu xin, chưa chắc Dạ Hàn đã tin.

Vũ Hạo tưởng dù có dùng thủ đoạn gì, Dạ Hàn cũng phải tránh làm mẫu phi bọn họ tổn thương, đằng này Dạ Hàn còn đang tâm giết hại đấng sinh thành. Vũ Hạo ước gì có thể chém chết tên súc sinh ấy ngay bây giờ.

Chàng phải bảo vệ mẫu phi.

Chàng phải tự tay lấy đầu Dạ Hàn mới rửa hết nỗi ô nhục của Trác gia khi cư mang một con thú tàn ác đội lốt người.

- Năm nay đến lượt điện Lạc vương tổ chức, Dạ Hàn quả là khéo chọn. Hôm ấy tướng quân vẫn cắt cử người canh giữ cổng thành theo lời Dạ Hàn, dặn bọn họ chuẩn bị cho ta một con ngựa khoẻ và ít lương thực. Ta sẽ phái vài quan thái y giả làm thái giám đứng hầu tiệc.

-Nếu xảy ra chuyện không hay, Thuần vương bị bắt, hãy nhớ Triệu Mạc ta không hề liên quan. Ta giúp ngài lần này, coi như hết nợ, từ nay về sau ta sẽ làm như không hề quen biết ngài. - Triệu Mạc hơi khó khăn để nói ra hết những lời này.

Ngược lại, Vũ Hạo có thể tiếp nhận vô cùng dễ dàng. Chàng cười nhạt:

- Tướng quân sợ Thượng Tiễn Lôi Mẫn biết chăng? Mà, cũng chẳng trách được tướng quân. Ai lại chỉ vì người ngoài mà đem tính mạng của nữ nhi lên bàn đặt cược chứ ! Suy cho cùng, trong lòng tướng quân, Lạc vương vẫn là tế tử, còn Thuần vương ta đơn giản chỉ là người năm xưa vô tình giúp tướng quân tránh được nạn mà thôi.

Tối hôm đó, ở Sơn Lâm bỗng nhiên có trận hoả hoạn rất lớn. Lửa hung dữ lan ra, nhanh chóng liếm vào những tán cây xanh sẫm, chốc lát đã biến khu rừng rậm thành một bãi hoang tàn. Tàn lửa theo gió bay đi, vô tình lại liên luy đến số ít nhà dân gần đó.

Lúc quân của Triệu Mạc tới nơi, toàn bộ đã hoá thành tro bụi, những cây to trơ lại gốc bị lửa đốt cháy rụi, nhà cửa chỉ trong một đêm đã mất sạch.

Lễ Chiếu Nhật cuối cùng cũng đã đến. Trác Dạ Hàn cho người sắp xếp bàn lễ, đèn nến, lại tự tay múc nước ở giếng Long Mạch đem về đổ vào chậu bạc. Lưu hoàng hậu ăn vận lộng lẫy, theo sau trụ trì chùa Tam Thiên và các môn hạ đến Diệp Lộ đài làm lễ cầu phúc cho muôn dân ấm no, thiên hạ thái bình. Trụ trì cầm tràng hạt, dáng vẻ đạo mạo bước lên đài cao, bưng

chậu bạc sao cho ánh sáng chiếu vào, tạo nên một chất lỏng màu ánh kim lấp lánh, tựa như nguồn sáng từ mặt trời đang ngạo nghễ lơ lửng trên bầu trời rộng lớn kia.

Ngài bắt đầu đọc kinh cầu nguyện, những người ở dưới cũng nhắm mắt, lầm rầm đọc theo. Khoảng một canh giờ sau, lễ Chiếu Nhật kết thúc bằng việc trụ trì đứng từ trên cao tưới nước giếng Long Mạch xuống người Trác Dạ Hàn. Chàng khẽ rùng mình, thứ nước lạnh toát chảy từng giọt to tròn trên gương mặt cứng đờ, y phục ướt dính chặt vào người.

Những người khác vốn đã quen với cảnh này, thế nhưng Triệu Tử Mai mới chứng kiến lần đầu nên không khỏi xót xa. Nàng toan lại gần dùng khăn tay lau mặt cho chàng thì bị Dạ Hàn gạt:

- Không được lại gần.

Tử Mai khiếp sợ, rụt rè nhìn Từ thực phi. Bà an ủi nàng bằng ánh mắt trìu mến, đoạn lấy khăn tay của mình, nhẹ nhàng lau sơ nước trên mặt Dạ Hàn, cười hiền:

- Hàn nhi, Mai nhi chỉ muốn giúp con, lần sau không được cẩu. Người ướt hết rồi, mau vào thay đồ đi.

Đôi mắt chàng xoáy sâu vào khuôn mặt dịu dàng của Từ thực phi, rồi đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy chiếc khăn của bà, miệng ghé thì thầm:

- Cảm ơn người.

Mãi không thấy Trác Dạ Hàn trở ra, thực phi định kêu người đi gọi, chợt thấy Triệu Tử Mai xuất hiện, nhưng lại không có bóng dáng Dạ Hàn. Nàng khom lưng, lễ phép lạy hoàng hậu và thực phi rồi mới cất lời:

- Bẩm, Lạc vương bảo trong người không được khoẻ, không tiếp tục chủ trì được, có lời muốn nhờ Thuần vương đảm đương giúp phần còn lại.

Trác Vũ Hạo phân vân, không rõ Dạ Hàn đang giở trò gì. Chàng quan sát Dạ Hàn từ đầu đến cuối, không hề có một biểu hiện đáng ngờ, thậm chí Dạ Hàn còn đứng yên một chỗ cho đến khi buổi lễ kết thúc.

Trác Vũ Hạo lấy làm lạ.

Lẽ nào vì hối hận nên không thực hiện nữa?

Chàng không chắc chắn. Nhưng nếu là chàng, chàng có thể siết chặt kiểm tra, phòng bị cũng dễ dàng hơn so với khi có mặt Dạ Hàn. Trác Vũ Hạo nhận lời Tử Mai, cẩn thận vào nhà bếp đích thân thử từng loại.

Khi tất cả đã ổn thoả, không có dấu hiệu bất thường, chàng mới yên tâm sai người bày lên. Các đồ như bát, đĩa, ly rượu,... chàng không bỏ sót thứ nào. Cứ thế, gần tàn tiệc, mọi người vẫn bình thường, Vũ Hạo cũng đỡ lo vài phần. Chàng mãi suy nghĩ về Trác Dạ Hàn, trối mình trong dòng ý nghĩ miên man vô tận, để rồi lúc Trác Diễm Cơ khều nhẹ tay chàng, Vũ Hạo lại giật mình suýt đánh rơi ly rượu trên tay.

Vị tiểu công chúa sờ nhẹ lên trán Vũ Hạo:

- Huynh đang nghĩ gì lung vậ? Mọii gọi huynh nãy giờ. Trông sắc mặt huynh tệ lắm.

- Diễm Cơ, huynh không sao. Chỉ là đang nhập tâm cách tổ chức lễ Chiếu Nhật, năm sau có khi huynh phải chủ trì.

Trác Vũ Hạo đâu biết được, đây lại là cơ hội cuối cùng chàng có thể tham dự lễ Chiếu Nhật linh thiêng này. Ngay khi Vũ Hạo rót nước mời thực phi, chàng đã tự đưa mình vào tròng rồi.

Từ thực phi uống xong chén nước, rút khăn lau miệng, bỗng thấy nôn nao khác thường. Bà chưa kịp nói cho ai biết, đã phát hiện mũi ươn ướt,

nhìn xuống chiếc khăn tay vốn trắng muốt giờ lốm đốm hoa đen. Khoang miệng có vị tanh ngọt.

Lưu hoàng hậu kinh hãi ôm miệng:

- Thục... thục phi muội muội, mũi muội chảy máu kìa.

Có tiếng người hét lên khi cơ thể thục phi mất thăng bằng, đổ gục xuống mặt bàn. Trác Vũ Hạo chỉ thấy hình ảnh nhoè đi trước mắt. Chàng lao đến, xúc cơ thể mềm oặt kia đây, ngửi thấy mùi huyết tanh sặc lên tận óc. Vũ Hạo gào lên:

- Không ! Không ! Mẫu phi ! Không !!!

Mấy vị thái y trong lốt thái giám vội vàng chạy tới, một người trong số đó kêu lên:

- Mũi và miệng chảy máu, môi khô, toát mồ hôi nhiều, đây là triệu chứng mắc độc Niêm Lâu. Lạc vương cũng từng mắc phải !

Trác Vũ Hạo biết ngay ai là hung thủ. Nước mắt chan hoà nhìn nhíp thờ yếu ớt dần biến mất, chàng buông thục phi ra, chạy như bay tách ra khỏi đám đông hỗn loạn. Lưu hoàng hậu tưởng rằng Vũ Hạo sợ hãi chạy trốn liền hô lớn:

- Chặn mọi lối thoát, bắt bằng được tên nghịch tử Trác Vũ Hạo về đây xử tội !!!

Mọi người nháo nhác chạy toán loạn. Lưu hoàng hậu sai người khiêng Thục phi về cung Văn Lam, cắt cử thái y trông nom, đoạn lại cho người đi mời phu thê Lạc vương vốn không có mặt ở đó. Triệu Tử Mai sau khi hay tin, kinh hãi kêu lên, mặt trắng bệch đi:

- Nhạc mẫu nương nương trúng độc? Thuần vương chạy trốn rồi ư?

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Trác Dạ Hàn ngồi bất động trên ghế, đôi mắt khép hờ. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Dạ Hàn bỗng ngửi thấy hương hoa cung Văn Lam thoảng trong không gian. Đặc quánh, nhiễm mùi bi ai, từng đợt ngào ngạt dội ngược vào tâm trí chàng...

Trác Vũ Hạo leo lên lưng ngựa, phóng thẳng trên con đường dẫn đến vùng Sơn Lâm. Chàng phi nước đại, vó ngựa xé gió, lao đi như một mũi tên. Vũ Hạo không nhớ được trên đường đi có những gì, cũng không nhớ được đường núi trắc trở thế nào, chàng chỉ biết thúc ngựa phi đi, gió quật vào mặt, quật vào tai, cay xè hai mắt.

Vũ Hạo siết chặt dây cương, trong đầu giờ đây chẳng còn oán hận, cũng chẳng còn căm ghét mà trở nên yếu đuối lạ lùng. Vũ Hạo nghĩ duy chỉ có thứ cỏ thần Niêm Lô trên rừng Sơn Lâm, chỉ có thứ cỏ ấy mới cứu được tính mạng mẫu phi chàng.

"Mẫu phi nhất định phải đợi đến lúc nhi tử trở về."

Cung Văn Lam.

Trác Dạ Hàn đuổi hết tất cả ra ngoài, ngay cả Triệu Tử Mai cũng không có ngoại lệ. Mọi người không hề thấy chàng đau lòng khóc lóc, kêu la như Thuần vương nhưng ánh mắt chàng lại ẩn chứa nỗi day dứt đến cùng cực, một ám ảnh bủa vây như u linh mãi mãi không tan.

Trác Dạ Hàn quỳ xuống cạnh giường, dập đầu ba cái. Cái thứ nhất Dạ Hàn vái đất trời, hi vọng trời xanh thấu hiểu cho nỗi lòng của chàng. Cái thứ hai Dạ Hàn vái tổ tiên và phụ hoàng, mong rằng họ sẽ vẫn chấp nhận một kẻ vì ngai vàng mà tạo nên đại nghịch. Cái cuối cùng, Dạ Hàn dành cho chính mẫu phi, người đang nằm mê man trên giường, người đã sinh ra và nuôi nấng tên nghịch chướng chàng để rồi phải chịu kết cục như ngày hôm nay.

Từ thực phi mê man rồi. Bà không còn ý thức được gì nữa.

Trác Dạ Hàn ngẩng đầu, đặt bàn tay gầy của thực phi giữa hai tay chàng, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Dạ Hàn muốn chạm vào vầng trán tuyệt đẹp kia, nhưng lại không đủ can đảm, bởi chàng không xứng đáng để làm điều đó.

Chàng ngồi bất động nhiều canh giờ, cửa phòng khoá trong, đếm từng khoảnh khắc chàng còn nghe được hơi thở mỏng manh của mẫu phi. Có những lúc, cả người run lên vì đau, chàng lại phải ép chặt hai bả vai bà, giữ cố định cho đến khi cơ thể thả lỏng lần nữa.

Ngoài kia có tiếng đập cửa kêu khóc của Tử Mai, nhưng Dạ Hàn không hề bận tâm. Chàng sẽ ở bên cạnh mẫu phi, chỉ một mình chàng, cho đến khi người trút hơi thở cuối cùng.

Đúng vậy. Chỉ một mình chàng thôi. Ngay cả Trác Vũ Hạo cũng không có quyền nhìn người lần cuối.

Trác Dạ Hàn không ăn không uống đúng một ngày trời, nhốt mình trong cung Văn Lam khiến Triệu Tử Mai lo sốt vó, tìm đến điện Ngân Bích khẩn cầu Lưu hoàng hậu giúp đỡ. Bà cũng muốn giải quyết nhanh chóng, hạ lệnh Tô vương đem theo một đám vũ lâm vệ, chuẩn bị đồ phá cửa nếu Dạ Hàn không chịu nghe lời. Tuy nhiên, Trác Hưởng Hằng chỉ vừa đến nơi, gọi to một tiếng, Trác Dạ Hàn đã mở cửa bước ra, vẻ mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Chàng giấu chiếc khăn tay của thực phi trong ngực áo, lãnh đạm liếc nhìn Tô vương:

- Nếu Tô vương huynh muốn giúp, phiền huynh đến bộ Lễ báo cho bọn họ một tiếng. Còn nếu huynh không tiện thì thôi, đã có Lạc vương phi, đừng dẫn người đến đây làm loạn thực phi "nghỉ ngơi". Mời về cho.

Nói rồi chàng bỏ đi. Mộc Hoan không có ở đây, chẳng ai dám ngăn nếu Tô vương thực sự nổi giận. Nhưng, Hưởng Hằng thậm chí còn chẳng

nói lại lấy một lời, im lặng nhìn theo Dạ Hàn hồi lâu, sượng sùng ra lệnh quay về.

Từ thực phi trút hơi thở cuối cùng thì cũng là lúc Vũ Hạo đến nơi. Vó ngựa đập lên vùng đất thịt màu mỡ, nhưng chàng cảm thấy không khí xung quanh lại ám mùi lạnh lẽo, hăng hắc giống như chút tàn dư còn sót lại sau một vụ cháy. Đã có chuyện gì xảy ra ở đây chẳng?

Tim Vũ Hạo bắt đầu đập mạnh. Chàng thúc ngựa nhanh hơn, doanh trại đáng lẽ phải ở đây, thế nhưng nơi chàng đang đứng lại chẳng hề có bóng dáng của con người. Chỉ có những túp lều và bãi đồn to nhỏ nằm im lìm, bên cạnh là những đống củi cháy dở, những đĩa đồ chưa ăn hết.

Trác Vũ Hạo linh cảm có sự chẳng lành.

Tiến sâu hơn về phía nhà dân, chàng phát hiện ra dự cảm của mình là chính xác. Một vụ cháy lớn xảy ra, tro bụi bị cuốn lên cao bám thành tầng vẫn đục trên khoảng trời. Quả nhiên binh lính đang giúp dân dựng lại nhà cửa.

Đám lính tất nhiên không hề hay biết về chuyện đã xảy ra trong hoàng cung cũng như không rõ lí do tại sao Vũ Hạo lại xuất hiện ở nơi này. Một tiểu trưởng quen biết Vũ Hạo, lập tức tiến lại hành lễ:

- Thuần vương giá đáo ! Không biết người đến nơi này có việc gì?

Trác Vũ Hạo nhìn quanh một lượt, sau đó hỏi cỏ Niêm Lâu mọc ở đâu. Tiểu tướng lắc đầu:

- Thuần vương có đến đó cũng không còn đâu. Lửa cháy trụi cả rừng, cây không còn một mống nguyên vẹn, nói gì đến đám cỏ mọc thấp tè quanh gốc.

Chàng nghe xong cả người rụng rời. Bàn tay nắm chặt dây cương run lên bần bật, Vũ Hạo điên loạn phóng như bay đến bìa rừng. Như lời tiểu tướng miêu tả, từ cây nhỏ đến cây to đều bị cháy trơ gốc, đất đã mất đi tấm áo xanh khổng lồ, thay vào đó là một tấm vải màu xám tro tang tóc.

Vũ Hạo quỳ sụp xuống trước những gốc cỏ Niêm Lô bị lửa cháy nham nhở, gục đầu khóc nức nở. Chàng như một kẻ điên, ngồi trên lưng ngựa suốt ngày đêm mong tìm được thảo dược cứu mẫu phi, ai ngờ tất cả những gì chàng nhận được lại là một trò đùa độc ác của số phận.

Bốc năm đất khô kèm lẫn gốc cỏ Niêm Lô cho vào lòng bàn tay, Vũ Hạo lại càng khóc to hơn. Chàng chưa bao giờ đau đớn đến nhường này. Kể cả lúc phụ hoàng mất, chàng cũng chẳng thể cảm nhận được nỗi mất mát khủng khiếp đến như vậy.

Giờ, tất cả chấm dứt rồi. Chẳng còn cỏ Niêm Lô ở vùng Sơn Lâm . Chẳng còn Từ thực phi tài hoa nức tiếng Nam Vân. Cũng chẳng còn một Thuần vương cao cao tại thượng, mê luyện nhân gian nữa rồi.

Tất cả cuộc đời chàng, tương lai chàng giờ đây chỉ gói gọn trong một từ: bại.

Chàng vừa khóc vừa cười, âm thanh phát ra kì dị đến nỗi chính bản thân chàng cũng cảm thấy rùng mình. Giọng chàng mỗi lúc một khản đặc, nhạt nhoà rồi tan biến dần theo tiếng gió heo hút buổi ngày tàn...

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tạm Biệt Trác Vũ Hạo

Trác Vũ Hạo thất thế trở về kinh thành. Bóng chiều tà đỏ rực đổ lên người chàng, toát lên vẻ cô độc đến cùng cực của một người khốn khổ. Trời dần tắt nắng, đến khi mặt trời thu lại tia sáng cuối cùng của buổi tàn, cũng là lúc gió bắt đầu nổi lên những âm thanh kì dị khác thường, những tán lá xào xạc như tấu lên một bản chiêu hồn đau thương tiễn biệt vong linh lần cuối trước khi rời khỏi thế gian.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, lộp cộp vang lên giữa vùng đồi hoang. Chàng trở về, mang theo một nỗi lòng nặng trĩu và cô đơn, cả sự căm phẫn đến cực hạn cũng đọng đầy trong đáy mắt.

Hoàng cung, nơi Vũ Hạo sẽ trở về, nhưng không phải với tư cách một Thuần vương hiếu thảo không quản gian nan đi tìm thuốc giải cho mẫu thân mà là một kẻ tội đồ của Trác gia, một kẻ đáng bị trời tru đất diệt. Vũ Hạo biết quay về là tự đào hố chôn thân, nhưng chàng vẫn muốn về.

Ít nhất, có thể chàng sẽ được nhìn mẫu phi lần cuối.

Trác Vũ Hạo từ xa đã nhìn thấy Triệu Mạc mặc giáp phục, dẫn theo một toán lính, gươm giáo đeo đầy bên hông, đứng chờ trước cổng thành. Bên cạnh là một xe ngựa cỡ nhỏ.

Vũ Hạo không chút e dè, điều khiển ngựa tiến lại gần. Triệu Mạc thoáng ngạc nhiên, chần chừ nhìn chàng chốc lát, sau đó nhanh chóng thông báo cho chàng hay:

- Thuận vương, chúng ta được lệnh của hoàng hậu tới áp giải ngài về hoàng cung.

- Trước đó ta muốn gặp mẫu phi.

- Nường nường quy tiên rồi. Chỉ có Lạc vương ở cạnh lúc đó.

Trác Vũ Hạo rõ là đã biết trước câu trả lời đến tám, chín phần. Ngược trái chàng đau nhói, sống mũi đã cay xè. Lòng phẫn uất lại sôi sục, Vũ Hạo định leo lên ngựa, đám lính xúm lại ngăn cản, chàng gào lên:

- Ta phải đi tìm Trác Dạ Hàn ! Buông ta ra ! Ta phải tìm thằng khốn đó đòi mạng cho mẫu phi !!!

- Thuận vương... - Triệu Mạc sợ Vũ Hạo bị kích động sẽ làm loạn, khó tránh đả thương chàng. - Ngài cứ đi với chúng ta trước. Xong việc Lạc vương sẽ đến gặp ngài. Giờ ngài có gào khản cổ cũng chẳng có ích gì đâu.

Đại lý tự sừng sững trước mắt. Trác Vũ Hạo bị dẫn vào một phòng kín, hẹp và tối. Ánh sáng leo lét từ đĩa đèn dầu đặt giữa bàn, tên lính áp giải Vũ Hạo vừa rời khỏi, một người khác đã bước vào.

Viên quan ấy tên là Phùng Chức, được điều đến Đại lý tự từ ba mấy năm trước, đến nay đã leo lên vị trí cao nhất. Ông ta không hề xuất chúng như mọi người thường nghĩ, lại bảo thủ, chỉ tin tưởng vào những điều mắt thấy tai nghe, cứng đầu cứng cổ khiến những người xung quanh phát bực. Tuy vậy, lại được tiên đế hết mực tin tưởng, bởi lẽ nghĩ rằng những người như vậy không bị lay động bởi kẻ khác, có thể đưa ra kết luận công bằng nhất.

Lần đầu tiên đối mặt, ngay tại phòng thẩm vấn, Phùng Chức đã làm Vũ Hạo phải dè chừng bởi ánh mắt lạnh lẽo của ông. Chỉ cần chàng không cẩn thận lỡ lời dẫn đến hiểu lầm, chắc chắn ông ta sẽ không buông tha cho

chàng đến khi hiểu rõ cặn kẽ, chứng thực lời nói. Nghiêm trọng hơn nữa là có thể khiến chàng mất mạng.

Ông ta không hề vái lạy, cũng không khách sáo, giọng điệu dùng để tra khảo phạm nhân đúng nghĩa:

- Thuần vương biết vì sao mình bị áp giải đến đây chứ?

- Bản vương không biết.

Đối với nhiều lần đích thân thăm vấn tội nhân, Phùng Chức đã quen những câu trả lời kiểu này, nhếch miệng cười nhạt:

- Đại lý tự chưa bao giờ bắt nhầm người. Muốn được khoan hồng thì khai báo thành thật, hoàng hậu sẽ niệm tình giảm tội. Bằng không, đến lúc ta đưa ra bằng chứng, tội chỉ chồng thêm tội mà thôi.

- Bản vương không biết đã phạm phải tội gì. Nếu được mời đại nhân nói thẳng.

- Sát hại phi tử của tiên đế, coi thường lễ Chiếu Nhật, hèn nhát trốn chạy. Những tội này đã đủ để Đại lý tự có quyền xét xử ngài chưa, Thuần vương?

Trác Vũ Hạo cười hắt, trong chốc lát những căn dặn trong đầu đã biến đi đâu mất, chàng chống cằm nhìn Phùng Chức đầy khinh bỉ:

- Bản vương chẳng hiểu nổi Trác Dạ Hàn đã hối lộ bao nhiêu vàng bạc để đại nhân có thể tưởng tượng ra những điều hoang tưởng đến nhường này ! Có ai làm chứng rằng bản vương giết người không? Gọi Trác Dạ Hàn ra đây đối chất với bản vương. Đừng quên bản vương tự quay về chứ không phải các người tìm thấy. Nếu bản vương giết mẫu phi, có ý trốn chạy thì còn quay về đây làm gì nữa?!

- Thuần vương ! - Phùng Chức đã mất hết kiên nhẫn, mặt đanh lại, giọng nói vang hơn. - Ngài đừng tưởng được phong vương là có thể ăn nói báng bố, nhục mạ người khác. Lạc vương từ lúc hay tin đã nhốt mình trong phòng chăm sóc thực phi đến tận lúc nương nường qua đời. Còn ngài thì đang ở đâu?

Ngừng một lúc Phùng Chức tiếp lời:

- Thuần vương, ngài căn bản không có tư cách để so sánh với Lạc vương.

Hai mắt Vũ Hạo đỏ ngầu, có thể thấy dây đã vượt quá mức giới hạn chịu đựng của chàng. Phùng Chức biết vậy liền hạ giọng đề phòng chàng xúc động mà làm càn:

- Hôm nay đến đây thôi. Thuần vương nếu muốn gặp thực phi lần cuối, hãy nhanh lên, bởi Lạc vương biết ngài trở về sẽ không cho mở cổng cung Văn Lam đâu. Triệu Mạc tướng quân bí mật đón về đây trước rồi đưa ngài đến gặp ta, vốn dĩ là muốn tránh mặt Lạc vương.

Nói rồi Phùng Chức bỏ đi, không quên để cửa mở. Trác Vũ Hạo rời khỏi Đại lý tự, chạy thật nhanh đến cung Văn Lam. Suốt dọc đường, không ít người nhận ra chàng, đều ném cho chàng ánh mắt căm giận và khinh bỉ, nhưng không phải phận sự của mình, nào ai dám lên tiếng hô hào bắt giữ chàng. Dù chàng là tội nhân hoàng thất, suy cho cùng vẫn là Thuần vương quyền thế, người hầu kẻ hạ trong cung đâu dám quá phận.

Cổng cung Văn Lam phủ vải đen. Từ xa Vũ Hạo đã cảm nhận được không khí lạnh lẽo bao quanh tấm cung, bước vào cũng không còn thấy mấy người. Giữa sân bày một bàn hương, chỉ cắm duy nhất một nén đã cháy gần hết. Vũ Hạo nuốt khan, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn, thi thể thực phi phủ vải trắng nằm bất động, vô tình để lộ ra một góc y phục bằng bàn tay, trên thêu hoa cúc vàng. Vũ Hạo

không dám đến gần, lặng lẽ nhìn cái xác lạnh ngắt mà lòng đau khôn tả. Nước mắt chàng không còn chảy nữa. Tất cả những xót xa, tiếc thương mẫu phi giờ đều đã hoá thành nỗi căm hận ngút trời.

- Ai thế? - Một giọng nữ nhân vang lên.

Vũ Hạo giật mình quay lại. Ra là Triệu Tử Mai.

Nàng không còn vận những bộ y phục lộng lẫy, không vấn tóc cầu kì, thậm chí cũng chẳng buồn trang điểm. Mười lăm tuổi trăng tròn, dung nhan mỹ lệ, nhưng khi Tử Mai khoác lên mình tang phục lại mang đến cho người ta cảm giác kém sắc, già dặn trước tuổi. Tử Mai thốt lên, đay nghiến chỉ vào mặt Vũ Hạo:

- Nghịch tử !!! Người đâu...

Chưa kịp dứt lời, Vũ Hạo đã kéo Tử Mai ép sát vào tường, dùng ngón tay chặn trước môi nàng ra hiệu im lặng. Vũ Hạo ghé tai Tử Mai thì thầm:

- Lạc Vương phi, đừng nghe lời tiểu nhân mà nghi oan cho ta. Ta thực sự không làm chuyện bất nghĩa đó. Còn nếu vương phi không tin thì cũng niệm tình thân thích, để ta ở cạnh mẫu phi, một lúc thôi, ta sẽ không làm gì đâu.

Triệu Tử Mai nhất thời hết hoảng, giãy giụa định chống cự nhưng lại phát hiện ra ánh mắt chàng thâm lương thống khổ vô cùng. Đôi mắt buồn bã, tha thiết nhìn nàng cầu xin. Tử Mai mặc dù không thể tin lời chàng nhưng vẫn mủi lòng, quay mặt đi khẽ bảo:

- Một chút thôi. Phu quân ta sẽ đến ngay bây giờ đấy.

Triệu Tử Mai bước ra ngoài, khép cửa buồng lại. Vừa đứng được một chút, Trác Dạ Hàn đã đột ngột xuất hiện, dẫn theo binh sĩ đến bao vây trước

cung Văn Lam. Chàng liếc Tử Mai một cái, thân nhiên phất tay ra hiệu cho người xông vào, còn mình thì tiến lại chỗ nàng.

- Vương phi, ta nghe nói Trác Vũ Hạo đã trở về. Vũ Hạo có phải đang ở bên trong không?

Tử Mai toát mồ hôi, chưa kịp mở miệng phân bua, bên trong đã truyền đến tiếng đổ vỡ và chửi mắng của Trác Vũ Hạo:

- Các người làm gì vậy? Ai cho các người xông vào tẩm cung quấy nhiễu mẫu phi? Cút ra !!!

Trác Dạ Hàn bình thân kéo Tử Mai bước vào. Vũ Hạo quỳ bên giường thực phi, trán nổi gân xanh, toát ra hàn khí bức người. Nhác thấy bóng Dạ Hàn, Vũ Hạo lao đến túm lấy cổ áo chàng, thốt ra một tràng những lời thoá mạ mà chính những kẻ thô lỗ nhất cũng phải bất ngờ. Trông Vũ Hạo chẳng có chút nào giống một hoàng tử có học thức và danh phẩm cả.

Dạ Hàn nhíu mày, nhanh như chớp cầm tay Vũ Hạo vung lên, bẻ ngoặt ra sau. Chàng đau đớn ôm lấy chỗ xương bị gãy nhô lên kì dị, ngời thục xuống đất, mồ hôi túa ra như tắm. Trên đầu chàng vang lên một giọng dứt khoát:

- Giải Thuần vương đi. Nhốt vào buồng đối diện với Xung Tự, đợi Đại lý tự đưa ra kết luận sẽ đem ra xử tội.

Trác Vũ Hạo bị áp giải đến đại lao, không thể chống cự. Không một ai lai vãng đến, căn bản chàng không có thân thích cũng như bằng hữu nào lại muốn đến thăm một kẻ sắp chịu án tử, hoặc có thể Trác Dạ Hàn ban lệnh cấm. Ngày ngày chàng đều ngồi trên nền đất bẩn thỉu, nhìn thế gian bên ngoài qua khung song sắt nhỏ trên vách buồng, đợi ý chỉ của Lưu hoàng hậu.

Được vài hôm, hoàng cung phát tang. Chàng đập cửa đòi ra ngoài, gào thét đến khản cổ nhưng đáp lại chàng chỉ là tiếng kèn trống tang tóc ngoài kia. Trác Vũ Hạo chỉ muốn tham dự tang lễ của mẫu phi, tại sao bọn họ lại không cho chàng cơ hội?

Hắn là Trác Dạ Hàn.

Tất cả chắc chắn là do Trác Dạ Hàn.

Chính Dạ Hàn đã ngăn cản chàng, tước đi cái quyền làm con của chàng, khiến mẫu phi đến tận lúc từ giã nhân gian cũng không thể gặp lại chàng lần cuối. Trác Vũ Hạo hôm đó đã thề, nếu vượt qua cửa tử sẽ trở về tìm Dạ Hàn trả thù, bắt Dạ Hàn phải trả giá cho những gì đã gây ra cho mẫu phi. Vũ Hạo sẽ tìm cách thoát khỏi đây, bằng bất cứ giá nào.

Chàng sẽ sống, sống trong mối hận thù không thể xoá bỏ. Chỉ đến khi chàng lấy được mạng Dạ Hàn, cướp lại toàn bộ những gì hắn có: quyền lực, địa vị, danh vọng,... thì lúc đó, chàng mới có lý do để kết thúc tất cả.

Đại lý tự cuối cùng cũng trình đơn tố cáo Trác Vũ Hạo lên hoàng hậu. Sau khi được gọi đến Đại điện, Trác Vũ Hạo cùng Phùng Chức đối chất. Lúc đầu chàng đưa ra những lí lẽ vô cùng thuyết phục, thậm chí còn cao tay lẫn át ý tứ quan thẩm phán. Tuy nhiên, khi Trác Dạ Hàn đưa ra ly rượu mà thực phi đã sử dụng hôm đó, kết quả là trên ly dính độc Niêm Lô, trùng khớp với thứ Dạ Hàn bị trúng hôm ở điện Thuần vương. Trong số những khách dự tiệc, chỉ có Trác Vũ Hạo cầm vào đồ dùng của thực phi, và đồ bị dính độc cũng chỉ có chiếc ly Vũ Hạo dâng lên mà thôi.

Lạc vương trúng độc may mắn thoát nạn, thực phi thì không được may mắn như thế. Nhưng cả hai vụ đều dính dáng đến Thuần vương, nếu bảo là trùng hợp ngẫu nhiên thì mấy ai tin nổi? Chứng cứ xác thực, Vũ Hạo dù trong sạch cũng cứng họng, càng cố giải thích người ta lại cho là có tội.

Phiên xét xử kết thúc với một con dấu đỏ tươi trên tờ cáo tội của Vũ Hạo. Lưu hoàng hậu quyết định, giờ Mão ngày mai áp giải chàng đến đài xử trảm.

Không còn cách nào thay đổi cục diện.

Tối đó, Trác Vũ Hạo được hưởng ân điển trước khi bị hành hình: lưu lại điện Thuần vương lần cuối. Vũ Hạo nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nển cũng không thềm thắp lên. Chàng chỉ còn vài canh giờ ngắn ngủi trước khi trời sáng, nhưng Vũ Hạo không sợ, bởi điều đáng sợ nhất đã từng trải qua, chẳng có gì bắt chàng phải sợ hãi thêm nữa. Vũ Hạo chỉ hối hận rằng mình đã không thể trả thù cho mẫu phi.

Xung Tự được thả và bị đuổi khỏi hoàng cung. Tối nay, bầu bạn cùng chàng chỉ có ánh trăng mờ. Phải chăng trời đất biết chàng bị oan mà vẫn phải lìa mạng nên rủ lòng thương tiếc, trăng vì thế nên mới mờ nhạt hay sao?

Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Vũ Hạo, ta đưa cữu muội đến gặp người lần cuối. Tạm thời ta sẽ lánh đi chỗ khác.

Là Trác Dạ Hàn.

Trác Diễm Cơ không hề tin những lời người khác nói về Vũ Hạo, bởi nàng biết Vũ Hạo là một đứa con hiếu thảo, cung phụng phụ mẫu hết khả năng, đời nào lại đi làm chuyện bất nhân bất nghĩa đến vậy. Chưa kể là chàng hoàn toàn không có lý do nào để lấy mạng thực phi cả.

Nàng đã trốn mẫu phi, đến điện Ngân Bích cầu xin hoàng hậu. Không được, nàng lại tìm đến Tô vương, cũng vẫn là số không tròn trĩnh. Cuối cùng, nàng đành nhờ tới Dạ Hàn, tuy vậy nàng không chắc vị nhị ca này còn muốn giúp kẻ đã giết hại mẫu thân mình hay không. Quả nhiên là vẫn

không đồng ý. Điều duy nhất Dạ Hàn có thể làm cho nàng chính là đưa Diễm Cơ đến điện Thuần vương gặp Vũ Hạo lần cuối.

Thấp nển lên, vừa trông thấy thân thể gầy rộc của chàng, Diễm Cơ không kìm được nước mắt, xót xa khẽ gọi tên chàng:

- Vũ Hạo, trông huynh gầy thế này, muội buồn lắm, huynh biết không?

Trác Vũ Hạo sửng sốt khi thấy Diễm Cơ xuất hiện ở đây.

- Trác Dạ Hàn đưa muội đến ư?

- Muội đã cầu xin hoàng hậu tha cho huynh, nhưng người không nghe, còn nói đến mai đưa huynh ra pháp trường. Muội xin nhị ca, đến để... - Nàng nghẹn ngào nhìn Vũ Hạo. - ... tiễn biệt huynh. Ngày mai muội không được phép đi theo.

Tâm Vũ Hạo bỗng rung động.

Ở nơi chàng gọi là "nhà" này, từng có rất nhiều bằng hữu, huynh đệ thân quen nhưng chưa một ai đến gặp chàng sau khi xảy ra biến cố, càng chưa có một ai trong phiên xét xử đứng về phía chàng. Giờ đây, Vũ Hạo đã biết, vẫn luôn có một cửu muội thiện lương tin tưởng chàng, đặt cược niềm tin vào chàng, dốc lòng giúp chàng giải oan.

Đôi mắt kia thật thuần khiết, thật sâu lắng, thật dễ chịu.

Lòng Vũ Hạo như ấm thêm phần nào. Hình như có cơn gió xuân thổi qua trái tim đang rỉ máu của chàng, xua đi những đau phiền trong khoảnh khắc tăm tối cuộc đời. Nàng là vị cứu tinh của Vũ Hạo, bởi chính nàng sẽ nắm tay chàng dắt qua cơn ác mộng khủng khiếp này.

Chàng kéo Diễm Cơ lại gần, áp đôi tay lên bờ má trắng mịn của nàng, ghé sát mặt thì thầm:

- Diễm Cơ, huynh bảo này. Giúp huynh...

Trác Dạ Hàn giữ đúng lời hứa với Diễm Cơ, không nghe lén hay nhìn trộm bọn họ. Dạ Hàn đứng khá lâu, mãi sau, khi chàng đã sắp mất hết kiên nhẫn, Diễm Cơ mới mở cửa bước ra. Trác Dạ Hàn xoa đầu nàng, dịu giọng hỏi:

- Muội nói gì với Vũ Hạo vậy?

- Tam ca bảo, sau này sẽ không được gặp lại muội nữa, dặn muội nhớ giữ gìn sức khoẻ, bảo trọng bản thân. Còn nói là nếu muội nhớ thì hãy đi ngủ, trong mơ sẽ nhìn thấy tam ca.

Giọng nàng nhỏ dần rồi tắt hẳn. Trác công chúa dụi mắt liên tục, tiếng thút thít ngày một rõ hơn. Trác Dạ Hàn vội vàng ôm Diễm Cơ vào lòng dỗ dành, vỗ vỗ lên tấm lưng nhỏ gầy của nàng, đặt lên mái tóc mềm một nụ hôn yêu chiều:

- Đừng khóc. Trác Vũ Hạo có tội phải chịu tội, đó là lẽ đương nhiên, không ai có thể thay đổi được. Vũ Hạo mất, vẫn còn huynh, huynh sẽ bảo vệ muội, sẽ yêu thương muội cả phần của Vũ Hạo. - Mặt Dạ Hàn tê rần. - Vì muội là muội muội đáng yêu nhất trên đời này. Huynh sẽ không mắc sai lầm, cũng không bỏ đi như Trác Vũ Hạo. Đừng khóc nữa nhé ! Trèo lên lưng, huynh cõng muội về điện Tử Trúc.

Trác Diễm Cơ im lặng không nói gì, lưỡng lự một chút rồi cũng đồng ý. Gục đầu sau gáy chàng, Diễm Cơ có thể ngửi thấy mùi thảo mộc thanh mát và dễ chịu từ cơ thể Dạ Hàn. Nàng khép hờ đôi mắt, vòng tay vô tình siết chặt hơn như muốn cảm nhận tất cả sự an toàn mà mùi hương kia đem lại.

Cõng Diễm Cơ trên lưng, Dạ Hàn bước từng bước thật chậm, khoan thai đi xuyên qua ánh trăng dịu dàng trải khắp vạn vật. Đỉnh đầu trăng cao thơ mộng, trong lồng ngực tim đập rộn ràng, Dạ Hàn ước gì đường đến

điện Tử Trúc là bất tận, để chàng giữ mãi hơi thở mong manh này ở bên cạnh mình, để nàng mãi tựa vào tấm lưng vững chãi của chàng mà bình an một đời.

Trác Diễm Cơ được Dạ Hàn bế vào tận giường, vì tưởng nàng đã thiếp đi. Nhưng, Dạ Hàn vừa đi khỏi, nàng đã mở mắt ngòai dậy khiến Lục Nương không khỏi giật mình:

- Công chúa, người...

- Suyt ! - Nàng lấy tay chặn trước miệng. - Lại đây, ta có việc nhờ người.

Lục Nương nghe nàng, quỳ xuống cạnh giường. Cánh tay nhỏ gầy lôi một phong thư từ trong ngực áo, dúi vào người Lục Nương, đoạn bảo:

- Giờ hoàng hậu chưa đi nghỉ, nhân lúc này hãy mau đem đến điện Ngân Bích, bí mật đưa cho hoàng hậu.

- Nhưng công chúa, vật này là gì, phải đưa cho ai đây?

- Người biết Phúc công công chứ!? Ông ấy rất tốt bụng, hãy đưa cho ông ấy. - Diễm Cơ rất sốt ruột, giục Lục Nương rời rít. - Nhanh lên, việc này cấp bách, liên quan đến tính mạng con người, nếu còn chần chừ, không đưa được trước khi trời sáng thì nguy mất.

Mặc dù Lục Nương không hiểu gì, nhưng cảm nhận được sự nóng ruột, lo sợ của chủ tử, nàng liền vâng dạ, nhét phong thư vào trong người rồi lén lút rời khỏi điện Tử Trúc. Chỉ còn lại mình Diễm Cơ, nàng ngả người xuống giường, vùi mặt vào tấm chăn êm ái, khẽ thở dài.

Lời Vũ Hạo cứ văng vẳng bên tai, đầy ám ảnh. Phút chốc khuôn mặt đẹp đẽ kia đã ùa về trong tâm trí nàng.

"- Huynh viết gì vậy?

- Diễm Cơ, trước khi chết, huynh muốn nhờ muội chuyển bức thư này cho hoàng hậu. Nhớ, không được cho nhị ca biết.

- Huynh đừng nhắc đến từ "chết" nữa, muội không muốn nghe.

- Diễm Cơ, con người sống chết có số mệnh sẵn rồi. Nếu số huynh đã tận, có cách nào cũng không cứu được. Nhưng nếu lão thiên rủ lòng thương, ắt sẽ tự vượt qua kiếp nạn. Huynh tặng vật này cho muội, mỗi khi ngắm nó thì nhớ đến huynh nhé ! Giờ thì mau đi đi."

Miếng ngọc lam xinh xắn nằm gọn trong tay nàng. Thứ sắc xanh ấy, trong trẻo, thuần khiết, dịu dàng hết như tam ca của nàng vậy. Ngón tay thon khê miết trên mặt bội, cảm nhận từng nét khắc tỉ mỉ và tinh tế. Lòng chùng xuống.

Trời sắp sáng rồi. Ngày mai, khi bầu trời chuyển màu tựa như sắc bội, chàng sẽ bị áp tải lên cũi gỗ, rêu rao khắp kinh thành, cuối cùng là đoạn tuyệt nhân gian trên pháp trường tanh nồng mùi huyết.

Giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên gò má.

- Nếu huynh nói sống chết đã là số mệnh thì tại sao còn tự quyết định vận mệnh bản thân? Nhìn vật nhớ người gì chứ?! Khi muội nhớ huynh sẽ đích thân tìm huynh, không thềm nhờ vào miếng ngọc bội con con này đâu. Đồ ngốc !

Trác công chúa co mình, chìm vào giấc ngủ với đôi mắt ướt nhoè lúc nào không hay. Trong mơ, nàng mơ thấy Trác Vũ Hạo, dù đeo xiềng xích nhưng vẫn mỉm cười dang rộng vòng tay, ôn nhu chờ nàng sà vào lòng chàng.

Tiếc rằng, Diễm Cơ vừa chạm đến, chàng đã hoá thành mây khói và tan biến vào cõi hư vô.

"Tạm biệt, Vũ Hạo."

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thoát Biến

Sáng sớm tinh mơ, Vũ Hạo đã rời khỏi giường, đến bên tủ đồ, chọn một bộ y phục bằng lụa trắng mặc vào người. Chiếc lược gỗ luồn vào mái tóc đen dài đặc trưng của người Nam Vân, từng lọn, từng lọn buông xuống nhịp nhàng, Vũ Hạo lại dùng đôi tay như ngọc, tự mình búi lên, cài trâm ngà cố định.

Chàng thiếu niên mười sáu tuổi, lần đầu tiên trong đời tự chuẩn bị cho bản thân khi không còn người hầu hạ bên cạnh. Phản chiếu lên gương đồng là khuôn mặt trẻ măng tuyệt đẹp, ẩn chứa nỗi bi thương không thể diễn tả bằng lời.

Wũ Hạo ngồi im lặng trong phòng kín, chờ đợi cửa điện bật mở.

Giờ Mão.

Sương đã tan dần. Năng trải dần trên những mái đình đỏ, đáp xuống những con đường đá xanh, len lỏi vào từng góc khuất xua đi cái lạnh lẽo của buổi đêm. Ánh sáng lấp loáng trên nóc lầu Chỉ Thiên, phủ trên mái tóc đen tuyền của tiểu công chúa một lớp bụi bạc. Nàng buồn bã hướng về phía đoàn người trước chính môn, ánh mắt da diết dừng trên bạch y nhân, người ngày càng nhòai về phía trước, cho đến khi...

- Cẩn thận !

Một lực mạnh kéo nàng về sau. Trác Diễm Cơ ngăn người quay lại, bắt gặp cái nhìn hoảng hốt của Tử Mai.

- Công chúa, muội định làm gì vậy? Nguy hiểm lắm đấy !

- Cảm ơn Lạc vương phi đã nhắc nhở. - Nàng nói lời cảm ơn khách sáo, đoạn, lén nhìn vị hoàng tẩu lớn hơn mình một tuổi, không giữ nổi tò mò, lén bẽn lẽn tiếng. - Có phải Vương phi đến đây để... xem tam ca không?

Triệu Tử Mai không được đi theo Dạ Hàn đến pháp trường, lại rất tò mò về quá trình từ khâu đưa phạm nhân ra khỏi ngục đến lúc tháo gông trên pháp trường nên đã đến lầu Chi Thiên - nơi cao nhất hoàng cung để nhìn toàn cảnh.

Trước kia, Tử Mai cũng ngưỡng mộ Trác Vũ Hạo như phu quân nàng vậy. Tiếc rằng, giờ đây, trong lòng nàng chỉ còn sự phẫn nộ và ghê tởm dành cho Vũ Hạo, hoàn toàn chẳng có chút thương cảm hay quyến luyến. Huống hồ một lần bao che cho Vũ Hạo đã khiến Dạ Hàn đủ tức giận, nếu nàng cứ nghĩ chuyện chẳng đâu với đâu thì sẽ làm Dạ Hàn tức điên lên mất.

Chi bằng, Tử Mai tự cho mình cái quyền độc ác, giương mắt nhìn Vũ Hạo bị kết liễu mạng sống một cách thản nhiên. Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

- Cứu công chúa, người gây tội ắt sẽ phải chịu tội. Thuần vương giết hại thực phi - nhục mẫu của ta và cũng là mẫu thân của ngài, tội trạng này không thể tha thứ, mà dù chúng ta có tha thứ cũng bị người đời phỉ nhổ, trời đất khó dung. Ngài ấy chẳng phải chưa thấu luật nhân quả, cho nên ta nghĩ ngài không cần những ý niệm thương xót của công chúa hay bất cứ người nào khác đâu.

Trác công chúa trừng mắt với Tử Mai.

Lần đầu tiên Triệu Tử Mai thấy công chúa tỏ ra không bằng lòng, thậm chí là tức giận với những gì vừa nói ra. Tử Mai cụp mắt xuống.

Cũng phải thôi.

Tử Mai nghe rằng trong hoàng cung này, các vị công chúa, tiểu thư vì ghen tỵ với Diễm Cơ nên tẩy chay nàng; các hoàng tử, công tử thấy Diễm Cơ gây yếu thì trêu chọc, lại vì lễ giáo phong kiến nên không thể gần gũi. Duy chỉ có hai huynh đệ Lạc vương và Thuần vương, bỏ qua mọi định kiến, yêu thương nàng như huynh muội ruột thịt, ngày ngày bầu bạn, cùng trò chuyện, vui chơi. Kể cả lúc lớn, tình cảm ấy vẫn không thay đổi, thậm chí còn có phần sâu đậm và gắn bó hơn hồi nhỏ, toả sáng chốn hoàng cung thâm hiểm - nơi huyết thống cũng chỉ là một sợi dây ràng buộc con người ta với nhau.

Mất đi một hoàng huynh ấm áp, một người bạn tri kỷ, trái tim nhỏ bé của Cửu công chúa liệu rằng có chịu đựng nổi không?

- Cửu công chúa...

Tử Mai chưa kịp nói gì, Trác Diễm Cơ đã xoay người bỏ đi.

Đôi mắt ướt nhoè.

Trác Vũ Hạo bị điệu đi khắp kinh thành trong bộ dạng gông đeo trên cổ, hai tay bị trói ngoặt phía sau. Chàng đứng trong chiếc cũi gỗ, chỉ được phần ngang ngực trở lên ở bên ngoài. Người dân từ già đến trẻ, không phân biệt gái trai, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Vũ Hạo thì sẽ cầm cà chua, trứng thối ném vào người chàng, đay nghiến chàng bằng những lời lẽ bẩn thỉu, thô tục. Thậm chí còn có những thằng bé mới lên ba mà đã hung hăng cầm đá ném vào đầu chàng rồi hét lên: "Quân giết người !"

Ai cũng tỏ vẻ phẫn nộ, ai cũng làm như xót thương cho Từ thực phi, nhưng trong số đó nào ai biết được sự thật mà cảm thông cho Vũ Hạo chàng?

Trác Vũ Hạo nhắm mắt, mặc kệ cho đám đông quá khích, mặc kệ cho rác rưởi bám lên y phục, lên tóc, chàng vẫn ngoan cường nhịn nhục, không tỏ thái độ gì.

Chỉ khi cuộc diễu hành kết thúc, quân lính đưa chàng thẳng đến pháp trường, Vũ Hạo sau khi được gỡ bỏ tất cả xiềng xích trên người mới mở mắt quan sát xung quanh. Dưới kia, ngoài người dân hiếu kỳ thì còn có Lưu hoàng hậu và Trác Dạ Hàn. Tên đao phủ béo núc ních bịt mặt, lưỡi đao vác trên vai loé sáng. Tên lính chìa mũi giáo nhọn vào lưng chàng, giọng khản trương:

- Nhanh lên.

Trác Vũ Hạo bị lôi kéo thô bạo lên đài hành hình. Chưa kịp để Vũ Hạo hoàn hồn, một thanh gậy gỗ bất ngờ đập mạnh vào chân khiến chàng vô thức quỳ xuống, tên đao phủ dùng bàn tay to lớn của hắn áp chế cổ chàng, giữ không cho người bên dưới giãy giụa, lại đưa mắt nhìn về phía hai người ngồi dưới đài kia.

Lưu hoàng hậu ngồi ghế trái, vẻ mặt suy tư khó đoán. Chẳng lẽ sự hân hoan khi Tô vương bớt đi được một đối thủ vẫn chưa đủ để bà quyết tâm hạ lệnh hay sao? Phải chăng tấm lòng từ bi của bậc quốc mẫu trời dậy khiến Lưu hoàng hậu day dứt, muốn khoan hồng cho kẻ đáng thương đang chờ chết dưới lưỡi đao vô tình trên kia?

Không phải đâu. Bà ta đang lo sợ một điều khác. Cái điều còn đáng sợ hơn việc nhìn thấy máu phụt ra từ cổ cùng chiếc đầu lủng lảng được dính với thân chỉ bằng một lớp da mỏng dính.

Lưu hoàng hậu đã nhận được lá thư của Vũ Hạo tối qua. Chính lúc ấy, bà ta chợt nhận ra rằng mình đã đi sai một bước, rằng mình đã vô tình trở thành quân cờ của Trác Dạ Hàn. Hơn thế nữa, mục đích cuối cùng không phải tiêu diệt chỉ tất cả đối thủ xung quanh mà là phải đảm bảo được ngai vàng cho Hưởng Hằng của bà.

Lưu hoàng hậu không thể không bội phục Vũ Hạo. Chỉ với một chiếc bút lông và tờ giấy mỏng, Vũ Hạo đã tự cứu thoát bản thân trước giờ tử

bằng lập luận sắc bén và con mắt tinh đời, vừa có ý đe dọa vừa có ý cầu xin làm Lưu hoàng hậu không thể không lưu tâm.

Bà vô cùng phân vân, không biết nên hạ lệnh kết liễu hay tha cho chàng một con đường sống, biết đâu sau này lại có thể lợi dụng như khắc tinh để kìm hãm Trác Dạ Hàn.

Lưu hoàng hậu liếc nhìn người bên cạnh. Trác Dạ Hàn có vẻ rất căng thẳng, lại bồn chồn. Bà có thể hiểu cảm giác trong lòng Dạ Hàn lúc này. Cái cảm giác vừa hả hê vừa sợ hãi khi chứng kiến người em ruột đã song hành từ bé, đồng thời là kẻ đối địch ta còn người mất, sắp bị xử tử một cách tàn khốc.

Có lẽ kẻ máu lạnh, gan góc đến mấy cũng sẽ bị ám ảnh đeo đuổi suốt đời.

- Lạc vương, sao trong ngài có vẻ mệt mỏi vậy? Trong người có điểm nào không khoẻ ư? - Bà đưa ý thăm dò.

- Không. - Dạ Hàn phủ nhận. - Ta không sao. Cứ tiếp tục thi hành đi. Nhanh lên một chút.

Lưu hoàng hậu tư lự hồi lâu, mãi đến khi mặt trời thẳng đỉnh đầu, và mọi người đã chờ đợi quá lâu, tên đao phủ từ đài cao nói vọng xuống:

- Hoàng hậu nương nương, có thi hành hay không đây? Thuần vương sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chàng thiếu niên gục dưới chân tên đao phủ. Làn da như tái đi trong nắng, môi bật ra, mồ hôi tuôn đầm trán. Trác Dạ Hàn hơi nhồm lên, như muốn lao ra khỏi ghế, nhưng Mộc Hoan đã kịp thời nhắc nhở:

- Lạc vương, không được xúc động. Cơ hội này là duy nhất, mất nó, sẽ chẳng bao giờ lấy lại được đâu.

Lưu hoàng hậu sau cùng đã nắm lấy tấm lệnh đồ, ai cũng tưởng mọi chuyện đã đến hồi kết, nào ngờ tấm lệnh lại bị bẻ thành đôi, ném mạnh xuống mặt bàn. Một tiếng "rắc" khô khốc vang lên trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Trác Dạ Hàn đứng bật dậy, thẳng thốt nhìn Lưu hoàng hậu:

- Hoàng hậu vừa làm gì vậy?

Lưu hoàng hậu dường như cũng rất khó khăn khi quyết định thực hiện cái việc xưa nay chưa từng ai dám làm. Giọng bà gằn xuống, cốt đem cái uy hoàng hậu ra đe những kẻ không phục, khiến chúng phải cúi đầu nghe theo, dù cho có vô lý đến mấy đi chăng nữa:

- Ta, lấy danh nghĩa người tiếp quản Nam Vân quốc này, quyết định bãi bỏ lệnh xử tử Thuần vương Trác Vũ Hạo. Xét thấy dù sát hại thân mẫu là trọng tội, nhưng Thuần vương là người có tài năng xuất chúng, thiên tư hơn người, nếu như hôm nay phải bỏ mạng thì đúng là một cái mất mát cho quốc gia. Chi bằng, để cho Thuần vương được sống, nhưng là sống trong nỗi dằn vặt, day dứt suốt quãng đời còn lại. Đó cũng đã là một hình phạt thích đáng rồi.

Nét mặt Dạ Hàn dần ra, hòn đá đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được gỡ bỏ. Chàng lén thở phào. Lần này đến lượt Mộc Hoan bị kích động, y xông đến trước mặt Lưu hoàng hậu:

- Hoàng hậu tại sao lại tha chết cho Thuần vương? Rõ ràng tội này đáng bị xử trảm, hoàng hậu hành xử như vậy còn ai phục được?!

- Mộc Hoan, câm miệng ! - Dạ Hàn ngắt lời. - Cứ theo như hoàng hậu quyết định đi.

- Nếu cả Lạc vương cũng đồng ý, vậy ta tuyên bố: Thuần vương Trác Vũ Hạo được miễn tội chết, đày đến Yên Châu, cả đời không được trở lại hoàng cung. Lệnh này ban ra, lập tức thi hành.

Tên đao phủ không còn cách nào khác, đành đỡ Vũ Hạo dậy, cùng hai tên lính khác đưa chàng xuống khỏi đài hành hình. Trác Vũ Hạo đầu tóc rũ rượi, mặt mũi và y phục lấm lem, nhưng đôi mắt lại ngời sáng, trên môi vẽ lên nụ cười nửa miệng đặc ý như thể người chiến thắng là chàng chứ không phải Trác Dạ Hàn vậy.

Giữa đám đông, một nam tử mặc lam phục chăm chú dõi theo Vũ Hạo, một khắc cũng không rời. Dù cho đám đông xô đẩy, xô dịch thế nào, y vẫn im lặng chấp tay, đứng vững như núi, chờ đợi. Khi thân ảnh kia từ từ rời khỏi đài hành hình, khoé môi y nhếch lên âm hiểm.

"Thuần vương, đây mới là thời khắc cuộc chiến thực sự bắt đầu."

Thời gian trôi đi như thoi đưa, thấm thoát cũng đã hai năm trời.

Hai năm. Một khoảng thời gian không quá dài nhưng đủ để thay đổi tất cả. Kể từ khi Thuần vương bị đày đến Yên Châu, trong trận chiến năm xưa giờ chỉ còn Tô vương và Lạc vương trụ lại đến cuối.

Trác Dạ Hàn đa mưu túc kế, lợi dụng Triệu Tử Mai để ép buộc Triệu Mạc quy phục, biến tất cả những kẻ dưới trướng ông thành tay sai cho mình, không từ một thủ đoạn, dù là đê tiện nhất, bỉ ổi nhất. Chàng không ngại bị khắp hoàng cung lên án hay chửi mắng sau lưng, bởi chỉ cần trong mắt con đỏ Nam Vân quốc, chàng là Lạc vương bao dung, độ lượng ngay với kẻ đã giết hại mẫu thân mình; một vị hoàng tử tài trí bậc nhất, đem hết khả năng bảo hộ nhân dân.

Thí dụ như Dạ Hàn tạo chứng cứ giả, dùng lệnh bài hạ quyền bắt nốt Thái phủ Doãn, vốn là họ hàng với Lưu thị vì một xích mích nhỏ trên Đại điện, người ta lại cho rằng chàng không hề kiêu dè phẩm vị, không vì phủ Doãn là hoàng thân quốc thích mà nhắm mắt làm ngơ, dũng cảm phơi bày sự thật.

Trác Dạ Hàn có được sự tin tưởng tuyệt đối từ nhân dân, tất cả là nhờ chàng chỉ che mắt họ bằng những điều đẹp đẽ, cao quý và giấu nhem đi sự dối trá đáng khinh bằng cái đầu lạnh cùng đôi tay tàn độc nhuộm đầy máu tanh.

Ngược lại, Trác Hương Hằng dù không được người dân ủng hộ nhưng trên triều đường lại chiếm lợi thế hơn Trác Dạ Hàn bởi có mẫu hậu chống lưng và Vũ Hạo trả ơn bằng việc trợ giúp mưu sách. Hẳn ta là một trong số những hoàng tử kém cỏi nhất, suy nghĩ nông cạn, thiển cận, nếu như không nhờ hoàng hậu một tay nâng đỡ, có lẽ đã bại dưới tay huynh đệ Dạ Hàn và Vũ Hạo lâu rồi. Mọi người lo ngại Trác Dạ Hàn đang cơ sẽ trở thành một hôn quân tàn ác, sẵn sàng tiêu diệt những kẻ chống lại mình, biến Đại điện trở thành nơi tiêu khiển của chàng.

Thà rằng để Trác Hương Hằng ngồi lên ngai vàng làm ông vua bù nhìn còn hơn. Ngu ngốc một chút cũng chẳng sao, bọn họ có thể giúp đỡ hẳn. Nhưng nếu để một kẻ quá thông minh, tài giỏi như Dạ Hàn lên nắm quyền thì... Bọn họ chẳng dám nghĩ đến nữa.

Trác Dạ Hàn đã là một thiếu niên mười chín tuổi tài mạo hơn người, ngày càng khó ai sánh bằng. Các đường nét trên khuôn mặt ngày một góc cạnh, trưởng thành. Vầng trán cao, thanh thoát cùng đôi mắt sáng ngời và chiếc mũi thẳng tắp tạo nên vẻ đẹp tài hoa, quyến rũ khó cưỡng. Những nữ nhân xung quanh lúc nào cũng ao ước một lần được chàng chú ý, được trở thành người của chàng, nhưng, Dạ Hàn lại chẳng có ý định nạp thêm bất cứ ai nữa.

Chỉ cần một Triệu Tử Mai đã quá đủ rồi.

Lễ Thượng Nguyên(1), đốt đèn mừng lễ hội, cầu mong quốc thái dân an, cầu âm siêu dương thái. Hoàng cung Nam Vân quốc cứ đến ngày này là lại mở hội Hoa đăng, thả nến quanh bờ sông Thịnh Thủy, thả những chiếc

đèn hoa xuống dòng nước êm ả, mọi người cùng nhau cầu nguyện, mở đầu cho một năm mới tốt đẹp.

Trên cầu Vân Hinh, giữa dòng người nô nức qua lại, có một đôi nam nữ đứng tựa vào thành cầu ngắm nhìn dòng Thịnh Thủy lung linh, huyền ảo, tay trong tay vô cùng tình tứ ngọt ngào. Cô nương kia tựa đầu vào vai tình lang, trong đôi mắt to tròn kia là hạnh phúc ngập tràn. Nàng mỉm cười, thỏ thẻ:

- Lạc vương, chàng còn nhớ không? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

- Ừm. Ta vẫn nhớ.

Ra đôi nam nữ đó là Lạc vương và Lạc vương phi. Hoàng cung mở hội, chẳng có gì ngạc nhiên khi họ xuất hiện ở nơi này, nhưng điều khiến người ta chú ý đến chính là những cử chỉ thân mật dành cho nhau, so với những cặp phu thê khác trong hoàng thất thì quả là đáng ngưỡng mộ.

Nhưng, họ đâu biết rằng, trong đôi mắt và trái tim vị Lạc vương tỏ ra yêu chiều thê tử kia lúc nào cũng chỉ hiện hữu hình bóng của một nữ nhân khác. Dù đang ở bên cạnh thê tử của mình, chàng vẫn luôn không ngừng tìm kiếm nàng trong đám đông, rồi đến khi phát hiện bóng dáng yêu kiều, nhỏ nhắn, mong manh đến nao lòng ấy, chàng lại khẽ mỉm cười mãn nguyện. Liệu rằng chỉ ngắm nhìn từ xa đã thoả mãn được khao khát của chàng?

Chưa đâu. Chàng còn muốn hơn thế nữa. Muốn được chạm vào nàng, muốn được ôm nàng trong vòng tay, muốn được ngửi mùi tóc thơm của nàng,...

Nhưng hiện tại, chỉ cần vậy thôi đã đủ.

- Lạc vương? - Triệu Tử Mai thấy Dạ Hàn thất thần, vỗ nhẹ vào tay chàng.

Thấy Trác Dạ Hàn không trả lời, Tử Mai tò mò, theo hướng ánh mắt chàng nhìn xuống phía dưới kia. Ra là Cửu công chúa Trác Diễm Cơ.

Công chúa khoác lên người bộ váy hồng nhạt trang nhã, mái tóc đen dài vấn cao làm lộ rõ phần cổ thanh mảnh như đoá hoa loa kèn. Cả người Diễm Cơ chìm trong sắc vàng ngọt dịu, và nụ cười của nàng dường như cũng ánh lên màu tươi tắn như vậy. Công chúa đang đứng trò chuyện cùng một thiếu niên trẻ tuổi. Xét theo y phục và những cử chỉ nho nhã kia, Tử Mai có thể khẳng định vị công tử ấy xuất thân nhất định vô cùng cao quý. Nàng chưa từng thấy bao giờ. Có phải là một hoàng tử của nước lân bang không?

- Lạc vương, chàng nói xem, vị công tử đó...

Tử Mai chưa kịp nói hết câu, Dạ Hàn đã đẩy tay ra, lãnh đạm rời khỏi cầu khiến nàng ngỡ ngác vì không hiểu mình đã làm sai điều gì.

Trái với vẻ náo nhiệt ngoài kia, bên trong thuyền rồng lại yên tĩnh đến kỳ lạ. Chiếc thuyền sau chuyến thả hoa đăng đã cập bến, thoải mái nghỉ ngơi dưới tán cây lớn. Mọi người rời khỏi thuyền, hoà mình vào đám đông hưởng thụ không khí lễ hội, còn Trác Hường Hằng lại thờ ơ với tất cả, tựa vào mạn thuyền một mình uống rượu.

Lưu hoàng hậu chẳng mấy khi thấy được dáng vẻ này của Hường Hằng, tò mò tiến đến. Trác Hường Hằng nghe rõ mồn một tiếng bước chân nhưng lại làm bộ không biết, mặc dù nhận ra người sau lưng là ai.

- Sao không tìm lấy một tiểu thư nào đó cùng thưởng hội mà lại đứng đây uống rượu một mình? - Trong giọng bà có chút ngờ vực.

- Nhi thần không có hứng. - Hường Hằng hờ hững trả lời, tiếp tục uống rượu.

Lưu hoàng hậu bỗng tức giận, đi đến giật phắt chai rượu trên tay Hường Hằng ném xuống sông. Trác Hường Hằng vội nhào người ra khỏi mạn thuyền, nhìn chai rượu bằng sứ trắng biến mất dưới làn nước, sừng sộ quát:

- Mẫu hậu làm gì vậy?!

- Đã bắt tài vô dụng, lại còn không chịu lập gia thất, chỉ thích lông bông suốt ngày. Người có biết nếu để Trác Dạ Hàn có con trước, người sẽ bất lợi như thế nào không?!

Ngoài miệng Lưu hoàng hậu mắng Hường Hằng không quan tâm chuyện đại sự, nhưng thực chất bà chỉ muốn ám chỉ đến việc Hường Hằng chưa từng gả gởi nữ nhân, dù năm nay đã hai mươi tư tuổi. Bà từng mở rất nhiều tiệc tùng ở điện Tô vương, mời toàn những tiểu thư danh gia vọng tộc, xinh tươi như hoa đến tham dự, nhưng điều đáng ngạc nhiên là chàng không vừa mắt bất cứ ai. Lưu hoàng hậu cố gạn hỏi, chàng còn tức giận bỏ về giữa chừng.

Trong lòng đã từng có ý nghi hoặc nhưng vẫn chưa dám hỏi, sợ Hường Hằng phật lòng. Nhưng đến nước này, có lẽ phải hỏi thẳng, may ra...

- Trác Hường Hằng, có phải con không có sở thích với phụ nữ? Hay con có vấn đề gì khó nói?

Hường Hằng mặt tái đờ, nhưng giọng chàng vẫn cứng cỏi và đầy ngang ngược, thách thức:

- Cứ coi là như vậy đi. Mẫu hậu muốn thế nào thì nó là như vậy.

- Cuồng ngôn ! Câm miệng lại ! Người có biết mình vừa nói gì không?

Mặt Lưu hoàng hậu lúc này còn trắng bệch hơn cả hài tử, run run vịn tay vào mạn thuyền mới có thể đứng vững.

Làm sao có thể?!

Đứa con bà khổ tâm dưỡng dục suốt hai mươi mấy năm trời, dù không được xuất chúng như hai đứa con của Từ Thục phi nhưng ít ra bà vẫn còn có điều đáng để tự hào. Nhưng lúc này, khi nghe lời từ chính miệng Hường Hằng nói ra, trời đất xung quanh như sụp đổ, niềm hi vọng gửi gắm vào đứa con duy nhất cũng tan vỡ theo.

Nếu để mọi người biết được, sau này bà có đeo mo vào mặt cũng không thể bớt xấu hổ. Và lại, Hường Hằng cũng không thể trở thành hoàng đế nữa.

- Không được. Nhất quyết không được ! - Lưu hoàng hậu bám tay Hường Hằng, liên tục lắc đầu nguầy nguậy. - Không thể để bọn chúng biết. Không thể để Trác Dạ Hàn cướp đi ngai vàng dễ dàng như vậy. Hường Hằng, ngay ngày mai, mẫu hậu sẽ ban hôn cho con. Con nhất định phải lập vương phi !

(1)Lễ Thượng Nguyên: Cách gọi lễ cầu phúc đầu năm mới của người Việt Nam, tuy nhiên vì không rõ bên Trung gọi là gì nên mới lấy luôn tên đó để gọi. Nếu không đúng mong các bạn thông cảm.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Du Hoa Hoa

Tấm thiệp mời dát vàng được gửi đi khắp nơi, từ cung, điện cho đến các biệt phủ của hoàng thân, sứ quán các nước lân bang cũng không hề thiếu phần.

Tô vương, người chưa bao giờ bị ai bắt gặp gần gũi với nữ nhân, sắp tổ chức hôn lễ. Tên tân nương ghi trong thiệp mời là một cái tên lạ hoắc, trong hoàng cung không một ai biết đến. Hỏi ra, một vài người cho hay, đó là thứ nữ của quan tri huyện Tam Ngư.

Tất cả khách mời đều thắc mắc, tại sao trong tình hình hiện tại, Tô vương không lập một tiểu thư danh giá nào làm phi như Lạc vương mà lại đi chọn một cô nương có xuất thân bình thường, ngay đến thân phận cũng không phải trưởng nữ. Việc Lưu hoàng hậu không phản đối gì khiến người ta còn nghi ngờ rằng đó chính là ý định của bà.

Triệu Tử Mai nhận được thiệp mời, do nàng vốn là thiên kim tiểu thư phủ Tả tướng nên đối với xuất thân của Tô vương phi tương lai có chút khinh thường. Nàng đem đến thư phòng cho Dạ Hàn, tưởng rằng chàng sẽ bật cười chê bai, nào ngờ khi biết xuất thân của tân nương điện Tô vương, vẻ mặt chàng lại trầm xuống rất khó coi.

- Con gái tri huyện? Sao có thể được chứ?!

Vốn dĩ chàng nói vậy, là bởi suy nghĩ chàng cũng giống mọi người. Chàng không tin vào tình yêu chốn tranh quyền đoạt vị tàn khốc này. Chẳng có một cuộc hôn nhân hoàng tộc nào không đem lại lợi ích kinh tế, chính trị, quân sự,... cho người trong cuộc. Ngay đến yêu cũng phải suy xét

đến thân phận, địa vị và gia tộc của đối phương thì làm sao có được hạnh phúc thực sự?

Vả lại, Dạ Hàn chưa từng thấy Tô vương gần gũi nữ sắc, chắc chắn là có uẩn khúc trong chuyện này. Và cuộc hôn nhân sắp diễn ra sẽ chôn vùi nó, có thể là vĩnh viễn.

Trác Dạ Hàn chàng phải tìm ra trước, đem nó biến thành điểm yếu của Tô vương và Lưu hoàng hậu. Khi ấy, may ra chàng mới có thể hoàn toàn làm chủ cuộc chiến khốc liệt kéo dài suốt ba năm trời này.

Đại hôn diễn ra ở Khuyết lâu, nơi trước đây cũng từng tổ chức cho Lạc vương và Lạc vương phi. Trác Hưởng Hằng trong trang phục tân lang, nắm tay tân nương tiến vào lễ đường. Hình như tân nương không quen bị hàng trăm người vây quanh, nên đến phần nghi thức hơi lúng túng, thậm chí có đoạn quên sạch. Điều này càng làm Triệu Tử Mai hãnh diện về bản thân hơn, bởi ngay từ đầu nàng đã không có chút nào tôn trọng Tô vương phi cả.

Tử Mai lấy ống tay che chắn khi nói chuyện với Trác Diễm Cơ, lúc này đang ngồi ngay bàn bên cạnh.

- Cữu công chúa, không phải ta có thành kiến với Tô vương phi, nhưng quả thật vương phi thật đáng trách. Ai đời lại quên cả nghi thức thành hôn trong khi đích thân hoàng hậu đón vào cung học trước cả tháng trời chứ ! Dù xuất thân bình thường cũng không nên thể hiện kém cỏi như vậy.

- Chắc Tô vương phi không được tiếp xúc với các nghi lễ cung đình từ bé, hơn nữa phải đứng trước cả trăm khách mời nên mới khó tránh khỏi sơ suất. Đâu thể sánh với Lạc vương phi được phủ tể tướng dạy dỗ cẩn thận, từ hành động cho đến lời nói đều ra dáng quý nhân. Lạc vương phi dạy phải, phải lắm !

Hai từ "dạy phải" được nhấn mạnh hơn, ngữ điệu có phần nặng nề, lộ rõ vẻ châm biếm.

Tử Mai có hơi phật ý. Nàng biết Trác Diễm Cơ vẫn còn để bụng chuyện khi nàng nói về Trác Vũ Hạo ở lầu Chi Thiên nên mới dùng lời lẽ mỉa mai nàng. Không ai dạy nàng suy nghĩ như vậy, cũng không phải nàng tự cho rằng tất cả những điều mình nói ra đều đúng. Sở dĩ hiềm khích bắt nguồn từ việc Tử Mai tin Vũ Hạo có tội, còn Diễm Cơ thì không.

Lại nói đến Diễm Cơ. Hai năm, tiểu công chúa ngày nào đã trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Nàng cao lên rất nhiều, nước da không còn xanh tái mà trắng hồng rạng rỡ, những đường nét trên khuôn mặt cũng sắc sảo, tinh tế hơn. Riêng chỉ có mắt hạnh vẫn vậy. To tròn, trong veo mà sâu thẳm, lúc nào cũng ánh lên vẻ dịu dàng, ôn hoà tựa biển cả.

Tuy nhiên, ẩn sau vẻ đẹp đoan trang, hiền thực ấy lại là một tính tình lãnh đạm, nhiều khi cố chấp đến khó tin. Không thể phủ nhận, tâm tư con người hoàn toàn có thể thay đổi, nhưng thay đổi nhiều đến vậy thật khiến cho mọi người khó có thể chấp nhận.

Đêm tân hôn, trước khi động phòng Trác Hương Hằng đã gặp riêng Lưu hoàng hậu. Không lâu, nhưng đủ khiến cho tân nương sốt ruột.

Tấm cửa được kéo ra, Trác Hương Hằng lững thững bước vào, cầm cây gậy sơn đỏ dựng ở góc tường lật tấm khăn đội đầu của tân nương. Ngũ quan xinh xắn hiện ra trước mắt, tuy không phải xuất sắc nhưng cũng tính thuộc hàng mỹ nhân. Vầng trán Hương Hằng lấm tấm mồ hôi, cả người đã nóng bừng mà vẫn không hề muốn nhúc nhích, cứ đứng im bất động, nhìn chăm chăm nữ nhân mặc hỉ phục trước mắt.

- Chàng sao thế?

Tân nương hồi hộp, ngược lên dò xét ánh mắt phức tạp của Trác Hương Hằng. Tân nương cảm thấy phu quân mình có điểm gì đó rất khác

lạ, ngay cả đến màn cầu thân cũng vô cùng khó tin.

Nàng ta còn nhớ như in, đúng ngày này tháng trước, hoàng hậu hạ giá đến phủ, phụ thân còn chưa mở lời, hoàng hậu đã đem sính lễ bày ra trước mắt, ngỏ ý muốn đưa nàng ta lên làm Tô vương phi. Cả nhà, thậm chí là cả huyện Tam Ngư đều ngơ ngác không thôi, bởi lẽ sự việc đến quá đột ngột và thần kỳ.

Nàng ta vốn dĩ cảm thấy hoài nghi, nay lại thêm thái độ kỳ lạ của Tô vương thì càng chắc chắn về phỏng đoán của mình hơn.

- Tô vương, thiếp có chuyện muốn...

Trác Hương Hằng đột ngột cúi xuống, chặn lời nói sắp bật ra bằng đôi môi nóng ấm, cả cơ thể to lớn phủ lên người nàng ta. Cả hai đổ xuống chiếc giường êm ái.

Theo truyền thống, Tô vương phi và Lạc vương phi phải đến điện Ngân Bích vấn an hoàng hậu ba ngày đầu mỗi tháng. Hai người họ đều đến từ rất sớm, vận y phục lộng lẫy cùng với lối trang điểm cầu kỳ, tuy nhiên thần sắc Du Hoa Hoa trông rất tệ, mày chau ủ dột, đứng cạnh Triệu Tử Mai phờ phợt khí xuân lại càng trông rõ rệt hơn. Lưu hoàng hậu có hỏi, Du Hoa Hoa cũng chỉ im lặng lắc đầu.

Thình an xong, hoàng hậu lệnh người dẫn đường cho hai vương phi ra khỏi điện. Chẳng ai ngờ Trác Dạ Hàn đã đứng trước cổng điện Ngân Bích từ lúc nào, bình thản chờ người bước ra. Nhạc thấy bóng chàng, khoé môi Triệu Tử Mai cong lên quyến rũ, nâng váy đi thật nhanh lại chỗ chàng.

- Lạc vương.

Nàng ôm lấy cánh tay rắn chắc của Dạ Hàn, vội liếc về phía Du Hoa Hoa một mình tiến lại, vẻ mặt đặc ý. Nhưng Tử Mai không hề biết rằng,

Trác Dạ Hàn không đến vì nàng mà đến vì Du Hoa Hoa - nương tử của Trác Hương Hằng. Chàng cần làm rõ một số chuyện.

Ánh mắt chàng dừng trên khuôn mặt ủ dột của Hoa Hoa. Hôm qua mới là đêm tân hôn, nếu không phải liên quan đến "chuyện phòng the" thì chẳng đời nào một tân nương lại mang khuôn mặt như đưa đám đó đến vấn an nhạc mẫu cả. Đó chỉ là suy đoán, nhưng là suy đoán có cơ sở bởi Triệu Tử Mai những ngày đầu cũng đã từng có biểu hiện như vậy. Trác Dạ Hàn dẫn Tử Mai đến trước mặt Du Hoa Hoa, nở nụ cười yêu nghiệt với Du Hoa Hoa:

- Lạc vương bá kiến hoàng tấu, Tô vương phi.

Mặt Du Hoa Hoa phút chốc đỏ bừng. Bị nụ cười của Dạ Hàn cuốn hút, Hoa Hoa vụng về giấu đi vẻ ngại ngùng trong đôi mắt, cẩn trọng mở lời:

- Chúc Lạc vương buổi sáng tốt lành. Lạc vương bận trăm công nghìn việc vẫn dành thời gian đứng đợi vương phi, Lạc vương phi đúng là có phúc.

- Bạn sao bằng Tô vương huynh đây? Ngày đầu tiên tới vấn an hoàng hậu lại đã để vương phi một mình rồi.

Du Hoa Hoa chỉ biết cười trừ trước hành động dò xét của Trác Dạ Hàn và ánh nhìn tò mò của Triệu Tử Mai, vội vã cáo biệt ra về. Chưa đặt chân đến cửa phòng, Hoa Hoa đã nghe thấy tiếng quát tháo ầm ầm của Trác Hương Hằng, kèm theo đó là tiếng đồ vật rơi vỡ:

- Cút ngay ! Ai bảo các người là ta bị bệnh? Ai bảo các người đem thứ rác rưởi này cho bốn vương uống?!

Du Hoa Hoa đứng nép vào cửa phòng, e dè nhìn Hương Hằng dùng gậy đập tới tấp vào lưng một cung nữ. Nàng ta chỉ làm theo lời thái y đem thuốc đến điện Tô vương, ai nghĩ rằng lại phải chịu một trận đòn đau thấu

xương tuỷ. Cung nữ xấu số kia thấy Du Hoa Hoa như người chết đuối vớ được cọc, vội vã kêu lên:

- Vương phi !

Hoa Hoa để ý đến mảng màu nâu đỏ loang lổ trên tấm thảm và chiếc chén men xanh vỡ tan tành, không cần suy nghĩ cũng biết thứ đó là gì. Du Hoa Hoa quỳ dưới chân Hướng Hằng cầu xin:

- Tô vương, người này không có tội. Nếu chàng không dùng thuốc, thiếp sẽ lệnh cho thái y ngừng ngay. Đừng đánh nữa, nàng ta sẽ chết đấy.

Trác Hướng Hằng quay ngoắt lại, cho Du Hoa Hoa một cái bạt tai, hai mắt trừng trừng:

- Câ mồm ! Chẳng phải mới hôm qua dâm phụ ngươi còn ầm ỨC sao? Cút khỏi tầm mắt bốn vương ! Cả con tiện tỳ kia nữa.

Du Hoa Hoa sợ hết hồn, vành mắt đỏ hoe mà không dám khóc, phải nhờ người cung nữ kia dìu mới có thể bước ra khỏi phòng Trác Hướng Hằng.

Trăng đã lên cao. Gió đêm mang theo hơi thở lạnh lạnh của tiết đầu xuân, tràn vào trong phòng qua những kẽ hở của tấm màn bằng trúc. Trác Diễm Cơ hơi rùng mình, trở người tỉnh giấc.

- Lục Nương lại quên đóng cửa rồi.

Xỏ đôi chân nhỏ nhắn vào hài lụa, nàng mặc nguyên váy ngủ rời khỏi giường. Định vươn tay đóng cửa, Diễm Cơ đột nhiên phát hiện, dưới ánh trăng mờ, có một đôi nam nữ đứng ở Tây môn, tình tứ ôm nhau.

Tây môn vốn ít người, lại hiếm có vũ lâm vệ canh gác, cứ đến giờ Tuất là chẳng còn một ai. Chính vì không gian bí mật và yên tĩnh nơi đây,

rất nhiều cung nữ và vũ lâm vệ đã lén lút hẹn hò nhau, thậm chí là những ngự nữ cũng bị nàng bắt gặp đôi ba lần. Lần này chắc cũng vậy, nam nhân đích thị đội mũ của vũ lâm vệ. Tuy nhiên, nữ nhân kia ăn mặc rất cầu kỳ, không hề giống một cung nữ quen hay phẩm ngự nữ thấp kém, nếu nhìn kỹ, hình như đã từng gặp ở đâu rồi.

Diễm Cơ nheo mắt, áp mặt vào khung cửa sổ, cố gắng nhìn xem rốt cuộc nữ nhân đó là ai.

- A. - Diễm Cơ hốt hoảng lấy tay che miệng.

Nàng biết là ai rồi. Không thể như thế được ! Nhưng nàng không hề nhìn lầm, quả thực nữ nhân to gan đó chính là Tô vương phi, Du Hoa Hoa.

Trác Diễm Cơ không thể tưởng tượng nổi, mới hôm qua còn là đại lễ thành hôn của đại ca, nay đã bắt gặp tân nương cùng cảnh tượng đáng xấu hổ này ở đây. Dù đại ca nàng có bất tài vô dụng, chung quy vẫn là người hoàng thất, là trưởng tử của Trác gia. Du Hoa Hoa hồng hạnh vượt tường như thế, khác nào phi báng, làm ô uế thanh danh của hoàng tộc.

Ban đầu nàng còn chút cảm thông với Du Hoa Hoa, giờ thì hết rồi. Nữ nhân đê tiện họ Du kia một ngày nào đó sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Trác Dạ Hàn bắt gặp Diễm Cơ đang ngồi thơ thẩn trong Thuỷ đình. Gọi là Thuỷ đình, bởi nó là nơi nghỉ ngơi có mái vòm che được xây giữa hồ, muốn đến đó phải đi qua một cầu đá xanh. Buổi sáng, nước hồ trong xanh tựa ngọc bích, phẳng lặng không một gợn sóng, người ta chỉ cần hơi ghé xuống là đã thấy trọn vẹn hình ảnh mình in trên tấm gương lớn đẹp vô ngần kia.

Dạ Hàn chần chừ, nửa muốn nửa không, cuối cùng vẫn quyết định bước lên cây cầu đá dẫn vào Thuỷ đình. Chàng đi rất khẽ, cả người như lướt đi trên cầu, thoáng đã đặt chân vào Thuỷ đình.

- Diễm Cơ.

Trác Diễm Cơ giật mình, vật trong tay tuột khỏi, rơi xuống làn nước xanh.

- Chết rồi.

Nàng suýt lao người ra khỏi Thuỷ đình, may thay Dạ Hàn đã kịp thời ngăn lại. Chưa bao giờ chàng thấy Diễm Cơ lại hoảng hốt khi lỡ tay đánh rơi đồ, nhưng lần này, việc bất chấp nhào người cứu vật có thể cho thấy nó đối với nàng rất quan trọng. Dạ Hàn quỳ xuống trước mặt công chúa, dùng ánh mắt trù mến và giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể:

- Cho ta xin lỗi. Muội làm rơi thứ gì vậy?

- Ngọc bội. - Thốt ra hai từ này xong nàng đã không còn nói được thêm gì khác.

- Tưởng gì. - Dạ Hàn thở phào nhẹ nhõm. - Nếu muội thích, cứ nói mẫu ra, ta sẽ đem đến Bảo ty đặt người làm. Bao nhiêu ta cũng chiều muội.

Trác Diễm Cơ sợ mất bảo bối đến nỗi nói năng lộn xộn, cứ nhìn chăm chăm vào mặt nước rồi chỉ trỏ:

- Muội không cần. Mau sai người vớt lên. Mất nó muội không sống nổi đâu. Dạ Hàn, nhị ca.

Trác Dạ Hàn không hiểu tại sao chỉ vì một miếng ngọc nho nhỏ mà Diễm Cơ lại làm quá lên như vậy. Dạ Hàn chàng có thể đem đến cho nàng cả trăm miếng, tuy không chắc đẹp hơn miếng bội kia không nhưng xét về độ quý giá ắt sẽ hơn thế gấp trăm nghìn lần.

- Ta sẽ đền cho muội, cái giống hệt như vậy cũng được, miễn là muội có thể miêu tả chính xác cho người bên Bảo ty.

- Huynh chẳng biết gì cả. Phải là nó cơ. Mau sai người lặn xuống hồ...

- Tại sao muội lại quý nó đến vậy? - Trong lòng Dạ Hàn bắt đầu sinh nghi. - Có phải ai đã tặng muội không?

- Một... một người bạn. - Diễm Cơ biết không thể lừa nổi Dạ Hàn, nhưng nàng cũng không muốn nhắc đến tên tam ca trước mặt chàng.

- Bạn? Bạn nào? Bằng hữu mà lại đi tặng ngọc bội cho nhau sao? - Dạ Hàn bỗng nổi máu ghen. - Có phải là tên nam nhân đi cùng muội ở hội Hoa đăng không?

Trác Dạ Hàn nhớ lại chuyện cũ, trong lòng bực càng thêm bực. Chàng chỉ mới không để ý một chút, nàng đã thay đổi rất nhiều. Ngày xưa tiểu công chúa còn thẹn thùng, e lệ nép vào người Dạ Hàn mỗi khi chạm mặt bằng hữu của chàng, giờ thì đến cả vật mang nghĩa đính ước như ngọc bội nàng cũng dám nhận rồi. Dạ Hàn sợ, rất sợ một ngày nào đó sẽ có một nam nhân khác ngỏ lời, và nàng thì đồng ý. Có lẽ cái ngày khủng khiếp đó sắp đến rồi.

- Diễm Cơ, muội mau nói đi.

Trác Diễm Cơ rất muốn trả lời là không, nhưng lý trí nàng lại bảo tốt hơn hết hãy im lặng. Im lặng là thừa nhận, cũng có thể là phản đối. Nếu bây giờ nói không phải, Dạ Hàn sẽ tiếp tục tra khảo. Chi bằng cứ giữ lời, đợi một lúc thích hợp sẽ giải thích cho chàng hiểu sau.

Trác Dạ Hàn không thể nhẫn nại hơn nữa, sự ghen tuông dần che khuất lý trí. Dạ Hàn nổi điên, nắm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng, đôi mắt nâu khói đặc biệt nhìn thẳng vào mắt nàng khiến trái tim Diễm Cơ như bị bóp nghẹt, hơi thở cũng như bị rút cạn.

Đôi mắt mãnh liệt ấy, Dạ Hàn biết nàng sợ. Trác Dạ Hàn hoàn toàn rõ được nỗi sợ khi phải đối diện với những tâm tư phức tạp của chàng mà

nàng không bao giờ có thể hiểu.

Đến chính chàng còn không hiểu nổi bản thân.

Người trước mặt chính là muội muội của chàng, chàng cũng đối xử với nàng đúng nghĩa một vị ca ca dành cho tiểu muội, nhưng càng yêu thương, càng quan tâm chàng lại càng cảm thấy kỳ lạ. Không còn đơn thuần là mối ràng buộc huyết thống, Dạ Hàn không biết từ bao giờ, nó đã biến thành một loại tình cảm cấm kỵ, một loại ham muốn chiếm hữu đặc biệt mà không gì có thể ngăn cản nó ăn sâu vào tiềm thức và tâm hồn chàng.

Diễm Cơ quả nhiên rất sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch. Chỉ sợ có người nhìn thấy cảnh này lại hiểu nhầm.

Trác Dạ Hàn nhắm chặt mắt, hơi thở gấp gáp. Một lát sau, chàng mới quay về trạng thái bình thường, lực ở cổ tay cũng nới lỏng, đẩy người mình về phía sau. Khi Diễm Cơ còn chưa kịp hoàn hồn, chàng đã cốc nhẹ lên đầu nàng, cười sáng khoái:

- Huynh mới đùa có tí, xem muội kìa, mặt ngơ ra hết rồi. Lát nữa sẽ có người đến vớt đồ cho muội, yên tâm đi nhé !

Trác Dạ Hàn lập tức xoay người bước đi. Trên cầu đá xanh giữa hồ, một thiếu niên bình thản bước đi, mỗi chuyển động đều toát lên vẻ cô độc đến cùng cực. Mỗi bước chân là một lần đưa chàng rời xa nàng, bức tường ngăn cách chàng chạm đến nàng ngày càng cao, cao đến mức nghẹt thở.

Thiếu nữ đứng chôn chân ở Thủy đình, buồn bã nhìn Dạ Hàn rời khỏi. Đôi mắt nâu khói kia ám ảnh tâm trí nàng. Diễm Cơ không rõ ánh mắt thiết tha, day dứt kia có nghĩa gì, nhưng hẳn là nhận ra, Dạ Hàn đối với nàng rất đặc biệt. Trong lòng Diễm Cơ bỗng dấy lên dự cảm không lành.

Trác Dạ Hàn nhớ lại chuyện ban sáng cảm thấy rất hối hận. Mặc dù ngọc bội đã đưa về điện Tử Trúc, nàng cũng không có bất cứ biểu hiện gì không hài lòng nhưng Dạ Hàn vẫn canh cánh trong lòng. Chàng mặc kệ lời can ngăn của Triệu Tử Mai, khoác áo rời rời khỏi điện Lạc vương.

Trác Dạ Hàn ra ngoài không có mục đích, chỉ là cần thư giãn một chút, ai ngờ trong lúc vô thức, đôi chân đã đưa chàng đến tây hoàng cung từ lúc nào. Điện Tử Trúc đã ở ngay trước mắt, nhưng Dạ Hàn lại vội quay ngoắt, tiếp tục bước trên con đường dẫn đến Tây môn.

- Yên nào... để ta xem.

- Chàng hư quá !

Một giọng khàn khàn lạc lõng giữa không gian bốn bề yên tĩnh. Dạ Hàn tình cờ nghe được, lần theo giọng nói tìm đến chỗ hai con người đang quần quýt lấy nhau. Chàng chau mày, vốn đã định bỏ cảnh tượng như bản này ra khỏi mắt, đột nhiên nữ nhân kia lại lên tiếng:

- A Tử, chàng không sợ bị Tô vương bắt gặp à?

- Nàng cũng chẳng sợ còn gì. Nếu không thì nàng đã yên phận trong tấm điện của Tô vương rồi.

- Hừ, chàng đừng nhắc đến tên Tô vương đó nữa. Mới ngủ cùng hần ta một đêm thiếp đã phát bệnh. Nam nhân gì mà yếu xìu, thiếp chưa cảm nhận được gì hần ta đã xong rồi.

Trác Dạ Hàn nín thở, núp đằng sau thân cây nghe đôi gian phu dâm phụ thì thầm to nhỏ. Chắc hẳn bọn họ đang nói về Tô vương, nếu vậy thì, không còn nghi ngờ gì nữa, nữ nhân kia chính là Du Hoa Hoa.

- Ta thật không ngờ Tô vương còn bị cả loại bệnh đó. Nếu để mọi người biết được, không đời nào triều đình để Tô vương lên làm hoàng đế

đâu.

- Nếu thế chẳng phải Lạc vương sẽ lên thay sao? - Hoa Hoa thở hắt. - Vậy cả đời thiếp cũng chỉ là một vương phi, nói không chừng còn bị vạ lây tiếng xấu của Tô vương.

- Coi bộ nàng khó xử nhỉ? Hay là nhân lúc chưa bị phát giác, nàng hãy đi quyến rũ Lạc vương đi, không chừng sau này Lạc vương trở thành hoàng đế, nàng không những không phải chịu tội chết mà còn được sủng ái hơn cả Lạc vương phi thì sao? - Tiếng cười cợt của nam nhân hết sức đê tiện.

- Be bé cái mồm thôi kéo tai vách mạch rừng. Thiếp chỉ sợ chàng ghen thôi ấy chứ.

- Nào, nào, Tô vương phi, sau này hưởng phúc rồi thì hãy nhớ phần ta nhé !

Hai người bọn họ đều không biết rằng, Trác Dạ Hàn nấp ngay sau lưng và nghe trọn vẹn cuộc đối thoại của bọn họ. Chàng như mở cờ trong bụng. Hoá ra chẳng cần lao tâm khổ tứ, cứ ngồi chờ rồi mồi ngon sẽ dâng lên tận miệng. Dạ Hàn tin tất cả đều do ông trời sắp đặt, số phận đã định rằng chàng nhất định sẽ đoạt được ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mảnh Lối

Triệu Tử Mai vừa từ nhà tắm đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt, da thịt mịn màng ẩn hiện sau lớp váy ngủ mỏng như sa. Nàng đã cất công tắm bằng sữa dê, đắp bã trà, thậm chí phơi trần hơn canh giờ để xông tinh dầu, tất cả cũng chỉ vì muốn Trác Dạ Hàn chú ý đến. Tuy nhiên, chàng chẳng mấy may rung động, thậm chí không thèm liếc lấy một cái đã vội vã cầm áo khoác rời đi.

Mặt mày Tử Mai tối sầm, chạy đến chặn ngang trước cửa điện, lấy giọng chất vấn Dạ Hàn:

- Lạc vương, khuya như vậy rồi chàng còn đi đâu?

- Ta có việc. - Dạ Hàn đối với cơ thể đầy đà của Tử Mai dù là một chút cảm giác yêu thích cũng không hề có. - Nàng mau tránh ra kẻo lỡ việc.

Tử Mai rất bực mình khi mọi công sức làm đẹp bị một câu nói phủ phàng của Dạ Hàn chối bỏ. Tử Mai không thể tin nổi điều hoang đường đang xảy ra đối với bản thân. Chẳng có một phu quân nào lại để nương tử mới cưới giường đơn gối chiếc, cứ đến tối lại bỏ đi mất tích, rồi gần sáng trở về lạng lẽ như bóng ma. Quá đáng hơn nữa, Dạ Hàn còn nằm quay lưng lại với nàng.

Hỏi gì cũng không nói, sợ nàng lên đi theo nên mới ra lệnh quân lính đứng gác luân phiên bên ngoài. Tính đến hôm nay đã tròn năm ngày, Tử Mai không thể giữ được bình tĩnh hơn thế. Dù có ra sao đi chăng nữa, Tử Mai cũng phải hỏi cho ra lẽ:

- Chàng có chuyện gì giấu thiếp thì mau khai ra, bằng không thiếp sẽ báo lại với phụ thân. Chàng đừng quên nhờ có phụ thân thiếp nên chàng mới nằm giữ được thể cục như ngày hôm nay.

Triệu Tử Mai bạo miệng đe dọa, tưởng rằng Dạ Hàn sẽ nhún nhường mà thật tâm "khai báo", ai dè chàng lại phì cười, đôi mắt cong cong thành hai mảnh trăng nhỏ. Trác Dạ Hàn cười giòn giã, tiếng cười vang dội tâm trí Tử Mai. Bàn tay lạnh lẽo lướt qua má Tử Mai, Dạ Hàn cúi xuống, áp môi mình lên đôi môi mọng đỏ của nàng. Bên tai Tử Mai như có làn gió xuân mơn man thổi:

- Tử Mai, ta chỉ ra ngoài một chút thôi. Mau đi nghỉ đi, lát ta về.

Quả nhiên vẫn không thể kháng cự. Triệu Tử Mai đỏ mặt, dùng tay kéo hai vạt áo sát lại với nhau, dịu giọng:

- Nhớ đấy ! Thiếp đợi chàng.

- Đừng đợi, nghỉ sớm tốt hơn.

Trác Dạ Hàn khép cửa lại, nét dịu dàng trên khuôn mặt đã vụt tắt. Ngón tay cái miết qua miết lại cánh môi đến trắng bọt, chàng tặc lưỡi, ra lệnh cho Mộc Hoan:

- Không được để vương phi ra ngoài nửa bước.

- Vâng.

Khác với dáng vẻ thư thái ban ngày, Trác Dạ Hàn bước rất vội, mái tóc không được búi gọn gàng xoắn tung, tựa một tấm trường bào đen tuyền khoác trên lưng. Chàng cuối cùng cũng dừng lại ở tây hoàng cung, nơi có một thiếu phụ xinh đẹp đang sốt ruột đứng chờ dưới gốc xoan. Thiếu phụ trông thấy bóng bạch y nam nhân, mỉm cười vui sướng, nâng váy tíu tíu chạy đến chỗ chàng:

- Lạc vương.

- Suyt... - Dạ Hàn kéo nàng ta vào một góc khuất, đưa tay chặn ngang miệng ra hiệu im lặng. - Nhỏ thôi.

Đôi mắt thiếu phụ lúng liếng đưa tình. Nàng ta nở nụ cười ngọt ngào nhất có thể, kiễng chân hôn lên má Dạ Hàn:

- Lạc vương, sao chàng đến muộn vậy? Người ta đợi sốt hết cả ruột. Có phải Lạc vương phi giữ chân chàng không?

- Tô vương phi nói xem. - Dạ Hàn nhếch môi, luồn tay qua mái tóc mềm mại kia, giữ lấy phần sau đầu nàng ta mà nâng sát lại tận mặt mình.

- Chàng lại gọi thiếp là vương phi rồi. Gọi tên thiếp Hoa Hoa. Gọi thiếp là tiểu Hoa đi.

Thì ra thiếu phụ ở chung với Dạ Hàn lại là hoàng tẩu của chàng, Tô vương phi Du Hoa Hoa. Số là, sau một lần nghe lén Hoa Hoa và tình nhân nói chuyện, Dạ Hàn vô tình bị phát hiện. Vũ lâm vệ kia bị giết tại chỗ, Du Hoa Hoa thì khóc lóc van xin chàng, đến đường cùng còn đem sắc đẹp ra quyến rũ Dạ Hàn, mong chàng mở cho một con đường sống. Trác Dạ Hàn vốn dĩ chỉ muốn tìm cách moi điếm yếu của Hương Hăng, nên khi Hoa Hoa quyến rũ, chàng vờ như lập tức bị si mê, từ đó đêm nào cũng lén đến gặp nàng ta.

Du Hoa Hoa rất dễ dụ, chỉ cần một vài lời ngon ngọt như mật rót vào tai là Dạ Hàn đã biến nàng ta thành tay trong cho mình, mấy hôm nay thu thập biết bao tin tức quan trọng.

Trác Dạ Hàn không hề yếu thế khi kém tuổi Du Hoa Hoa, ngược lại chàng còn tỏ ra một nam nhân trưởng thành thực thụ. Du Hoa Hoa là một nữ nhân ham mê sắc dục, đối với loại người có kỹ thuật điều luyện như Dạ Hàn, thần trí đã sớm bị cướp mất từ khi nào. Nàng ta hồn phách điên đảo,

cả người mềm nhũn như con chi chi, hai tay nắm chặt vạt áo của Dạ Hàn, run rẩy không ngừng. Mồ hôi ướt đầm vàng trán, khuôn ngực tròn đầy lấp ló dưới lớp yếm đỏ mỏng tang, hơi thở nóng bỏng gấp gáp càng làm cảnh sắc thêm mê người.

Cả hai đạt đến cao trào, Du Hoa Hoa gần như ngất lịm trên lồng ngực vững chãi của Dạ Hàn. Tuy nhiên, Trác Dạ Hàn lại điềm tĩnh như không. Ngoài việc mặt có chút đỏ, chẳng còn dấu hiệu gì cho thấy chàng vừa trải qua cuộc mây mưa kích thích cả.

- Lạc vương, chàng quả là dũng mãnh. Khác hẳn với tên Tô vương chết tiệt, đã dùng thuốc mà vẫn không khá khẩm gì.

- Hoa Hoa, nếu nàng đã chán ghét Tô vương thì sao không gửi hưu thư đi? - Dạ Hàn nói giọng đùa cợt.

- Chàng nói thật dễ nghe. - Du Hoa Hoa bĩu môi. - Mẫu tử Tô vương sẽ để thiệp yên sao? Hơn nữa nếu hưu phu, thiệp sẽ phải trở về huyện Tam Ngưu, chàng có chắc là sẽ cho thiệp một danh phận đảng hoàng để lưu lại hoàng cung không?

Trác Dạ Hàn trầm mặc không nói gì, Du Hoa Hoa cứ tưởng đã nói trúng tim đen nên chàng á khẩu, ngờ đâu, Dạ Hàn lại vòng tay siết chặt cơ thể đầy đà của Hoa Hoa, ghé môi mỏng gần tai thì thầm:

- Du Hoa Hoa, chỉ cần nàng giúp ta đánh bại Tô vương, danh phận gì ta cũng có thể cho nàng.

- Kể cả phượng vị?

- Nàng không thể làm hoàng hậu, nhưng nàng sẽ có được ân sủng gấp trăm nghìn lần hoàng hậu.

- Chàng nói dối. Ai dám cưới hoàng tấu của mình chứ?

- Nàng chưa nghe qua Tần Vũ hoàng đế đời nước Đổng Khiết lấy đệ phụ, Câu Vĩ đại tướng quân dưới trướng Diên Hoàn hoàng đế đời nước Ngụy cũng cưới tấu tấu của mình hay sao? Tất cả bọn họ đều đạt tới đỉnh cao của danh vọng và quyền lực, vẫn ngang nhiên vui đùa cùng đệ phụ, tấu tấu mà đâu ai dám đặt điều phê phán.(1)

Trác Dạ Hàn chậm rãi thuyết phục Hoa Hoa, những dẫn chứng chàng lấy đều là những triều đại cai trị Nam Vân quốc trước đây. Du Hoa Hoa dù học thức nông cạn nhưng tất cả đều đã được nghe qua, ngày càng bị Dạ Hàn làm cho động lòng. Nàng ta nghĩ đến viễn cảnh xán lạn trong tương lai, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Nhờ đâu Trác Dạ Hàn chỉ lợi dụng để lật đổ Tô vương thì sao?

Nghĩ vậy, Du Hoa Hoa mới cẩn thận đưa ra điều kiện ngược lại:

- Nãy giờ chỉ là nói suông, chàng có dám thề dưới Khanh Liêu hoàng đế rằng sẽ lấy ta không?

Trác Dạ Hàn thoáng cứng đờ, nhưng rất nhanh chàng tươi tỉnh mỉm cười, giơ tay chỉ trời làm dấu tuyên thề:

- Lạc vương Trác Dạ Hàn ta, thề có phụ hoàng chứng giám, nếu trở thành hoàng đế kế nhiệm sẽ phong Du Hoa Hoa làm nhất phẩm quý phi. Giờ nàng tin ta rồi chứ!?

- Dĩ nhiên. Thiếp còn có thể không tin được sao ! - Hoa Hoa dùng tay mân mê vạt áo Dạ Hàn, mãi nguyện thỏ thẻ. - Vậy chàng muốn nhờ thiếp chuyện gì nữa không?

Chỉ chờ có thế, Dạ Hàn mâu quang loé sáng, ghé miệng thì thào vào cánh tai phiếm hồng:

- Khi nào diện kiến hoàng hậu, nàng hãy...

Nhân buổi Lưu hoàng hậu di giá đến điện Tô vương, Du Hoa Hoa đích thân xuống Thiện ty chuẩn bị thức ăn, giữ hoàng hậu lại cùng dùng bữa với nàng ta. Trác Hưởng Hằng đã đến Đại điện, trong tầm điện chỉ còn mỗi Lưu hoàng hậu và Du Hoa Hoa. Hai người ngồi đối diện, trên bàn biết bao nhiêu sơn hào hải vị, bày đủ bát vàng thìa bạc mà chỉ cần nhìn thấy bụng đã réo ầm ầm, tuy vậy một lúc vẫn chưa có ai động đũa.

Khuôn mặt lạnh tanh đó, giống như người sắp cung hỏi bà, đôi môi mím chặt cũng có thể để kìm nén lời nói bật ra ở thời điểm không thích hợp. Lưu hoàng hậu thấy thật nực cười.

- Ở đây không có ai, nếu con muốn nói gì thì mau nói đi, mẫu hậu thực sự còn rất nhiều việc.

- Nếu mẫu hậu đã cho phép thì Hoa nhi xin nói. - Khuôn mặt cuối cùng cũng bớt chút căng thẳng. - Mặc dù nếu Hoa nhi nói ra, mẫu hậu sẽ bảo con là loại nữ nhân không biết xấu hổ.

- Cứ nói hết ra, người nhà vốn dĩ không nên giấu nhau chuyện gì.

- Tô vương, chàng ấy hình như không có hứng thú với con. Ngoại trừ đêm tân hôn, chàng chưa một lần nào chung đụng chăn gối, vợ chồng son mà phải trong cảnh đồng phòng không cộng chằm(2) thế này, con không thể chịu nổi. Mong mẫu hậu lựa lời khuyên bảo chàng, con cũng vì muốn sớm sinh quý tử cho Trác gia nên mới nôn nóng nhường này.

Lưu hoàng hậu mặt mũi trắng bệch, thần thái ôn hoà lúc nãy đã không còn. Đôi mắt sắc bén xoáy sâu vào Du Hoa Hoa khiến sống lưng nàng ta như có cỗ lạnh toát chạy dọc, mồ hôi ướt lòng bàn tay. Lưu hoàng hậu cất cao giọng không mấy thân thiện cho lắm:

- Hằng nhi và con đều còn trẻ, tại sao phải vội như vậy chứ? Con phải biết là tình hình trên Đại điện lúc này chưa ổn định, Hằng nhi không thể dồn mọi tâm huyết vào con được. Phận làm thê, sinh con nối dõi quả là

quan trọng, nhưng thấu hiểu nỗi lòng đấng lang quân cũng đâu phải chuyện có thể bỏ ngoài tai. Con xem, Lạc vương phi thành hôn đã gần ba năm mà vẫn chưa có hài tử, Lạc vương đâu có gấp. Còn con mới chưa được ba tháng mà đã...

Du Hoa Hoa rõ đã biết cái ý của Lưu hoàng hậu. Giờ thì Hoa Hoa đã hiểu. Chẳng qua nàng ta cũng chỉ là thứ công cụ để bà ta che giấu sự bất lực của hài tử, cũng như lễ thành hôn chỉ là màn lừa bịp, che mắt thiên hạ. Du Hoa Hoa căm phẫn, thầm khinh bỉ mẫu tử Trác Hương Hằng trong lòng.

Du Hoa Hoa cầu mong cho sự việc sớm bại lộ, để Trác Dạ Hàn có thể giải thoát nàng ta khỏi tên tướng công vô dụng và đần độn này. Đến lúc đó, nàng ta sẽ đứng cười thật to, nhìn mẫu tử Trác Hương Hằng đi vào chỗ huỷ diệt.

Sau khi thuật lại những lời của Lưu hoàng hậu cho Trác Dạ Hàn nghe, chàng chẳng còn hẹn gặp Du Hoa Hoa nữa. Du Hoa Hoa vô cùng tức tối, cho rằng Dạ Hàn là loại ăn cháo đá bát, hết giá trị lợi dụng sẽ gạt bỏ không thương tiếc.

Cung nữ bê một chiếc chậu đồng nhỏ đặt cạnh ghế Du Hoa Hoa ngồi. Gần đây, ngày nào cũng có người mang trà sâm và bạch chỉ đến, lại còn đem cả thứ nước gì màu đỏ đục cho nàng ta ngâm chân, đều đặn ba buổi. Du Hoa Hoa có hỏi, không ai trả lời rõ, chỉ bảo là ai cũng được hầu hạ như thế.

Nàng ta cười hài, ngâm chân vào thứ nước âm ấm thơm dịu, nhàn nhã hưởng thụ. Cung nữ dùng khăn mềm nhẹ nhàng chà xát gót chân, bấm huyết thư giãn khiến Du Hoa Hoa thoải mái đến độ suyết chút nữa là ngủ gật trên ghế nếu bên ngoài không có tiếng nói vọng vào:

- Tô vương phi, Lâm thái y bên Dược ty cầu kiến.

Du Hoa Hoa không hề triệu đến, hôm nay cũng chẳng phải ngày gì đặc biệt, chuyện thái y bên Dược ty tự động vác xác qua nàng ta không thể lý giải nổi. Bất quá, đã đến đây rồi lẽ nào lại đuổi về, Du Hoa Hoa đành truyền lệnh mở cửa, chuẩn bị sẵn chỗ cho Lâm thái y ngồi.

Lâm thái y còn rất trẻ. Hắn vừa gặp Du Hoa Hoa đã dập đầu lạy ba cái, điệu bộ xum xoe nịnh bợ kia vừa nhìn đã biết là loại người hám vinh chứ chẳng phải lương y thường tình.

- Là ai điều thái y đến đây? - Du Hoa Hoa chẳng chút kiêng dè hỏi thẳng.

- Hồi bẩm vương phi, đây là quy định của Dược ty. Cứ đến một thời hạn nhất định, Dược ty sẽ cắt cử thái y đến các cung, điện để khám sức khoẻ cho hoàng gia. Vương phi không cần lo lắng.

Du Hoa Hoa gật gù, đối với chuyện này đã không còn chút nghi ngờ, tự nhiên để Lâm thái y bắt mạch. Tay phải được kê lên một chiếc gối mềm, trên phủ vải mỏng, Lâm thái y cẩn trọng đặt tay lên cổ tay Du Hoa Hoa, mặt cúi xuống. Du Hoa Hoa không đợi được cho đến lúc Lâm thái y rút tay về, nôn nóng hỏi dồn:

- Thái y, ta không có bệnh gì chứ?

- Bẩm, mạch bộ thốn Vi Tiểu khí suy, bộ quan bộ xích mạch bình bình không tuyệt, huyết vượng. Vương phi, mấy ngày trở lại đây có phải vương phi bị chậm không?

- Chậm? Chậm gì cơ? - Du Hoa Hoa đờ mờ hôi, hoang mang nhìn gã thái y mang vẻ mặt đăm chiêu đứng đối diện.

- Thì là, thì là... - Lâm thái y có vẻ ngại, nói như thở ra.- ... chính là quý thủy(3), bẩm vương phi.

Du Hoa Hoa bàng hoàng, người run lên bần bật. Nàng ta không dám tin. Thực sự chuyện này quá hoang đường !

Nhưng, quả thực, Du Hoa Hoa đã bị chậm mất mấy ngày.

Đuổi gã về, Du Hoa Hoa thất thần ngồi phịch xuống ghế, hai tay run run đan vào nhau, trái tim trong lồng ngực cứ đập liên hồi. Cái nàng ta sợ, đứa bé chắc gì đã là của Tô vương, lỡ đâu lại là của A Tử, hay Trác Dạ Hàn thì sao? Chỉ là hôm trước từng phàn nàn với Lưu hoàng hậu, giờ lại báo tin có hỉ mạch chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng, tự tố cáo mình ong bướm với nam nhân khác mà tạo ra thứ nghiệt chủng trong bụng.

Nhất định là không được để tin tức lan truyền trước khi nàng ta xác nhận đứa bé là con của ai.

Tuy nhiên, người tính chẳng bằng trời tính. Chỉ hôm sau, cả hoàng cung đều đã hay tin, nườm nượp kéo đến điện Tô vương chúc mừng. Trác Hương Hăng vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh, thậm chí là tỏ ra chán ghét trong khi Lưu hoàng hậu lại vô cùng yêu thích nội tôn chưa chào đời này, mang đến biết bao đồ trân bảo xếp đầy một phòng.

Du Hoa Hoa tự nhiên trở thành tâm điểm, nàng ta không biết đó là phúc hay hoạ đây?

Nhưng có một điều chắc chắn, hiện tại, trong hoàng cung, đẳng cấp của nàng ta so với Lạc vương phi Triệu Tử Mai còn cao hơn gấp bội. Vừa là trưởng tước tử, vừa mang thai nội tôn của Lưu hoàng hậu, Du Hoa Hoa đã một bước lên tiên.

Điều này khiến Triệu Tử Mai vô cùng tức tối. Nàng trưng ra bộ mặt sầm sì, quên cả lễ nghi, quên cả việc Trác Dạ Hàn đáng sợ như thế nào, dùng tay ra sức dấm thùm thụp vào ngực chàng, luôn miệng oán trách:

- Lạc vương, chàng thấy chưa ! Du Hoa Hoa thành hôn chưa tròn ba tháng đã có tin vui, thiệp và chàng kết tóc se duyên hơn ba năm vẫn chưa có lấy một hài tử, chàng bảo thiệp sao dám ra ngoài nữa đây?

Trác Dạ Hàn sau khi nghe tin báo từ điện Tô vương đã vô cùng tức giận, giờ còn thêm Triệu Tử Mai ca thán bên tai, thực sự là khiến chàng muốn phát điên. Dạ Hàn không rõ nội tình, tại chưa hề gặp lại Du Hoa Hoa sau hôm đó, không biết đúng là nàng ta vô ý thụ thai hay Lưu hoàng hậu cố ý bày trò lừa bịp thiên hạ lần nữa đây?

Chưa kể, nếu thực sự Du Hoa Hoa mang thai, đứa bé có mấy phần là con của Trác Dạ Hàn chàng?

Nếu là vậy, Dạ Hàn e là tự bản thân đã đưa mình vào rắc rối lớn rồi.

- Lạc vương ! Chàng có nghe thiệp nói không vậy? - Triệu Tử Mai tiếp tục trút giận lên đầu chàng.

Ngay lập tức, Trác Dạ Hàn đứng bật dậy, chén trà trên tay ném xuống đất vỡ vụn, mắt trừng trừng dữ tợn. Cảm giác một tầng lạnh lẽo bao quanh căn phòng, nộ khí bốc lên ngùn ngụt khiến Tử Mai nhất thời câm nín, còn không dám thở mạnh. Nàng nuốt khan, hồi hận nghĩ rằng Dạ Hàn tức giận vì nàng đã động chạm đến lòng tự tôn của chàng.

Triệu Tử Mai cúi gằm, chỉ muốn có ai đó nhanh chóng giải thoát cho nàng khỏi tình huống dọa người này. May mắn rằng, trước khi Dạ Hàn tiến thêm bước nữa, một thân ảnh mảnh mai kịp thời kéo cửa ra, giọng nói ngọt ngào vang lên xua tan cái không khí ngột ngạt đến bức người:

- Nhị ca, muội có chuyện muốn nhờ huynh.

Trác Diễm Cơ không hề hay biết bên trong như thế nào, chỉ là trước đây không có thói quen gọi cửa, cứ thuận đến là vào phòng chàng, cho nên ngay lúc này không tránh khỏi bối rối.

- Nếu huynh và hoàng tấu đang bận, muội xin lui trước. - Nói rồi nàng nhanh chóng sập cửa bỏ đi.

- Không đâu. - Dạ Hàn hồi hả chạy theo. - Ta không bận, Diễm Cơ, muội khoan hãy đi.

Lần này đến lượt Triệu Tử Mai tức nghẹn cả họng. Phu quân mình nói trăm câu bỏ ngoài tai cả trăm, còn một tiểu muội muội cùng cha khác mẹ chẳng biết thân thích ở đâu ra vừa xuất hiện đã lẻo đẹo chạy theo chẳng khác gì...

Triệu Tử Mai không tức thì cho rằng mình quá hiền, còn tức thì sợ mọi người lại bảo nàng nhỏ nhen. Nhưng đâu ai biết rằng, Trác Dạ Hàn còn đối xử với Cửu công chúa đó tốt hơn cả nàng, chỉ cần một câu đụng đến nàng ấy cũng đủ khiến mặt mũi chàng tối sầm. Nếu không phải hai người họ cùng huyết thống, nàng đã sớm nghi ngờ bọn họ có tình ý với nhau rồi.

- Lạc vương phi, người không cần phải lo lắng đâu. Lạc vương từ nhỏ đã rất thân thiết với Cửu công chúa, tình cảm huynh muội và phu thê vốn dĩ không giống nhau, không thể so sánh theo lẽ thường. Sau này Cửu công chúa gả cho phò mã, tự nhiên sẽ hết thôi.

Giọng cao vút như oanh vàng đột ngột cất lên. Tử Mai xoay người nhìn về phía cửa phòng.

Một nữ nhân trẻ tuổi đứng đó, y phục mặc dù không phải loại thượng hạng nhưng cũng chẳng giống đám cung nữ tầm thường. Khuôn mặt thanh tú, nét dễ nhìn, tuy nhiên mắt lại nhỏ, người hơi ưỡn, dưới đuôi mắt còn có nốt ruồi son.

- Người là...

- Bẩm, tâu nhất đẳng cung nữ do Nội phủ cử đến hầu hạ Lạc vương phi, Yên Lăng.

Trác Hưởng Hằng đang cùng văn võ bá quan ở Đại điện bị triệu về điện Tô vương gấp. Từ ngày Du Hoa Hoa có tin vui, Hưởng Hằng càng tránh gặp mặt, lấy đủ lí do bận bịu để ra ngoài, khi Lưu hoàng hậu hỏi còn khinh khinh khó chịu.

Vừa bước chân vào sảnh đã thấy Lưu hoàng hậu nét mặt rạng rỡ, ngồi trên ghế cao nhất, bên cạnh Du Hoa Hoa đang dâng trà tiếp chuyện. Hưởng Hằng thở hắt một cái, rảo bước đi về phía hai người:

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu.

- Thần thiếp tham kiến Tô vương. - Du Hoa Hoa nhanh nhẹn mở lời, thế nhưng Trác Hưởng Hằng lại lờ đi, ngay cả một cái liếc nhẹ cũng không có.

Lưu hoàng hậu dường như không vui, Hưởng Hằng vừa ngồi xuống ghế đã lập tức buông lời trách cứ:

- Hưởng Hằng, sao con lại lạnh nhạt với Hoa nhi như vậy? Bình thường có thể vờ vịt triều chính, nhưng giờ Hoa nhi đâu chỉ một mình, trong bụng còn mang cốt nhục của Trác gia, con lại không quan tâm chăm sóc nương tử được ư? Trong khi Hoa nhi lúc nào cũng lo lắng cho con.

- Chuyện này là của điện Tô vương, mẫu hậu can dự nhiều quá rồi thì phải. Làm thế chăm sóc đức lang quân là điều đương nhiên, nhưng mẫu hậu đã thấy nam nhân nào hầu nương tử chưa? Chưa kể, điện Tô vương rộng lớn, nhiều người hầu kẻ hạ như vậy còn yêu cầu nhi thần làm gì.

Trác Hưởng Hằng xưa nay một lời cũng không dám cãi, Lưu hoàng hậu sắp xếp cái gì đều nhất nhất nghe theo. Thế nhưng giờ đây cái gì cũng phản bác, lời ăn tiếng nói cũng hơn hẳn so với trước kia, như thể đã biến thành một người khác vậy.

- Con... con... Được lắm ! - Lưu hoàng hậu tức không biết để đâu cho hết. - Vậy giờ mẫu hậu sẽ nói luôn. Hôm nay mẫu hậu đến đây, chính muốn đón Hoa nhi về điện Ngân Bích chăm sóc đến khi nội tôn ra đời. Không cần suy nghĩ nữa, con mau mở cửa điện, để gia nô vào khiêng đồ chuyển đi.

(1) Những sự kiện này đều do ScorOct bịa ra, hoàn toàn không có thật, cũng không dựa vào sự kiện có thật.

(2) đồng phòng không cộng chằm: Cái cùm này thấy hay hay, tự ý lấy về mà chưa xin phép. Có thể hiểu nôm na rằng cùng nằm một giường nhưng không ngủ với nhau.

(3) quý thủy: kinh nguyệt.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mặt Nạ

- Mẫu hậu bảo sao? Đón Du Hoa Hoa về điện Ngân Bích?

Ngay cả bản thân Du Hoa Hoa cũng thấy choáng váng. Chưa từng nghĩ rằng, chỉ là một thứ chưa thành hình mà có tác động lớn vậy, e là sau này sinh ra, chỉ sợ nội tôn bị Lưu hoàng hậu giữ rịt không buông, còn không muốn thả về với mẫu nó nữa ấy chứ !

- Chuyện này... - Hoa Hoa chưa kịp suy nghĩ, khó mà chấp nhận ngay được.

- Mẫu hậu muốn đón Du Hoa Hoa về điện Ngân Bích? - Trác Hương Hằng gằn giọng. - Để làm gì? Tô vương phi không ở tẩm điện của mình, lại phải chạy sang điện Ngân Bích ư? Người ta nhìn vào đâu còn ra thể thống gì nữa.

- Tô vương ! Từ bao giờ người lại dám cãi lại mẫu hậu người như vậy?

Lưu hoàng hậu đáy mắt nhiễm lửa giận, sắc mặt trầm xuống khó coi vô cùng. Trên vầng trán cao nổi gân xanh lờ mờ, người phụ nữ uy quyền bậc nhất này không thể chịu nổi thái độ của hài tử bà dứt ruột sinh ra, lời nói rít ra từ kẽ răng khiến những người có mặt ở đó xanh mặt:

- Ta nói thế nào cứ thế mà nghe theo. Người đừng tỏ ra thông minh khi mà ngay cả tư cách ngồi lên ngai vàng cũng không có. Tô vương phi là do ta ban cho người, quyền quyết định là ở ta, dù người có đồng ý hay không hôm nay ta nhất định sẽ đưa nàng đi. Tấm lòng ta dành cho người ai cũng

tường, tại sao chỉ có người là mãi ngu muội? Ta lao tâm khổ tứ cả đời chỉ để người được hưởng cuộc sống tốt đẹp, viên mãn, ấy vậy mà người chỉ biết đến cái tự tôn tầm thường của bản thân. Người nghĩ xem nên cư xử thế nào để ta còn niệm tình máu mủ !

Dĩ nhiên người ở đó không thể hiểu "tư cách" ở đây là gì. Chỉ có Trác Hưởng Hằng và Du Hoa Hoa - những người trong cuộc là rõ nhất. Trác Hưởng Hằng tái mặt, tay nắm chặt thành quyền, cắn môi đến bật máu. Vị tanh nồng tan trên đầu lưỡi, sự chua xót dấy lên từ sâu tận tâm can. Hưởng Hằng ngật ngừng, cuối cùng cũng cúi đầu dưới chân Lưu hoàng hậu:

- Nhi... nhi thần sai rồi. Là nhi thần không phải, đã làm mẫu hậu phiền lòng.

Có vẻ Lưu hoàng hậu vẫn chưa đỡ hơn là bao. Bà giữ nguyên nét lạnh lùng, liếc nhìn về phía vị công công đứng hầu trước cửa. Biết ý, vị công công nhẹ gật đầu, xoay người bước đi.

- Truyền lệnh hoàng hậu, cho mở cửa điện Tô vương !

Tức thì, cả hàng người nối đuôi nhau tiến vào sảnh chính, chờ lệnh Lưu hoàng hậu, lần lượt di chuyển từng món đồ của Du Hoa Hoa về điện Ngân Bích.

Điện Tử Trúc.

Trác Diễm Cơ ngồi trước bàn trang điểm để Lục Nương chải tóc. Mái tóc đen dài, mềm mại, hai bên tóc mai ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Sống mũi cao, thẳng tắp. Đôi môi căng mọng như nụ đào đỏ còn e ấp, lúc nào cũng phảng phất nét cười. Đôi mắt to tròn, tinh lặng như nước, ôn hoà mà sắc sảo với hai hàng mi dài cong vút. Những đường nét trên gương mặt này vốn dĩ đã vô cùng tinh tế, xinh đẹp, dặm thêm ít phấn hồng bên má càng trở nên quyến rũ động lòng người.

Một nàng công chúa sắp được gặp gỡ tình lang hẳn là lòng lấy và mơn mớn sắc xuân hơn ngày thường.

Diễm Cơ ngơ ngẩn ngăm con hạc giấy vàng trên tay, thi thoảng còn len lén cười. Lục Nương thoáng ngạc nhiên, sau đó cũng mỉm cười hòa theo nàng:

- Công chúa, có phải người sắp đi gặp công tử nào đó không?

- Sao người biết? - Trác Diễm Cơ then thùng. - Trên mặt ta thật viết chữ đó ư?

- Lục Nương chỉ đoán mò thôi. Là vị công tử nào lại được phúc phận nhường ấy?

- Chàng là hoàng thân Mặc Song quốc, ta mới gặp chàng hồi ở hội Hoa đăng. Đêm đó suýt nữa bị người xô đẩy mà ngã xuống nước, may có chàng kéo lại. Sau đó cũng chỉ trò chuyện đôi ba câu, chàng mời đi chơi, ta đâu thể khước từ.

Lục Nương cười tí mắt, giọng điệu chẳng khác gì một vị tỷ tỷ trêu chọc tiểu muội nhỏ tuổi:

- Thế công chúa đổ công tử đó rồi đúng không? Còn giả vờ miễn cưỡng nữa chứ !

- Người thật là...

Trác Diễm Cơ khẽ chau mày, xoay người thúc nhẹ vào mạn sườn khiến Lục Nương nhăn nhó. Nàng ngăm nhìn dung mạo khuynh thành trong gương một lần nữa, nâng váy đứng dậy, hồ hởi sai người chuẩn bị xe và mở Tây môn. Diễm Cơ bước nhanh xuống bậc thềm, thời điểm ra khỏi điện Tử Trúc cũng vừa vịn Trác Dạ Hàn đi tới.

Không ngờ lại gặp Dạ Hàn vào lúc này, Diễm Cơ có chút lúng túng. Gò má phỉm hồng, con hạc giấy nắm chặt trong lòng bàn tay giấu sau lưng, giọng hơi gấp:

- Nhị ca đi đâu vậy?

Trác Dạ Hàn nhận ra vẻ gượng gạo trong từng cử chỉ của tiểu muội, lại phát hiện dường như nàng đang chuẩn bị ra ngoài, trang điểm vô cùng lộng lẫy, trong lòng không khỏi nghi hoặc:

- Ta chẳng đi đâu cả, chỉ định đến thăm muội thôi. Muội sắp rời đi sao?

- Muội... muội muốn xuống kinh thành mua một vài món đồ. Chắc chiều tối mới trở về.

Nàng không muốn cho Dạ Hàn biết, sợ chàng ngăn cản làm lỡ mất việc tốt. Từ trước đến giờ, số lần nàng bước chân ra khỏi hoàng cung đếm trên đầu ngón tay, trừ khi hoàng thất mở hội bên ngoài, còn lại đều đi với phụ hoàng, mẫu phi, không thì Trác Dạ Hàn lại kè kè bên cạnh, muốn gặp gỡ riêng tư cũng khó. Những vị tỷ muội khác đều đã gả đi hoặc có người thương, riêng nàng tính là công chúa ít tuổi nhất, mười sáu năm qua chưa từng tự mình gặp gỡ nam nhân, khó tránh được nôn nóng nhất thời.

- Nhị ca, muội sắp muộn rồi.

- Muộn? Muộn gì? Hiền phi nương nương có biết muội ra ngoài không?

Nàng im lặng, miệng nhỏ mím chặt. Lại bắt đầu rồi.

- Quả nhiên là muội tự ý. Mau trở vào điện Tử Trúc, hoặc để ta đi cùng muội.

Trác Dạ Hàn làm điệu bộ ra lệnh, thấy nàng đứng yên không suy suyển đã hơi bực, thời điểm vươn tay chạm vào nàng thì cũng là lúc tiểu công chúa lùi lại, khiến cho bàn tay Dạ Hàn hụt hẫng giữa không trung.

Nàng rõ ràng không thích, cực kỳ không thích chàng xen vào cuộc sống riêng tư của nàng. Nhưng chàng đâu quan tâm đến cảm xúc đối phương, suốt ngày chỉ biết lấy danh "nhị ca" giở giọng chất vấn nàng. Nàng làm gì, đi đâu, gặp gỡ những ai,... chàng đều muốn biết.

Biết để làm gì chứ?! Trác Diễm Cơ nàng đâu phải vật sở hữu của nhị ca?

- Trác Dạ Hàn ! Huynh quá đáng lắm rồi. Từ nay về sau đừng bao giờ xen vào chuyện của muội.

Đáy mắt bừng lên tia phản nộ, đốt cháy cả tâm can chàng. Lòng ngực bỏng rát, Trác Dạ Hàn cười khổ.

Trước khi chàng kịp nhận ra, nàng đã trưởng thành, không còn là một cửu công chúa nũng nịu với chàng như xưa nữa. Thật khó chấp nhận, nhưng thực sự nàng đã có cuộc sống riêng, một thế giới không ai có thể bước vào, kể cả chàng, vị ca ca yêu nàng nhất trên đời. Trác Dạ Hàn quan tâm thái quá cũng chỉ vì muốn độc chiếm nàng, tuy nhiên, sự quan tâm đó phản tác dụng rồi.

Chẳng có lí do nào để chàng được tiếp tục ích kỉ, cũng chẳng còn lí do nào thôi thúc nàng phải nghe theo ý chàng.

"Kết thúc rồi sao?"

Một thiếu niên ngồi trên thuyền có mái vòm, thư thái uống rượu. Thức uống trong veo, mang vị cay nồng, pha chút thơm của quế, rót vào chiếc chén tráng men trắng tuyệt đẹp, được chàng cầm trên tay lại càng xứng danh tuyệt phẩm. Ngũ quan tinh tế, vầng trán cao rộng, đôi mắt sáng ngời,

cả người lại toát ra một loại vương khí mãnh liệt như thể hiện thân phận dòng huyết mạch cao quý đang lưu chuyển trong cơ thể. Hơn nữa, y phục cũng không phải bình thường. Thứ chàng đang mặc trên mình, được dệt từ ba loại tơ cực quý, khi ánh sáng chiếu vào lại toả ra óng lánh ngũ sắc, nếu chỉ dựa vào kĩ thuật của Nam Vân quốc thì không thể so sánh nổi.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng nếu không là người hoàng thất thì cũng là cực phẩm công tử của dòng dõi quý tộc. Có điều, chắc chắn chàng không xuất thân từ Nam Vân quốc.

- Công tử, có người muốn gặp công tử.

Chàng mỉm cười cảm tạ người lái thuyền bằng ngữ âm Nam Vân lơ lớ, chớp mắt đã thấy trên tấm trướng in bóng nữ nhân e lệ bước lên thuyền, hình như còn có nữ nô theo hầu. Nữ nô quỳ xuống, vén trướng lên cho cô nương kia đi vào.

- Công tử ! - Vị cô nương trẻ măng khẽ reo lên.

Chàng nghiêng đầu chào, nhã nhặn đứng dậy đỡ lấy tay nàng:

- Cứu công chúa, xin nàng hãy cứ gọi ta là Nghiên Tiệp.

Trác Diễm Cơ lén lút ra gặp Khả Nghiên Tiệp, đó đã là cái tội. Mẫu phi nàng biết được ắt sẽ nổi trận lôi đình, cộng thêm việc vô lễ với huynh trưởng, nàng thực sự không muốn nghĩ tiếp nữa.

- Cứu công chúa đang có gì phiền muộn chẳng?

Nàng ngạc nhiên ngược lên. Trước mắt là một gương mặt vừa có nét tinh tế của nữ nhân, lại vừa có vẻ nam tính quyến rũ, khiến nàng chột liên tưởng đến một người. Xa cách đã lâu, mặc dù nàng chưa từng quên chàng, nhưng mỗi lần tưởng tượng lại như có tầng sương mờ che khuất khuôn mặt kia mang đến cảm giác mơ hồ khó hiểu. Chỉ nhớ rằng, chàng rất dịu dàng,

vẻ dịu dàng ấy khiến nàng nhớ nhung da diết, khiến nàng không ngừng khát khao tìm kiếm sự bao bọc của chàng mỗi đêm.

Diễm Cơ áp tay trắng nõn vào má Nghiên Tiệp, hơi ấm từ da thịt làm nàng thấy yên lòng. Nghiên Tiệp nuốt khan, yết hầu ở cổ linh động:

- Công... công chúa...

Chớp mắt một cái, mọi thứ đã trở lại như cũ. Trước mặt nàng đã chẳng còn chàng, sự ấm áp đang len lỏi vào trái tim đang run rẩy cũng đột ngột tiêu tan. Trác Diễm Cơ ngại ngừng buông tay, cười chua xót.

Thì ra, người nàng cần không phải Khả Nghiên Tiệp mà là người có khuôn mặt giống tam ca.

- Xin lỗi Nghiên Tiệp công tử, ta thất thố rồi. Bởi công tử rất giống người quen của ta.

- Bằng hữu của công chúa? Hay là người trong mộng?

Diễm Cơ chậm rãi lắc đầu:

- Là tam ca của ta. Đã hơn hai năm, ta chưa từng gặp lại huynh ấy.

Khả Nghiên Tiệp im lặng nhìn nàng. Chàng không bị câu nói này làm cho phật lòng, cũng chẳng suy diễn viển vông. Thứ chàng cảm nhận được duy nhất lúc này chính là nhịp đập của trái tim trong lồng ngực nóng ấm. Vẻ mỹ lệ toát ra từ thần thái cho đến hàng mi cong dài hay cái miệng nhỏ xinh đang mím chặt. Nàng càng buồn càng xinh đẹp động lòng người, chàng càng ngắm càng say mê dung nhan như hoạ ấy.

- Công chúa, nếu nàng buồn, ta có thể khiến cho nàng vui. Chẳng phải nàng bảo ta có khuôn mặt giống tam ca nàng sao? Vậy cứ coi ta là tam ca nàng, chỉ cần ở bên cạnh ta...

- Công tử. - Nàng đứng bật dậy. - Ta phải trở về rồi.

Khả Nghiên Tiệp nhất thời xúc động, quên khuấy mất lễ nghi, vồn vã nắm tay Diễm Cơ khi nàng chuẩn bị bước khỏi thuyền:

- Còn có thể gặp lại nàng nữa không?

- Công tử, có duyên ắt gặp.

Trác Diễm Cơ gấp gáp trở về, chẳng hiểu vì sao, nhưng nàng lại không muốn nhìn thấy Khả Nghiên Tiệp nữa. Ngồi trên xe mà lòng cứ nghĩ vẩn vơ, cho đến khi chiếc xe hoàn toàn dừng lại, và có người mở sẵn cửa, Diễm Cơ vẫn không hề hay biết.

- Công chúa, đến nơi rồi.

Trác Diễm Cơ hành động trong vô thức, không hề để ý gì đến xung quanh cũng như người phụ nữ trung niên đang đứng trước cửa điện Tử Trúc, nét mặt sa sầm. Bạch hiền phi, sau khi nghe tin nữ nhi tự tiện trốn khỏi hoàng cung, vừa xấu hổ vừa tức giận, sai người đi tìm, còn đích thân đứng đợi khi nào gặp được nàng mới thôi. Tưởng rằng bản thân phải đứng đến lúc mặt trời bị lầu Chỉ Thiên che lấp hoàn toàn, thế nhưng, chưa đến một canh giờ đã thấy người trở về.

- Trác Diễm Cơ, người biết tội chưa? Là công chúa mà dám hành động ngông cuồng như vậy còn dám trở về hay sao? Nữ tặc người học được mấy chữ phóng?

Không đợi vào hản điện Tử Trúc, cũng không để nàng đứng ngay ngắn trình diện, Bạch hiền phi đã sùng sộ khiến đám tùy tùng xanh mặt. Riêng chỉ có Diễm Cơ mặt mày lãnh đạm, dường như đã bỏ ngoài tai tất cả, lững thững né người, lách qua bên trái hiền phi mà đi thẳng vào tấm điện. Lục Nương cảm nhận được không khí khác lạ từ lúc nàng trở về sau cuộc

gặp gỡ Nghiên Tiệp công tử, đoán hẳn đã có chuyện xảy ra, liền nhẹ giọng khuyên nhủ Bạch hiền phi:

- Nương nương, công chúa còn nhỏ, vẫn còn bướng bỉnh ương ngạnh, nên uốn nắn từ từ.

- Uốn nắn từ từ? - Bạch hiền phi cười nặng nề. - Trước đây ta chưa từng một lời động đến nữ nhi, nó cũng chưa bao giờ làm trái ý ta. Từ khi Thuần vương bị đày đến Yên Châu, nó liền thay đổi...

- Nương nương... - Lục Nương có phần sợ sệt khi nghe đến cái tên này. - Không nên nhắc lại nữa.

- Ta nói sai sao ? Lạc vương tốt đẹp gấp trăm nghìn lần Thuần vương, hơn nữa từ nhỏ đã thân thiết, quan tâm, chiều chuộng nó quá cả muội muội ruột, tại sao nó không cảm kích chứ!? Đã vậy đôi lúc ta còn thấy nó khó khăn với Lạc vương.

Lục Nương không có quyền bàn tán như Bạch hiền phi, chỉ giữ trong lòng âm thầm suy nghĩ. Lục Nương hầu hạ Trác Diễm Cơ từ năm nàng mười tuổi, tính đến nay đã hơn sáu năm, tâm tư Diễm Cơ thế nào sao nàng ta còn không rõ chứ ! Trác Diễm Cơ yêu quý Thuần vương còn nhiều hơn cả Lạc vương, dĩ nhiên khi xảy ra biến cố như vậy khó tránh khỏi bị đả kích, hai năm gần đây lại tận mắt chứng kiến những mặt khác của Lạc vương mà nàng chưa từng thấy trước đó qua trận chiến vương vị khốc liệt này, càng là lí do khiến bản thân Diễm Cơ thêm xa cách.

Tính cách Trác Diễm Cơ ngày một thay đổi, âu cũng một phần do ảnh hưởng từ không khí căng thẳng đang đè nặng lên toàn bộ hoàng cung.

Rồi sẽ có ngày, nàng hoàn toàn trưởng thành, cách ly khỏi chốn hoa lệ này, mọi thứ dù chẳng thể quay lại như xưa nhưng ít ra sẽ không còn quá khó khăn với nàng.

Nhưng còn trận chiến dai dẳng đang tiếp diễn trên triều đường kia, khi nào mới có thể kết thúc đây?

Khi trên Đại điện thế cục rối loạn, lòng người như tơ vò, những cuộc tranh đấu ngầm diễn ra liên tục thì ở Thủy đình lại yên bình đến lạ thường, như thể nó được tách biệt hoàn toàn với nơi khác. Mặt nước ánh màu ngọc bích lọc đi những âm thanh hỗn tạp từ bên ngoài, gió ấm thổi tới hương hoa cỏ tràn đầy sức xuân. Thiếu phụ xinh đẹp vận y trang lộng lẫy, tao nhã đưa chén trà lên kề miệng, bên cạnh là lục y nữ tử xem chừng hơn tuổi.

Lục y nữ tử đứng hơi khom lưng, bỗng nghe thấy tiếng xôn xao trên cầu, ghé tai thiếu phụ nói nhỏ:

- Lạc vương phi, hình như có người đang đến.

- Cái gì? Ta đã nói là cho người đứng chặn trước cầu, tại sao vẫn còn người đến quấy rầy chứ?

- Chắc phải người vai vế cao hơn vương phi chăng? Như Tô vương phi chẳng hạn.

Đúng như lục y nữ tử nói, Tô vương phi Du Hoa Hoa chưa vào đến nơi đã làm loạn. Mấy cung nữ theo hầu vênh vênh váo váo như cáo mượn oai hùm, chẳng kiêng dè nể nang gì, cứ thế xông thẳng vào Thủy đình, quát nạt tùy tùng của Triệu Tử Mai. Vừa đặt chân vào đình, Du Hoa Hoa đã lập tức dùng giọng bề trên chất vấn Tử Mai đang trừng mắt nhìn nàng ta:

- Lạc vương phi, gặp ta đã không thi lễ sao còn dùng ánh mắt ấy đón tiếp?

- Nãy ta nghe vương phi đôi co với tùy tùng của ta ngoài kia, còn tưởng... Nếu có gì mạo phạm xin vương phi bỏ qua.

Triệu Tử Mai từ tốn đứng dậy, chỉnh sửa y phục phẳng phiu rồi mới chấp tay hành lễ với Du Hoa Hoa. Giọng điệu thoát đầu rất hoà nhã, nhẹ nhàng nhưng nghe ra lại ngậm như thể giấu cột nàng ta thân phận chỉ bằng đám hạ đẳng trong cung. Du Hoa Hoa nguýt dài một cái:

- Cũng tại ta làm phiền vương phi.

Đúng lúc ấy, có tiểu thái giám đi đến, là người điện Ngân Bích tới truyền lệnh:

- Hồi bẩm vương phi, hoàng hậu cho vời.

Du Hoa Hoa tiếc nuối còn chưa dạy cho Triệu Tử Mai một bài học, nhưng lệnh từ hoàng hậu không thể nấn ná thêm. Nàng ta mang theo tâm trạng bực tức, hậm hực xoay người trở về. Tử Mai loáng thoáng nghe ra mấy câu:

"Loại nữ nhân vô dụng ! Ba năm không lấy nổi mụn con, còn dám trưng cái bộ dạng ngênh ngang đó ra ngoài..."

Quả nhiên lời nói có tác động rất lớn với Tử Mai. Mặt nàng tái mét, đôi tay run rẩy đan chặt vào nhau, rõ nhất là ánh mắt đang hờn tủi kia. Yên Lãng im lặng, tuyệt nhiên không nói gì.

Trác Hương Hăng hoài nghi đứa bé trong bụng Du Hoa Hoa không phải là con mình, đem suy nghĩ này nói với Lưu hoàng hậu, kết quả là nhận được câu trả lời ngoài sức tưởng tượng. Thất thểu từ điện Ngân Bích trở về, đôi mắt Hương Hăng trống rỗng vô hồn, tựa rơi vào khoảng hoang mang, sợ hãi. Hương Hăng đi thẳng tới giường, hai tay ôm đầu, lưng oằn xuống, toàn thân đột nhiên ớn lạnh.

Trác Hương Hăng không thể tưởng tượng nổi có ngày mọi chuyện lại đi xa đến thế !

Chỉ trong giây lát lơ đãng, hắn đã để cho mẫu hậu cơ hội tự quyết định, để rồi giờ phải đánh cược cả mạng sống cho ván cờ này. Nếu thành công, hắn sẽ lên ngôi theo đúng ý nguyện của mẫu hậu, nhưng nếu bị phát hiện, ắt phải lấy đầu đền tội.

Nhưng, hắn đâu muốn. Bao năm nay giả ngu giả ngốc để làm gì?

Trác Hương Hằng chưa một lần khao khát quyền lực, thậm chí còn không muốn đặt chân đến Đại điện. Hắn chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, không âm mưu, không toan tính. Tiếc rằng, mang trong mình huyết mạch Trác gia, hắn không thể trái ý mẫu hậu và phụ hoàng, ép mình phải lao vào những cuộc chiến quyền lực triền miên chỉ toàn máu và nước mắt.

Từ khi biết mình bất lực, Trác Hương Hằng vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng. Không có khả năng nổi dõng, ngại vàng mã mãi mãi không thể chạm tới, đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị tiêu diệt nếu tham gia vào huyết chiến đoạt quyền. Chính vì vậy, hắn đã giả vờ, trở thành một hoàng tử nhu nhược, vô dụng dưới con mắt người đời, giảm bớt mối nguy hại với hi vọng kẻ chiến thắng sẽ không lưu ý tới mình. Có như thế mới mong sống sót trong hoàng cung tàn nhẫn này.

Trác Hương Hằng cười khố. Chẳng nhớ từ lúc nào, mẫu hậu đã thay hắn định đoạt tất cả. Khố tâm của mẫu hậu, ước nguyện của mẫu hậu, hắn đâu phải không biết, nếu trách chỉ trách hắn là nam nhân vô dụng ngay cả cái quyền làm cha cũng không có, đã khiến mẫu hậu thất vọng. Nếu hắn nói cho mẫu hậu ngay từ đầu, có lẽ mọi chuyện đã không đến nước này...

Chỉ sợ rằng, Trác Dạ Hàn là một con người tàn nhẫn, với mẫu thân còn có thể ra tay thì sẽ bất chấp thủ đoạn để tiêu diệt tận gốc Hương Hằng hắn và tộc họ Lưu. Lúc đó, không những mình hắn phải chịu tội mà còn mẫu hậu, ngoại thích,... tất cả đều phải chịu cảnh đầu rơi máu chảy dưới lưỡi đao oan nghiệt.

Tim đau như bị xé vụn, Trác Hương Hằng ngồi bệt xuống đất, gọi người trong tiếng thở hổn hển:

- Tới điện Ngân Bích, đón vương phi về đây.

Người cung nữ cứ lầm tưởng mình đã nghe lầm, bối rối hỏi thêm lần nữa:

- Bẩm Tô vương, giờ này cả hoàng hậu lẫn vương phi đều đã nghỉ, nếu làm phiền thì có hơi...

- Không nghe bản vương nói gì à?! Đem vương phi về đây ngay lập tức !

Trác Hương Hằng gào lên khiến cung nữ giật thót, ba chân bốn cẳng chạy mất. Hấn chống tay đứng dậy, lục tìm trong hộp tủ một lọ thuốc nhỏ, dốc cạn. Cơ thể đang mệt mỏi bỗng trở nên căng cứng, nhức nhối lạ thường. Hấn chẳng buồn quan tâm, vứt lọ thuốc lăn lóc trên sàn, vơ tạm lấy một bộ y phục rồi bước vào phòng tắm.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lật Tẩy

- Cái gì? Sao tự nhiên nàng lại nói như vậy?

Ngấn người nhìn Triệu Tử Mai quán lấy cánh tay mình, Trác Dạ Hàn không biết nên trả lời thế nào để vừa chiều lòng nàng lại vừa tránh được phiền phức. Đầu hôm dọn lên một bàn ngập đồ ăn, nồng mùi hẹ, thứ chàng ghét nhất trên đời, trong lòng Dạ Hàn dấy lên nghi ngờ. Quả nhiên, vừa nghi ngại được một lát, Tử Mai đã bắt đầu "vòi vĩnh".

- Lạc vương, chàng còn không hiểu sao? Hôm nay thiệp mới bị Tô vương phi chê bai ê chề, xấu hổ không để đâu cho hết. Cũng chỉ tại chàng, tại chàng hết đây !

- Yên nào.

Trác Dạ Hàn day day thái dương. Nếu không vì chàng đã dốc cạn bực tức trên Đại điện, có lẽ bây giờ Triệu Tử Mai chẳng còn ở đây làm nhảm được nữa rồi. Chàng thừa biết, tin Du Hoa Hoa mang thai đem lại vô vàn bất lợi cho chàng, nếu không sớm vạch mặt mẫu tử Tô vương, e rằng chỉ trong một sớm một chiều, người đàn bà quý kế đa đoan kia sẽ đưa Tô vương lên ngôi và ém nhem chuyện này mất. Đã có lúc, Trác Dạ Hàn nghĩ tới chuyện có con, tuy nhiên, chàng lại không muốn, thực sự chàng chẳng vui vẻ gì khi ngủ với Tử Mai. Dạ Hàn cũng sợ đứa trẻ sinh ra không có được tình yêu thực sự của phụ thân, sẽ tội nghiệp nó, có khi còn nảy ra những sự không đáng.

- Lạc vương ! - Giọng Tử Mai đã có chút giận dữ.

Dạ Hàn thở dài, buông cuốn sách tre trên tay xuống, đề nghị mà như ra lệnh:

- Uống trước đi.

- Sao thiếp phải uống chứ? Tại thứ thuốc chết tiệt đó đến giờ thiếp vẫn chưa hoàn thai.

Sắc mặt sa sầm, Trác Dạ Hàn đứng phắt dậy, cục cằn bỏ ra ngoài. Triệu Tử Mai tức đến độ không thèm đuổi theo, cứ ngồi ở thư án trừng mắt nhìn theo bóng lưng nam nhân tàn nhẫn ấy, nước mắt chực rơi xuống thành dòng. Trái tim như bị bóp nghẹt, nổi phẫn uất dâng trào nhưng không thể giải phóng, cứ tích tụ, rồi đè nén chùng chất trong lòng.

Triệu Tử Mai đã sớm nghiệm ra sự thật đau đớn ấy, rằng Trác Dạ Hàn không yêu nàng, nhưng nàng vẫn giả vờ không hay biết, vẫn đóng tốt vai một Lạc vương phi hạnh phúc với cuộc sống hôn nhân viên mãn.

Trước khi lấy Tử Mai, hẳn là Trác Dạ Hàn đã yêu người con gái khác, yêu rất nhiều, yêu sâu đậm đến mức người vợ sống cùng chàng ba năm này vẫn không thể sánh bằng một góc tình cảm chàng dành cho nàng ta, chưa bao giờ hết thấy chàng sống trong nỗi tương tư, nhung nhớ. Nhất là những đêm, khi mà Tử Mai đã nằm trong vòng tay Dạ Hàn, nàng chợt nhận ra cái nhìn băng quơ kia lại không dành cho mình. Ánh mắt đậm xuyên qua người nàng, vượt ra ngoài tấm điện như để tìm kiếm bóng dáng nữ nhân chàng yêu thương.

Trác Dạ Hàn không còn cách nào khác, chàng định đêm nay sẽ không trở về điện Lạc vương, tìm một chỗ nghỉ nhờ, tệ hơn là ngủ ngoài trời. Thần thờ bước đi, đầu óc phút chốc trống rỗng, chàng không biết mình nên đi đâu và cũng như chẳng để ý con đường đang đi sẽ dẫn tới đâu.

Mặc dù tiết xuân ấm áp nhưng Nam Vân thuộc loại hàn quốc, nhiệt độ luôn thấp, trời về đêm không tránh khỏi những đợt gió lạnh. Dạ Hàn lại chỉ

mặc độc một manh áo trắng, gió thổi qua, chàng khẽ rung mình xuýt xoa.

Những chiếc đèn lồng đỏ rực, toả ra thứ ánh sáng nhàn nhạt ấm cúng được treo trước hiên các cung, điện; những hàng nến thấp quanh hồ, hai bên đường đi,... được giữ bên trong chiếc chụp hình hoa sen cũng toát ra ánh sáng vàng lung linh, "an ủi" chàng phần nào trước cảnh "có nhà mà không thể về".

Trác Dạ Hàn tìm đến Ngạc đình, nơi chàng cho rằng gần nhất chỗ mình đang đứng, và nằm chờ đợi với hi vọng Lương công công hoặc Mộc Hoan sẽ mang áo khoác đến. Nhưng hi vọng vẫn chỉ là hi vọng, chẳng có ai xách đèn lồng đi tìm, trời thì mỗi lúc một lạnh hơn.

- Ai vậy nhỉ?

Một cái đầu nhỏ lấp ló nơi tường rào. Hình như đang chật vật leo lên, hai cánh tay mảnh khảnh bám lấy nơi cao nhất, cố hết sức rướn người vươn lên. Trác Dạ Hàn bỗng bật cười. Đêm khuya còn lén lút trèo tường, hẳn là một thiếu nữ mới lớn vừa đi gặp người thương về đây mà. Nó khiến chàng nhớ lại thời nhỏ, khi đó còn theo Thượng Tiễn Lôi Mẫn học võ. Sinh nhật Diễm Cơ, chàng không được phép bỏ dở buổi học, may mà phủ gia gần đó nên đêm tối lén lút chạy về một lát, kết quả bị chính phụ hoàng bắt được ngay lúc chuẩn bị "vượt tường" thành công.

Nhưng rồi, nụ cười vui vẻ ấy chẳng giữ được lâu trên môi chàng, khi Trác Dạ Hàn lờ mờ nhận ra người quen.

Mái tóc đen dài quý phái, vóc dáng nhỏ nhắn, mong manh tựa cây mai, cây liễu. Đích thị là nàng. Chàng nhận ra Trác Diễm Cơ, bởi hình bóng nàng luôn hiện hữu trong tâm trí Dạ Hàn, và dù có cách nhau cả biển người, chàng vẫn có thể tìm thấy nàng.

Trác Dạ Hàn không thể kìm chế bản thân, ngay lập tức bật dậy, chạy tới bên người kia.

- Diễm Cơ !

Nàng giật náy người, tấm áo choàng đỏ vô tình rơi xuống. Diễm Cơ mặt mũi nóng ran, dù bóng tối có che khuất Dạ Hàn cũng nhận ra rằng khuôn mặt nàng đang rất đỏ. Trác Diễm Cơ muốn nói mà không thể, chỉ cần nhìn vào sắc mặt tối sầm kia, lời nói sắp bật ra cũng phải trôi xuống cổ họng.

- Mọii vừa đi đâu về thế?

- ...

- Diễm Cơ, ta hỏi mọii vừa đi gặp ai về? - Dạ Hàn kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

- ...

Trác Diễm Cơ hoàn toàn im lặng. Nàng vẫn còn giận Dạ Hàn chuyện lần trước, thêm nữa, cái này vốn là chuyện đáng xấu hổ, được mấy người bị bắt quả tang mà thành thật khai ra? Chẳng biết vô tình hay hữu ý, mỗi lần nàng lén lút là y như rằng bị chàng phát hiện, không kể tình huống, địa điểm, cứ như thể chàng đã theo sát nàng cả ngày vậy. Không có gì thoát khỏi đôi mắt của Dạ Hàn.

- Nếu như mọii không nói, ta buộc phải...

- Đừng ! Dạ Hàn ! - Nàng cuống quýt đưa tay che miệng chàng.

Vẻ mặt thánh thốt ấy bình thường khiến chàng cảm thấy trêu chọc nàng là một thú vui, nhưng lúc này chàng không hề nói đùa, vẻ mặt ấy cũng làm chàng càng thêm khó chịu. Nhận ra cái cau mày hiểm hoi của chàng, Diễm Cơ vội rụt tay, lòng vẫn còn nơm nớp lo sợ.

- Nhị ca, mọii xin huynh, đừng nói cho mẫu phi mọii biết.

- Được thôi, nếu muội nói cho ta biết danh tính của người kia. - Giọng nói tha thiết vẫn chưa đủ làm Dạ Hàn nguôi lòng, chàng tiếp tục tra hỏi đến khi câu trả lời đủ làm thoả mãn chàng mới thôi.

- Chàng là... là... - Diễm Cơ không khỏi áy náy vì đã vi phạm lời hứa.
- là hoàng thân Mặc Song quốc.

Mặc Song quốc? Trác Dạ Hàn ngạc nhiên. Chẳng phải đây là quốc gia khép kín, không giao thương, quan hệ với ngoại quốc hay sao? Cớ gì mà hoàng thân của bọn họ lại xuất hiện được ở chốn này, khi mà Mặc Song quốc không hề có giấy lưu hành, cũng như Nam Vân quốc từ trước tới giờ chưa từng thông qua người Mặc Song. Hẳn ta vào đây bằng cách nào?

- Diễm Cơ, thật là từ Mặc Song quốc chứ? - Dạ Hàn nghi ngờ gã chỉ là một người dựa tiếng Mặc Song chuyên đi lừa gạt người khác. - Có gì chứng minh không?

- Muội nói huynh còn không tin. Quả thực đã xác nhận, trên cánh tay có xăm vương ấn, không thể lẫn đi đâu được. Vì thế nên muội mới chấp nhận...

Chưa kịp nói hết câu, một lần nữa Dạ Hàn lại nổi điên, vì một câu nói của Diễm Cơ mà khiến cho lồng ngực đau nhói, ghen tuông rút cạn lí trí của chàng. Trác Dạ Hàn nắm lấy cổ tay nàng. Mạnh bạo. Không còn khoảng cách giữa một người huynh trưởng và tiểu muội, giờ khắc này, chàng đơn thuần chỉ là một thiếu niên nông nổi, ghen tuông mù quáng vì người con gái chàng yêu ngã vào lòng người khác. Mặc cho vẻ sợ hãi đơng đẫy đôi mắt ngây thơ, chàng ghì chặt cơ thể nàng về phía sau. Qua lớp y phục mỏng manh cảm nhận được sự buốt lạnh tê rần nơi bức tường trống trải, Diễm Cơ khẽ nhăn mặt, rùng mình.

Chưa bao giờ Trác Dạ Hàn có dáng vẻ mất kiểm soát thế này.

Đôi mắt chàng dâng trào nỗi thất vọng, hoang mang không tả xiết, làm hồn phách nàng như bị thít chặt mỗi lần chạm phải đáy hồn sâu thẳm kia. Sự bất an ập đến, nhịp thở trở nên gấp gáp hơn khuôn mặt chàng ngày càng tiến sát lại. Hai chóp mũi chạm nhau, tầm nhìn Diễm Cơ bị Dạ Hàn choán hết, muốn lui về phía sau cũng không còn chỗ nữa. Trác Diễm Cơ nhắm tịt cả hai mắt, đôi mày cũng nhíu lại hết cỡ.

Soạt.

Vai nàng nặng trĩu. Trác Dạ Hàn gục đầu vào hõm cổ Diễm Cơ, đôi tay đang khoá trụ cổ tay nàng cũng thả ra, thay vào đó, Dạ Hàn lại siết chặt vòng eo mỏng manh kia, nàng dù có cố gắng giãy giụa cũng không thể thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ ấy. Lần đầu tiên bị nam nhân ôm ấp thân mật, hơn nữa lại là huynh trưởng của nàng, trong đầu Trác Diễm Cơ hoàn toàn là một mảng trống rỗng, sự kinh hãi bao trùm lên mọi giác quan.

- Huynh... huynh đang làm gì vậy? Mau buông muội ra.

- Diễm Cơ, từ trước tới giờ muội chưa từng trái lời ta kia mà. Sao khi ta ra sức ngăn cản, muội còn lén lút gặp hẳn? Ta chỉ muốn bảo vệ muội khỏi bọn ngoại lai thôi, tại sao muội lại giận ta, không hiểu tâm ý ta chứ?!

Trác Dạ Hàn đâu đơn thuần đến vậy. Nhưng suy nghĩ thực sự chàng không muốn nói cho nàng, đúng hơn là không dám, bởi một khi Diễm Cơ biết, nàng sẽ ghê tởm chàng cho mà xem.

- Trác Dạ Hàn ! Đừng ôm muội nữa, buông ra đi. Người khác thấy sẽ không hay đâu.

Y như rằng, Diễm Cơ vừa dứt lời đã có người trông thấy. Hình như là lính gõ mõ:

- Ai vậy? Đêm khuya rồi còn định làm gì?

Trác Diễm Cơ hốt hoảng, chưa kịp định thần, tấm áo choàng đỏ đã trùm lên đầu nàng. Trước khi bị kéo đi, nàng còn nghe tiếng chàng thì thầm, âm thanh tựa hồ chỉ là cánh hoa rơi trên mặt nước:

- Đi nào, Diễm Cơ.

Bạch hiền phi nghe nói tối qua Cửu công chúa đến khuya mới trở về cung. Bà lo ngại nàng lại có hành động vượt quá lễ giáo, hoặc lại xảy ra rắc rối gì, chỉ khi nghe Lục Nương xác nhận Diễm Cơ vẫn xử sự bình thường, gánh nặng trong lòng mới giảm đi phân nửa.

Nhưng, gặp trực tiếp người mới là tốt nhất. Trác Diễm Cơ đang học với Khương đại sư, giấy còn chưa ráo mực, bình phẩm chưa hết lời đã bị người ở cung Nguyệt Viên "hộ tống" đến chỗ Bạch hiền phi. Nàng có hơi chột dạ khi trông thấy vẻ mặt lạnh tanh của mẫu phi.

- Diễm Cơ, tối qua mẫu phi nghe Lục Nương nói con về trễ, đúng vậy không?

Tức thì, hai má ửng hồng, vành tai nóng ran như người sốt. Trác Diễm Cơ lúng túng giải thích:

- Con chỉ ra ngoài hóng mát một chút, không hề đi đâu cả.

Bạch hiền phi để ý đến sắc mặt hoang mang của nữ nhi, càng quá quyết nàng đang giấu giếm điều gì đó.

- Thật vậy ư? Ta nên tin lời con? Hôm trước con vô lễ với Lạc vương vì ngăn cản con ra ngoài, có phải tối qua lại tự hành động theo ý mình rồi không?

- Không... không phải ! Con... con không làm gì cả. Để con yên !

Trác Diễm Cơ đứng bật dậy, nhanh chóng xô cửa đi ra. Mỗi bước xuống thềm là một lần tâm trạng thêm hoang mang rối bời. May mà mẫu phi không truy hỏi đến cùng, nếu không, nàng chẳng biết phải trả lời ra sao nữa. Đêm qua...

Như mọi lần, sau khi Du Hoa Hoa tỉnh giấc đều có người hầu thay y phục, chải đầu, dọn bữa, phục vụ chu đáo không thiếu thứ gì. So với việc một mình cô quạnh sống trong điện Tô vương đúng là dễ chịu hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Hoa Hoa lại không được phép ra ngoài, cũng bắt phải tránh tiếp xúc với người khác, mà Lưu hoàng hậu giải thích rằng tất cả để bảo vệ an toàn cho mẫu tử bọn họ, giống cái hôm vừa lên ra ngoài chạm mặt Tử Mai, chưa kịp làm gì đã bị thúc giục trở về. Dĩ nhiên, Du Hoa Hoa chẳng thể tin nổi lời người đàn bà lắm mưu mẹo này.

- Tô vương phi, lát nữa thái y đến, trước đó cần chuẩn bị gì không ạ? - Nữ hầu thân cận với Hoa Hoa hỏi.

- Không cần. Dù gì cũng chỉ là một cục thịt thôi mà. Lo lắm làm gì. Ta muốn ra ngoài.

- Nhưng hoàng hậu dặn...

- Dặn cái gì mà dặn ! - Ta sắp bị bức đến phát bệnh rồi. Không thể đi ra đường hoàng thì trốn đi là xong.

Cuối cùng, nhân lúc Lưu hoàng hậu không có mặt ở đó, Du Hoa Hoa cùng nữ hầu kia thành công "thoát" khỏi điện Ngân Bích. Du Hoa Hoa trùm áo khoác đến ngang mang tai, đi thật nhanh đến vườn thượng uyển, cung nữ kia chạy theo cũng toát cả mồ hôi hột, chân đi từ từ mà tim trong lồng ngực cứ như đánh trống.

- Vương phi, không ai phát hiện cả.

Du Hoa Hoa thở phào nhẹ nhõm, áo khoác cũng được bỏ xuống khoác hờ trên vai. Nàng ta rướn người làm động tác hít thở, ai dè chiếc áo khoác rơi tuột xuống đất. Người cung nữ đi theo hấp tấp cúi xuống nhặt, vô tình chạm phải bàn tay ai đó cũng đang có ý nhặt giúp.

- A ! Lạc vương.

Trác Dạ Hàn cầm chiếc áo khoác mỉm cười, một nụ cười khiến người ta phải ớn lạnh. Chàng đá ánh mắt về phía nữ hầu, ý chừng bảo lui ra. Khi chỉ còn mình Du Hoa Hoa và Trác Dạ Hàn, chàng tiến sát lại gần, đặt vào tay nàng ta chiếc áo vương mùi thuốc bắc kia.

- Mấy nay không được gặp vương phi, ta rất nhớ. Nhưng có vẻ vương phi lại chẳng đoái hoài gì đến kẻ này, ngày đêm cùng đứa bé hưởng thụ trong điện Ngân Bích nhỉ?!

- Im đi ! Nhỡ có người khác nghe thấy thì sao? - Hoa Hoa gắt lên.

- Có gì vương phi phải sợ? Ta có nói gì đi chẳng nữa, đứa bé trong bụng vẫn là con của vương phi với Tô vương. Hay do phụ thân nó không phải Tô vương nên vương phi mới sợ người khác nghe thấy?

Du Hoa Hoa sợ hãi hơi lùi về phía sau, tư thế sẵn sàng để có thể chạy bất cứ lúc nào. Trác Dạ Hàn vẫn đứng lên, nét cười vẫn đọng lại trên khoé môi, mang theo chút ánh nhìn ma mãnh.

- Người... người định làm gì?

Dạ Hàn bật cười, nhanh như cắt chộp lấy cổ tay Du Hoa Hoa, ấn hai ngón lên cổ tay nàng ta. Khuôn mặt tưởng chừng như lập tức đông cứng, ánh mắt sắc bén chĩa vào cơ thể run rẩy của Hoa Hoa. Sau vài khắc im lặng, cuối cùng Trác Dạ Hàn cũng thả tay nàng ta, nhếch miệng cười:

- Tô vương phi, ngày tàn của Tô vương đến rồi.

- Người... người nói cái gì? Oái !

Du Hoa Hoa chưa kịp định thần, Trác Dạ Hàn đã hung bạo nắm lấy cổ tay nàng ta kéo đi. Cung nữ theo hầu Hoa Hoa sợ đến đứng tim khi nghe giọng nói của chàng vang trên đỉnh đầu:

- Gọi thái y đến Đại điện, bất kỳ ai. Nhanh lên.

Tất cả mọi người còn đang chầu ở Đại điện, cùng nhau tranh luận quyết liệt về tân đế kế nhiệm. Lưu hoàng hậu buông rèm ngự trên ngai vàng, vẻ mặt vô cùng hài lòng khi Trác Dạ Hàn rút lui. Chẳng qua dùng chút mách nhỏ Trác Vũ Hạo bày cho lấy lòng mấy bô lão, khiêu khích Trác Dạ Hàn vốn quá coi trọng danh dự bản thân, thế mà thực sự đã làm con hổ kiêu ngạo phải giận dữ bỏ đi.

- Lạc vương đã rút khỏi Đại điện, về lí mà nói thì ngài ấy không hề tôn trọng tính chất thiêng liêng của cuộc họp, có phải chúng ta nên đưa ra quyết định sớm một chút không?

- Bẩm hoàng hậu, Lạc vương dẫn theo Tô vương phi đang xông vào Đại điện !

Một tên lính chạy vào báo tin, mọi người trong Đại điện được phen xông xáo. Đã thoái lui lại còn dám vác mặt quay lại, hơn nữa dẫn theo Tô vương phi, chẳng lẽ Lạc vương không nhớ điều tối kỵ: không được cho phép nữ nhân đặt chân đến chốn linh thiêng này hay sao?

Qua tấm rèm, nào ai biết được là một khuôn mặt cắt không còn giọt máu của Lưu hoàng hậu. Du Hoa Hoa? Lẽ nào thằng nhãi này đã gửi ra được điều gì đó, định kéo ả đến đây đối chất chẳng?

Lưu hoàng hậu gạt rèm, đích thân chạy ra ngoài, Trác Hưởng Hằng nóng ruột đuổi theo, sau đó tất cả đều tập trung trước cửa Đại điện. Trên thềm Đại điện, Lạc vương Trác Dạ Hàn đứng hiên ngang, vạt áo chùng bay

phấp phới, mắt phượng khẽ nhú lại nhìn chăm chăm vào hoàng hậu, khoé môi vẽ lên nụ cười nửa vờ, không khí đầy mùi nguy hiểm. Du Hoa Hoa thất kinh, cổ tay bị siết đến đỏ ửng, luôn miệng kêu đau, tay còn lại cứ ôm bụng khư khư như thể sợ Dạ Hàn sẽ giết chết đứa bé vậy. Chiếc cổ thiên nga hơi rướn lên đầy kiêu hãnh, Trác Dạ Hàn cười bảo:

- Hoàng hậu, ta chưa từng có ý rút lui, ta chỉ đi tìm bằng chứng thôi.

- Lạc vương, người nói vậy là có ý gì? - Chưa kịp để Lưu hoàng hậu đáp trả, Trác Hượng Hằng đã sốt sắng mở lời.

- Hoàng huynh, ta tưởng huynh phải là người rõ nhất chứ? Ta đem vương phi của huynh đến đây lẽ nào chỉ để cho vương phi mở mang tầm mắt thôi hay sao?

Ý tứ đã rõ ràng, cả Lưu hoàng hậu và Trác Hượng Hằng nghe xong bủn rủn chân tay, còn lại đám quan thần lẫn Du Hoa Hoa đều ngơ ngác, chẳng hiểu Trác Dạ Hàn đang nói điều gì. Trác Dạ Hàn liếc nhìn kẻ mặc quan phục Duyệt ty, phất tay ra hiệu, lập tức y tiến đến bắt mạch cho Du Hoa Hoa. Y không phải gã thái y được Lưu hoàng hậu phân phó chăm sóc Du Hoa Hoa trước kia.

Y không biết tại sao Lạc vương lại dẫn mình đến đây, nhưng khi bắt mạch cho Tô vương phi, y đã hiểu. Tô vương phi hoàn toàn không mang thai, là Lưu hoàng hậu và Lâm thái y cấu kết với nhau để qua mặt mọi người. Y thất kinh, cổ họng nghẹn ứ, đối diện với vị Lạc vương thâm sâu này một lời cũng không thốt lên nổi.

- Thế nào? Tình trạng của Tô vương phi thế nào cứ bẩm báo trung thực, để ta và mọi người cùng tường.

- Bẩm Lạc vương... - Y nuốt khan, cúi gằm để né tránh ánh nhìn của Tô vương. - Tô vương phi... không hề có thai !

Hoang đường.

Hắn mọi người đang nghĩ vậy. Có chết bọn họ cũng không ngờ rằng Lưu hoàng hậu lại cả gan nói dối trắng trợn như vậy. Chuyển Tô vương phi qua điện Ngân Bích, quả nhiên để tiện bề che giấu. Nhất thời bọn họ không thể chấp nhận nỗi sự thật này, thậm chí một vài người còn dọa gã thái y thấp cổ tội nghiệp:

- Người đừng vì dè uy Lạc vương mà đổi trắng thành đen, nói có thành không. Trong bụng Tô vương phi là thế hệ Trác gia tiếp theo, người chớ ăn nói tùy tiện !

- Hạ quan không dám nói dối. Có đánh chết cũng không. Quả thực đúng là như vậy.

Trác Dạ Hàn đi đến trước Lưu hoàng hậu đang đứng đơ không khác gì một khúc gỗ, nhếch miệng hỏi:

- Hoàng hậu tôn kính, không còn gì giải thích nữa chứ? Nếu bảo thái y kia bị ta mua chuộc, có thể cho hoàng hậu lựa chọn người khác, hoặc đưa một đại phu ở kinh thành vào cung, nhưng kết quả không thể thay đổi được đâu. - Đoạn, chàng quay sang bảo Trác Hương Hằng. - Còn huynh là phụ thân "đứa bé", chẳng nhẽ lại không có ý kiến gì sao? Nói gì đi chứ !

Lưu hoàng hậu không thể chối, bắt buộc cãi chày cãi cối để cứu vãn tình hình. Rất tiếc, những người tinh ý đều nhận ra những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nặng nề rơi xuống như thể những lời biện minh ngập ngừng, ngắc ngứ được thốt ra từ miệng người đàn bà mưu mô xảo quyệt đó vậy. Các bô lão dù sao cũng không thể chỉ nghe từ một phía, bắt buộc phải cứu nguy tạm thời cho Lưu hoàng hậu:

- Nếu Lạc vương đã nói như vậy ắt là có chứng cứ xác thực, bởi chúng ta không thể tin vào lời của một quan thái y nhỏ bé được. Mời đưa ra bằng chứng.

- Muốn có bằng chứng ư? Nó đang ở ngay trước mặt các vị này, còn chưa rõ sao?

Trác Dạ Hàn cười lớn, trước sự kinh ngạc đến bàng hoàng của mọi người, chàng bất ngờ buông tay, tàn độc đẩy Du Hoa Hoa ngã từ thềm xuống. Những bậc cao và hẹp như nối dài vô tận trước con mắt hoảng loạn của nàng ta...

- Tô vương phi !!!

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Khương Công Núi Yên Châu

Du Hoa Hoa lộn nhào xuống thềm, thân thể bị va đập vô cùng mạnh đến nỗi lúc chạm đất không tài nào đứng dậy được. Quan liêu và các bô lão khiếp đảm rú lên phẫn nộ, nhưng không một ai dám bước xuống đỡ người, mặc cho Du Hoa Hoa nằm sòng soài rên rỉ dưới kia. Chàng phất tay lệnh cho một cung nữ kiểm tra nàng ta, nhận được cái lắc đầu chắc nịch mới cho người khiêng Du Hoa Hoa về phòng. Lưu hoàng hậu mắt long sòng sọc, giận dữ nghiêng răng:

- Lạc vương, ngươi có biết mình vừa phạm tội gì không? Sao người dám cả gan xô Tô vương phi từ trên này xuống kia? Lỡ đứa bé có mệnh hệ gì thì sao?!

- Hoàng hậu, cú ngã như vậy chắc chắn sẽ khiến vương phi sảy thai. Thế nhưng tại sao người kiểm tra lại không thấy vết máu? Liệu Tô vương phi thực sự có mang hay không? Nếu không, tại sao hoàng hậu lại phải dàn dựng vở kịch này, và lí do gì khiến hoàng hậu làm vậy?

Trác Dạ Hàn vừa dứt lời, đầu óc bọn họ như bưng bình, lập tức chuyển từ Du Hoa Hoa sang công kích mẫu tử Trác Hương Hằng. Các bô lão là người phát biểu đầu tiên. Mới vừa rồi còn đang đứng cùng chiến tuyến với Lưu hoàng hậu, ấy thế mà thoát một cái, vì dính líu đến vấn đề duy trì nòi giống cho hoàng thất đã quay sang chất vấn bà:

- Hoàng hậu, những lời Lạc vương nói là như thế nào? Có thật vậy không?

- Các vị đừng nghe hãn ta nói năng xằng bậy ! Hãn ta chỉ nguy biện, vu khống cho Tô vương với mục đích chiếm được ngai vàng thôi.

Lưu hoàng hậu luống cuống phản bác, tuy nhiên khi Mộc Hoan dẫn Lâm thái y đến trước mặt mọi người, gã buộc phải khai ra hết tất cả. Trông đầu tóc gã bù xù, người ngòm bần thiêu, y phục bám những mảng máu khô thâm sì, bọn họ đoán ngay ra rằng Trác Dạ Hàn đã dùng nhục hình tra khảo. Mộc Hoan kề lưỡi dao vào chiếc cổ đầy vết xây xước, gằn giọng đe dọa:

- Dưới sự chứng giám của Nam Vân Thái Tổ, mau khai ra hết những gì người biết, và thề nó là sự thực đi !

Lâm thái y mặt xanh như đất nhái, lắp ba lắp bắp thú tội. Đối với gã, một nhát dao chém lìa đầu còn dễ chịu hơn so với việc bị tra tấn tinh thần ở Đại điện bởi đám người khát máu này. Lưu hoàng hậu mặt trắng bệch, run rẩy chỉ tay vào Lâm thái y, nói năng lộn xộn:

- Người... người... đồ vu khống ! Nếu vương phi không mang thai, quý thủy phải đến, tại sao trong những ngày ở điện Ngân Bích không hề thấy? Mau gọi Tô vương phi đến...

- Ta đã điều tra rồi. Trong kho thuốc Dược ty, một lượng lớn bạch chỉ được chuyển đến điện Ngân Bích. Cung nữ ở đó nói rằng mỗi ngày đều cho Tô vương phi dùng ba lần mặc dù trong đơn thuốc gửi đến không hề có. Hơn nữa, thứ Lâm thái y kê cho vương phi hoàn toàn không có tác dụng bổ huyết, điều khí mà chỉ có tác dụng ngăn quý thủy đến. Bằng chứng có đầy đủ, Lâm thái y cũng đã khai nhận, hoàng hậu không chối được đâu.

Trác Dạ Hàn khẽ cười, ngừng một lát thưởng thức vẻ mặt hiếm có của Lưu hoàng hậu rồi nói tiếp:

- Nếu Tô vương bình thường, chắc chắn hoàng hậu sẽ chẳng nhọc lòng tính đến kế này. Vậy thì, lẽ nào Tô vương không thể có con, nên hoàng hậu

mới tung tin đồn Tô vương phi hoàn thai, giấu giếm trong điện Ngân Bích, đợi đến lúc nào đó đưa một hài tử vào cung làm con của Tô vương?

Đúng là một tin chấn động cả hoàng cung. Chưa bao giờ hoàng thất lại gặp trường hợp thế này, càng chưa bao giờ có người dám vạch mặt quốc mẫu trước bàn dân thiên hạ trước đây. Lưu hoàng hậu biết bệnh tình của Tô vương nhưng không nói, lại bao che, thậm chí còn tìm cách lừa hoàng thất, lừa triều đình, lừa cả thiên hạ. Nếu không phải Lạc vương đứng lên vạch mặt, có lẽ hoàng thất sẽ xuất hiện đám tạp chủng xúc phạm đến dòng máu linh thiêng, cao quý của Trác gia. Tất nhiên, Đại điện giờ đây là một biến phần nộ bao trùm, trong chớp mắt cục diện thay đổi, chỉ bằng một lời nói, Trác Dạ Hàn đã đẩy mẫu tử Tô vương xuống đáy địa ngục.

- Lưu hoàng hậu phạm trọng tội phỉ báng, lừa dối hoàng tộc; Tô vương đồng loã che giấu bệnh tình, hùa theo hoàng hậu che mắt mọi người, theo các ngài nên xử lí thế nào cho phải?

- Tước hết vương quyền, chém đầu thị uy, tru di tam tộc !

Trác Hương Hằng từ lúc nhìn thấy Trác Dạ Hàn kéo Du Hoa Hoa đến đã đoán trước được kết cục, nhưng không ngờ Trác Dạ Hàn lại độc ác đến mức triệt hết đường lui của bọn họ, đã vậy còn muốn tận diệt ba đời nhà mẫu hậu. Hương Hằng từ đầu đến cuối không hề phản bác, sắc mặt mỗi lúc một tái nhợt dần và cũng chẳng mở miệng cầu xin, bởi hẳn biết, Trác Dạ Hàn là kẻ giết thực phi, đến mẫu thân ruột còn sát hại thì chẳng có lí nào lại tha cho người dưng, nhất là khi kẻ đó còn đối địch với Dạ Hàn.

Lưu hoàng hậu loạng choạng suýt ngã, đám tùy tùng xung quanh chẳng ai thèm tiến lên, chỉ có Trác Hương Hằng đứng đằng sau vươn tay ra đỡ cho bà.

Vậy là hết ! Hết thật rồi. Lưu hoàng hậu chưa từng nghĩ rằng nó bị phanh phui sớm đến như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến hậu quả nếu thất

bại. Dựa dẫm vào Trác Vũ Hạo quá nhiều mà không hiểu được, người đánh cược cũng như chịu trận chỉ có bà và Tô vương, Trác Vũ Hạo dù có bại mưu cũng chỉ là kẻ ngoài cuộc, vốn dĩ không hề liên quan đến hoàng cung hay Trác Dạ Hàn nữa.

Lưu hoàng hậu đột nhiên cười lớn trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Trác Dạ Hàn nhú mày, trong lòng bỗng lay động, xuất hiện nỗi bất an khi bàn tay hoàng hậu rút ra một thẻ lệnh nho nhỏ bằng vàng. Đôi đồng tử giãn ra, Trác Dạ Hàn không thể tin nổi vào mắt mình, miệng thiếu điều há hốc.

- Các người tưởng mình là ai mà đòi tru di tam tộc Lưu gia, tước thực quyền của bản hậu? Hãy mở to đôi mắt phàm tục của các người mà xem trên tay ta là gì đây !

Kim bài miễn tử.

"Không thể nào."

Thực sự quá hoang đường. Làm thế nào kim bài miễn tử lại rơi vào tay Lưu hoàng hậu trong khi bà ta không hề lập được đại công, cũng không cống hiến gì lớn lao cho triều đình đến nỗi được ban phát cái ân huệ vô giá này? Chỉ có thể là ăn cắp. Nhưng không có bằng chứng xác thực, cho nên nếu bà ta nói rằng Khanh Liêu hoàng đế tặng thưởng cũng chẳng ai nói được gì.

Trác Dạ Hàn không ngờ vẫn còn chiêu này. Nhưng chẳng sao. Một kẻ là đủ rồi. Chàng cất tiếng cười trào phúng, giòn giã như thể điều này đáng cười lắm vậy.

- Hay lắm ! Lưu hoàng hậu được tiên đế sủng ái giao cho kim bài miễn tử. Nhưng thưa hoàng hậu tôn kính, nó chỉ cứu được một người thôi, không cứu vẫn được gì nữa đâu.

Lưu hoàng hậu chỉ im lặng, cầm tấm lệnh bài quý giá đặt lên tay Trác Hường Hằng, giọng đều đều:

- Ta nhượng lại cho Tô vương. Bất cứ ai cũng không thể ban chết, Nam Vân Thái Tổ sẽ bảo vệ Tô vương. Kể cả "tân đế" cũng không ngoại lệ.

Trác Dạ Hàn không để tâm lắm đến lời Lưu hoàng hậu nói, phất tay ra hiệu, một nữ nô lão đã nhanh chóng tiến đến, dứt khoát tước đi mũ miện cao quý ngự trên đầu hoàng hậu. Khoảnh khắc chiếc mũ miện rời khỏi đầu, Lưu hoàng hậu cảm giác như một phần cơ thể bị đứt lìa, trước mắt hiện ra khung cảnh Đại điện hùng vĩ hôm Khanh Liêu hoàng đế đăng cơ.

Người cười rất hiền, cầm chiếc miện hình phượng hoàng bằng vàng gắn lên đầu bà, sau đó bàn tay vừa to vừa ấm kia nắm lấy tay bà, hướng mắt nhìn quang cảnh tráng lệ, uy nghiêm của lễ đăng cơ. Tiếng trống kèn rộn ràng hôm ấy đã in sâu vào tiềm thức của bà. Cảm giác lúc này chân thật đến mức khó tin.

Thay vì đưa mắt nhìn Đại điện lần cuối trước khi bị giải đi, Lưu hoàng hậu lại chỉ lặng lẽ cúi đầu lướt qua Trác Hường Hằng.

"Hãy nhớ, mạng sống này là mẫu hậu nhường cho con. Ngày nào còn sống thì ngày đó không được phép quên những gì Trác Dạ Hàn đã gây ra cho chúng ta."

Trác Hường Hằng nắm chặt lệnh bài trong tay, vành tai đỏ lừ, lồng ngực căng tức đến nỗi chỉ muốn hét lên thật to. Hình bóng hoàng hậu biến mất hoàn toàn sau cổng Đại điện, Hường Hằng thần thờ khuyu xuống đất, hai tay buông thõng, đôi mắt vô hồn ngược nhìn Trác Dạ Hàn cao ngạo đứng đó. Chàng từ từ hạ thấp người, ngồi xuống ngay trước mặt Hường Hằng.

Bên tai ù ù như gió đánh, Trác Hường Hằng nghe câu được câu mất, nhưng đến lời cuối cùng, Trác Dạ Hàn lại khiến hấn ngỡ ngàng:

- Có muốn biết vì sao đệ lại tường tận đến thế không? Chính tẩu tẩu nói với đệ đấy, lúc chúng đệ đang quần quýt bên nhau, hồi hoàng huynh đáng kính ạ.

Trác Hương Hằng trở về điện Tô vương không một tiếng động. Hắn đi đến thư phòng, lấy thanh kiếm treo trên tường, lặng lẽ tìm đến ngọa thất của Du Hoa Hoa. Trên giường, Du Hoa Hoa đang nằm trùm chăn kín người, bên cạnh là khay thuốc và băng, gạc. Trác Hương Hằng tuốt vỏ kiếm, ném bộp một phát xuống đất, tiếng lớn đến nỗi Du Hoa Hoa phải giật mình, lại nhìn thấy hắc đặng đặng sát khí càng thêm phần thảng thốt.

- Tô... Tô vương...

- Chết đi, con đàn bà bản thiu !!!

Một nhát lia qua chiếc cổ trắng nõn, máu phụt nhuộm đỏ cả khung màn phía sau. Thân hình không đầu đổ ập xuống giường, thủ cấp lăn lông lốc dưới chân Hương Hằng. Hắc không chút sợ hãi, đá văng cái đầu còn mở mắt trừng trừng kia ra xa, dùng tay lau đi vết máu dính trên mí với vẻ bực dọc, ghê tởm. Sau đó, Trác Hương Hằng vứt thanh kiếm nằm chỏng chơ giữa sàn, lão đảo bước ra trước sự khiếp sợ tột cùng của những người tận mắt chứng kiến cảnh tượng hãi hùng vừa rồi.

Du Hoa Hoa chết khi chưa kịp nhận thức được hoàn toàn mọi chuyện đang diễn ra. Chung quy, nàng ta cũng chỉ là một con tốt hi sinh, không hơn không kém. Vừa gián tiếp gây ra cái chết cho Lưu hoàng hậu và tam tộc Lưu gia, vừa là nguyên nhân khiến sinh mạng bản thân bị kết liễu dưới nhát kiếm tàn bạo của Trác Hương Hằng, tất cả chỉ vì Du Hoa Hoa tin lời Trác Dạ Hàn dỗ ngọt, tự chuốc họa sát thân. Ngay cả tang lễ cũng không được tổ chức chu đáo, đến viếng chỉ lẻ tẻ vài ba người hầu hạ nàng ta ngày trước.

Trác Dạ Hàn đầu quấn khăn trắng, thả một nén cắm lên bát hương thiếu mùi nhang khói, đứng vái giữa căn phòng nhỏ cô quạnh. Chàng có thể

lợi dụng cái chết của Du Hoa Hoa gây khó dễ cho Trác Hương Hằng, tuy nhiên, dù chàng không làm gì nữa cũng đủ khiến Hương Hằng thảm bại rồi. Du Hoa Hoa chết là một điều tốt, bởi lẽ nàng ta có thoát được nạn này cũng khó tránh khỏi lễ giáo khắt khe, và tính mạng cũng bị đe dọa, chi bằng để Trác Hương Hằng tiến trước một đoạn, đỡ phải phiền phức về sau.

- Du Hoa Hoa ơi là Du Hoa Hoa ! Đáng tiếc người yếu mệnh chết sớm, nếu không sau này đã có thể cùng ta hưởng vinh hoa phú quý rồi. Ai bảo người không may, đến cuối cùng vẫn phải làm nô tỳ cho Lưu Hoàng hậu dưới hoàng quyền, ta cũng không thể thực hiện lời thề. Vậy nên đừng trách ta nuốt lời, ta quả thực không muốn cưới một oan hồn không đầu.

Chàng lắc đầu ra chiều tiếc nuối lắm.

Tiếng giày loạt xoạt cộ trên nền, một bóng đen từ phía cửa đổ dài sau lưng Dạ Hàn. Trác Hương Hằng không mặc tang phục, thậm chí còn chọn y phục sáng màu, có thể thấy hẳn chẳng coi tang lễ này ra cái gì. Trác Dạ Hàn đoán được thể nào hẳn cũng đến, không cần biết hẳn có nghe được hay không, cứ từ từ đứng dậy, xoay người đối diện với Trác Hương Hằng:

- Sao Tô vương không vào đây thắp cho Tô vương phi một nén nhang đi? Người cũng đã chết rồi, không nề tình phu thê kết tóc se duyên được ư?

- Mẫu thân ta phơi xác ngoài cổng thành, bị lấy cái chết ra làm trò mua vui cho thiên hạ, nhi tử như ta chưa thể làm trọn đạo hiếu, vậy rồi hơi đâu đi lo cho một nữ nhân lăng lợ, đê tiện chẳng chung huyết thống?

- Lưu Hoàng hậu quá mưu mô, thâm hiểm, đến lúc bị vạch trần không còn đường lui là điều tất yếu xảy ra. Nếu Hoàng hậu chẳng phạm trọng tội ấy, có phải là đã được trở thành hoàng thái hậu rồi không.

Trác Dạ Hàn cười giễu, ngang nhiên phô bày bản chất mà không cần biết những người ngoài kia liệu có nghe được hay không. Chàng không cần kiêng dè, hạ mình trước người đàn bà họ Lưu đó thêm chút nào nữa. Nay

mai thôi, chàng sẽ chính thức trở thành Hoàng đế Nam Vân quốc này, làm chủ toà Đại điện mà bấy lâu nay chàng hằng khao khát.

Đôi mắt chàng bỗng nhiên dịu lại, lời nói cũng trở nên hoà nhã hơn cứ như thể lúc nãy và bây giờ là đối với hai con người khác nhau vậy:

- Trác Hương Hằng, người biết không? Ta đợi ngày này lâu lắm rồi. Nếu sau này người không cản trở, ngáng đường ta, ta sẽ để người sống yên ổn, thậm chí còn phong vương cho người. Chỉ cần người ngoan ngoãn biết điều, sẽ không ai đụng đến người cả.

Trác Hương Hằng được một trận cười đến đau ruột. Hắn nắc nẻ, cười đến nổi gập cả người, không sao ngừng lại để nhìn vẻ mặt khó coi của Dạ Hàn.

- Có gì đáng cười chẳng?

- Dù ta không làm gì, người cũng không tránh khỏi đạo trời được đâu. Gieo gió gặt bão, kiếp này ta thua, nhưng sau này ắt sẽ có kẻ khác truất ngôi người, trả thù cho Lưu tộc và ta !

Mặt Trác Dạ Hàn lập tức lạnh như tiền, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ ngạo mạn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ kia. Chàng cố kìm nén cơn giận dữ đang chực chờ bộc phát, phun ra mấy chữ cộc lốc trước khi bỏ đi:

- Vậy thì đừng trách.

Yên Châu bốn bề núi rừng hiểm trở, cô quạnh, được ví như tử địa của Nam Vân quốc. Tại chốn thâm sơn cùng cốc đó, mây mù che giăng tứ phương, sáng hay tối cũng chỉ là khái niệm mơ hồ. Nhà dân thưa thớt, lác đác, ẩn mình sau những hẻm, vách đá dựng đứng tạo cảm giác chông chênh như cuộc sống của chủ nhân chúng: đã biết vô vọng nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ bám trụ lại cái nơi nghèo khó và đầy nguy hiểm này.

Hãy nhìn mà xem. Trên cao kia, tách biệt hẳn với những căn nhà lợp xúp đấp bằng rơm và bùn nhão, một biệt viện được xây hoàn toàn bằng gỗ xoan đào kiêu hãnh đứng đó, ngắm nhìn cảnh hương sơn trùng điệp qua "đôi mắt" là hai chiếc đèn lồng đỏ.

Khoảng hơn hai năm trước, có một đoàn xe của hoàng cung chở những cây gỗ to như cột đình, đem theo rất nhiều thợ và ngựa đến, xây nên biệt viện kỳ lạ này. Sau đó, khi viên ngói cuối cùng được lợp lên, tất cả mọi người rời đi, biệt viện trở lại yên tĩnh, tuyệt nhiên không thấy bóng người ra vào. Số ít tò mò, thường trèo lên chỗ này lên nhìn vào trong, thì thoảng còn nghe được cung đàn tuyệt diệu, thế nhưng bắt gặp một thanh y nam tử đeo trường kiếm bên người liền bị dọa cho chạy mất dép.

Bạch y nam tử kê thư án quay hướng ra cửa, từ đó vừa có thể thưởng thức cảnh núi non hùng vĩ, vừa có thể đón nhận hơi sương lành lạnh đang lan toả khắp bể trời. Chàng khoác hờ trên vai manh áo mỏng, một tay chống lên mặt bàn, tay kia cầm bút định viết gì đó, thế nhưng động tác lại có chút khó khăn, lóng ngóng, hoàn toàn đối lập với gương mặt nho nhã của chàng.

Chàng nhăn mặt, định buông bút xuống, thế nhưng thanh y nam tử lại đem chậu than hồng đến, gắp ba cục than đỏ rực cho vào đình, lại đẩy nắp cẩn thận mới đặt lên thư án, đoạn bảo:

- Thuần vương, tay người lại bị lạnh phải không? Đã dễ nhiễm lạnh như vậy, sao người vẫn muốn mở cửa?

Thì ra, chủ nhân biệt viện này chính là Thuần vương Trác Vũ Hạo, năm xưa vì phạm tội sát hại Từ thực phi, mẫu thân của ngài nên bị lưu đày đến nơi đây. Vậy thì kẻ mặc thanh y kia đích thị là thân cận của chàng - Xung Tự. Dù danh hiệu đã bị tước mất, của cải tiền tài cũng bị tịch thu xung công, Xung Tự vẫn giữ thói quen gọi Trác Vũ Hạo là "Thuần vương" như một cách để gợi nhớ mối thâm thù sâu sắc giữa chàng và Trác Dạ Hàn.

Xung Tự sức nhớ ra một chuyện liền đem nói với chàng:

- Lưu hoàng hậu đã bị Lạc vương vạch trần, đầu treo công thành thị uy, Tô vương có kim bài miễn tử mà thoát nạn. Lần này do người hiến kế, liệu rằng Tô vương có uất ức mà khai ra không?

- Kim bài miễn tử? - Vũ Hạo cười nhạt. - Thật ngoài sức tưởng tượng. Vốn dĩ ta muốn kết cục như vậy. Trác Dạ Hàn là kẻ đa nghi bậc nhất, dựa theo những sơ hở ta đã tạo ra chắc chắn sẽ tìm được cơ hội bài trừ mẫu tử Tô vương. Hồi ấy, tận mắt ta chứng kiến mẫu phi qua đời, đến giờ vẫn chưa thôi ám ảnh, ta có lòng tốt muốn chia sẻ cho kẻ khác nếm thử mùi vị khủng khiếp đó xem xem thế nào. Hẳn hiện tại Tô vương suy sụp lắm nhỉ ! Còn Trác Dạ Hàn thì đang ngạo mạn tiến đến ngai vàng chẳng?

Sau ngàn ấy năm, Trác Vũ Hạo cũng đã tìm ra nguyên nhân cái chết của Từ thực phi. Lễ Chiêu Nhật năm đó, Trác Dạ Hàn không cho Triệu Tử Mai chạm vào người là vì trên người Dạ Hàn đang dính độc, cụ thể là bàn tay. Chàng có thể tưởng tận đến vậy cũng nhờ suy đoán và tin tức thông qua Lưu hoàng hậu. Chẳng ai còn có thể đụng vào đồ thực phi nên khả năng hạ độc đồ ăn, đồ dùng là rất thấp, vả lại chiếc khăn tay dùng trong bữa ăn cũng đã biến mất một cách kỳ lạ. Cho nên, có thể khẳng định rằng, Trác Dạ Hàn đã bất chấp nguy hiểm bôi độc vào lòng bàn tay, chờ thời điểm thích hợp bôi chất độc đó vào đồ thực phi, cuối cùng là nhanh tay giấu nhem chứng cứ tố cáo tội ác tà trời của mình.

- Thuần vương, nếu tình hình đã như vậy, chúng ta không thể tiếp tục dựa vào Tô vương được nữa. - Xung Tự không quan tâm đến ý tứ của Vũ Hạo, chỉ chăm chăm muốn biết đường đi nước bước tiếp theo.

Nhưng Trác Vũ Hạo lại đáp một câu chẳng hề ăn khớp với điều Xung Tự muốn:

- Xung Tự, từ khi bị đày đến Yên Châu, dù đã quen bầu bạn với núi rừng tĩnh mịch nhưng lòng lúc nào cũng nổi sóng. Kinh thành Tĩnh An cách đây mấy nghìn dặm, hoàng cung lại càng xa vời hơn, không biết lúc nào mới có cơ hội trở về đây?

- Người tha thiết mong trở về, ngay cả khi những kẻ ngu dốt và cả tin kia đã ruồng bỏ, khinh miệt người và nơi ấy không hề muốn tiếp nhận sự tồn tại của người? Thuần vương, hãy nhớ lại những lúc Lạc vương khiến người sống dở chết dở, âm mưu gài bẫy, ngăn người đến dự tang lễ của cố thực phi. Và còn sự ô nhục người phải chịu khi đứng trong cũi gỗ, quỳ gục trên đài hành hình với bộ dạng hết sức thê thảm.

Xung Tự thao thao bất tuyệt bằng giọng đay nghiến, cảm thù như thể chính y mới là nhân vật tội nghiệp phải chịu tất cả những khổ ải, đày đoạ đó vậy. Trác Vũ Hạo nhắm nghiền mắt, đầu mày xô lại giận dữ, bàn tay siết chặt cây bút đến trắng bệch, quát:

- Đủ rồi ! Người nói mồm như vậy thì có thể đánh bại Trác Dạ Hàn sao?

Quả nhiên Xung Tự đã ngậm miệng, nửa lời cũng không dám ho he thêm. Y cảm nhận được lửa hận đang bùng cháy nơi đáy mắt chàng khi nhắc đến Dạ Hàn. Vậy cũng tốt ! Không quên là được rồi. Mỗi thù này nhất định phải trả, khiến cho Trác Dạ Hàn sống không bằng chết, bắt kẻ ác ôn đó nếm mùi đau khổ mà Thuần vương đã phải chịu đựng suốt hơn hai năm trời.

- Tính khí người ta hiểu, tuy nhiên, đối thủ là Trác Dạ Hàn nên ta không thể lỗ mãng hành sự như đối với những kẻ khác. Người có phải thấy rất bức mình khi suốt hai năm qua chưa từng một lần có ý định lên kế hoạch trả thù không? Người lầm rồi. Ấn mình nhẫn nhịn, chẳng phải là cách nói khác của việc chờ con mồi mất cảnh giác rồi xông ra đớp gọn nó hay sao?!

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Kẻ Vạch Trần

Tô vương không thể có người nối dõi, Lạc vương Trác Dạ Hàn tuổi trẻ tài cao nghiêm nhiên trở thành tân hoàng đế, lấy hiệu Chiêu Tông, hứa hẹn sẽ là một minh quân sáng suốt, đem lại hạnh phúc ấm no cho muôn dân.

Ngày đăng cơ, mọi người dân trong, ngoài thành, từ già đến trẻ, từ gái đến trai, ai nấy đều hết sức vui mừng, hoan hỉ; nhà nhà đổ xô ra đường, nườm nượp kéo vào cung dâng lễ chúc mừng vị hoàng đế thứ mười hai của Trác tộc. Các nước lân bang cũng được dịp thắt chặt mối giao hảo với cường quốc Nam Vân này, hoặc nhân cơ hội ra đôn phủ đầu trước nhằm khiến tân đế phải dè chừng.

Từ chính môn đến Đại điện, nơi đâu cũng có quân đội mặc giáp phục, hông đeo gươm giáo chỉnh tề, đứng xếp thành một vòng đai bảo vệ kiên cố, hùng hực khí thế. Tiếng kèn, trống rầm rộ, mang âm hưởng hào hùng và uy nghiêm; cờ quạt phấp phới, tung bay trên nóc lầu Chi Thiên tựa như những con đại bàng đủ sắc đang tung cánh giữa biển trời bao la. Suốt chiều dài hoàng cung, các quan văn, quan võ từ ngũ phẩm trở lên mặc quan phục chỉnh tề, ngọc phiến giơ ngang trước ngực, đứng chầu tại thềm dưới Đại điện. Tất cả đều bị không khí nơi đây làm choáng ngợp.

Điện Vĩ Tuyên.

Trác Dạ Hàn trên người khoác cẩm bào, miện vàng lóng lánh, hông đeo đai nạm ngọc lục bảo quý giá, chân đi hài long phụng thêu chỉ kim tuyến, cả người toát ra khí chất bất phàm vốn có của bậc đế vương. Đáng lẽ ngày vui phải tươi tỉnh, phấn chấn, đằng này chàng lại mang vẻ mặt đăm

chiêu đứng bất động trước gương lớn, mặc cho người nữ tỳ đem tấm ngọc phiến khắc vương ấn và kim bài đế vương đã quỳ ở đó từ rất lâu, hai chân tê cứng mà không dám nhúc nhích.

Lương công công cầm cây phất trần đi trước, theo sau là Triệu Tử Mai cũng nóng lòng muốn ngắm nhìn bộ dạng Dạ Hàn lúc này ra sao. Nàng mặc phượng phục đỏ thắm sang trọng, hai vạt áo may kéo dài đến tận sau lưng, hoạ tiết thêu nổi cũng vô cùng hoa mỹ, tinh tế lại được điểm thêm vô số đá quý óng ánh đủ sắc nên càng muôn phần diễm lệ hơn. Nàng không kìm nổi xúc động khi nhìn thấy Trác Dạ Hàn một thân long bào đứng trước mặt mình, chỉ thốt lên được đúng hai từ:

- Bệ hạ...

Trác Dạ Hàn quay đầu lại, mỉm cười nhìn lướt qua người Tử Mai, buông lời khen hờ hững:

- Đẹp lắm !

Triệu Tử Mai uyển chuyển cầm kim bài đế vương đeo bên hông Dạ Hàn, tiếp đó trao tấm ngọc phiến lên đôi tay cũng lạnh lạnh tựa ngọc kia của chàng. Trác Dạ Hàn nắm lấy, cảm giác lạ lẫm vô cùng, cả người bồn chồn và nôn nao khác thường. Tử Mai dường như không để ý đến biểu hiện kỳ lạ đó, khẽ tựa đầu vào vai Dạ Hàn, vẫn dùng cái giọng điệu nhẹ nhàng như gió xuân để trò chuyện cùng chàng:

- Thời khắc này qua đi, chàng sẽ chính thức trở thành hoàng đế, thiếp cũng thơm lây danh hoàng hậu. Thiếp rất tự hào về chàng, cũng cảm thấy mình là nữ nhân may mắn nhất trên thế gian vì đã nên duyên với chàng. Bệ hạ, thiếp vui lắm, chỉ một lúc nữa thôi, chúng ta sẽ nắm tay nhau tiến đến Đại điện...

- Đúng rồi nhỉ ! Sau này ta còn phải cậy nhiều vào nàng và Triệu gia hơn nữa, vì thế nhất định nàng phải giúp ta.

- Thiếp luôn đứng về phía bệ hạ mà. - Tử Mai bật cười.

Đúng lúc đó, hiệu lệnh được phát ra bằng một tiếng trống mạnh mẽ, Lương công công sốt sắng mở cửa điện Vĩ Tuyên, cúi người kính cẩn:

- Bẩm, giờ lành đã đến, mời Lạc vương và Lạc vương phi xuất phát đến Đại điện.

Hai người bọn họ nắm tay nhau, từ tốn di chuyển trên con đường đã trải sẵn thảm nhung đỏ.

Đến thềm Đại điện, Trác Dạ Hàn buông tay Tử Mai để nàng theo lối nhỏ hơn đi lên, còn mình đơn độc tiến về phía trước, nơi cánh cửa linh thiêng kia đang chờ đợi tân chủ nhân tự tay mở ra. Bước đi trên ánh mặt trời của buổi bình minh, cả người chàng như toả ra vầng hào quang rực rỡ. Hai thứ ánh sáng ảo và thực đó quấn quýt lấy nhau, tạo nên sự giao thoa đỉnh cao của màu sắc khiến cho bức hoạ lễ đăng cơ trở nên tuyệt đẹp, đẹp đến rung động lòng người, đẹp đến không thể rời mắt. Người đứng đầu phía dưới nhất thời bị cảnh tượng tuyệt mỹ đó làm cho tê liệt, đến ngay cả việc mở miệng bàn luận hay tán dương cũng trở nên khó khăn.

Trác Dạ Hàn khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận thứ cảm giác không thể diễn tả bằng lời đang rộn ràng nơi lồng ngực. Chàng tự hỏi bao nhiêu năm nay ôn luyện binh thư, tu luyện khắc khổ, bày mưu tính kế, thậm chí còn hi sinh bao nhiêu người để có được ngày hôm nay liệu có đáng?!

Chàng sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ chỉ để có thể ngồi lên ngai vàng. Chàng hi sinh cuộc sống an nhàn, hi sinh mẫu phi, hi sinh tình nghĩa huynh đệ,... và còn rất nhiều thứ khác nữa. Dạ Hàn từ thuở thiếu thời đã nuôi mộng đế vương, mặc dù ham vọng quyền lực là không thể chối bỏ, tuy nhiên động lực khiến chàng bất chấp lại chính là người con gái nhỏ bé đang đứng dưới kia. Chỉ khi trở thành thiên tử tối cao, sánh ngang đạo trời, chàng mới có thể phá bỏ mọi rào cản lễ giáo ngăn chàng và nàng đến với

nhau; và cũng chỉ khi chiêm trợn được nàng, cuộc sống tẻ nhạt trên ngai vàng của chàng mới thực sự có ý nghĩa.

Trác Dạ Hàn nhìn Diễm Cơ không rời mắt, Diễm Cơ cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo chàng. Khoảnh khắc giao nhau, tim chàng đập mạnh hơn, át cả tiếng trống dồn dập bên tai. Đại điện trước mặt Diễm Cơ phút chốc nhạt nhoà, bốn bề phủ tầng trắng xoá, chỉ có người thiếu niên cao lớn mặc long bào đứng dưới bầu trời xanh thẫm đẫm sắc xuân kia là rõ ràng và sống động nhất.

Hương Hằng tự nhốt mình trong điện Tô vương. Không ăn uống, không tắm rửa, cũng chẳng chịu gặp gỡ, tiếp xúc với bất kì ai. Điện Tô vương trở thành nơi u ám nhất trong hoàng cung, không còn tiệc tùng linh đình như thuở Lưu hoàng hậu còn tại vị, thái giám và cung nữ chỉ còn lác đác vài người, đa số đã bị điều đi nơi khác làm việc.

Trác Diễm Cơ nhăm tính cũng đã hơn một tháng kể từ khi mẫu tử Tô vương gặp đại nạn. Trác Hương Hằng thoát chết nhờ kim bài miễn tử, còn Lưu hoàng hậu lại không được may mắn như vậy. Dù sao Hương Hằng là huynh trưởng của nàng, hơn nữa xét về việc này cũng không phải chủ ý của ai, bệnh tự nhiên sinh ra đã có, không thể đổ hết lên đầu một người được. Nàng xin phép Trác Dạ Hàn, được chàng đồng ý liền mang theo một giỏ đồ ăn đến điện Tô vương.

Điện Tô vương lúc này quả thật chẳng khác gì nhà hoang: thiếu hơi người, âm đạm đến mức bất thường,... khiến nàng không thích nghi kịp, bất chợt rùng mình khi đứng trước cửa phòng Hương Hằng, mọi động tác trở nên chậm chạp hơn. Khó khăn lắm mới thốt được mấy từ:

- Đại ca, muội vào nhé.

Căn phòng tối om, không hề có một ngọn đèn nào được thắp lên. Bóng tối làm Trác Diễm Cơ lúng túng, định đi tìm cái đánh lửa, nào ngờ chưa kịp

làm gì đã bị Trác Hưởng Hằng đứng ngay sau lưng dọa cho một phen hết hồn. Hưởng Hằng không ăn uống vì sợ bị hạ độc, mấy ngày gần đây cũng chỉ uống chút nước dần bụng, hiện tại đã đói lả, người được mùi điếm tâm thơm phức càng khiến bụng hăn cồn cào.

- Số đồ ăn này...

Như hiểu được mối lo lắng của Trác Hưởng Hằng, Diễm Cơ khẳng định chắc nịch:

- Tất cả đều do một tay muội chuẩn bị, huynh mau ăn đi kéo nguội.

Trác Hưởng Hằng không hề suy nghĩ thêm, đặt cược tính mạng vào Cửu công chúa, cầm một cái bánh nướng to dùng ăn ngẫu nhiên. Chẳng cần nho nhã, chẳng cần ra dáng quý tộc, Trác Hưởng Hằng cứ thế ăn hết một cái, hai cái, ba cái,... rồi cả rổ. Cái dáng vẻ vội vã, hấp tấp của hăn đã khiến nàng động lòng trắc ẩn:

- Đại ca, Hoàng hậu không còn nữa, huynh cũng phải cố gắng sống tiếp. Muội sẽ cầu xin nhị ca đừng gây khó dễ cho huynh.

Chưa kịp dứt lời, mặt mũi Trác Hưởng Hằng đã tối sầm. Hăn sùng sộ quát:

- Ta không cần loài súc sinh đáng chết ấy ban ơn huệ ! Cứ lấy cái chết ra là có thể dọa được Tô vương ta sao?!

Nàng chỉ nhận ra sự căm thù đang sôi sục trong đôi mắt Hưởng Hằng chứ không hề biết rằng trong lời nói đó còn có cả sự miệt thị, khinh bỉ như đang nói đến một thứ rác rưởi bẩn thỉu nào vậy. Nàng bối rối, chẳng biết nói thế nào cho phải. Lẽ nào lại phải nghiêng về một trong hai sao? Lạc vương trừng phạt hoàng hậu, xét về lý hoàn toàn đúng nhưng quả thực hình phạt ấy quá tàn khốc đối với một người từng là quốc mẫu. Ngược lại, Tô vương che giấu bệnh tình, suýt nữa liên lụy đến hoàng thất, đáng lẽ phải xử

tội, tuy vậy suy cho cùng cũng chẳng phải điều người ta có thể định đoạt hay thay đổi, đáng thương nhiều hơn đáng trách.

- Diễm Cơ, đừng có trưng cái vẻ mặt kiêu đó ra nhìn ta. Người nên lo cho cái thân mình trước đi đã.

Tự dưng Trác Hưởng Hằng thốt ra mấy lời không đầu không cuối này, nàng thực không hiểu. Nàng thì có gì phải lo chứ?! Không phải nam tử, Nam Vân quốc cũng đã định chủ mới, tất cả những việc sau này nàng cần làm chỉ là trở thành "món hàng" đổi lấy mỗi giao hảo với các nước láng giềng. Xưa nay các công chúa đều thường là vậy.

- Huynh... Mọii không hiểu. Huynh nói rõ ra được không?

- Muốn nghe ư? - Hưởng Hằng nhếch mép. - Vậy thì nghe cho rõ vào.

Thời gian đầu chính thức kế vị, có rất nhiều việc cần điều chỉnh, sắp xếp lại, lịch sinh hoạt của chàng cũng đột ngột thay đổi khiến Trác Dạ Hàn luôn trong tình trạng căng thẳng, mỗi mệt. Đa phần đều ở điện Khả Nhiên hoặc Đại điện, chỉ khi khuya muộn, thời điểm chàng nghỉ ngơi mới thực sự bắt đầu.

Trút bỏ long bào, mũ miện tháo rời, chàng mới thực sự trở lại là một Trác Dạ Hàn có trái tim khao khát yêu thương mãnh liệt. Dạ Hàn thường tìm đến Diễm Cơ, bởi lẽ khi ở bên nàng, chàng mới tìm được khoảng lặng bình yên cho riêng mình, và cũng chỉ khi nhìn vào đôi mắt trong veo như nước thu ấy, bao mệt mỏi trong chàng mới tan biến hết.

Đêm đó, Trác Dạ Hàn hẹn Diễm Cơ nơi Thuỷ đình. Đã hơn một tháng kể từ khi chàng tại vị, Dạ Hàn nghĩ, đã đến lúc nên bộc bạch lòng mình. Không phải vì thời điểm thích hợp mà tại chàng không thể chịu đựng được nữa, lòng chàng như lửa đốt khi nhận ra Trác Diễm Cơ đã có người thầm thương trộm nhớ. Chàng cố gắng, hi sinh nhiều đến vậy, lúc vừa chạm

ngưỡng thành công thì nàng lại theo người khác, há chẳng phải mọi công sức của chàng đã đổ xuống sông, xuống biển rồi hay sao?!

Không được. Nhất quyết là không được. Trác Dạ Hàn chàng phải là người đến trước, dù nàng không thể chấp nhận thì cũng coi như chàng đã chiến thắng được bản thân rồi.

Để hẹn được Trác Diễm Cơ đến Thuỷ đình, chàng không nhớ mình đã tốn bao tâm tư, trần trở, dầm vật thâu đêm mới có thể thốt ra một lời tưởng chừng như quá sức đơn giản:

"Xin muội hãy tới Thuỷ đình. Chính Hợi, ta sẽ ở đó."

Thế mà đến giờ nàng vẫn chưa đến. Nàng có thể đi đâu được nhỉ?! Trác Dạ Hàn vừa hồi hộp vừa lo lắng, chàng lặng người, đứng trên cầu nhìn bóng trăng in dưới mặt nước, tưởng tượng ra biểu cảm của nàng lúc chàng tỏ tình. Là tức giận, khinh ghét, hay thương hại?

- Trời mưa rồi, bệ hạ. - Một giọng nói từ sau lưng vang lên.

Lương công công tay cầm chiếc dù tiến lại gần, nghiêng người che cho Trác Dạ Hàn.

Bấy giờ chàng mới cảm nhận được cái lạnh buốt thấu xương của cơn mưa. Trong đêm tối, những hạt mưa bụi bay bay, phả vào mặt chàng, len lỏi vào từng tắc da thịt khiến cơ thể chàng run lên vì lạnh. Mái tóc tắm trong làn mưa bụi ánh lên màu bạc huyền ảo, chàng đưa tay vuốt nhẹ, lòng bàn tay lành lạnh ươn ướt.

Nhưng tất cả, có lạnh bằng sự cô đơn đang giăng đầy tâm can chàng?

Trời mưa rồi. Nàng sẽ không đến đâu.

- Sai người chuyển lời điện Vân Hình rằng tối nay trẫm nghỉ ở điện Vĩ Tuyên, hoàng hậu đừng chờ trẫm nữa.

- Vâng, bệ hạ.

Triệu Tử Mai trở thành quốc mẫu Nam Vân đứng dưới một người đứng trên vạn người, khó tránh bị mọi người ghen tỵ vì được thánh sủng ban ân, vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết, nào ai biết đâu, trong lòng con người ấy vẫn chất chứa nỗi niềm khó sẻ chia. Từ lúc thành thân với Dạ Hàn đến giờ, số lần thị tẩm chỉ đếm trên đầu ngón tay, dù nàng có tìm cách gì đi chăng nữa thì chàng cũng thoái thác. Nói là qua đêm ở điện Vân Hình, thực chất cũng chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường.

Ba năm chưa có hỉ, dưới sức ép của hoàng thất Triệu Tử Mai buộc phải ngâm đắng nuốt cay tuyển tú nữ bổ sung vào hậu cung, trong đó có cả tiểu thư phủ Hữu tướng - Lý Uyển Khánh. Tưởng rằng hậu cung ngập tràn hoa tươi cỏ lạ ắt sẽ sớm hay tin vui, vậy mà hoàng đế vẫn chỉ ban mỗi thánh sủng cho hoàng hậu, ngoài ra phong cho Lý tiểu thư chức quý phi, ba vị nhất phẩm còn lại đều là tùy hứng lựa chọn. Trong cung đã xì xào những tin đồn không hay về Trác Dạ Hàn, nghi ngờ về việc có một Tô vương thứ hai.

Trác Dạ Hàn không quan tâm, và dù Triệu Tử Mai có muốn trừng trị đám người vô lễ đó thay chàng, chàng cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Biết sao được, tâm tư chàng vốn dĩ không ai đủ tư cách nhìn thấu, người ta chỉ là thuận miệng suy đoán lung tung thôi. Khổ nỗi, Triệu Tử Mai miệng nói không tin nhưng thực ra đã có ý lo lắng, thường xuyên kiểm chuyện dò la khiến chàng phát mệt.

- Lại không đến nữa sao?

Triệu Tử Mai tủi thân nhìn tiểu thái giám bên điện Vĩ Tuyên tới báo tin. Con người Dạ Hàn xưa nay rất khó hiểu, khi thì ấm áp, chiều chuộng

nàng hết mực; khi lại lạnh lùng, xa cách, thậm chí như hôm nay cũng chưa thèm nhìn mặt nàng lấy lần nào. Triệu Tử Mai buông tiếng thở dài, cùng lúc đó, Yên Lăng bước ra, đem theo một nén bạc nhét vào tay tiểu thái giám:

- Nhờ huynh để ý hộ cho hoàng hậu nương nương nhà ta, nếu có cơ hội phải thường xuyên nhắc trước mặt bệ hạ.

- Việc này... - Tiểu thái giám mừng rơn nhưng vẫn nói ý nửa vờ. - Còn tùy bệ hạ quyết định nữa.

- Mong huynh cố gắng giúp đỡ.

Để người về hết, Yên Lăng đóng kín cửa, buông rèm, chuẩn bị chặn gối cho Triệu Tử Mai nghỉ ngơi. Yên Lăng là người rất chu đáo, kiệm lời, biết cách thay chủ nhân hành sự nên rất được lòng Tử Mai, ngay hôm thứ hai chuyển đến điện Vân Hình đã trở thành tâm phúc của nàng. Vốn trước đây là nữ quan Nội phủ, nhưng do bị phát giác quá mưu mô, giao hoạt nên bị giáng xuống phục dịch nơi lãnh cung, phấn đấu lâu nay mới có thể quay lại ngưỡng nhất đẳng cung nữ phục vụ chủ hậu cung. Triệu Tử Mai lại không hề biết chút gì về quá khứ này.

Nửa đêm, Trác Dạ Hàn nhiệm phong hàn, nghỉ là do đứng đợi dưới trời mưa quá lâu, y phục lại không đủ ấm. Triệu Tử Mai đang ngủ cũng bật dậy, chưa kịp sửa soạn gì, để nguyên đầu tóc như vậy đến điện Vĩ Tuyên chăm sóc cho chàng. Mộc Hoan, Lương công công cảm động, thái y cảm động, mọi người đều cảm động, riêng chỉ có chàng, người nhận được sự quan tâm đó là không mấy vui vẻ.

Tấm lòng của Triệu Tử Mai, chàng hiểu, chàng phiền não thực chất vì Trác Diễm Cơ. Cứ tưởng tượng người trước mặt là Trác Diễm Cơ thì Dạ Hàn sẽ hạnh phúc biết bao, đáng tiếc, bên cạnh chàng chỉ có Triệu Tử Mai,

và dù có bao nhiêu Triệu Tử Mai đi chẳng nữa cũng không bằng một khắc được ở bên Diễm Cơ.

Đến sáng, thuốc đã có tác dụng, thân nhiệt Dạ Hàn trở lại bình thường. Suốt một đêm gần như không ngủ, Triệu Tử Mai cảm thấy cơ thể như bị rút hết sức lực, mệt mỏi đứng dậy trở về điện Vân Hình. Hai mí gần như sụp xuống, nàng chậm chạp bước đi. Phía trước là tiếng cười nói lạnh lạnh.

- Quận chúa đã nói lên chùa cầu an vào sớm tinh mơ, vậy mà nô tỳ vẫn phải gọi người dậy khi mặt trời đã qua hẳn lầu Chỉ Thiên.

Thì ra là Cửu quận chúa Trác Diễm Cơ cùng tâm phúc Lục Nương. Cơ buồn ngủ tan biến, Triệu Tử Mai tức giận vô cùng khi bắt gặp Diễm Cơ nhàn nhã đi chùa trong khi gián tiếp khiến cho Dạ Hàn bị nhiễm phong hàn, bản thân nàng cũng liên lụy theo. Triệu Tử Mai hắng giọng:

- Ngay cả thiên tử quận chúa cũng chẳng quan tâm để ý, vậy còn lên chùa cầu an, cầu phúc làm gì nữa chứ?! Ra về lẩm không bằng.

Trác Diễm Cơ nín thin thít, không phản bác cũng không dám quay lại đối diện với Triệu Tử Mai, chỉ có Lục Nương là vội vàng khom gối, kính cẩn hành lễ với nàng. Diễm Cơ không hề biết hôm qua Trác Dạ Hàn đã đợi nàng bao lâu, nhưng chắc phải có chuyện gì mới khiến Triệu Tử Mai ăn nói suồng sã đến thế.

Triệu Tử Mai không thấy nàng trả lời tưởng nàng khinh thường cố ý ngó lơ, mạnh miệng chì chiết nàng giữa thanh thiên bạch nhật, dù mới sáng sớm nhưng cũng không ít người qua lại chứng kiến.

- Quận chúa đừng tưởng mình được bề hạ chiều chuộng, yêu thương thì có thể không coi ai ra gì. Ta tuy xuất thân không bằng quận chúa tôn quý nhưng vẫn là người của hoàng thất, quốc mẫu Nam Vân quốc, so về vai vế ta còn là hoàng tẩu của quận chúa. Không cần biết công chúa tài

giỏi, thông minh đến đâu, chỉ riêng việc lễ nghĩa học không sâu, ta đã biết trước được tương lai của quận chúa ra sao rồi !

Mặt mũi Diễm Cơ tái xanh, cuối cùng vẫn phải quay lại đối diện với Tử Mai. Đang đà tức giận nên nàng mắng xối xả, không hề nghĩ xem nếu Diễm Cơ chẳng may mách lại với Trác Dạ Hàn thì nàng sẽ phải lãnh hậu quả thế nào. Triệu Tử Mai từ xưa đã không có thiện cảm với Cửu quận chúa, cộng thêm sự việc xảy ra nửa đêm qua càng khiến cho thành kiến của nàng đối với Diễm Cơ tăng lên.

- Cửu quận chúa, người này giờ nghe ta nói chứ?! Hay thấy chướng tai nên để ta tự nói tự nghe?

- Lời hoàng hậu như vàng như ngọc, Diễm Cơ há lại dám bỏ ngoài tai. Diễm Cơ tự biết mình còn điều đáng chê trách, mong hoàng hậu giơ cao đánh khẽ, không trách tội Diễm Cơ.

- Coi như quận chúa vẫn còn giữ phép.

Triệu Tử Mai cục cằn bỏ đi. Yên Lăng lại không vội chạy theo, nàng ta quỳ dưới chân Diễm Cơ như chuẩn bị cầu xin nàng điều gì vậy:

- Yên Lăng xin Cửu quận chúa đừng để bụng. Hoàng hậu nửa canh khuya nghe tin bệ hạ nhiễm phong hàn, thức trắng đêm chăm sóc người, khó tránh khỏi mệt mỏi dẫn đến cáu giận bất thường. Dù gì ý hoàng hậu cũng chỉ muốn tốt cho cả bệ hạ lẫn quận chúa, nếu quận chúa đối với những lời vừa rồi còn chưa nguôi, cứ lấy Yên Lăng ra xả giận cũng được.

Chỉ là một cung nữ mà ăn ngon nói ngọt, biết lễ nghĩa như vậy, Diễm Cơ nàng sao còn giận được nữa?!

- Đứng lên đi. Cho ta gửi lời xin lỗi đến hoàng hậu. Còn hoàng huynh, ta sẽ đến thăm người sau.

Trác Diễm Cơ có lẽ không biết, đằng sau lưng nàng, biểu cảm của Lục Nương vô cùng khó coi. Yên Lăng xưa nay vốn rất kiêu ngạo, xảo quyết, vì cố gì mà hôm nay lại nhún nhường, thậm chí còn quỳ lạy dưới chân người khác?

Lục Nương linh cảm không hay, từ khi chạm phải ánh mắt của Yên Lăng.

"- Diễm Cơ, ngươi có biết lần Dạ Hàn trúng độc Niêm Lô ở điện Thuần vương không? Lần ấy, chính ta đưa độc cho Trác Dạ Hàn, câu kết với hắn đồ tội mưu hại cố hoàng hậu bằng rượu độc lên đầu Trác Vũ Hạo.

- Huynh điên rồi !

- Ta đã định làm thế, và cho cố hoàng hậu thuốc giải sau khi Vũ Hạo bị kết tội, nhưng nghĩ lại, diệt trừ Dạ Hàn có lợi hơn, nên ta cố tình nói to gọi ý cho Trác Vũ Hạo. Kết quả gây ông đập lưng ông, cố hoàng hậu và ta làm ngư ông đắc lợi.

- ...

- Hừ ! Mới có thể mà đã không chấp nhận được, vậy thì những điều ta nói sau đây tốt nhất ngươi đừng nên nghe thì hơn.

- Không phải... huynh cứ tiếp tục đi.

- Năm xưa Trác Vũ Hạo bị đày đi Yên Châu vì sát hại cố thực phi bằng độc Niêm Lô, nhưng hung thủ thực sự lại chính là Trác Dạ Hàn. Người còn nhớ lễ Chiếu Nhật năm đó Trác Dạ Hàn không cho bất cứ ai chạm vào người chứ?! Biết vì sao không? Trác Dạ Hàn liều lĩnh bôi độc lên tay và mặt, chỉ cần người khác chạm vào, ắt sẽ bị dính phải. Chậc chậc ! Nghĩ lại hắn cũng cam đảm gớm ! Biết sẽ bị dội nước mà vẫn cố tình bôi lên mặt, lỗ như độc theo nước vào kẽ miệng, hoặc thấm qua da thì hậu quả phải chịu không chỉ có mình mấy vết rộp trên da thôi đâu..."

- Quận chúa! Quận chúa!

Diễm Cơ không hề để ý có ai khác vào phòng, mãi đến khi Lục Nương vỗ vỗ lên vai nàng, nàng mới giật mình ngoảnh lại:

- Có chuyện gì không?

Lục Nương để ý từ lúc ở điện Tô vương về, Cửu quận chúa như người mất hồn, cả tối qua cứ ngồi bên cửa sổ thần thờ, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Sáng nay còn muốn lên chùa cầu an cho Chiêu Tông hoàng đế nữa.

- Quận chúa cứ như người trên mây. Đã xảy ra chuyện gì chẳng? Hay Tô vương làm khó quận chúa?

- Không được nói xằng !

- Nhưng quận chúa cứ như vậy thì nô tì biết nói sao với hoàng thái phi đây?

Trác Diễm Cơ không đáp lại. Nàng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhìn về phía điện Vĩ Tuyên lộng lẫy kia một cách chăm chú đến kì lạ.

- Giờ này chắc hoàng huynh đã đỡ rồi. Ta muốn đến điện Vĩ Tuyên một chuyến.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tâm Nguyên

Điện Vĩ Tuyên.

- Bẩm bệ hạ, Cửu quận chúa xin được cầu kiến.

Hôm nay không thượng triều, Trác Dạ Hàn chỉ ngồi tại thư án trong tẩm điện xem tấu chương. Quyển tấu chàng đang cầm trên tay cơ man mực đồ ngang dọc, bút cũng chưa hề có ý buông xuống, cứ thế mà triệu quận chúa vào.

- Diễm Cơ tham kiến bệ hạ.

Chàng sai người thu dọn thư án, hai bàn tay nắm lại giấu vào ống áo rộng, để ngay ngắn trên đùi, đoạn bảo:

- Thường ngày muội vẫn gọi ta là nhị ca cơ mà, sao hôm nay bỗng đứng lại xa cách đến thế?! Gọi "huynh" đi xem nào.

Trác Dạ Hàn cười gượng khi nhìn thấy vẻ lãnh đạm trên gương mặt nàng. Nàng không gọi chàng là "nhị ca", không vồn vã hỏi thăm chàng như những lần trước kia, điều này làm chàng bất an. Tối hôm qua nàng cũng không đến, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì chàng chưa biết chăng?

- Tối qua muội đột nhiên bị choáng rồi ngất xỉu, lúc tỉnh dậy đã đầu canh. H... huynh đợi muội dưới mưa mới bị nhiễm lạnh, muội rất áy náy.

Dứt lời, Trác Diễm Cơ vòng ra phía sau thư án, quỳ gối xuống cạnh chỗ chàng ngồi. Nàng không nói không rằng túm lấy bàn tay đang nắm chặt

của chàng, tách từng ngón tay thon dài bằng một lực khá mạnh. Trác Dạ Hàn hốt hoảng hất tay nàng ra, không may quơ phải nghiên mực, chất lỏng đỏ quánh văng tứ tung, chiếc nghiên dẫn mạnh xuống mặt sàn. Trác Diễm Cơ nghe thấy âm thanh của sự đổ vỡ, nhưng không phải do nghiên mực gây ra mà chính là tiếng tim nàng vỡ vụn.

- Muội định làm gì?

Trác Dạ Hàn trân trân nhìn nàng. Diễm Cơ chỉ cười nhẹ, đặt chiếc túi thơm dính mực đỏ lên mặt bàn:

- Mang bên người, nó sẽ giúp huynh hút hết hàn khí tàn dư trong người. Chúc huynh sớm khoẻ lại. Muội về điện Tử Trúc trước đây.

Chàng biết mình đã phản ứng thái quá, vội vàng nhoài người giữ lấy cánh tay nàng. Giống hết lúc này, nàng cũng lạnh lùng hất tay chàng ra, giọng nói tưởng chừng như không còn chút sinh lực, thều thào mấy tiếng:

- Muội mệt rồi. Huynh đừng giữ muội.

Chàng không còn cách nào khác, trước sự chứng kiến của mọi người đành phải buông tay. Trác Diễm Cơ chậm chậm bước qua ngưỡng cửa, cơn gió ngoài kia khẽ lay động tà áo, càng làm toát lên dáng vẻ buồn bã, cô liêu.

Chàng chưa từng khiến nàng phật ý, tại sao nàng lại đối xử với chàng như vậy?

Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, sự lãnh đạm ấy,... Là thất vọng !

Trác Diễm Cơ đã hi vọng chàng sẽ không phản ứng như vậy. Nhưng chàng đã hất tay nàng ra, và nàng kịp thấy những vết nâu mờ mờ như bột in trên lòng bàn tay chàng, y như Hưởng Hằng đã nói.

Thực sự tất cả đều do nhị ca chàng làm sao?

Vị ca ca mà nàng ngưỡng mộ, tôn sùng lại đi làm những việc bẩn thỉu, hèn hạ đó sau lưng mọi người, chỉ vì muốn đoạt được vương quyền sao? Rồi còn đổ tội cho tam ca vốn là đệ đệ ruột của chàng?

Nàng không thể tưởng tượng nổi. Nổi thất vọng dâng trào, từng chút phá tan sự tin tưởng tuyệt đối bấy lâu nay của Diễm Cơ dành cho chàng. Nàng còn nhớ như in, đêm trước hôm tam ca bị dẫn ra pháp trường, chàng đã cõng nàng trên lưng, an ủi nàng bằng lời lẽ hết sức ngọt ngào. Rồi cả tối chàng bắt gặp cảnh lén lút trèo tường, chàng cũng che chắn cho nàng, nắm tay nàng dẫn về điện Tử Trúc. Tại sao những khi đó chàng lại có thể dịu dàng và ấm áp đến nhường ấy, trong khi đối xử với mọi người lại nhẫn tâm và tàn độc đến vậy?

"- Người biết tại sao hãn quyết định ra tay sát hại cố thực phi không? Có chết chắc người cũng không dám nghĩ tới đâu.

- Vì... vì huynh ấy muốn độc chiếm ngai vàng?

- Chưa phải là tất cả. Hãn yêu người nên mới lên ngôi, vì chỉ khi trở thành thiên tử, hãn mới đủ quyền lực chiếm đoạt người cũng như bịt miệng tất cả mọi người, khiến cho chúng chỉ có thể đứng nhìn mà không thể ngăn cản."

Không một ngôn từ nào có thể diễn tả nổi khiếp đảm của Trác Diễm Cơ lúc ấy. Nàng không tin, cũng không dám tin, thậm chí nếu người nói ra những lời này không phải Trác Hưởng Hằng, có lẽ đầu y đã rời khỏi cổ từ lâu rồi. Nàng chưa từng nghĩ đến, có một ngày sẽ phải nghe điều khủng khiếp này, lẽ như nó là sự thực, nàng xuống hoàng tuyền cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp lại phụ hoàng và tổ tiên nữa.

Trác Dạ Hàn quả thực đối với nàng rất tốt. Chàng cưng chiều nàng từ nhỏ, luôn đi theo bảo vệ nàng, thích cái gì chàng cũng đều có thể lấy được

cho nàng. Tình cảm nàng dành cho chàng sâu sắc và lớn lao đến nỗi nàng mặc định nó là sự biết ơn và kính trọng như thế đối với phụ hoàng và mẫu phi vậy. Nàng chỉ sùng bái chàng chứ chưa từng thích chàng, đó là điều không thể thay đổi. Còn tâm tư chàng, nàng hoàn toàn không thể tận tường, nhưng nếu chàng thực sinh tâm loạn với nàng, nàng không biết phải làm sao nữa đây?!

Bọn lính gác trong đại lao thường ngày nhàn rỗi, chỉ việc ăn không ngồi rồi, uống rượu đánh bạc với nhau. Một công việc nhàn hạ đến buồn chán. Hôm nay, đại lao được một phen náo loạn, tất cả chỉ vì tù nhân mới bị giải đến chính là Tô vương Trác Hương Hằng, nhi tử của cố hoàng hậu Lưu thị.

- Bệ hạ giá lâm !

Một nam nhân mặc cẩm bào đem theo thanh bảo kiếm chuôi khảm ngọc, khuôn mặt hắc ám đáng sợ hằm hằm bước vào. Biết thân phận của người vừa đến, tất cả mọi người từ lính gác đến quản ngục đều tập trung xếp thành hai hàng nghênh đón chàng:

- Chiêu Tổng hoàng đế vạn tuế ! Vạn tuế ! Vạn vạn tuế !

Trác Dạ Hàn chẳng thèm để ý đến đám người kia, một mạch đi thẳng đến phòng giam Trác Hương Hằng. Hương Hằng đang ngồi ở một góc, nghe thấy tiếng ồ khoá va chạm, ngược lên liền mỉm cười:

- Cuối cùng người cũng đến, Dạ Hàn.

Trong căn phòng tối tăm đầy mùi ẩm mốc và rơm rạ bần thiêu, Dạ Hàn hướng đôi mắt dữ dằn nhìn chăm chăm vào kẻ đối diện:

- Ta biết Diễm Cơ từng đến gặp người, người đã nói gì với muội ấy?

- Nói những gì cần nói thôi. Người vốn trong sạch, dù nói gì cũng không ảnh hưởng đến người, tra hỏi ta để làm gì? Hay người có tật giật mình?

Gương mặt Trác Dạ Hàn không chút xúc cảm, tay cầm kiếm chìa mũi nhọn vào cổ Hưởng Hằng. Hắn lại cười nhạt, dùng hai ngón tay trở và giữa áp chế mũi kiếm đi hướng khác. Thời khắc này vẫn còn hứng thú đùa giỡn, chàng cảm giác như Hưởng Hằng hoàn toàn không để chàng vào mắt.

- Ta không có tâm trạng đùa giỡn với người. Mau nói hết ra đi, hoặc ta sẽ tiễn người đoạn đầu đài.

- Những thứ cần làm ta đã làm hết rồi, Trác Hưởng Hằng ta không cần phí lời với người. Muốn giết cứ giết đi, hà tất phải nhiều sự đến thế ! Nhưng ta có một thắc mắc: giết ta xong, người định giết nốt Diễm Cơ diệt khẩu chứ?! Hay là vì "lòng trắc ẩn" mà ngoảnh mặt làm ngơ.

- Không liên quan đến người. - Dạ Hàn hạ thấp giọng, liếc mắt qua chỗ khác.

- Người sẽ tha cho nó, phải không? Bởi nể tình huynh muội? Hay vì người có tình cảm đặc biệt với nó? - Trác Hưởng Hằng thấy Dạ Hàn không chuyển biến liền tiếp tục khiêu khích. - Bị ta nói trúng tim đen nên á khẩu rồi chứ gì? Đúng là chẳng ai ngờ hoàng đế Nam Vân quốc lại ôm mối tình loạn luân với muội muội của mình suốt bao nhiêu năm qua...

Hưởng Hằng chưa kịp dứt lời, Dạ Hàn đã vung kiếm lên không trung. Trong tích tắc thứ ánh sáng sắc lạnh trượt qua cổ, máu phụt nhuộm đỏ cả căn phòng. Thứ chất lỏng màu đỏ tươi rợn người ôm lấy lưỡi kiếm rồi từ từ nhỏ giọt rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Tô vương nằm gục dưới chân Dạ Hàn, thủ cấp lăn lông lốc dưới sàn, hai con người trợn ngược lên một cách đáng sợ.

Trác Dạ Hàn trong cơn hồ giận không kiểm soát được bản thân, sức tình lại đã thấy Tô vương đầu lìa khỏi cổ, chết tự khi nào. Chàng nhìn xuống thanh kiếm dính máu, đôi tay run rẩy khẽ chạm vào lưỡi kiếm rồi rút lại. Mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào cánh mũi khiến Dạ Hàn cảm thấy buồn nôn. Chàng loạng choạng lao ra khỏi phòng giam, hai tay bịt miệng, nôn thốc nôn tháo.

Lương công công nghe động chạy vào. Dạ Hàn đang cúi gập người xuống đất, đầu tựa vào vách tường mà nôn còn Tô vương thì nằm gục trên vũng máu, thủ cấp đã không còn trên cổ. Ông ta khiếp đảm sai người dìu Dạ Hàn về tắm điện, sau đó bắt bọn lính canh khiêng xác Tô vương đem đi hoá thiêu, dặn không được kể cho kẻ khác nghe về chuyện ngày hôm nay.

Người vừa dìu được đến cửa điện Vĩ Tuyên, Dạ Hàn đã vùng khỏi lao vào trong sảnh, la hét đuổi hết cung nữ và thái giám ra ngoài. Chàng loạng choạng bước thấp bước cao tiến vào phòng tắm, trút bỏ y phục vấy máu lẫn ướm tạp bằng tốc độ nhanh nhất có thể, giật chiếc trâm trên đầu vứt đi cho tóc xoã tung rồi trùm mình xuống bồn nước lạnh. Làn nước mềm mại và mát lành bao bọc lấy cơ thể, hơi lạnh xoa dịu vài phần tâm trạng khiến Dạ Hàn cảm thấy dễ chịu hơn.

Lời nói của Hường Hằng trước lúc chết lại bắt đầu vang bên tai: "Đúng là chẳng ai ngờ hoàng đế Nam Vân quốc lại ôm mối tình loạn luân với muội muội... ". Chàng bị ám ảnh. Chàng sợ rằng một ngày nào đó tình cảm mà chàng cố gắng giấu kín suốt bao nhiêu năm trời bị người khác nhìn thấy.

Dạ Hàn đột nhiên cảm thấy nhục nhã khi nghĩ về hai từ "loạn luân". Đã có lúc chàng tự nhủ rằng tình cảm mà chàng dành cho Trác Diễm Cơ chỉ là tình cảm huynh muội gần bó, nhưng chàng không làm được, bởi chàng không cho phép bản thân tự dối lòng mình. Dạ Hàn không biết chàng yêu Diễm Cơ tự lúc nào, có lẽ từ khi nhìn thấy một thiên thần nằm trong

nôi cười toe toét với chàng. Trác Dạ Hàn hôm ấy đã tự hứa rằng sẽ bảo vệ nụ cười của nàng không bao giờ vụt tắt.

Thời gian trôi qua, chàng và Diễm Cơ lớn lên cùng nhau, tình cảm chàng dành cho nàng cũng ngày một lớn dần. Nhiều lúc chàng cảm thấy không thể kìm nén cảm xúc lâu hơn nữa, muốn bày tỏ nhưng sợ miệng lưỡi thiên hạ, sợ Diễm Cơ sẽ khinh bỉ chàng nên tình cảm ấy vẫn được giấu kín đến tận bây giờ. Quả nhiên trở thành thiên tử rồi vẫn chưa đủ can đảm để đối mặt với thực tại.

Trác Dạ Hàn nở nụ cười nhạt, cổ họng chàng đắng ngoét và khô khốc, tiếng cười bật ra khỏi miệng cũng có phần lạ kỳ. Chàng đang nghĩ gì vậy? Ai biết được, đến chàng còn không biết nữa là. Chàng chẳng hiểu vì sao chàng lại cười, nhưng chàng biết những ai lâm vào hoàn cảnh tương tự cũng cảm thấy nực cười cho chính bản thân. Tự mình tạo ra tất cả nhưng không thể tự giải thoát, cứ quẩn quanh trong cái vòng luân hồi khốn khổ để rồi cảm nhận thứ cảm giác tuyệt vọng khi tâm hồn ngày một héo mòn.

"Chẳng lẽ ta và muội suốt đời này là huynh muội tốt? Chẳng lẽ ở cạnh muội kiếp này là điều không thể? Ta đường đường là thiên tử: vàng bạc, quyền lực,... ta đều có nhưng tại sao muốn yêu muội lại khó đến vậy? Tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều có thể trở thành người của ta trừ muội, muội hiểu cảm giác lúc biết điều ấy đã làm ta đau đớn thế nào không? Giá muội không phải muội muội của ta, giá muội không phải Cửu quận chúa, ta đã giữ chặt được muội trong vòng tay này rồi."

Đêm khuya, Trác Dạ Hàn một mình đi đến rừng trúc phía sau hoàng cung. Chàng đem theo một bó vụn thọt thật rục rở trong khi khuôn mặt của chàng lại hiện lên vẻ héo hon, buồn bã đến cực độ. Hôm nay, tròn hai năm Từ thực phi mất.

Trác Dạ Hàn không đưa hài cốt của thực phi vào hoàng lăng an táng vì sợ chất độc tàn dư trong cơ thể bà sẽ khuếch tán làm ảnh hưởng đến xung

quanh, thay vào đó, chàng cho người xây một "ngôi nhà" nhỏ giản dị giữa nơi yên tĩnh này.

Dạ Hàn nhớ như in cái ngày chàng quyết định xuống tay với bà. Có thể quên chăng, thứ chất lỏng màu đen từ khoé miệng bà rỉ ra rơi xuống tay chàng, hay cơ thể bà những khi oằn lên vì đau đớn? Mọi thứ như ùa về trong chốc lát rồi lại nhanh chóng tan biến như chưa hề tồn tại, tựa làn sương mỏng manh là là dưới chân chàng.

Còn nhớ hằng đêm, mỗi lần chớp mắt là Trác Dạ Hàn lại mơ thấy mẫu phi. Trong giấc mơ, bà mỉm cười dịu dàng, dang tay ôm lấy chàng, khẽ gọi hai tiếng "Hàn nhi". Rồi bỗng dưng trên khuôn mặt ấy xuất hiện những tia máu đỏ thẫm chảy xuống. Bà mờ dần, cuối cùng là biến mất. Chàng giật mình choàng tỉnh. Đã không biết bao lần, chàng thức trắng đêm cùng với nỗi kinh hoàng đầy ám ảnh ấy.

Trác Dạ Hàn đặt bó hoa xuống cạnh mộ rồi châm một nén nhang, cẩn thận cắm vào bát hương:

- Mẫu phi, đã lâu rồi nhi thần không đến thăm nom, mẫu phi có giận không? Người ở rừng trúc lạnh lẽo này một mình chắc hẳn rất cô đơn, sau này nhi thần sẽ đến thường xuyên hơn, thăm cả phần của Vũ Hạo nữa. - Dừng một lát, chàng tiếp tục thì thầm. - Mẫu phi, nhi thần đã trở thành thiên tử đầy uy quyền giống phụ hoàng năm xưa, chỉ tiếc rằng người không thể chứng kiến. Chẳng mong mỗi được mẫu phi tha thứ sau khi đã gây ra đại tội bất hiếu, chỉ ước sao người dưới hoàng tuyền yên lòng, sớm siêu sinh thoát cõi luân hồi, bắt đầu cuộc sống ở cõi vĩnh hằng.

Chàng đứng yên một lúc lâu trước mộ Từ thực phi. Sương đêm đọng lại trên tóc chàng, long lanh như hàng vạn viên minh châu tí hon. Dạ Hàn chẳng buồn để ý.

Không gian yên tĩnh bỗng từ đâu phát ra tiếng sột soạt khiến Dạ Hàn chú ý. Chàng chỉ kịp nhìn thấy vạt áo thêu hoa ngũ sắc lấp ló sau những khóm trúc, màn sương đêm mỗi lúc một dày che khuất tầm nhìn của chàng.. Tiếng chân dồn dập nện xuống nền đất nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng trở lại yên tĩnh như lúc đầu.

Trác Dạ Hàn theo phản xạ chạy theo nhưng đụng phải đĩa hoa quả khiến mọi thứ văng tung toé. Chàng khựng lại, không định nhật lên, giờ có đuổi cũng không kịp nữa. Chàng đứng im như phỗng, với khuôn mặt lạnh tanh cùng ánh mắt tràn ngập sát khí.

Có lẽ kẻ đó đã kịp nghe hết tất cả rồi.

Bạch hoàng thái phi chạy ra khỏi rừng trúc với vẻ mặt hết hoảng. Những bước chân xiêu vẹo tưởng chừng như cả cơ thể ấy có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào. Bà chạy thực mạng, đến khi gặp những dây đèn sáng trưng và tiếng gió rít bên tai đã lặng, bà mới thở hắt một cái, chống tay ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt trắng nhợt nhạt như tử thi, hơi thở gấp gáp và ngắt quãng vang lên trong màn đêm tĩnh lặng.

Bà tình cờ nghe được bí mật kinh khủng ấy bằng chính đôi tai mình và từ một miệng Trác Dạ Hàn nói ra. Thật đáng sợ ! Có lẽ Trác Dạ Hàn sẽ tìm ra kẻ nghe lén, và thủ tiêu y trước khi y kịp tiết lộ nó với bất kì ai. Không may người đó chính là bà.

Sáng hôm sau, Cửu quận chúa nghe cung nữ cung Nguyệt Hân nói hoàng thái phi không được khoẻ nên đến vấn an từ rất sớm. Thấy bà mặt mũi bơ phờ ngồi ở bàn trang điểm, nàng cầm lấy chiếc lược gỗ trong tay nữ tỳ, quỳ xuống chải tóc cho bà:

- Mẫu phi không khoẻ ở chỗ nào? Tối qua có phải người mất ngủ không? Hai mắt người thâm quầng rồi kìa.

- Mẫu phi đâu còn trẻ nữa, thi thoảng mất ngủ chẳng phải điều gì lạ. Con không cần lo lắng đâu.

- Nữ nhi đã hứa với phụ hoàng sẽ chăm sóc cho người thật tốt.

Giọng nàng nhẹ bằng. Diễm Cơ đưa lược lướt trên mái tóc đen của hoàng thái phi, chốc chốc lại ngừng lại ngỡ ngẩn tựa đang suy tư điều gì. Cảm nhận được vẻ mặt bất thường của Diễm Cơ phản chiếu trên gương đồng, bà vỗ vỗ vào tay nàng cười khẽ:

- Đang bận tư tưởng công tử nào à? Chải tóc cho mẫu phi cũng lâu như thế !

- Không có mà... - Nàng đỏ mặt, chối biến. - Mẫu phi không khoẻ, nữ nhi cũng không làm phiền nữa. Hôm khác nữ nhi đến.

- Ủ. Về đi.

Tiền Diễm Cơ ra tận cổng cung Nguyệt Hân mới quay vào, hoàng thái phi lại mệt mỏi thả mình xuống giường. Câu chuyện kia cứ ám ảnh bà suốt từ qua đến giờ khiến lòng không thể yên tâm nổi. Tiếp xúc với Dạ Hàn từ khi chàng còn là một hài tử, bà biết chàng rất thông minh, tài giỏi, có tố chất của kẻ đứng đầu, hơn nữa chàng đối với nữ nhi của bà vô cùng tốt, thành ra bà luôn coi Trác Dạ Hàn như con đẻ, yêu chiều không kém Diễm Cơ. Chưa bao giờ bà nghi ngờ chàng điều gì cho đến tận đêm qua, sau khi tận tai nghe Dạ Hàn thú tội trước mộ thực phi.

Một kẻ tàn độc đến nỗi nhẫn tâm giết hại cả mẫu thân ruột thịt như Trác Dạ Hàn, để Diễm Cơ tiếp xúc qua lại chẳng khác nào vờn với cọp. E rằng một ngày nào đó, Trác Dạ Hàn sẽ phải đối đầu với những kẻ muốn trả thù chàng, lúc ấy Diễm Cơ bị vạ lây là điều không thể tránh khỏi.

Buổi triều sớm kết thúc, Trác Dạ Hàn rời khỏi Đại điện. Sau khi tống giam Trác Hướng Hằng, nhiều người đã chỉ trích chàng vi phạm thánh

lệnh, nay bọn họ hay tin Trác Hương Hằng đã chết, càng nhiều người bất bình hơn nữa. Chàng vốn dĩ không cần bận tâm đến việc con con này, bởi lúc này chẳng ai có đủ quyền lực chống lại chàng:

"Từ đời Nam Vân Thái Tổ kết cục đã luôn được định sẵn như vậy. Kẻ sống sót cuối cùng mới là kẻ chiến thắng. Vẫn còn đối thủ tức vẫn còn mầm hoạ."

Trác Dạ Hàn đi trước, Mộc Hoan im lặng theo sau. Hai người bọn họ cứ đi mãi, đã quá điện Vĩ Tuyên nhưng đôi chân chàng vẫn chưa hề dừng lại. Sở Dạ Hàn chú tâm suy nghĩ nên quên, Mộc Hoan vượt lên cho bằng chàng, hăng giọng để gây chú ý:

- Bệ hạ, chúng ta đã đi quá điện Vĩ Tuyên rồi, lẽ nào bệ hạ muốn đến điện Khả Nhiên?

- Ừm.

Nghe có vẻ không giống câu trả lời lắm. Mộc Hoan chẳng biết nói thêm gì, tự động lùi lại trở về vị trí cũ. Thêm một đoạn nữa, Dạ Hàn bắt gặp Bạch hoàng thái phi đang đi theo hướng ngược lại. Bước chân rất vội vã. Bà suýt nữa lướt qua Trác Dạ Hàn, may sao có tuý tùng mau miệng nhắc nhở.

- Bệ hạ vạn tuế !

Chàng tự tay đỡ bà. Như thường lệ, bà sẽ ngẩng lên và mỉm cười với chàng, nhưng hôm nay rất kỳ lạ. Không những có ý trốn tránh, gương mặt bà còn hiện rõ vẻ e sợ, lo lắng như thể chàng sẽ ăn thịt bà vậy. Trác Dạ Hàn bỗng nhiên liên tưởng đến Diễm Cơ, bởi hôm trước nàng cũng có biểu hiện khác thường. Lẽ nào có liên quan đến nhau chẳng?

Trác Dạ Hàn chưa kịp nói gì, Bạch hoàng thái phi đã lên tiếng trước:

- Bệ hạ có vẻ rất bận, ta không làm phiền bệ hạ nữa.

Rồi bà lại cúi đầu, vội vã bước đi. Chàng xoay người dõi theo dáng vẻ gấp gáp đó, bỗng nhiên cảm giác rất quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải. Tim đánh một tiếng "thịch" rõ to, người chàng bất giác cứng đờ.

Tối qua, có phải...?

- Mộc Hoan, gần đây cả hoàng thái phi và cửu muội đều cư xử rất lạ, người thấy không? Họ trốn tránh, lạnh nhạt với trẫm, thậm chí trẫm còn cảm nhận được sự cảnh giác cao độ trong mắt họ.

Mộc Hoan không biết, căn bản bởi y không để ý. Bệ hạ bỗng nhiên hỏi y, hẳn phải có nguyên nhân sâu xa làm cơ sở đi đến kết luận này. Y cho rằng phần nhiều là liên quan đến cái chết của Tô vương mới rồi.

- Nếu nghi ngờ bệ hạ nên cắt cử người giám sát...

- Người nghĩ vậy thật sao?

- Bệ hạ, phòng bệnh hơn chữa bệnh mà. Không có gì đảm bảo mọi chuyện đều suôn sẻ, kể cả đó có là rắc rối còn con do nữ nhân gây ra, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến ngai vàng của người.

Chàng im lặng chẳng nói gì, kết thúc cuộc đối thoại bằng một tiếng thở dài. Ánh mắt xa xăm hướng về Tây môn chói nắng.

Trác Diễm Cơ thần thờ bên bàn trang điểm. Nàng ngồi như vậy liên mấy canh giờ, đến nỗi đôi chân tê cứng mà vẫn không buồn nhúc nhích. Đầu chốc chốc lại gục xuống bàn, ngón tay thon dài vẽ vẽ lên mặt bàn những đường nét kỳ quái, lại thở dài nãy nê. Hạc giấy thiếp vàng nhỏ xíu nằm gọn trong lòng bàn tay.

Khả Nghiên Tiệp vừa gửi thư, kèm con hạc giấy này. Chàng nói rằng rất nhớ nàng, rất muốn gặp nàng, hoặc chỉ cần ngắm nàng từ xa thôi cũng đủ mãn nguyện rồi. Trác Diễm Cơ thực sự rất vui, nhưng nàng cười không nổi. Phải đối mặt với sự thực một cách chóng vánh, nàng không biết phải xử lý ra sao, cũng không biết mình giả vờ làm ngơ thêm được bao lâu nữa.

Nàng sợ với tính cách của nàng, việc để lộ sơ hở chắc chỉ trong sớm chiều. Nếu Trác Dạ Hàn biết được, chàng có giết nàng giống như đã giết đại ca không? Nàng chẳng rõ nữa. Diễm Cơ muốn thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt, tránh xa Trác Dạ Hàn, tránh xa con người đáng ghê tởm ấy. Phải chi, Nghiên Tiệp có thể mang nàng rời khỏi đây...

Ở bên Nghiên Tiệp, nàng cảm nhận được sự ấm áp và an toàn tuyệt đối. Nụ cười của chàng, ánh mắt của chàng khiến nàng say đắm, cứ muốn ngồi vậy mà nhìn ngắm mãi thôi. Có lẽ được kề cận chàng chính là lựa chọn tốt nhất cho an nguy của nàng và cả cuộc sống hạnh phúc mà nàng hằng mơ ước.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Một Lần Đến Thăm

Kinh thành Tinh An ngày nào cũng từng bừng náo nhiệt, người tứ xứ đổ về tụ họp ở đây. Các thương nhân, nhà buôn tới đây dựng sạp, mở hàng bày bán đủ thứ lạ mắt, người mua nườm nượp, đâu cũng là chợ. Giữa dòng người đông đúc, một dãy xe thồ hàng lớn rẽ lối tiến lên, mấy gã phu xe còn ngông nghênh mắng chửi những người chưa kịp tấp vào lề đường kịp.

- Tránh ra nào ! Tránh ra nào ! Bọn mày mà làm đổ vỡ, hư hỏng gì thì cứ ngồi đó mà chờ đầu lìa khỏi cổ !

Một người đàn ông cao lớn, bặm trợn có bộ râu xồm xoà cầm cây roi quất ngựa chỉ vào mặt lũ trẻ con đang quần quanh xe gã. Bọn trẻ ngây dại đâu biết gì, thấy xe lớn như vậy cũng chỉ muốn sờ thử một chút thôi. Không may, một đứa trẻ ham vui chọc con ngựa giật mình lồng lên, hai chân trước chồm cao như muốn hất bay đứa trẻ đó...

- Ối !!!

May sao một thiếu niên kịp thời lao tới, ôm chặt đứa bé, lăn lông lốc vào vệ đường. Con ngựa hí lên vài tiếng, gã phu xe đó cũng chỉ quay đầu lại phun ra vài câu rồi đi tiếp. Mặt đứa bé tái xanh nhưng không khóc, có lẽ vẫn chưa kịp hoàn hồn. Bấy giờ người ta mới chú ý đến vị thiếu niên này. Dáng dấp thư sinh nho nhã, cử chỉ điệu bộ đều cho thấy xuất thân danh gia vọng tộc, có học thức cao, riêng việc cứu một đứa bé không quen biết đã là đáng quý lắm rồi.

- Không sao chứ?

Đứa bé bỗng oà lên nức nở. Một thiếu phụ dáng vẻ bần hàn chen lên từ đám đông, lật đật chạy ra ôm lấy đứa bé, không ngừng cúi đầu cảm tạ chàng:

- Nếu như hôm nay không có công tử, cháu đã bị giẫm chết dưới móng ngựa cũng nên. Ông này không biết cảm tạ công tử thế nào cho phải. Quý danh nên xưng thế nào đây?

- Ta họ Khả, không phải kẻ chuyên hành việc trượng nghĩa, chỉ tình cờ thấy nguy thì giải thôi. Nhưng mà, chúng gây phiền nhiễu như vậy không sợ bị phạt vạ ư?

Thiếu phụ chép miệng:

- Đó là những người chuyên cung cấp đồ dùng cho hoàng cung, ngay cả lính tuần cũng không dám động đến chúng.

- Vậy đoàn xe này đang di chuyển đến hoàng cung sao? - Chàng lẩm bẩm trong miệng. - Nhân cơ hội này ta nên tới thăm công chúa.

Chàng bỗng nhớ đến Trác Diễm Cơ. Lần trước tiên nàng về, chàng chỉ được đứng bên ngoài nhìn bốn bề tường cao, đèn đuốc thấp sáng trưng mà chưa có dịp quan sát bên trong xem liệu có tráng lệ, đặc sắc như hoàng cung Mặc Song của chàng không. Và lại, từ lúc thân quen đến nay, đều là nàng trốn đi gặp chàng, cũng đến lúc nên đáp lễ lại. Mạo hiểm một chút cũng chẳng xá gì, có bị bắt vẫn còn cả Mặc Song quốc chống lưng cơ mà.

Hoàng cung đã ở ngay trước mắt. Khả Nghiên Tiệp theo đoàn xe đi lối công sau, trực tiếp dẫn thẳng vào kho chứa. Cũng may dọc đường chúng dừng lại nghỉ ngơi, chàng mới có cơ hội lẩn vào xe hàng rồi chỉ việc ngồi đợi. Không quá lâu nhưng đủ khiến chàng sốt ruột. Chàng tựa lưng vào đồng bình sứ được bọc vải thô cẩn thận, áp tai nghe động tĩnh bên ngoài.

- Hoàng hậu nương nương ra lệnh mở sẵn cổng đợi từ lâu, sao các người giờ này mới đến?

- Đại ca, kinh thành đông người, đâu phải cứ thế là phi nhanh được ! Mong đại ca thông cảm.

- Ta không có quyền, muốn giải thích cứ vào trong kia trình bày với hoàng hậu nương nương. Mau đi đi.

Tất cả im lặng trở lại. Đoàn xe tiến vào thêm một đoạn nữa rồi dừng hẳn, Khả Nghiên Tiệp nhân lúc bọn chúng tháo dây cương cho lũ ngựa nhảy xuống xe chuồn mất. Lần đầu như lạc vào mê cung, nhìn nơi nào cũng giống nơi nào, đều xa hoa, tráng lệ, rộng lớn như nhau. Huống chi chàng có một mình, lại không rõ tấm điện Diễm Cơ nằm ở chỗ nào, chỉ có thể dựa theo cảm tính mà dò dẫm thôi.

Khả Nghiên Tiệp biết mình không thể đi xung quanh với cái bộ dạng này liền nấp vào chỗ kín đáo, đợi một tiểu thái giám đi qua lập tức đánh cho ngất xỉu. Chàng trói y lại ném vào một góc, lấy đồ nội quan mặc vào rồi ung dung bước ra như chưa có chuyện gì.

- Này, vị nội quan kia...

Chàng giật mình, toát mồ hôi hột. Lẽ nào nhanh đến vậy đã bị lật tẩy? Quay lại với gương mặt cứng đờ, chàng phát hiện người gọi mình chỉ là một cung nữ bình thường. Nàng ta nhìn không mấy thiện cảm, có lẽ do đôi mắt nhỏ và dài kia.

- Hoàng hậu có lệnh triệu tập ở kho chứa, tại sao người vẫn lang thang ở đây?

- Nô... nô tài đau bụng nên... - Chành giả vờ, hơi khom lưng ôm bụng làm bộ đau thật.

- Hừ ! Cậu nô tài vô dụng ! Cút đi cho khuất mắt ta.

Nàng ta hất cằm, bực dọc quay đi. Nghiên Tiệp lén thở phào nhẹ nhõm. Cung nữ có thể quát mắng nội quan, hẳn phải bậc nhất đẳng rồi. Ngay khi chàng định tiếp tục đi tìm thì cánh cửa điện Tử Trúc bật mở, Trác Diễm Cơ từ bên trong bước ra. Nàng ngạc nhiên tột độ:

- Nghiên Tiệp !

Thì ra chàng đứng trước tấm điện của nàng mà không hay.

Trác Diễm Cơ không vội hỏi xem Khả Nghiên Tiệp đến đây bằng cách nào, nàng chỉ muốn biết đã ai nhận ra chàng là người Mặc Song quốc chưa hay không thôi. Nếu muốn, triều đình có thể khép chàng vào tội "xâm phạm lãnh thổ bất hợp pháp", đến lúc đó một quận chúa nhỏ bé như nàng chẳng thể cứu nổi mạng chàng.

Nàng chống tay lên mặt bàn, nhìn dáng vẻ phẫn khích của chàng, bĩu môi:

- Hay lắm sao còn hờn hở đến vậy?! Chiêu Tống hoàng đế mới đăng cơ, huynh ấy kỳ nhất người ngoại quốc, chàng ngơ ngơ thế này kiểu gì cũng bị tóm cho mà xem.

Tay mân mê tóc Diễm Cơ, Khả Nghiên Tiệp cười nhẹ:

- Gửi thư hẹn nàng không đến thì ta phải đích thân đến tìm nàng thôi. Dù gì sau này cũng là người một nhà, Chiêu Tống hoàng đế không nhẫn tâm đến nỗi lia kiếm một phát đứt đầu muội phu đấy chứ !

Câu của chàng chỉ là đùa nhưng Trác Diễm Cơ lại cho là thật. Ý nghĩa kia một lần nữa vụt qua đầu nàng, khiến nàng phân vân và do dự không biết có nên nói ra hay không? Nếu nàng đề nghị trước, hẳn chàng sẽ cho nàng là người lẳng lơ, thô lỗ; nhưng nếu cứ giữ trong lòng chờ đến khi chàng ngỏ

lời, Diễm Cơ sợ mình không đủ can đảm để đối mặt với Trác Dạ Hàn suốt quãng thời gian đằng đằng sau này mất.

Nàng cắn môi, hai bàn tay đặt trên đùi vô thức nắm chặt thay vì giơ lên và nắm lấy y phục của Nghiên Tiệp như lý trí mách bảo. Khả Nghiên Tiệp cũng không cười nữa, chàng bắt đầu chú ý đến biểu cảm lạ thường trên khuôn mặt nàng. Vừa rồi lời nói chưa kịp suy nghĩ, có phải chàng tự gọi mình là "muội phu" khi chưa được sự đồng ý của Diễm Cơ nên đã làm nàng phật ý rồi giận chàng chăng?

- Công chúa, sao nàng không nói gì vậy? Nàng giận ta à?

Khả Nghiên Tiệp cố ý ngồi dịch sát về phía Diễm Cơ, dùng tay xoa đầu Diễm Cơ như Thuần vương gì gì đó, vốn là tam ca nàng, vẫn thường làm. Đột nhiên, Trác Diễm Cơ nắm chặt lấy bàn tay đang xoa đầu mình, mạnh đến nỗi mười đầu ngón tay chàng phải chuyển màu trắng bệch.

- Nghiên Tiệp, chàng cưới ta nhé?! Sau đó hãy đưa ta đến Mặc Song quốc.

Khả Nghiên Tiệp há hốc miệng, nhất thời chẳng biết nói năng gì ngoài từ "Hả?!". Chàng quen biết nhiều tiểu thư, các mối tình trải qua cũng không ít, thế mà chưa bao giờ gặp một vị công chúa lại can đảm, mạnh mẽ đến nhường này. Lần đầu tiên nữ nhân cầu hôn nam nhân, hơn nữa hai bọn họ chưa được nối một tuần trăng, quyết định lúc này có sớm quá không? Chàng muốn hỏi lại lần nữa, nhưng miệng không thể mở nổi, sợ chỉ cần làm phật ý nàng chút thôi cũng đủ khiến đầu rơi máu chảy.

Diễm Cơ nhìn chàng rất chăm chú, ánh mắt này như thể đang khẩn cầu, chờ đợi sự cứu giúp của chàng hơn là một lời đề nghị thông thường. Khả Nghiên Tiệp không hiểu. Đã có biến cố gì xảy ra trong hoàng cung khiến nàng lo sợ, và rồi quyết định trốn chạy bằng việc gả cho chàng để được tới Mặc Song quốc?

- Công chúa, nàng thực sự đã suy nghĩ kỹ chưa? - Cuối cùng Nghiên Tiệp vẫn không dám hỏi. - Lấy ta đồng nghĩa với việc trở thành người Mặc Song, sau này có thể sẽ không được trở về Nam Vân quốc nữa.

Trác Diễm Cơ im lặng.

Sao nàng lại chưa suy nghĩ đến điều này cơ chứ ! Đi, chính là không trở về, không gặp lại Trác Dạ Hàn, cũng không còn lo sợ hay vướng bận bất cứ điều gì nữa. Lời đại ca có thể là sự thực, cũng có thể là suy đoán, nhưng nàng biết rõ hơn ai hết, cách cư xử của Dạ Hàn đối với nàng đã bắt đầu vượt qua ranh giới huynh - muội thông thường. Nàng phải chấm dứt nỗi lo âu này càng nhanh càng tốt, bởi nàng sau này không muốn phải hối hận vì một phút mềm lòng của bản thân trong quá khứ.

- Nghiên Tiệp, ta yêu chàng. Không cần biết là Nam Vân hay Mặc Song, chỉ cần có chàng ở bên, ta đã hạnh phúc lắm rồi. Đưa ta đi, nhé?!

Khả Nghiên Tiệp thầm cười. Quả nhiên là công chúa Nam Vân, dù người ta phát hiện nàng nói dối cũng chẳng nở lòng nào mà lật tẩy nữa.

- Đợi ta. Sẽ không lâu đâu. - Chàng chỉ nói vậy rồi mở cửa rời đi.

Trác Diễm Cơ không đứng dậy, cũng không sai người dẫn lối cho chàng ra khỏi hoàng cung. Nàng thần thờ nhìn qua khung cửa sổ tròn, thấy mái Đại điện lấp ló một màu đỏ tươi. Tại sao ở ngay trước mắt mà cảm giác lại xa đến thế?

Xa lắm !...

Từ hôm Cửu quận chúa đến điện Khả Nhiên, Mộc Hoan để ý rằng bề hạ không còn nhắc đến quận chúa hay có ý định đến điện Tử Trúc tìm quận chúa nữa. Chàng ít nói hơn, người luôn bị bao quanh bởi một luồng u ám nặng nề, lúc nào cũng rơi vào trạng thái trầm mặc.

- Bệ hạ, thuộc hạ có lời muốn nói.

Mộc Hoan nghiêm túc đứng trước mặt Dạ Hàn, lúc ấy có cả Triệu Tử Mai đang ngồi bên cạnh. Chàng đưa mắt nhìn Tử Mai, nàng biết ý, chỉ liếc Mộc Hoan một cái rồi đứng dậy rời đi. Yên Lăng cũng thu dọn bát thuốc còn hơn một nửa trên bàn, nhanh chóng chạy theo sau Tử Mai. Khi chắc chắn bên ngoài không còn một ai, Mộc Hoan mới lên tiếng:

- Mấy hôm nay bệ hạ vẫn còn bận tâm về chuyện của Cửu quận chúa và hoàng thái phi nương nương sao?

- Không phải việc của người. - Trác Dạ Hàn trừng mắt. - Đừng quá phẫn !

- Thuộc hạ đến đây chỉ muốn báo cho bệ hạ biết: trong cung đang có mấy tin đồn về những hành động kỳ lạ của hoàng thái phi. Thuộc hạ nghĩ nên cử người bí mật theo dõi nương nương, nếu tìm ra được nguyên nhân thì mọi tin đồn sẽ tiêu tan mà nỗi lo của bệ hạ cũng sẽ không còn nữa.

Vì đang nói dối nên Mộc Hoan nói không được tự nhiên cho lắm. Dù vậy, may mắn là Trác Dạ Hàn không để ý, chỉ đắm chiêu nhìn vào quyển tấu đang giở sẵn đặt trên mặt bàn, lát sau mới ngẩng lên bảo:

- Cứ như vậy đi. Toàn quyền do người.

Hòn đá đè nặng trong lòng Mộc Hoan rốt cuộc cũng đã được gỡ xuống. Y thở thật nhẹ, tay nắm chặt chuôi kiếm bên hông, cúi gập người nói lớn:

- Bệ hạ cứ yên tâm. Thuộc hạ sẽ làm hết khả năng.

- Ừ. Mau đi đi.

Bước chân khỏi điện Khả Nhiên, Mộc Hoan dự định sẽ tìm đến Nội phủ nhờ cây đấm tiểu nội quan. Mới đi được một đoạn chợt nghe thấy tiếng ư ử từ lùm cây phát ra, y vội rẽ bụi, phát hiện một gã thái giám trần như nhộng, chân tay bị trói chặt, miệng còn bị nhét một cục vải.

- Là kẻ nào?!

- Bẩm Mộc Hoan đại nhân, có kẻ đã trà trộn vào hoàng cung, cải trang thành nội quan.

Đầu bị đánh đau như búa bổ, gã nhăn mặt, cố gắng nhớ lại khuôn mặt kẻ to gan đó để báo với Mộc Hoan. Tuy nhiên, khi gã ngẩng lên, Mộc Hoan đã đi xa, thậm chí khi rời đi cũng chẳng có lấy một tiếng động. Các cửa lớn nhỏ bị chặn sạch, lính xếp hàng ở lối đi, cầm theo vũ khí tản ra nhằm tìm kẻ gian đột nhập. Mộc Hoan cũng chẳng đứng một chỗ, cứ thế hét người lục soát tất cả mọi góc ngách trong hoàng cung. Nghiên Tiệp giờ chạy ra sợ không thoát nổi, mà có ngồi yên một chỗ cũng chỉ chờ chết, hay là cứ trèo từ chỗ này sang tường bên kia, biết đâu lại có đường thì sao?!

Nghĩ vậy, chàng liền hăm hở xắn ống tay, tuy nhiên chưa kịp làm gì thì sau lưng đã có tiếng la the thé của một tên thái giám:

- Mộc Hoan đại nhân ! Kẻ gian đang ở đây này ! Đại nhân !

Một thân ảnh nhanh như cắt lao đến, chỉ cần Nghiên Tiệp phản ứng chậm một khắc thôi là thanh kiếm sáng loáng đã đưa lên kề yết hầu. Chàng lao bổ lên tường, vì không quá cao, chàng dễ dàng phóng vọt qua, nhanh chân tháo chạy. Mộc Hoan tức giận, vượt tường đuổi theo nhưng người đã mất hút, tuyệt nhiên không còn chút dấu vết. Y tiếc ngẩn ngơ, định thần lại chợt nhận ra mình đang đứng ngay trên con đường dẫn tới khu lăng tẩm hoàng thất. Y đã định quay trở lại, tuy nhiên một ma lực nào đó thôi thúc y phải tiếp tục bước đi, đi thật sâu vào bên trong.

Mộc Hoan như bị thôi miên, trong đầu không còn nghĩ đến mấy thứ như luật lệ, quy tắc khắt khe chốn cung đình, cứ vậy mà tiến vào. Không có lấy một chút hương khói, nơi yên nghỉ của người hoàng thất là những ngôi miếu nhỏ nằm trong một ngôi nhà lớn năm gian. Bài vị đề tên, năm sinh năm mất được dát vàng, chia đặt ở nhiều tầng khác nhau, hình như là xếp theo triều đại và danh phận của từng người.

Mộc Hoan đứng chần chừ mãi không dám vào, đột nhiên thấy loáng thoáng bóng người phía xa, y vội vàng nấp vào bụi cây gần đấy. Người mới tới là một nương nương, khuôn mặt vì rầu rĩ mà thêm mấy phần héo hon. Vị nương nương ấy không mang theo bất cứ thứ gì ngoại trừ chuỗi tràng hạt đeo trên tay, lững thững cởi hài rồi bước vào trong. Là Bạch hoàng thái phi.

Mộc Hoan rời khỏi chỗ nấp, men lại sát bên cửa sổ, ghé mắt nhìn vào. Hoàng thái phi lạy ba lạy trước bài vị Khanh Liêu hoàng đế rồi cứ thế ngồi im bất động một lúc lâu. Mộc Hoan vốn không phải là người kiên nhẫn, chờ đợi bên ngoài sốt cả ruột mà chẳng thấy động tĩnh gì, y lầu bầu, đã định bỏ đi thì...

- Bệ hạ, thiếp khổ tâm lắm ! Nghe được điều không nên nghe, dù chỉ là vô tình nhưng thiếp rất sợ, với tính cách của Chiêu Tổng hoàng đế, ngài sẽ tìm ra và giết chết thiếp mất !

Y cứ ngỡ là mình nghe lầm, cho đến khi y nghe hết từ đầu đến cuối những lời hoàng thái phi bộc bạch.

Thì ra, những biểu hiện kỳ lạ này từ đó mà nên, chả trách lại khiến bệ hạ mất ăn mất ngủ đến vậy !

- Người nói thật sao?

Trác Dạ Hàn khó khăn lắm mới thốt ra được mấy từ này. Chàng ngồi sụp xuống ghế, hai tay đan chặt vào nhau đặt trên lòng, trán lờ mờ nổi gân

xanh. Mộc Hoan không biết trong đầu chàng đang nghĩ gì, cũng không biết những biểu hiện bên ngoài đó thể hiện tâm trạng nào của chàng, nhưng y hiểu một điều, Trác Dạ Hàn sẽ chẳng bao giờ để điều này lọt ra ngoài. Thậm chí nếu nó xảy ra, chàng cũng sẽ làm mọi cách để hoá giải vấn đề. Có thể nói, Mộc Hoan mong chờ được thấy cái cách Dạ Hàn xử lí việc này hơn là kết quả.

Trác Dạ Hàn trầm ngâm một hồi rồi cũng đưa ra quyết định. Chàng sắp xếp người hầu hạ ra vào như thể vẫn còn ở trong tâm điện, ra lệnh đóng cổng chính, dẫn Mộc Hoan ra ngoài theo đường cửa sau, bí mật đến cung Nguyệt Hân.

Lúc chàng đến, hoàng thái phi vừa từ điện Tử Trúc về. Bà không hề biết mình sắp phải đối mặt với kiếp nạn lớn nhất trong cuộc đời, cũng không ngờ rằng đây là lần cuối cùng được nhìn thấy nữ nhi của mình. Ngay khi hoàng thái phi mở cửa bước vào ngoạ thất, bà giật mình hoảng sợ khi phát hiện Trác Dạ Hàn ngồi bất động trên chiếc ghế bên cửa sổ đóng kín, bóng chàng hắt lên tường méo mó dị thường. Dưới ánh sáng mờ mờ của căn phòng, đôi mắt xé của chàng loé lên tia sắc lạnh, nhìn chăm chăm vào bà như muốn ăn tươi nuốt sống hay xé nát cơ thể này thành từng mảnh vụn nhỏ. Người bà cứng đờ, và trước kia bà kịp kêu lên, Trác Dạ Hàn đã mở lời bằng giọng điệu bình thản, không khí vương mùi nguy hiểm:

- Nếu hoàng thái phi lên tiếng, trẫm không chắc tiếp theo sẽ như thế nào đâu. Ngồi đi, trẫm có chuyện muốn hỏi.

Trong lòng hoàng thái phi đã chắc tám, chín phần mục đích đến đây ngày hôm nay của Trác Dạ Hàn. Bà không còn cách nào khác, đành ngồi xuống chiếc ghế đối diện trong khi tim đã đập thành thịch như trống đánh nơi lồng ngực.

- Có lẽ hoàng thái phi cũng biết lý do trẫm đến, nên trẫm sẽ không dài dòng: Cách đây vài hôm là ngày giỗ của cố thực phi, đêm đó trẫm đến rừng

trúc thăm mộ người và bộc bạch đôi lời. Tuy nhiên, đã có kẻ nghe trộm, trằm định đuổi theo nhưng không kịp, mãi đến hôm nay mới biết được người đó chính là hoàng thái phi.

- Bệ hạ ! Ngài nghe ai nói vậy? Ta không hề biết ngài đến thăm mộ cố thực phi, cũng không bao giờ làm cái điều vô sỉ như cố tình nghe lén ấy cả.

- Cố tình hay vô ý như nhau cả thôi.

Trác Dạ Hàn không hề có ý định nghe lời phân bua, cái chàng muốn thấy là thái độ và cách hành xử của bà. Nếu bà biết điều im lặng, chàng có thể suy xét, còn nếu không, dù hôm nay khiến Trác Diễm Cơ hận cả đời chàng cũng phải bịt miệng bà. Trác Dạ Hàn bất chợt rời khỏi ghế, bước đến trước mặt bà:

- Hoàng thái phi biết cả rồi, trằm cũng không giấu nữa. Đúng là cố thực phi do trằm giết, Trác Vũ Hạo cũng vì bị trằm hại nên mới phải thụ án lưu đày.

Cả cơ thể không kiềm được run lên bần bật, hơi thở gấp gáp phả ra cả đường miệng, mười đầu ngón tay hoàng thái phi bấu chặt lên thành vịn ghế. Cuối cùng cũng đã thú nhận rồi.

Ngày Trác Vũ Hạo bị kết tội sát hại Từ thực phi, trong lòng bà đã sớm có khúc mắc không thể lý giải nổi, thì ra tất cả đều từ một tay Trác Dạ Hàn sắp đặt. Những năm qua Trác Dạ Hàn cốt che giấu không để một ai biết, lần này lại trực tiếp thú nhận với bà, không biết sẽ phải trả giá gì cho cái "ân huệ" to lớn này đây?

- Bệ hạ, tại sao ngài lại làm vậy? Không sợ trời tru đất diệt ư?

Những tưởng bà sẽ hô hoán hay đứng bật dậy chạy đi, nhưng không, giọng nói lúc này lại điềm tĩnh đến kỳ lạ. Trác Dạ Hàn ngạc nhiên, thần

kinh theo đó cũng được thả lỏng đôi chút, thậm chí khoé miệng chàng còn khẽ nhếch lên:

- Trẫm ngay từ đầu đã đáng bị thế rồi, hoàng thái phi không biết thôi.

- Vậy giờ bệ hạ hối hận không, sau khi đã gây ra tất cả những chuyện này?

- Hoàng thái phi, trước đó trẫm cũng muốn hỏi, hoàng thái phi sẽ không tiết lộ bí mật này của trẫm chứ?!

Bà không nói gì, cũng không dám nhìn xem sắc mặt Trác Dạ Hàn lúc này như thế nào. Nhưng trái với suy nghĩ của bà, Trác Dạ Hàn chỉ nói:

- Hai ngày. Trẫm cho hoàng thái phi thời hạn hai ngày để trả lời trẫm. - Đã bước ra đến cửa phòng, chàng còn quay đầu lại. - Hi vọng câu trả lời không làm trẫm thất vọng. Trẫm cũng không muốn khiến Diễm Cơ đau lòng, vì nàng là người trẫm yêu nhất trên đời này.

Trác Dạ Hàn quyết định để cho bà biết tâm tư của chàng, một phần vì bà là mẫu thân Diễm Cơ, phần còn lại vì nàng đã có người thương, nếu không phải lúc này chàng hành động, sẽ chẳng bao giờ có cơ hội cho nàng thuộc về chàng nữa cả. Bà nên biết càng sớm càng tốt, chàng cũng không thể giấu mãi được.

Mọi thứ xung quanh chao đảo, bên tai ù ù những âm thanh lạ hoắc, hoàng thái phi ngồi sụp xuống ghế, hai tay đỡ lấy khuôn mặt thất thần.

Tại sao?

Tại sao không phải nữ nhân khác mà lại là Diễm Cơ của bà? Tại sao Trác Dạ Hàn không yêu Triệu Tử Mai hay Lý Uyển Khánh mà lại ôm mối tương tư với nữ nhi của bà?

Nếu chuyện động trời này bị lộ ra ngoài, không những danh dự Trác Dạ Hàn bị bôi nhọ mà Diễm Cơ cũng bị ảnh hưởng theo. Hoàng thái phi nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng quyết định lấy giấy mực viết thư rồi sai tâm phúc chuyển đến tận tay "người đó".

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Kẻ Ngoại Tộc

Ra khỏi hoàng cung đâu phải điều đơn giản, hơn nữa vừa có ngoại quốc xâm nhập, nhất định canh phòng sẽ siết chặt đến mức tối đa. A Tư ái ngại nhìn đám lính canh cổng, định đi cửa phụ thay vì chính môn, nào ngờ những nơi này cũng cắt cử nhiều lính canh gác đến vậy. A Tư, tâm phúc của hoàng thái phi, được coi là một trong số những kẻ được việc nhất cung Nguyệt Hân, đang loay hoay tìm đường trốn khỏi cung để giao mật thư mà hoàng thái phi tin tưởng phó thác.

Nhét thư vào ngực áo, A Tư nuốt nước bọt khẩn trời cho đừng ai thấy trong lúc trèo tường vượt ra ngoài. Không may là...

- Này ! Người đang làm gì thế?

Yên Lăng luôn xuất hiện đúng lúc, cứ như thể lão thiên đã phú cho nàng ta cái trực giác siêu đẳng vậy. Triệu hoàng hậu đứng ngay đằng sau, sắc mặt tối sầm, giận dữ quát với Yên Lăng khiến A Tư giật bắn người:

- Bị ả Diễm Cơ đuổi còn không biết nhục mặt, chỉ biết đứng đây để ra oai với một nữ tỳ thôi à?!

- Hoàng hậu nương nương, người này định trèo tường ra ngoài. - Yên Lăng mặc kệ cho Triệu Tử Mai nổi nóng, tiếp tục tra khảo cung nữ đó. - Nếu ta nhớ không lầm thì người thuộc cung Nguyệt Hân. Mau khai ra.

- Bạch hoàng thái phi? Mẫu thân Trác Diễm Cơ? - Triệu Tử Mai lại sôi máu mỗi lần đụng đến Trác Diễm Cơ.

A Tư sợ mất mặt, không phải vì xui xẻo chạm mặt hoàng hậu mà vì trước nay chưa ai nói dối lại qua mắt được Yên Lăng cả. A Tư chỉ sợ mình chưa kịp giải thích đã bị Yên Lăng trối lại rồi lục soát khắp người thì nguy to.

- Yên Lăng tỷ tỷ, nô tỳ trót dại định trèo ra ngoài gặp gỡ người tình một chút. Đừng nói chuyện này cho Bạch nương nương, cầu xin tỷ tỷ !

Khuôn mặt Yên Lăng thoáng vẻ thất vọng xen lẫn chút cảm thông, nàng ta chép miệng:

- Thôi được rồi. Coi như lần này ta không thấy gì.

A Tư mừng rơn, vội vàng hành lễ với Triệu Tử Mai rồi quay người toan bỏ chạy. Bồng Tử Mai ở đằng sau nói vọng:

- Người làm rơi đồ này.

Ngay lập tức A Tư hốt hoảng quay lại vì tưởng rơi thật, ai dè chỉ thấy Triệu Tử Mai nhếch môi cười, Yên Lăng nhanh như cắt xông đến dè A Tư xuống đất, luồn tay vào y phục kiểm tra. A Tư vóc dáng nhỏ gầy không đỡ nổi với Yên Lăng, chốc lát phong thư đã nằm gọn trong tay Yên Lăng. Nàng ta buông A Tư, đứng thẳng dậy, cầm lá thư có dấu đỏ dâng cho Triệu Tử Mai. Nàng coi việc xâm phạm đến nô tỳ của hoàng thái phi là lẽ hiển nhiên, không ngần ngại giở ngay ra đọc mặc cho A Tư kêu lên:

- Nương nương, không được, đây là của hoàng thái phi. Nương nương không được tự ý xem đâu.

Yên Lăng hất hàm, một tiểu thái giám trong hàng tùy tùng xông lên giữ chặt A Tư. Triệu Tử Mai lướt đến cuối thư, hai mắt dường như mở to hết cỡ, môi hé ra muôn phần kinh hãi. Nàng nuốt khan, lật mặt sau bức thư nhìn lại con dấu, đích xác là của hoàng thái phi chứ chẳng phải ai khác.

Người ta thường nói, giận quá mất khôn, trong cơn đố kỵ, ghen tuông với chính muội phu của mình, Triệu Tử Mai đã đưa ra một quyết định khiến cho đến tận mãi sau này, nàng vẫn không khỏi hối hận mỗi lần nhớ lại khi ấy.

- Yên Lăng, người biết phải làm gì rồi đấy. - Tử Mai nhếch môi cười đắc chí, sau đó quay sang A Tư. - Còn người, liệu hồn mà giữ miệng. Hoàng thái phi sống không qua nổi con trăng đêm mai đâu, nên nếu người biết điều, ta sẽ sắp xếp cho người thành nữ quan Nội phủ.

A Tư khốn khổ ngược nhìn Tử Mai bằng đôi mắt cầu xin tha thiết. Nàng ta hầu hạ Bạch hoàng thái phi bao năm, bị cảm hoá bởi lòng thiện lương của người, có đánh chết cũng không dám nghĩ đến một ngày sẽ rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay. Nhưng ở trong thế này, phải chăng còn cách khác? Không đâu. Nếu nàng ta chết, gia đình mười mấy miệng ăn cũng sẽ chết đói mất. A Tư nghẹn ngào quỳ xuống chân Tử Mai, khẽ thưa:

- Hoàng hậu nương nương giơ cao đánh khẽ, nương nương nói gì nô tỳ cũng xin nghe.

- Đấy ! Chịu nói ngay từ đầu có phải đỡ mất công ta không? Thỏa thuận thế nhé.

Triệu Tử Mai cười tươi rói, đưa bức thư cho Yên Lăng rồi vui vẻ trở về điện Vân Hình. Yên Lăng liếc nhìn A Tư, khẽ chép miệng một cái rồi cũng bỏ đi.

Trên bảng tin treo ở sảnh lớn Nội phủ có dán một lá thư kỳ lạ. Ký hiệu của Bạch hoàng thái phi không thể lẫn vào đâu, nhưng điều khiến cho mọi người chú ý lại là nội dung. Chỉ vón vện vài dòng, và người nhận không ai khác chính là kẻ trước đây từng bị Khanh Liêu hoàng đế nghi ngờ qua lại với hoàng thái phi.

Ngay khi Trác Dạ Hàn biết tin, chàng định tới Nội phủ, đích thân đem lá thư đó về điều tra cho rõ. Nhưng chưa kịp bước ra khỏi điện Khả Nhiên, hoàng thái phi đã chủ động tìm đến, hơn nữa chưa đợi Lương công công báo truyền đã xông vào nắm lấy cổ áo chàng, gào loạn lên:

- Súc sinh ! Trước kia bản cung đối xử với người thế nào mà giờ người lại dám dùng lá thư đó bôi nhọ danh dự của bản cung, đã thế còn không chịu buông tha cho Cửu quận chúa ! Hả?!

Trác Dạ Hàn rõ ràng vừa mới biết tin, tại sao hoàng thái phi nghe ai lại vu khống cho chàng. Hơn nữa chàng cũng chẳng hiểu chuyện này thì dính dáng gì đến Diễm Cơ? Dạ Hàn gỡ tay hoàng thái phi khỏi cổ áo mình, ôn tồn thanh minh:

- Trẫm biết về bức thư dán ở Nội phủ nhưng lại không rõ trong thư viết gì, vì thế hoàng thái phi không nên ghép cho trẫm cái tội mà trẫm chẳng hề hay được. Có gì từ từ nói, trẫm bảo người đem ghế ra...

- Không cần. Bản cung biết chỉ có bệ hạ mới dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy thôi. Vì bản cung nắm được bí mật của người, lại thêm thân phận mẫu thân Cửu quận chúa là cái gai trong mắt bệ hạ lúc này thì người chả muốn giết chết bà già này lắm hay sao?! Cung nhân bắt đầu đồn thổi, không những bản cung bị hạ bệ mà Cửu quận chúa cũng bị liên lụy, bệ hạ thấy xem hành động như thế có xứng với những lời bệ hạ đã nói trước đó không? Đã vậy, bản cung sẽ nói cho mọi người biết về tình cảm loạn luân của bệ hạ, để xem bản cung hay bệ hạ khó chấp nhận hơn !!!

Nói rồi hoàng thái phi lao thẳng ra ngoài. Trác Dạ Hàn cuống quýt giật tay hoàng thái phi, không may bà mất đà, ngã bật về sau, đầu đập mạnh vào cạnh thư án bất tỉnh. Một tiếng "cộp" nặng nề vang lên, cơ thể bà đổ nhào xuống, cùng lúc đó tiếng hét của Trác Diễm Cơ đột ngột vang lên:

- Mẫu phi !!!

Nàng xuất hiện từ lúc nào, không ai hay, nhưng chàng chắc rằng nàng đã nhìn thấy cảnh chàng kéo giật hoàng thái phi về sau khiến đầu bà đập một nhát chí mạng vào cạnh bàn. Trác Diễm Cơ thảng thốt xốc cơ thể mềm oặt đó đặt lên đùi, ra sức vỗ vào má hoàng thái phi:

- Mẫu phi ! Không ! Mẫu phi, người mau tỉnh lại đi.

Chỗ bị rách bắt đầu tứa máu. Chất lỏng đỏ tươi tuôn ra, thấm qua kẽ tóc rơi xuống tay nàng tạo thành những đốm nhỏ rồi hoá màu thâm. Trác Diễm Cơ kinh hãi dùng ống áo bịt miệng vết thương, tâm trạng hỗn loạn khiến những bài học về sơ cứu được phu tử dạy đột nhiên quên sạch, nàng chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi một chỗ kêu gào thái y.

Lương công công lật đặt chạy đến Duyệt ty trong khi Trác Dạ Hàn lại đứng đực như phỗng, không biết có nên giải thích hay không và bắt đầu giải thích từ đâu. Tận mắt chứng kiến, chàng e là dù có bao người làm chứng đi chẳng nữa nàng cũng sẽ chẳng tin lời chàng đâu. Trác Dạ Hàn bối rối quỳ xuống sàn, một tai đặt lên mũi hoàng thái phi. Nàng hất tay chàng ra, hét toáng lên:

- Cút !!!

Không còn thở. Hoàng thái phi chết rồi. Trác Dạ Hàn lặng người.

Thế là chàng lại vô tình giết chết một mạng người vô tội; và chàng hối hận, day dứt lắm khi thấy nàng ôm xác mẫu thân khóc lóc thảm thiết, mặc dù trước đó đúng là chàng từng nghĩ: nếu hoàng thái phi chết đi có khi lại hay hơn. Trác Diễm Cơ vẫn tiếp tục khóc, và nàng cứ khóc cho đến khi mặt mũi đỏ gay, giọng oanh vàng cũng khản đặc, thở không ra hơi nữa.

Nàng đã lồng lộn lên khi thấy mẫu thân bị người ta đem đặt lên cang, phủ vải trắng mang đi. Trác Diễm Cơ điên cuồng túm lấy ống tay áo của thái y, chặn đường không cho bọn họ tiến lên dù chỉ một bước. Đám thái y vô cùng khó xử, sợ mạo phạm đến quận chúa nên không dám nói gì, đôi

bên cứ dùng dằng như vậy mãi cho đến khi Trác Dạ Hàn tiến lên nắm lấy tay nàng:

- Diễm Cơ, nghe huynh giải thích...

Chát !

Một cái tát đập ngay trên mặt chàng trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Lương công công mặt mũi tái mét, lắp bắp chỉ cây phất trần vào người Diễm Cơ:

- Quận chúa... Người dám phạm thượng!?

- Đừng chạm vào ta !

Trác Diễm Cơ ngược đôi mắt ằng ặc nước nhìn Dạ Hàn. Má phải râm ran nhưng cơn đau lại len lõi xuống tận lồng ngực, bóp nghẹt tim chàng. Trác Dạ Hàn thấy ù ù bên tai khi lời nói độc địa kia được thốt ra từ chính miệng người con gái Dạ Hàn yêu nhất, dù rằng có bốn từ thôi. Nhưng đó là bốn từ khiến chàng tổn thương nhất.

"Đừng chạm vào ta."

Đột nhiên ánh mắt chàng hung dữ lạ thường. Không khí trong điện Khả Nhiên như ngưng đọng trước khuôn mặt lạnh tanh của vị hoàng đế trẻ tuổi. Mọi người vội vàng chạy ra ngoài, cửa điện đóng lại, để mặc Cửu quận chúa bơ vơ một mình đối mặt với Trác Dạ Hàn. Trác Diễm Cơ quá đau đớn trước cái chết của mẫu thân, trong chốc lát mọi sự sợ hãi tan biến hết, nàng quệt nước mắt, cười nhạt:

- Bị mất mặt nên muốn giết ta à? Giết đi này. Có giỏi thì giết chết ta đi. Ta chết rồi không cần ngày nào cũng phải nhìn cái bản mặt cầm thú của ngươi, nhìn đến phát buồn nôn !

Thấy Dạ Hàn không đáp trả, nàng càng cười to hơn, lão đảo tiến về phía chàng thêm mấy bước nữa:

- Ta nghe mẫu phi nói rằng người yêu ta, đúng không? Vì thế người mới cho người dán lá thư đó ở Nội phủ? Người thắng rồi. Giờ thì cả hoàng cung gọi mẫu phi ta là dâm phụ, còn ta trở thành một đứa con rơi mang dòng máu như bản của một kẻ ta chưa hề biết mặt. Ta không còn được công nhận là công chúa Trác gia, người có thể tùy ý chiếm đoạt ta rồi đấy !

Chàng như chết lặng, cơ thể chàng thậm chí còn không thể nhúc nhích. Thì ra... Mọi chuyện là như vậy. Thảo nào hoàng thái phi lại tức giận và hành xử như thế. Chàng dám thề trước Nam Vân Thái Tổ rằng chàng không làm chuyện này, không lý nào chàng lại có thể đang tâm khiến nàng tổn thương. Mặc dù chàng rất, rất muốn có nàng nhưng nếu phải dùng hạ sách này để đạt được mục đích thì thà rằng chàng nhìn nàng yêu người khác còn hơn.

- Diễm Cơ, huynh thề rằng huynh không biết gì cả. Hoàng thái phi vì huynh lỡ tay nên mới ngã, huynh thực sự không có ý định giết người. Huynh yêu muội, chẳng lẽ huynh lại dám làm cái điều khiến muội phải hận huynh?

- Giờ có nói gì cũng vô dụng thôi. Ta cho người biết, ta đã đính ước với người khác, Mặc Song quốc nay mai sẽ đến cầu thân, nếu người yêu ta, muốn tốt cho ta, hãy chấp nhận đồng ý đi.

Chỉ trong nháy mắt, Trác Dạ Hàn lao lên tóm lấy hai vai Diễm Cơ, ghì chặt nàng xuống nền đất. Nền gạch lạnh ngắt, Diễm Cơ cũng không cảm nhận được chút nhiệt độ nào từ tay chàng. Phải đối diện với đôi đồng tử màu xám tro đang nhìn chòng chọc vào khuôn mặt nàng khiến khắp người Diễm Cơ sồn gai ốc, cổ họng ứ nghẹn không phát ra nổi một từ.

Gần lắm ! Hai chóp mũi chạm nhau, khoảng cách giữa hai người gần như số không tròn trĩnh. Không kịp để Diễm Cơ hoàn hồn, Dạ Hàn đã áp môi mình lên phiến môi hồng đào của nàng, mặc cho người phía dưới giãy giụa, kháng cự kịch liệt. Một nụ hôn thật sâu tựa muốn rút hết lý trí của nàng. Không còn tức giận, chẳng còn khinh ghét, cảm giác lúc này của nàng chỉ gói gọn trong hai từ: hoảng loạn.

Người vừa giết hại mẫu thân nàng cưỡng hôn nàng, dùng đôi môi bẩn thỉu kia chiếm đoạt nàng, bày tỏ tình cảm với nàng bằng cách thức vô cùng ghê tởm này. Trác Diễm Cơ không thể thở nổi ! Nàng cắn mạnh vào chiếc lưỡi ấm nóng đang sục sạo khắp khoang miệng mình, huyết tanh loang ra thấm trên đầu lưỡi một vị ngọt lợ khiến bản thân phát buồn nôn. Trác Dạ Hàn kêu lên một tiếng, vội đẩy Diễm Cơ ra khỏi người, nhân lúc đó nàng vùng lên chạy vụt ra ngoài.

Keng !

Miếng ngọc bội màu xanh lam tuột khỏi thắt lưng Diễm Cơ rơi xuống đúng chỗ chân chàng. Trác Dạ Hàn mặc cho máu rỉ ra khoé miệng, nhặt miếng bội lên, thần thờ đặt nó vào lòng.

"VẬY LÀ HẾT. HẾT THẬT RỒI."

Trác Diễm Cơ từ lúc chạy khỏi điện Khả Nhiên, biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ đâm xuyên qua người nàng. Từ những vị đại thần, các phi tần trong hậu cung cho đến đám cung nữ, thái giám thấp hèn đều nhìn nàng như vậy. Dù Trác Diễm Cơ đã cúi gằm mặt xuống đất, bước những bước thật dài và nhanh nhưng cũng không thể ngăn nổi những lời chì chiết, miệt thị cứ dồn dập truyền đến tai nàng:

- Tiên đế sủng ái bà ta đến vậy mà cũng bị cấm sùng. Sự ra đời của ả đúng là vết nhơ cho hoàng tộc.

- Bấy lâu nay cứ ngưỡng ả, kính tởm quá đi !

- Cứ tưởng mình cao quý lắm, hoá ra chỉ là một đứa con hoang. Hoàng cung đâu phải nơi chứa chấp mấy kẻ tiện nhân hèn hạ.

-...

Bao nhiêu lời sỉ nhục khó nghe cũng biến thành thứ âm thanh ù ù bên tai, không phân biệt được rõ từ nào với từ nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng, da mặt tê rần. Sự xấu hổ, tủi nhục hành hạ tâm hồn yếu đuối của thiếu nữ mười sáu tuổi đầu, khiến nàng chỉ muốn chết đi cho xong. Những ánh mắt ấy, lời nói ấy mới độc ác làm sao !

Nàng thì có lỗi gì cơ chứ ! Tại sao bọn họ có thể nói ra những lời đó mặc dù không hề có chứng cứ xác thực hay nhân chứng. Tất cả chỉ là giả dối, Trác Dạ Hàn bày trò chỉ để chiếm đoạt nàng, tại sao không một ai tin nàng? Bấy giờ nàng mới cảm nhận được nỗi đau khổ mà tam ca chàng đã phải chịu đựng suốt bao năm trời qua. Trác Vũ Hạo cũng giống nàng, đều bị Trác Dạ Hàn tính kế hãm hại, mất đi mẫu thân, thanh danh cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

Tim nàng thắt lại, mấy ngón tay run run khẽ chạm vào cánh môi sưng đỏ. Đau nhói.

Nàng xưa nay chưa từng đòi hỏi điều gì, tại sao lão thiên lại nhẫn tâm cướp đi toàn bộ những gì nàng có? Là vì người ghen ghét nàng đã có một cuộc sống viên mãn, hạnh phúc hơn bất cứ ai trên đời này? Hay vì nàng sinh ra đã được hưởng cái lộc tài sắc nên giờ mới gán cho nàng số mệnh bi thảm vùi hoa dập liễu nhường này? Là đang thử nàng đúng không? Để Trác Dạ Hàn xuất hiện trong cuộc đời này là để thử nàng phải không?!

Trác Diễm Cơ ôm ngực trái, khóc nức lên, hình ảnh trước mắt cứ nhoè dần. Bóng người đồ dài trên con đường lát đá xanh: thê lương và tuyệt vọng đến cùng cực. Nhưng nàng biết sẽ chẳng có ai ở bên dìu đỡ nàng, cho

nên Diễm Cơ phải tự mình vực dậy, bước đi bằng chính đôi chân này, dù có là những bước xiêu vẹo, nàng nhất định phải tiếp tục tiến lên.

Điện Vân Hình.

Triệu Tử Mai ngả người trên ghế dài để Yên Lăng bóp chân. Nàng cầm gương soi đi soi lại hàng lông mày vừa kẻ xong, đôi môi căng mọng khê mấp máy:

- Yên Lăng, không ai phát hiện chứ?

Yên Lăng đưa mắt nhìn hai nữ hầu cầm quạt đứng sau, ngẫm ra hiệu cho bọn họ rời khỏi. Chỉ khi không còn người nào, nàng ta mới từ từ đứng dậy, vừa phủi y phục vừa nói:

- Bẩm, mọi nghi ngờ đều hướng vào các nữ quan, không ai nghĩ rằng người ngoài làm đầu. Nội dung bức thư rất dễ gây hiểu lầm, chính chúng ta cũng không xác định được Cửu quận chúa có mối quan hệ gì với người này. Nhưng hoàng hậu không cần lo. Trước đây hoàng thái phi từng bị cố hoàng hậu Lưu thị tố dan díu với kẻ đó, hơn nữa nô tỳ có mớm lời cho mấy ả cung nữ lắm mồm, bọn họ cung tin sái cổ. Không lâu nữa Cửu quận chúa sẽ phải đối mặt với bộ Hình mà thôi.

Triệu Tử Mai ngẫm lại tự thấy bội phục mình. Không những trả thù được Trác Diễm Cơ mà còn khiến cho nàng lao đao, phải lâm vào tình cảnh sống dở chết dở như bây giờ: nói không ai tin, khóc không ai xót. Cuộc đời Cửu quận chúa đến đây là bế mạc.

Tử Mai phì cười, lòng hân hoan chờ đến cái ngày Trác Diễm Cơ bị trục xuất ra khỏi hoàng cung. Nàng tưởng tượng ra gương mặt đau xót của Trác Dạ Hàn khi hạ chỉ, cả cái dáng vẻ bất lực của chàng nhìn Trác Diễm Cơ bước ra khỏi cổng thành Tinh An. Giờ đây sẽ không còn ai dám đối đầu nàng, cũng chẳng còn ai có thể chiếm được sự chú ý của chàng nữa rồi.

Đúng lúc Triệu Tử Mai định đến chỗ Diễm Cơ xem kịch hay thì Quốc công công, thái giám tổng quản điện Vân Hình hốt ha hốt hải chạy vào báo tin:

- Nương nương hay gì chưa? Bệ hạ vừa giết chết hoàng thái phi, còn Cửu quận chúa hình như quá mức phần nô đã tát bệ hạ một cái, sau đó kẻ hầu người hạ vì sợ nên đóng kín cửa điện Khả Nhiên, để bệ hạ và quận chúa bên trong.

- Người nói gì?! - Tử Mai nhồm hăn người dậy. - Giữa hai người có xảy ra chuyện gì không?

- Nô... nô tài không biết, chỉ nghe Lương công công kể lại. Bệ hạ có vẻ rất giận dữ, lúc ấy Lương công công còn bảo mắt bệ hạ long sòng sọc nhìn rõ khiếp !

Trong lòng Tử Mai lập tức xuất hiện nỗi nghi ngờ. Trác Dạ Hàn xưa nay vốn nổi tiếng hành xử thấu tình đạt lý, càng chẳng phải là kẻ hôn quân không biết kiềm chế nóng giận mà đoạt mạng người bừa bãi, tại sao chàng lại có thể giết hoàng thái phi - người mà trước giờ chàng luôn coi trọng chẳng kém mẫu thân Từ thị? Nàng bỗng nghĩ, cái tin đó phải tác động mạnh đến chàng cỡ nào thì chàng mới có thể hành động tàn nhẫn đến như vậy.

"Vì hoàng thái phi khiến Trác Diễm Cơ bị vạ lây?"

Nàng tự thấy trí tưởng tượng của bản thân quá ư phong phú. Hoàng thái phi chỉ là một phi tần của tiên đế và Trác Diễm Cơ chỉ là một muội muội cùng cha khác mẹ, chẳng có lý nào lại khiến chàng hành xử kích động đến mức này. Lời giải thích hợp lý nhất chính là do bà ta làm ô uế Trác gia, sinh ra giống nghiệt chủng như Diễm Cơ. Chỉ vậy thôi.

Sau hôm nay Trác Diễm Cơ sẽ không còn quan hệ máu mủ với Trác gia, Tử Mai sẽ chống mắt nhìn xem trong thâm tâm Dạ Hàn được mấy phần

thực sự yêu quý Diễm Cơ. Một kẻ máu lạnh như Dạ Hàn, hay bao đời Trác đế đến nay, khi sợi dây găng kết cuối cùng - huyết thống - không còn tồn tại, dù người trước giờ yêu thương đến mấy cũng hoá người dưng cả thôi.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đại Điện

Cách thành Tinh An, Nam Vân quốc hai trăm dặm về phía Tây Bắc.

Khả Nghiên Tiệp thuê phòng lớn tại một khách điểm nổi tiếng ở vùng đó rồi lưu lại, đến nay vẫn chưa có ý định trở về Mặc Song quốc. Đáng lẽ theo nguyện vọng của Trác Diễm Cơ, chàng phải nhanh chóng hồi hương, chuẩn bị sính lễ và đem sứ thần sang cầu thân mới phải. Nhưng chàng đang do dự.

Không phải Nghiên Tiệp thích trò vờn ong đuổi bướm, không chịu được cuộc sống bó buộc với gia đình, chàng còn yêu tha thiết Trác Diễm Cơ là đằng khác. Tuy nhiên, một nữ nhân đích thân cầu hôn chàng, gia thế lại là Cửu quận chúa của Nam Vân quốc - đế quốc hùng mạnh nhất khu vực, Nghiên Tiệp có thể không lo lắng được ư? Nhỡ đâu ngay từ ban đầu, Trác đế đã có âm mưu lệnh cho Diễm Cơ dụ dỗ chàng, sau đó đợi chàng cắn câu rồi tìm cách "nuốt gọn" Mặc Song quốc thì sao?

Khả Nghiên Tiệp không biết nữa. Từ khi yêu nàng, chàng chưa từng thấy nàng có biểu hiện gì khác thường hay hỏi những câu hỏi liên quan nhiều đến nội bộ Mặc Song quốc. Chàng không muốn nghi ngờ Diễm Cơ, nhưng nàng lại không chịu nói cho chàng nghe rõ sự tình khiến khúc mắc trong lòng chàng ngày một lớn lên. Là hoàng thân của Khả đế, chàng không muốn đem tính mạng quốc gia ra mạo hiểm, cũng không muốn bỏ lỡ tình yêu của chàng, nhất là khi có duyên hội ngộ người con gái tuyệt vời đến nhường ấy.

- Đại nhân, có hai tin từ bệ hạ và Diễm Cơ quận chúa, đại nhân muốn nghe tin nào trước? - Một vệ sĩ mở cửa bước vào, kính cẩn quỳ trước mặt chàng.

- Cái nào cũng được.

- Bệ hạ lệnh cho đại nhân mau chóng trở về hoàng cung nhận thánh chỉ ban hôn, bệ hạ nói Ngô tiểu thư đã đợi lâu đến phát cáu rồi.

- Vớ vẩn. Ta mà muốn nhận cái thánh chỉ đó thì đã không trốn sang Nam Vân quốc rồi. Không về. - Khả Nghiên Tiệp ngán ngẩm mỗi lần nhắc đến vị tiểu thư danh giá này, quả là khác một trời một vực với Diễm Cơ. - Còn quận chúa?

- Lời lẽ rất mơ hồ, tiểu nhân không tài nào hiểu nổi. Quận chúa hẳn rằng đại nhân hãy nhanh lên, quận chúa không còn nhiều thời gian nữa.

Khả Nghiên Tiệp đứng phắt dậy, khuôn mặt tái mét. Chàng đã lờ mờ hiểu ý nghĩa lời cầu hôn Diễm Cơ nói với chàng ngày hôm ấy. Thì ra, thứ nàng cần không phải là một phu quân mà là một người đủ khả năng để bảo vệ cho nàng.

Tại sao chàng không nghĩ ra sớm hơn?!

- Sai người trở về hoàng cung truyền đạt lại ý nguyện của ta: xin bệ hạ hủy bỏ hôn ước với Ngô tiểu thư, thay vào đó nếu Người muốn bày tỏ thiện chí hãy chuẩn bị sính lễ, cử sứ thần sang Vân Nam này cầu thân cho ta.

"Không còn nhiều thời gian nữa? Đã có chuyện gì vậy, Diễm Cơ?"

Đại diện mở cửa hai lần trong một ngày bởi quan viên trong triều, đa số là những vị được gọi là "cố mệnh đại thần", tập hợp trước chính môn đòi diện kiến Chiêu Tông hoàng đế. Trác Dạ Hàn biết rõ bọn họ đến đây với

mục đích gì và những điều bọn họ sẽ nói ra nên chàng không hề muốn tiếp nhận, dù vậy, từ chối là điều không thể vào lúc này.

Trác Dạ Hàn ra khỏi điện Vĩ Tuyên với một tâm trạng hỗn loạn. Chàng không ngừng nghĩ về Trác Diễm Cơ và mẫu thân đã chết của nàng; cả cái cách làm thế nào để vừa bảo vệ được nàng vừa không làm phật lòng đám đại thần đang ngồi chờ chàng ở Đại điện. Không phải lần đầu tiên chàng cảm thấy bất lực, nhưng điều chàng lo sợ còn hơn như thế. Hoàng thái phi phạm vào tam tông tứ đức, nay bà đã chết, Diễm Cơ ắt sẽ bị trừng phạt thay, mọi tội lỗi giờ đây đổ hết lên đầu nàng. Có thể Diễm Cơ sẽ bị tước danh phận "Cửu quận chúa", bị lưu đày đến biên ải hoặc tồi tệ nhất là một cái chết do bộ Hình đích thân phán quyết mà chàng không thể nào can dự.

- Bệ hạ cuối cùng cũng đến.

Tể tướng là người đầu tiên cất tiếng, những người khác đứng đằng sau đều chấp tay cao ngang mặt cúi đầu lạy chàng. Dạ Hàn bước chậm hơn, ánh mắt lạnh tanh dừng trên người tể tướng, không rõ đó là vẻ uy nghiêm, lãnh đạm mà một hoàng đế cần phải tạo ra hay đơn thuần chỉ là khuôn mặt của một kẻ đang không hài lòng. Ông ta làm như không thấy, tiếp tục đi vào chủ đề chính:

- Chúng thần đã nghe về chuyện của hoàng thái phi. Ấy là sự thực hay chỉ do những kẻ ghen ghét tạo ra nhằm bôi nhọ danh dự hoàng thất? Nếu là giả, bệ hạ đã biết nguyên do từ đâu mà thành chưa?

- Nội phủ vừa trình lên bức thư đó. Trẫm đã xác nhận, bút tích và con dấu khắc tên là của hoàng thái phi, nhưng không hề có chi tiết nào cho thấy hoàng thái phi đã có quan hệ lén lút với người khác như cả hoàng cung đang âm ỉ. Chỉ dựa vào những dòng chữ mơ hồ này mà dám suy đoán linh tinh rồi đổ tội cho phi tử của tiên đế, các khanh thấy như vậy phỏng có hợp tình hợp lý?

Các viên quan đứng sau bắt đầu xì xào, tất cả đều thấy chàng chỉ đang một mực bào chữa cho tội lỗi của hoàng thái phi mà thôi. Không có lửa sao có khói, bằng chứng đã rõ ràng rành rành như thế, trước kia hoàng thái phi cũng bị cố hoàng hậu Lưu thị tố giác một lần, vụ việc chấn động cả kinh thành Tinh An, không ai không biết. Vậy, nếu nói chuyện lần này là giả thì có mấy kẻ tin đây?

- Bẩm bệ hạ, hoàng thái phi dù gì cũng đã trở thành người thiên cổ, nếu bệ hạ đã không muốn nhắc thêm thì chúng thần dù có điều tra rõ ràng cũng chỉ coi như một hành động báng bổ hoàng thất mà thôi. Tuy nhiên, không thể để danh dự hoàng thất và tiên đế bị vấy tiếng như, chúng thần xin bệ hạ hãy ban chiếu xuống diệt trừ nỗi ô nhục của Trác gia càng sớm càng tốt.

Trác Dạ Hàn mặt mày tái nhợt, cắt không còn giọt máu. Chàng biết "nỗi ô nhục" bọn họ nói đến là ai, nhưng tại sao lại là nàng chứ?! Trác Diễm Cơ của chàng thì có tội tình gì? Đối với Dạ Hàn, nàng đơn thuần chỉ là một thiếu nữ không may mắn được sinh ra bởi Bạch phi - người vốn được coi là mỹ nữ đa tình bậc nhất kinh thành Tinh An hồi đó. Mẫu thân gây tội, nữ nhi gánh tội, cái luật ngầm độc ác đã tồn tại từ xa xưa ấy giờ đây ứng lên nàng, nếu theo đà này, nàng sẽ gặp nguy mất !

- Hoàng thái phi đã lấy mạng đền tội, tại sao các khanh lại còn cố chấp đến như thế?! Cừu quận chúa đâu gây tội gì, nàng cũng không được lựa chọn phụ mẫu sinh thành, đó rõ ràng không phải lỗi nàng. Quận chúa đã phải chịu đựng nỗi đau mất mẫu thân, cũng đã bị mang đủ điều tiếng xấu, sự trừng phạt về tinh thần ấy còn đau đớn hơn gấp trăm lần sự trừng phạt về thể xác, nàng không thể chịu đựng thêm nữa đâu.

- Nhưng mà, bệ hạ... - Một viên quan tứ phẩm đứng tách khỏi đám người kia, đồng dục hô to. - Không thể để một người mang dòng máu ngoại tộc lẫn vào hoàng thất. Xin bệ hạ hạ chỉ phế truất Cừu quận chúa, đày xuống làm thứ dân. Chỉ cần quận chúa rời khỏi đây là mọi thứ sẽ lắng

xuống nhanh chóng, một phần cũng là để các nước lân bang không dựa cơ vào đó lan truyền, đồn thổi, xuyên tạc về hoàng thất. Xin bệ hạ đừng công tư lẫn lộn mà nghĩ đến cục diện sau này.

Vào tại thời điểm đó, ngoài kia, Trác Diễm Cơ vẫn chưa hề hay biết gì về cuộc tranh luận diễn ra ở Đại điện. Nàng thơ thần ngồi ở ngự hoa viên, ngón tay miết nhẹ lên những đường gấp nếp nhúm trên mình con hạc giấy, thi thoảng lại khụt khịt. Bọng mắt sưng lên thấy rõ, chóp mũi cũng phớt màu đỏ gay, bên má vẫn còn sót lại vết tích một vệt nước mắt kéo dài xuống tận cằm.

Cả ngày hôm qua, nàng nhốt mình trong phòng, gục đầu bên bàn khóc nước nỡ, hai hàng lệ cứ thi nhau rỏ xuống đầm đìa tay áo. Làm sao có thể chịu đựng được đây, khi mà mọi thứ đến quá đột ngột, thậm chí nàng còn chưa đủ thời gian nhận thức được điều đang xảy ra, mẫu thân nàng đã nằm gục dưới sàn, máu chảy lênh láng. Màu máu tươi nhuộm đỏ khung cảnh trước mắt, trời đất như chao đảo, nàng tuyệt vọng ôm lấy thân thể còn ấm nhưng đã mềm oặt đi của bà, gào lên như một kẻ điên loạn.

Hình ảnh Trác Dạ Hàn nhoè đi.

Kẻ đó, đã từng là hoàng huynh mà nàng hết lòng ngưỡng mộ, quý mến, nhưng giờ đây, trong mắt nàng, chẳng khác gì một con quỷ đội lốt người đáng ghê tởm. Tàn nhẫn đẩy từng người thân thiết vào chỗ chết, vì quyền lực mà vứt bỏ tình nghĩa, sinh tâm loạn luân với nàng,... còn điều gì hẳn chưa làm cơ chứ !

- Quận chúa tưởng cứ ngồi đây khóc lóc thì mọi chuyện sẽ được giải quyết à?

Diễm Cơ thất thần ngược lên. Trước mắt Diễm Cơ là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, đường nét trên khuôn mặt thanh tú, sắc sảo, lại giống nàng vài phần, nhất là đôi mắt. Giọng nói trong, cao vút đầy kiêu ngạo mặc dù

vẻ mặt và cử chỉ đều khép nép, khiêm nhường. Trên tay còn ôm một con mèo lông trắng muốt.

Trác Diễm Cơ cười không nổi, đôi mắt vô hồn như nhìn xuyên qua cơ thể người kia:

- Quý phi đến đây nếu để chế nhạo ta thì không cần thiết đâu.

- Thế mới nói những lúc tuyệt vọng con người thường nhìn cuộc đời qua đôi mắt bi quan. Ta chẳng rỗi hơi để buông lời châm chọc một kẻ thảm hại đâu. Ta tình cờ gặp quận chúa nên có lòng nhắc nhở: tương lai của quận chúa chỉ phụ thuộc vào thời khắc này thôi đấy. Mọi người đang tập trung ở Đại điện rồi.

Tập trung ở Đại điện? Lẽ nào...

Trác Diễm Cơ đứng phắt dậy, xô quý phi sang một bên, loạng choạng chạy vụt đi. Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, cảm giác sợ hãi đè nặng trong lòng, cứ bước đi mà không hề biết tiếp theo sẽ làm gì. Bản năng thôi thúc nàng phải chạy đến Đại điện, chạy thật nhanh, nhanh hết mức có thể.

"Nghiên Tiệp, xin chàng, hãy đến đi."

Chính điện đã ở trước mặt, tiếng nói xôn xao từ trong vọng ra. Hẳn là rất nhiều người.

Trác Diễm Cơ từng bước vội vã tiến lên bậc thềm, nhưng chưa kịp bước vào đã bị lính gác chặn lại.

- Mau tránh ra ! Ta cần gặp bệ hạ.

- Cữu quận chúa, bệ hạ và các vị đại nhân đang bàn họp bên trong, phiền quận chúa đợi một lát nữa. - Một trong hai tên đứng chắn trước cửa, dùng lời lẽ nhã nhặn thuyết phục nàng. - Quận chúa cũng rõ quy định mà,

đừng làm tiểu Nhân khó xử, mà không khéo bệ hạ lại quở trách cả quận chúa thì khốn.

Tiếng ồn ào trong Đại điện khiến nàng càng sốt ruột hơn. Ruột gan nóng như lửa đốt, Diễm Cơ không thể giữ được bình tĩnh hơn nữa, hung hăng dùng chân đá mạnh vào bụng dưới khiến bọn chúng khụy xuống, lăn ra đất, mặt mày méo xệch vì đau đớn. Nhân lúc ấy, Diễm Cơ chạy vọt vào trong, và dù rõ ràng đã nhìn thấy nàng từ trước, Mộc Hoan cũng không có ý định cản lại.

Y còn không hiểu, rằng chủ tử của y đã đem lòng yêu muội tử của mình? Nếu lần này nàng thực sự không có quan hệ huyết thống với Trác gia, chẳng phải ước nguyện bấy lâu nay của chàng sẽ thành hiện thực sao?

- Bệ hạ, xin Người lấy danh dự hoàng tộc làm trọng, trực xuất quận chúa khỏi hoàng cung, phế bỏ tước hiệu của Bạch phi, trả lại sự trong sạch cho Trác gia.

Tất cả những người có mặt đều quỳ rạp xuống đất, luôn miệng kêu xin như vậy. Trác Dạ Hàn dù là thiên tử cũng chỉ có một người, làm sao át được lời từ cả trăm miệng quan viên; chàng càng ngày càng đuối lý, dù có nói gì đi nữa bọn họ cũng phản bác lại, dùng quyền của "cố mệnh đại thần" thúc ép chàng, buộc chàng chấp nhận giao Trác Diễm Cơ cho bộ Hình xử lý.

Bỗng, Trác Diễm Cơ xuất hiện ngay cửa điện, tuyệt nhiên không một tiếng động, cũng chẳng có tên vũ lâm vệ nào ngăn cản cú như thế chúng đã bốc hơi hoàn toàn. Giữa những ánh mắt sẫm soi, dè biiu của những người mặc quan phục, nàng cứ thế tiến vào, đôi chân bước từng bước dứt khoát, đi thẳng đến trước mặt vị hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng kia. Trác Dạ Hàn sững sốt đứng dậy, đem theo cả chút ngỡ ngàng khi nhớ về ngày hôm qua, hỏi mà không dám nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Diễm... Sao muội lại tới đây?

- Không được sao? Đã không thể tự định đoạt sống chết, lẽ nào ngay cả cái quyền nghe bệ hạ và các vị đại nhân đây bàn luận về việc sống chết của muội, muội cũng không được phép?

Trác Dạ Hàn hi vọng nàng không biết, nhưng nàng đã đến đây, đứng trước mặt chàng ngay lúc này. Dạ Hàn vẫn luôn mơ hồ về cảm giác của nàng, nhưng có một điều chàng chắc chắn, hẳn là nàng đang hận chàng lắm ! Nếu Diễm Cơ nổi điên lên, khóc lóc hoặc mắng chửi, có lẽ chàng sẽ nhẹ lòng hơn là thấy nàng mang một khuôn mặt lạnh tanh và ánh mắt xa lạ mà chàng chưa từng thấy trước đây.

- Quận chúa nán lại cũng không có ích gì đâu. Đừng hi vọng bệ hạ sẽ nương tay với quận chúa, bởi tội làm nhơ bẩn hoàng tộc đáng chết vạn lần.
- Có vị đại nhân mặc quan phục hàng ngũ phẩm, trưng ra vẻ mặt khó chịu mặc kệ Trác Dạ Hàn trừng mắt.

Trung thần, cái danh mà bất kể kẻ làm quan nào cũng muốn, với nhiệm vụ bảo vệ an toàn và tôn nghiêm hoàng thất, nhưng việc dù bất kể là đúng hay sai, người bất kể là có tội hay vô tội, đã ảnh hưởng đến thanh danh của hoàng thất đều phải bị diệt trừ tận gốc.

Trác Diễm Cơ từ khi biết chuyện, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng mình có lỗi. Mạng người là cỏ rác ư, chỉ căn cứ vào mấy dòng ơ hờ vô thưởng vô phạt mà cũng kết tội mầu thân nàng, khiến nàng phải chịu cái kiếp đầy đọa về tinh thần khủng khiếp này, trong khi nhiều kẻ đáng chết hơn vì biết cách che mắt thiên hạ mà có thể tiếp tục nhởn nhơ sống. Đều tự cho mình là tài giỏi, thấu hiểu mọi thứ trên đời, tại sao không thể hiểu cho Diễm Cơ nàng?

- Ta không thể quyết định thân phận của mình, cũng không quyết định được dòng huyết mạch đang chảy trong cơ thể là của ai. Dù phụ thân ta là

Khanh Liêu hoàng đế hay là người khác, ta đều không có quyền lựa chọn, vậy thì các người suy nghĩ xem, tội lỗi đổ lên đầu ta liệu có đáng?!

Trác Dạ Hàn lặng đi. Thứ trong lồng ngực đánh "thịch" một cái rất mạnh, sau đó như dừng hẳn, chàng không thể nghe được nhịp đập của tim nữa. Thay vào đó là âm thanh côi lòng tan nát khi nhìn thấy giọt nước mắt trong veo từ khoé mắt nàng rơi xuống và bên tai nghe giọng nói thốn thức, run run như thể Diễm Cơ đang cố gắng kiềm chế sự yếu đuối dần ngụp trĩ nơi đáy mắt. Chàng muốn ôm lấy Diễm Cơ bằng vòng tay này, thì thầm an ủi bằng những lời nói ấm áp mà bản thân vẫn thường dỗ dành nàng thuở nhỏ, đáng tiếc, giờ đây nàng đã không còn muốn tiếp nhận bất cứ điều gì từ chàng nữa rồi.

- Có đáng hay không trăm tự biết, đừng nhiều lời nữa, phiền quận chúa trở về điện Tử Trúc đi.

Giọng chàng lạnh tanh không chút cảm xúc. Nhẹ nhàng, nhưng tựa ngàn mũi dao cứa vào tim Trác Diễm Cơ. Mới hôm qua, Trác Dạ Hàn còn điên cuồng muốn chiếm hữu nàng đến vậy, tại sao lúc này lại vô tâm, trở mặt nhìn nàng lúc nàng cần nhất? Con người này, thật ra tâm tư còn phức tạp đến mức nào đây?

- Được thôi. - Diễm Cơ ghen ngào. - Nếu bệ hạ đã như vậy, muội cũng không còn gì để nói nữa. Hi vọng bệ hạ đưa ra quyết định sáng suốt, sau này sẽ không phải hối hận.

Nói rồi nàng phất áo quay đi, vẫn giữ hình ảnh một Cửu quận chúa cao quý, kiêu ngạo nhưng chàng nhận ra, đằng sau những bước chân tưởng chừng như bình thản kia lại là cả một nỗ lực phi thường. Gạt bỏ tất cả ánh nhìn, rời khỏi Đại điện bằng tư thế đẹp nhất, kiêu hãnh nhất, Diễm Cơ bỗng làm chàng nhận ra, mình đã không còn gì để do dự nữa.

Chàng sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, bởi còn có chàng, chàng sẽ dùng quyền lực tối cao bảo vệ nàng, cho dù cả thiên hạ đều không dung thứ nàng.

- Hoàng thái phi quy tiên, mọi tội lỗi đã dùng cái chết để trả, không nhất thiết phải dây dưa làm liên lụy những người vô tội. Nếu các khanh không công nhận nàng là Cửu quận chúa, không sao, trăm đồng ý tước phong hiệu, nhưng sau đó sẽ ban cho nàng một danh phận khác đủ lớn để nàng có thể lưu lại hoàng cung suốt đời.

Không đợi bất cứ ai lên tiếng, Trác Dạ Hàn đã rời khỏi ngai vàng, chạy vụt ra ngoài. Những bước chân vội vã lao trên bậc thang dài và dốc, mắt không ngừng tìm kiếm bóng hình nàng sau những mái đình đỏ tươi hay những rặng cây mà chồi xuân đang đâm nảy.

- Diễm Cơ !

Trác Dạ Hàn kịp giữ lấy cánh tay Diễm Cơ trước khi nàng rời khỏi chàng lần nữa. Diễm Cơ vội vàng né tránh, giọng nói vụn phần chán ghét:

- Buông ra !!!

- Vừa nãy ta thấy muội bị kích động nên mới tìm cách cách ly ra khỏi đám đại thần, đừng hiểu lầm, ta không có ý ghét bỏ muội. Ta đã tuyên bố ở Đại điện rằng...

- Im đi. Chẳng cần phải nói thêm bất cứ điều gì nữa. Ta tin huynh đủ rồi.

- Nếu tin ta, rõ ràng muội đã không hành xử như vậy.

- Bắt ta tin một tên sát nhân ư? Nực cười. Vì ai mà mẫu thân ta qua đời? Vì ai?!!

Hai người cãi nhau rất to, to đến mức cách đó mấy dãy nhà cũng có thể nghe rõ. Cửu quận chúa thường ngày ôn hoà, hôm nay lại dám vì xích mích trên Đại điện mà to tiếng mắng chửi, chất vấn hoàng đế. Trác Dạ Hàn đương nhiên rất giận nhưng chàng hiểu cảm giác của nàng lúc này, vì thế, chàng cố gắng kiềm chế bản thân, hạ giọng nói:

- Diễm Cơ, ta biết muội rất đau đớn sau cái chết của mẫu thân. Là ta có lỗi, được chưa? Ta muốn chuộc tội bằng cách thay hoàng thái phi bảo vệ muội, sau này không còn ai dám nói ra nói vào thân phận của muội nữa...

Trác Diễm Cơ gay gắt túm lấy cổ áo chàng xốc lên, nhưng đôi bàn tay gầy nhỏ của nàng lại không đủ sức làm điều đó, thành ra cả cơ thể nàng như muốn đu hẫng lên người Dạ Hàn. Âm thanh phát ra từ cổ họng khàn đục, run rẩy hoà lẫn vào cơn gió cuối mùa, vương trên những nụ hoa còn e ấp:

- Trác Dạ Hàn, ta không cần, để ta yên đi. Hứa làm gì nữa, khi ta không còn muốn đặt niềm tin vào huynh?

Nói ra lời này, cả nàng và chàng đều bị tổn thương, đều bị đối phương làm đau khổ. Nhưng quá muộn rồi, mọi việc đã đến nước này, còn gì luyến tiếc nữa chứ?

- Hồi bẩm bệ hạ. - Giọng rụt rè của Lương công công từ sau lưng Dạ Hàn phát ra. - Có sứ thần Mặc Song quốc xin diện kiến.

Trác Dạ Hàn tưởng những lời kia nàng chỉ nói đùa, ai ngờ lại là sự thật. Hẳn là trước đó tên hoàng thân kia và nàng đã bàn bạc cùng nhau, sau đó mới quyết định đem người sang Nam Vân này cầu hôn. Chàng im lặng nhìn Diễm Cơ hồi lâu bằng ánh mắt phức tạp, đoạn thở hắt một tiếng, xoay người rời đi:

- Lương Tề, sai người sắp xếp sứ quán, trẫm sẽ đích thân đến đó.

Không hiểu sao, Diễm Cơ lại có chút hụt hẫng.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giữ Chặt Hay Buông Bỏ?

Mặc Song quốc dù lãnh thổ không mấy rộng lớn, nhưng nhờ xâm chiếm thành công hai nước láng giềng mà gần như có thể sánh ngang với cường quốc Nam Vân vốn tiếng tăm đã lừng lẫy mấy trăm năm. Kỳ lạ thay, hai quốc gia không hề giao thương qua lại, mỗi giao hảo gián đoạn ngay từ buổi đầu gây dựng lãnh thổ, các nước lân bang từ đó cũng ngầm chia thành hai phe phái, dựa vào thế nước lớn để mưu lợi.

Nay, Mặc Song quốc chủ động tìm đến tận thành Tinh An, đem theo ngự thư của Khả đế dâng lên hoàng đế Nam Vân quốc, hẳn là quan viên triều đình sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội thắt chặt mối giao hảo hiếm có này đâu. Mọi việc trở nên rắc rối hơn, nhưng Trác Dạ Hàn tin chàng vẫn có thể xoay sở ổn thoả.

- Sứ thần Mặc Song quốc và hoàng thân Khả Nghiên Tiếp bái kiến Chiêu Tổng hoàng đế. Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !

Sứ thần Mặc Song quốc cúi rạp người xuống nền đá cẩm thạch, bên cạnh là một nam nhân với khuôn mặt trẻ măng, điều đáng nói, chàng chỉ quỳ chứ không lạy, tư thế trước thiên tử thập phần kiêu ngạo. Trác Dạ Hàn thoát đầu không khỏi giật mình, đến khi định thần lại, chàng khẽ chau mày. Hẳn nam nhân kia là vị hoàng thân Trác Diễm Cơ nhắc đến, có điều sao lại giống Vũ Hạo đến vậy. Dáng người cao dong dỏng xấp xỉ Vũ Hạo; mũi miệng giống đến sáu, bảy phần, nhất là đôi mắt phong lưu có thể làm điên đảo chúng sinh. Nếu như người này khoác lên mình y phục trắng muốt, tóc chỉ cột cao mà không búi gọn, Trác Dạ Hàn hẳn đã ngộ nhận đối phương là Trác Vũ Hạo rồi.

Xuất thần như vậy, lẽ nào Trác Dạ Hàn Cơ mê muội cũng chỉ bắt nguồn từ việc người này giống Vũ Hạo?

Trác Dạ Hàn lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, bởi lẽ Dạ Hàn chắc nàng không bao có tình cảm nam nữ cùng huyết thống như chàng, hoạ chăng cũng chỉ là sự thương nhớ của muội muội đối với ca ca; của người ngoài cuộc tiếc rẻ thay cho tương lai xán lạn bỗng chốc bị chôn vùi bởi những kẻ khao khát mưu cầu thực quyền chốn hoàng cung tham hiểm mà thôi.

- Nghe sứ thần đường xa lặn lội đến đây, trăm vô cùng cảm kích, lại phân vân không biết vì cớ gì mà hoàng đế Mặc Song cử người đem nhiều bảo vật tới như vậy?

Khả Nghiên Tiệp thông thả ngồi xuống chiếc ghế thấp được ban, trong khi vị sứ thần quỳ xuống mở từng chiếc rương gỗ bên cạnh, sắp xếp sao cho nắng từ ngoài chiếu thẳng vào đồ trong rương, ánh lên thứ ánh sáng đẹp đẽ lạ thường.

- Hồi bẩm bệ hạ, đây là chút quà bày tỏ thiện ý của hoàng đế chúng thần tới bệ hạ. Hi vọng sau khi đã kết thông gia, hai bên có thể giữ vững mối giao hảo mãi mãi, cũng là có chỗ để cậy nhờ, gửi gắm.

- Ý sứ thần là gì?

Khả Nghiên Tiệp dùng tay ra hiệu cho y trở về ghế ngồi, lôi từ ngực áo ra một phong thư bì cứng dát vàng, đằng sau còn khắc quốc hiệu Mặc Song, Trác Dạ Hàn vừa nhìn đã biết ngay đây là ngự thư do chính tay Khả đế viết. Trác Dạ Hàn chậm chạp giơ tay cầm lấy, không mở ngay mà cứ ngồi im lặng như vậy, ánh mắt không lộ chút cảm xúc dừng lại trên người Nghiên Tiệp một lúc lâu. Khả Nghiên Tiệp chậm rãi lùi về chỗ:

- Bẩm bệ hạ, Khả Nghiên Tiệp và Cửu quận chúa đem lòng yêu mến nhau đã từ lâu nhưng ngại nỗi hai nước trước giờ không mấy giao thiệp, sợ rằng bệ hạ cảm thấy bất tiện nên hôm nay chiếu theo ý chỉ của hoàng đế

Mặc Song quốc đến Nam Vân thiết lập mối giao tình hữu nghị, một phần cũng để mạo muội xin phép bệ hạ tác thành cho thần và quận chúa.

- Việc này không thể được. - Trác Dạ Hàn không vòng vo, lập tức từ chối.

- Bệ hạ, Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Việc đại sự cả đời của quận chúa, bệ hạ không thể chỉ nói một câu là xong chuyện. Hoàng đế chúng thần đã có mong muốn từ lâu, liên quan đến danh dự thiên tử Mặc Song quốc, hoàng tộc và cả đất nước, việc này không phải muốn bỏ là có thể bỏ được đâu. Trước khi thần rời khỏi hoàng cung, hãy cho thần câu trả lời thuyết phục nhất. Bệ hạ cũng biết, người Mặc Song chưa hề nói đùa bao giờ.

Đến khi trở về sứ quán, Khả Nghiên Tiệp vẫn còn trăn trở mỗi khi nghĩ về thái độ của Trác Dạ Hàn ngày hôm nay. Chàng rất tò mò, tại sao Trác Dạ Hàn sẵn sàng chấp nhận bỏ qua một cơ hội hiếm có mà bao nước khác mơ ước? Phải chăng nàng đang nắm trong tay bí mật quốc gia nên Dạ Hàn không muốn cho nàng rời khỏi tầm kiểm soát? Hay đơn giản chỉ vì lo sợ cho an nguy của hoàng muội khi một thân một mình tới Mặc Song quốc lạ lẫm, xa xôi?

Càng nghĩ càng điên đầu.

Trác Diễm Cơ chỉ kể phần nhiều về người giống chàng - tên Vũ Hạo, còn hoàng đế Trác Dạ Hàn, cũng là trưởng tử Trác gia, nàng lại chỉ nhắc bằng một, hai câu vu vơ nên Nghiên Tiệp cũng chẳng có nhiều ấn tượng nào về "ngoại huynh tương lai" này.

Trác Dạ Hàn, Trác đế, Chiêu Tống hoàng đế, thực ra là người thế nào?

Khả Nghiên Tiệp đã yên vị trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi sau một chuyến đi xa, chàng lại bật dậy khi thấy bóng dáng Diễm Cơ lướt qua ô cửa sổ hình quả trám đối diện chỗ chàng nằm. Nghiên Tiệp quên mất địa vị của mình lúc này chỉ là một người đi sứ, vội vàng mở cửa chạy ra, gọi to:

- Diễm Cơ !

Trác Diễm Cơ mắt mở to hết cỡ, môi đào hơi hé lộ rõ vẻ ngạc nhiên, run run chỉ tay về phía chàng:

- Nghiên Tiệp, sao chàng lại đến đây?

Khả Nghiên Tiệp nắm tay Trác Diễm Cơ đi dạo trong vườn thượng uyển. Về lý mà nói, không một sứ thần nào được phép tiếp xúc riêng lẻ với thành viên hoàng tộc ngoài lúc thượng triều và những khi tiệc tùng. Thế nhưng, Diễm Cơ nào còn thiết để ý đến luật lệ gì nữa, giờ phút này, nàng chỉ muốn có chàng bên cạnh, được nắm tay, truyền cho nhau hơi ấm, trái tim nàng cũng xoa dịu được phần nào.

Đang độ cuối xuân, hoa đã bắt đầu nở. Tuy không nở rộ và toả hương ngào ngạt như lúc vào hạ nhưng bù lại, dáng vẻ e ấp, nửa hé nửa không lại làm những bông hoa thêm phần quyến rũ và bí ẩn; mùi hương cũng chỉ thoang thoảng dịu nhẹ, theo gió khuếch tán trải khắp không gian, hoà quyện với hương mới của đất trời càng làm cho vườn hoa thêm đẹp đẽ, ngây ngất đến nao lòng.

Chàng đi được hai bước nàng mới đi được nửa bước, cứ thế dùng dằng mãi chẳng ai nói với ai câu nào. Diễm Cơ không muốn mở lời vì những nỗi sầu lo phiền muộn, mà tâm trạng ấy, lại còn thêm những đoá phong lữ xanh sẫm rũ xuống như muốn héo hon cùng lòng nàng, càng khiến Diễm Cơ chìm sâu vào đau khổ, sầu tư.

- Diễm Cơ à... - Nghiên Tiệp rốt cuộc cũng đã mở lời trong sự im lặng đang giày vò cả hai. - Hôm nay ta đã gặp bộ hạ, xin Người ban hôn cho chúng ta. Có vẻ bộ hạ không thích ta, nhưng đừng lo, sẽ ổn cả thôi.

Nắm đầu ngón tay khê xiết, Diễm Cơ chậm rãi gật đầu. Khi nghe Nghiên Tiệp nói, cảm xúc của nàng biến đổi rất lạ. Có chút gì đó vừa han

hoan vừa buồn man mác, sau cùng lại là sự luyến tiếc khó có thể diễn tả được bằng lời.

- Nghiên Tiệp, lần trước, khoảnh khắc chàng rời đi, tâm trạng thiếp đột nhiên hoang mang và trống rỗng lắm ! Thiếp ngỡ chàng sẽ không bao giờ quay lại nữa. Cứ chờ đợi chàng hồi âm, nhưng đợi mãi, đợi mãi vẫn chưa thấy đâu.

- Ta biết. Ta luôn đắn đo về lời cầu hôn của nàng, phân vân rằng lời nói đó xuất phát từ trái tim hay chỉ là cái cớ cho Nam Vân quốc can thiệp vào nội bộ Mặc Song quốc. Nhưng mãi đến hôm nay, ta mới nhận ra, điều đó không còn quan trọng nữa. Chúng ta xứng đáng được ở bên nhau, quãng đường sau này sẽ luôn có đối phương đồng hành, và ta tình nguyện bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp.

- Liệu có thể tin chàng được không?

- Tin chứ. Nhất định ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây an toàn, bắt đầu một cuộc sống mới hạnh phúc ở Mặc Song quốc.

Khả Nghiên Tiệp không biết tại sao mình có thể chắc chắn đến vậy, bởi ngay cả khi việc có toàn mạng trở về được Mặc Song quốc hay không đã là một vấn đề nan giải.

Bắt gặp ánh nhìn quá đỗi dịu dàng của nàng, chàng khẽ cười, đuôi mắt cong cong thành vầng trăng khuyết, mọi ngờ vực đều như tiêu tan hết cả. Hình ảnh vị Trác đế trẻ tuổi dần mờ nhạt rồi cũng trôi đi khỏi dòng suy nghĩ miên man của chàng. Giờ khắc này, những băn khoăn, trăn trở về lòng người thâm sâu đã không còn hiện hữu trong tâm trí Nghiên Tiệp, thay vào đó, chàng trở lại là một thiếu niên thuần khiết, ấm áp, hết lòng vì người mình yêu.

Nụ hôn như chuồn chuồn đập nước bất ngờ đặt lên môi làm Trác Diễm Cơ không khỏi giật mình. Ký ức ngày kinh hoàng kia lại ùa về, nụ hôn đầu

tiên bị chiếm đoạt ám ảnh Diễm Cơ khiến nàng không còn cảm thấy được Nghiên Tiệp hôn là niềm hạnh phúc hay được an ủi, vỗ về...

- Ừa !

Trác Diễm Cơ ngồi thụp xuống đất, hai tay run rẩy đưa lên bịt miệng. Khả Nghiên Tiệp luống cuống đỡ nàng trong khi bản thân vừa sợ vừa tức, lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề. Làm gì có nữ nhân nào được tình lang hôn mà lại cư xử thái quá như nàng? Chàng nén giận, ngồi xuống vuốt lưng cho nàng:

- Diễm Cơ, nàng không sao chứ?

- Thiếp nghĩ mình nên trở lại điện Tử Trúc thôi. - Diễm Cơ thều thào, không tìm được lại giọng ôn khan.

- Để ta đưa nàng về.

Khả Nghiên Tiệp đưa Diễm Cơ về điện Tử Trúc, khi quay ra vô tình chạm mặt Triệu Tử Mai đi theo hướng ngược lại. Chàng sợ tai mắt Trác Dạ Hàn khắp nơi bắt gặp, phần vì nghĩ Tử Mai cũng chỉ là một phi tần bình thường trong hậu cung hoàng đế nên định lờ đi không hành lễ, gấp rút chạy về sứ quán cho kịp. Thế nhưng, lướt qua chưa được hai bước chân, một nữ tỳ đã lùi về sau chặn đường chàng, dáng vẻ thì vẫn cung kính điềm đạm:

- Công tử là ai? Cớ sao nhìn thấy hoàng hậu mà không hành lễ?

Trâm phượng hoàng gắn trên đầu, cộng thêm kim bài khắc một chữ 后 (hậu) đeo bên hông, quả thực là quốc mẫu Nam Vân, lại còn là một tuyệt thế giai nhân, so với Trác Diễm Cơ chỉ có hơn chứ không kém. Khả Nghiên Tiệp vội cúi đầu hành lễ, không dám nhìn Tử Mai lâu vì ngại lễ tiết.

Triệu Tử Mai chưa từng thấy chàng trong hoàng cung, hơn nữa người này vừa từ điện Tử Trúc bước ra, ắt hẳn phải có quan hệ gì đó với Trác

Diễm Cơ. Nhìn tổng thể, chàng không giống người Nam Vân, nhất là bộ y phục đang mặc trên người.

- Công tử không ở trong cung nên không biết ta, phải chứ? Công tử cũng chẳng phải người Nam Vân, ta mạo muội muốn hỏi quý danh công tử.

- Tại hạ là Khả Nghiên Tiệp, phó sứ từ Mạc Song quốc.

- Ồ, hoá ra là người Mạc Song, thảo nào cách ăn mặc của phó sứ có điểm khác biệt so với chúng ta. Chẳng hay phó sứ thừa lệnh Khả đế tới hoàng cung Nam Vân quốc để truyền đạt điều gì?

- Điều hoàng đế chúng tôi mong muốn nhất lúc này chính là được kết mối giao hảo vững bền với quý quốc.

Khả Nghiên Tiệp sợ chần chừ ở đây lâu sẽ làm Diễm Cơ bị liên lụy. Trong hoàn cảnh này càng tránh được nhiều phiền phức càng tốt, nhất là những người thân cận bên Trác đế như hoàng hậu.

- Thần có việc gấp cần trở về sứ quán sớm, không tiện tiếp chuyện hoàng hậu, mong hoàng hậu bỏ qua.

- Là ta làm lỡ sự phó sứ. Đi thông thả.

Khả Nghiên Tiệp vội vã cất bước, Yên Lăng còn ngoái nhìn đến tận khi bóng chàng mất hút. Yên Lăng để ý, vị phó sứ này có rất nhiều điểm lưu tâm, chỉ duy việc từ điện Tử Trúc bước ra đã cần phải chú ý tới rồi. Lê nào đã quen biết Cửu quận chúa từ trước?

Yên Lăng định nói suy nghĩ của mình cho Tử Mai biết, thế nhưng chưa kịp nói lời nào nàng đã bình thân bước đi. Yên Lăng vội đuổi theo:

- Nương nương, nô tỳ...

Mày khê nhưn lên, đôi mắt câu dẫn kia của Triệu Tử Mai bỗng chốc sẫm lại, liếc nhìn Yên Lăng đầy ẩn ý. Yên Lăng thoáng ngạc nhiên, sau đó rất nhanh, nàng ta nở một nụ cười chớp nhoáng.

Chẳng có gì khó khăn để thu thập tin tức khi mà hoàng cung đầy rẫy những kẻ "bán miệng nuôi thân", sẵn sàng phản bội chủ nhân hay tiết lộ tuyệt mật chỉ để đổi lấy vài mẫu bạc vụn. Yên Lăng, chỉ cần cái danh "nhất đẳng cung nữ quản lý điện Vân Hình", "tâm phúc của hoàng hậu" là đã dễ dàng moi hết mọi thông tin liên quan đến đoàn sứ thần từ Mạc Song quốc chỉ bằng vài câu.

Yên Lăng nghe đám cung nữ hầu hạ trong sứ quán thuật lại, trong bụng rất mừng, thầm nghĩ nếu đem tin tốt này về cho hoàng hậu, kiểu gì hoàng hậu cũng phấn khởi đến mức cười thành tiếng cho mà xem.

- Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đem tin tốt về...

Khi ấy Triệu Tử Mai đang ngồi trong khu vườn phía sau tấm điện, trên bàn đá kê dưới gốc hạnh đào là một chiếc hộp nhỏ sơn son, đáy lót bông và vải lụa. Yên Lăng tò mò tiến lại, phát hiện ra bên trong là đôi vòng tay ngọc mắt mèo màu chanh mát mắt. Triệu Tử Mai xuýt xoa mãi, cầm lên rồi lại hạ xuống, dường như không hề để ý đến lời nói vừa rồi của Yên Lăng:

- Yên Lăng, người xem, bệ hạ vừa đến điện Vân Hình, đặc biệt chàng còn trao tận tay ta đôi vòng này. Ngọc mắt mèo ta đã từng dùng qua, tuy nhiên để làm được đôi vòng này trình độ phải thuộc hàng lão luyện, ta mới chỉ thấy lần đầu. Ngọc mắt mèo, chàng quả nhiên rất quan tâm đến ta.

- Hôm qua hoàng hậu có phân phó nô tỳ tìm hiểu phó sứ Khả Nghiên Tiệp, hoàng hậu vẫn nhớ chứ?

- Đương nhiên, lúc này đang định nói tại sao lại ngừng?

Yên Lăng hơi ngẩn ra, tưởng rằng nàng nhất thời quên mất chuyện kia:

- Đồ này là tặng phẩm của Mặc Song quốc. Khả Nghiên Tiệp đúng là phó sứ, nhưng người này cũng là hoàng thân quốc thích, hôm qua đã cầu hôn Cửu quận chúa trước mắt bệ hạ, ngay ở Đại điện, nhưng kỳ lạ là không có vị đại nhân nào được mời đến tiếp sứ, kể cả tế tướng.

Khi biết đôi vòng ngọc này là từ Mặc Song quốc, không hiểu sao Triệu Tử Mai lại có chút buồn. Hoá ra chỉ là tiện tay phân phát bớt đồ, Tử Mai còn tưởng chàng đích thân chọn cho nàng. Yên Lăng biết mình lỡ lời phá hỏng niềm vui của Triệu Tử Mai, nàng ta vội vàng sửa sai:

- Hoàng hậu, tặng phẩm Mặc Song quốc chỉ đem đến mình điện Vân Hinh, các nương nương khác đều không biết...

- Thôi, chẳng cần người nói nữa. - Triệu Tử Mai dẫn mạnh chiếc hộp đựng vòng, cười gắt. - Cầu hôn? Trong tình hình này? Nực cười thật. Trác Diễm Cơ được ca tụng là quốc sắc thiên hương, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một kẻ ngoại tộc đáng khinh trong hoàng cung, nếu tên hoàng thân đó biết được sự thực, liệu hẳn còn muốn lấy Diễm Cơ nữa hay không?

Tâm trạng đang hân hoan bỗng chốc trở nên bí bách, không biết xả đi đâu liền đem Trác Diễm Cơ ra trút giận.

Triệu Tử Mai chưa từng nghĩ, Trác Diễm Cơ khi bị rơi vào đường cùng mà vẫn may mắn đến nhường này. Nếu Khả Nghiên Tiệp trước sau không đổi lòng, Trác Diễm Cơ hoá ra lại thoát được một nạn, vừa không bị mọi người gièm pha, đày đọa khổ sở như bây giờ vừa nghiêm nhiên trở thành một quý phu nhân của Khả vương chi tộc. Thế nhưng, Triệu Tử Mai còn một mối quan tâm đặc biệt nữa: thái độ của phu quân nàng.

Hôm nay nàng còn nghe đám nô tỳ kháo nhau rằng đã thấy Cửu quận chúa dựa hẳn vào người bệ hạ, họ còn cãi nhau rất to.

Trác Dạ Hàn yêu thương, chiều chuộng Trác Diễm Cơ tới nỗi nàng có cảm giác giữa hai người họ không chỉ đơn thuần là tình cảm huynh muội thông thường. Đã từng đau đầu suy nghĩ, làm thế nào để chia tách bọn họ, hôm nay tự dưng từ trên trời rơi xuống một cơ hội hiếm có nhường này, Triệu Tử Mai nàng đâu dễ dàng mà bỏ qua. Trác Dạ Hàn giấu giếm triều thần cũng bởi chàng muốn tự mình làm chủ, ý chàng thế nào, nàng còn không hiểu sao?

Nhưng nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Trác Dạ Hàn buộc phải đưa ra quyết định trước mặt toàn triều đình, và dù có đồng ý hay không, nhất định tâm chàng cũng sẽ không được yên. Triệu Tử Mai nàng rất muốn xem xem, muội muội quan trọng hơn hay quốc gia đại sự quan trọng hơn.

- Yên Lăng, người hãy báo cho phụ thân ta: sứ thần Mặc Song quốc đến rồi.

- Vâng, hoàng hậu.

- À, mà đừng làm như vậy, người sẽ bị tóm ngay khi chưa kịp bước chân ra khỏi hoàng cung thôi. Ngày mai, hãy sai người đứng ngay ở chính môn, đợi khi các vị đại nhân vào cung...

Thân ảnh lẻ loi đi trong đêm tối, ánh trăng chưa tròn vẹn trên trời chiếu xuống càng làm bóng ai thêm loang rộng, phủ kín cả một vùng dưới chân. Nhìn dáng vẻ tịch liêu, cô đơn này, mấy ai biết chàng chính là người ban sáng khoác hoàng bào, oai nghiêm ngồi trên ngai vàng. Bậc đế vương thường bị gán cho cái danh "vô tình", "lòng dạ sắt đá", nhưng người đời đâu để ý rằng, họ cũng chỉ là những người con của tạo hoá, cũng có cảm xúc, cũng có tâm tư, buồn vui thăng trầm.

Trác Dạ Hàn đã suy nghĩ, suy nghĩ rất lâu, mãi tận khi trăng non treo cao trên nền trời sẫm đêm như mực, chàng mới giật mình nhìn ngọn đèn

bên thư án: muện thế này rồi sao? Trác Dạ Hàn cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ còn một hồi trống canh nữa là trời lại sáng, ánh bình minh lại xuất hiện báo hiệu ngày mới, khi đó, chàng sẽ phải trả lời lời đề nghị của sứ thần Mặc Song quốc.

Lúc này chàng mới thấm thía cảm giác hoang mang, bồn chồn, đau khổ khi sắp phải lựa chọn giữa việc níu giữ hay chấp nhận buông tay Trác Diễm Cơ - người chàng thầm yêu suốt nhiều năm qua. Trác Dạ Hàn ước mình đủ ích kỉ và dũng cảm để chiếm giữ nàng, nhưng điều đó là không thể, bởi chàng còn ngại vàng, còn cả Nam Vân quốc, Mặc Song quốc chắc chắn sẽ vin vào cớ không muốn kết thông gia mà ít nhiều gây khó dễ. Nhưng nếu chàng bảo vệ đất nước này, ai sẽ bảo vệ tình yêu cho chàng?

Diễm Cơ, Trác Diễm Cơ, giá chúng ta không phải huynh muội, giá muội không yêu Khả Nghiên Tiệp, giá ta không vô tình gây ra cái chết cho hoàng thái phi, giờ này có phải ta vẫn thể âm thầm ngắm muội, âm thầm yêu muội, âm thầm trối buộc muội ở bên ta không?

Lẽ nào thực sự buông tay mới là lựa chọn tốt nhất cho tất cả?

Trác Dạ Hàn tựa lưng vào gốc cây, ngậy ngốc nhìn ô cửa hình quả trám vẫn còn tỏ ánh đèn. Đôi mắt chàng có cái buồn, buồn đến tê lương, buồn đến tê tái cõi lòng. Giữa không gian tối và trầm lặng, đôi mắt chàng càng u uất, điểm sáng duy nhất in trên vồng mạc cũng từ từ lụi dần đến khi chỉ còn một màu sẫm đen vô vọng.

Trác Diễm Cơ như cũng cảm nhận được điều khác lạ đang lan tỏa trong không gian, nàng chậm chậm bước về phía cửa sổ, dõi mắt ra ngoài trời. Mới gặp hồi sáng nhưng sao Trác Dạ Hàn lại thấy nhớ nàng da diết, có lẽ vì chàng quá tham lam, chưa bao giờ thấy ngắm nàng là đủ.

"Diễm Cơ..."

Trác Dạ Hàn muốn tới gần nàng, gọi tên nàng, ngắm nhìn dung mạo suốt bao năm qua đã chiêm trợn tim chàng, nhưng điều này không thể. Bây giờ chàng không thể lộ mặt, không thể để nàng nhìn thấy dáng vẻ bất lực này của chàng, bởi nàng sẽ căm ghét và khinh miệt chàng mất. Những tưởng, cứ trở thành thiên tử là sẽ có tất cả; tính đến lúc này, chàng đã có gì nào. Nàng chính là cuộc đời, là tâm can chàng, là bảo vật của chàng; để vượt mất nàng, coi như kiếp này chàng đã đánh mất linh hồn mình rồi.

Chàng khẽ kéo lại tấm áo choàng màu đen trên người, buồn bã nhìn Trác Diễm Cơ lần cuối rồi xoay gót bước đi.

Đời người, còn mấy lần có thể tiếc nuối được nữa đây?

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Yêu Không Hối Hận

Tiếng trống canh cuối cùng điểm dồn dập từ đài gác, vang vọng khắp kinh thành Tĩnh An. Đèn lồng treo trên các mái hiên lần lượt được hạ xuống, cung nhân bắt đầu rời khỏi phòng, chuẩn bị cho ngày mới bận rộn. Sương chưa tan hẳn, vẫn còn một lớp màn mỏng mờ bạc phủ kín hoàng cung, người đứng từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy mình như lạc vào cõi tiên bồng. Trác Diễm Cơ nghiêng đầu tựa cột, hai bàn tay đan chặt vào nhau đặt lên đùi, ánh nhìn mông lung về tận chân trời phía xa kia.

Cảm giác bồn chồn đeo bám Diễm Cơ vào lúc này hết như hai năm về trước, cũng vào rạng sáng bình minh khi tam ca bị giải tới pháp trường. Trác Diễm Cơ vẫn nhớ, khoảnh khắc tam ca bước vào cũi gỗ, tay và chân đều bị xích chặt, nàng đã đau buồn biết nhường nào. Đó không chỉ là cảnh tượng cuối cùng kết thúc một đời tài hoa mà còn là thời khắc con người ly gián quê hương, lâm vào cảnh một đi không trở lại. Đến ngày hôm nay, sự đày ải ấy lại tái diễn thêm một lần nữa mà kẻ khốn khổ phải tiếp nhận không ai khác chính là nàng.

Có lẽ khi đứng trước ngưỡng chính môn, nàng mới cảm nhận được hết cái tâm trạng xót xa, đau khổ của Trác Vũ Hạo hai năm về trước. Nhưng nàng tin bản thân sẽ sống tốt hơn tam ca, bởi còn Khả Nghiên Tiệp, chàng sẽ là chỗ dựa vững chắc cho nàng. Hẳn là như vậy.

Trác Diễm Cơ cứ nghĩ đến hiện tại, quá khứ rồi tương lai, không có cách nào thoát ra khỏi cái u uất đang bủa vây tâm trí nàng mà để ý đến một nữ nhân khác đang đứng ở toà lâu thấp hơn, ngược mắt nhìn nàng, nhìn cả khoảng trời đượm buồn dù mới buổi sớm mai.

"Trác Diễm Cơ, cái tên của người nói lên tất cả, lão thiên đã định sẵn cuộc đời người phải gắn liền với số mệnh ấy, ta làm như vậy cũng chỉ muốn giải thoát cho người thôi."

Tâm hồn thiếu phụ như treo ngược cành cây, đến nỗi Yên Lăng xuất hiện đằng sau cũng không hề hay biết.

- Bẩm, đã gần đến giờ chiều rồi, hoàng hậu nên quay về...

Thiếu phụ hơi giật mình, bàn tay đặt trên lan can rất nhanh thu vào ống áo dài nhưng lại vô tình để lộ ra mấy đầu ngón tay trắng nhợt.

- Hãnh thông thả. Không ai thấy đâu mà sợ.

Chỉ một lát sau, tiếng trống lại vang lên giục giã, chính môn cùng lúc phát lệnh kéo lên, nghênh đón các vị triều thần. Dẫn đầu bên phải là tể tướng, bên trái là hữu tướng quân, hai hàng văn võ bá quan xếp song song, cùng nhau băng qua một cây cầu lớn trạm trở long phụng tiến vào Đại điện. Từ nhất phẩm đến cửu phẩm, ai ai cũng mặc quan phục trang trọng, trên tay đỡ ngọc phiến tượng trưng theo phẩm cấp từng người, vẻ mặt số ít người trông còn căng thẳng như sắp đối diện với cọp.

- Loa loa loa ! Hoàng đế Mặc Song quốc có tấm chân tình muốn kết thông gia với chúng ta, lệnh cho sứ thần đem tặng phẩm, đích thân viết thư tay ngỏ ý nạp thêm Cửu quận chúa vào hoàng thất. Loa loa loa !

Không biết từ lúc nào, có kẻ đã lên lên lầu gác hạ mê hương cho đám lính ngất đi rồi chiếm loa. Những lời kia vừa dứt, trước thềm Đại điện không ngừng xô xao. Tất cả bọn họ đều biết, muốn kết tình giao hảo với Mặc Song quốc là rất khó, huống chi Vân Nam quốc này lại là địch thủ số một của chúng, lần này sứ thần được đích thân Khả hoàng đế phái đến cầu thân, ấy là nói thực hay chỉ là lời xác láo bịa đặt.

Tên tiểu tử cướp loa ấy, khi vũ lâm vệ lên tới nơi, y đã cao chạy xa bay mà không ai biết bằng cách nào.

Mọi người xúm lại hỏi tế tướng, bởi thường người nắm chức vị này là người thân cận nhất với bệ hạ, ấy vậy mà ngay cả ông cũng không hề hay biết về việc sứ thần Mạc Song quốc đã đến đây. Một chuyện quan trọng nhường ấy, liên quan đến quốc gia đại sự nhưng lại không được tiết lộ, có phải bệ hạ coi quần thần không bằng hạt bụi không?

- Đại nhân, bây giờ sắp tiện đến giờ chiều, chúng ta phải làm cho ra chuyện này.

- Đúng vậy. Không thể để bệ hạ một mình quyết định mà không có chúng ta.

- Nhất định chuyện này có uẩn khúc, nếu không bệ hạ sẽ không giấu chúng ta làm gì.

Trái lại với vẻ bất mãn của bọn họ, vị tế tướng già cứ điềm đạm từng bước bước lên thềm, ung dung tiến vào Đại điện. Trác Dạ Hàn không ngồi trên ngai vàng đợi mọi người như mọi khi, thay vào đó, chàng đứng ngay trước cửa Đại điện, ánh mắt lảng tránh lập tức bị người đối diện nhận ra.

- Bệ hạ, Người đã nghe hết tất cả rồi, đúng chứ? Không có lừa sao có khৌ, thần muốn nghe lời giải thích từ bệ hạ.

Những người vào sau cũng không buồn ngồi vào vị trí, cứ đứng sau lưng tế tướng như vậy, ngay cả một lạy hành lễ cũng không có. Trác Dạ Hàn vừa nãy dự định đợi khi thượng triều xong sẽ giải quyết sứ thần Mạc Song quốc, vậy mà có kẻ lợi hại hơn đã kịp thông báo cho toàn bộ triều thần, còn nhằm đúng giờ chiều. Nếu không phải tên Khả Nghiên Tiệp đó nôn nóng muốn cướp Diễm Cơ thì còn ai vào đây nữa?

Trác Dạ Hàn trước mặt bao nhiêu người, lại thêm đứng ở nơi linh thiêng như Đại điện, há còn chỗ cho chàng uốn lưỡi nói dối nữa sao? Khẩu ngữ nói ra nặng nề vô cùng, chỉ một từ thôi nhưng là cả nỗ lực đời non lấp bể:

- Phải.

- Ta luôn nghi ngờ tại sao hôm tiếp sứ chỉ có mình bệ hạ, thì ra mọi chuyện là như vậy. Có phải bệ hạ quá khinh thường Mạc Song quốc ta rồi không?

Khả Nghiên Tiệp đột ngột xuất hiện ở ngưỡng cửa Đại điện, đem về mặt hung dữ pha lẫn mĩa mai hùng hùng hổ hổ sải bước tới trước mặt Trác Dạ Hàn. Trác Dạ Hàn xưa nay chưa từng thấy kẻ nào to gan lớn mật đến vậy, dù chàng đang bị triều thần dồn ép vào thế yếu nhưng không có nghĩa một phó sứ nhỏ bé được phép giương nanh múa vuốt với chàng.

"Khinh thường? Lầm to rồi. Ta còn muốn tận diệt Mạc Song quốc các người nữa."

- Phó sứ không thấy trẫm đang thượng triều cùng văn võ bá quan sao? Trẫm không nghĩ có luật nào cho phép sứ thần được tham gia vào buổi châu cả.

- Vậy có luật hoàng đế được quyền không công khai chuyện sứ thần nước khác đến quý quốc ư?

- Phó sứ không được vô lễ !

Hữu tướng quân xông đến chặn trước mặt Nghiên Tiệp, danh giọng cảnh cáo. Tuy rằng Trác Dạ Hàn hành xử có sai nhưng vẫn là hoàng đế Nam Vân, cũng không thể để một phó sứ Mạc Song chất vấn không khác gì hỏi cung như thế được. Khả Nghiên Tiệp quay ngoắt đi, dù đang rất tức giận vẫn phải cố kiềm chế lại, tự dẫn lòng hai chữ "nhẫn nhịn". Nếu theo

tính khí thông thường ắt chàng sẽ không do dự mà thúc ngựa trở về nước ngay tắp tự, thế nhưng đây là đại sự liên quan đến mối giao hảo giữa hai nước Mạc Song - Nam Vân, cả an nguy của Diễm Cơ nữa, chàng không thể hành sự lỗ mãng.

- Thôi được rồi, ta sẽ không chấp việc đã qua, bây giờ chỉ cần bệ hạ nói một câu: gả hay không gả?

Mọi người nín thở chờ đợi quyết định của Trác Dạ Hàn, không khí trong Đại điện cũng theo đó mà căng như dây đàn. Trác Diễm Cơ đang là kẻ có tội, nếu giờ gả sang Mạc Song quốc chính là khí vận lớn trong đời; vừa giữ được tiếng thơm cho hoàng tộc, bản thân lại được đãi ngộ có khi còn tốt hơn cả khi lưu lại Nam Vân quốc này. Quan trọng hơn hết, bọn họ chỉ cần một nữ nhân là có thể đổi lấy biết bao món hời lớn từ việc kết thông gia với Mạc Song quốc, nếu hoàng đế không đồng ý, bọn họ sẽ ép Người phải đồng ý.

- Bệ hạ, đây là phúc phận của Cửu quận chúa, bệ hạ còn chờ gì mà không đồng ý chứ?

- Bệ hạ, hoàng đế Mạc Song đã có ý, lẽ nào bệ hạ trong lòng vẫn do dự? Công chúa sinh ra trong hoàng thất xưa nay đều vì quốc gia mà gả đi, nay còn mỗi Cửu quận chúa đã đến tuổi cập kê, xin bệ hạ tác thành cho quận chúa và ngài phó sứ đây.

- Bệ hạ...

Đáp lại những lời khẩn cầu ấy, Trác Dạ Hàn chỉ đứng lặng im, hai mắt nhắm nghiền.

Chàng chấp nhận hi sinh nhiều thứ như vậy, ngai vàng cũng đã ngồi vững, nhưng cuối cùng chỉ được có thể thôi sao? Kết cục cho biết bao năm tháng đặng đặng chờ đợi chỉ để đổi lấy sự căm ghét của nàng, lại còn bị ép buộc phải tác thành cho nàng và nam nhân khác ở bên nhau. Thật nực cười

làm sao ! Cái gì mà phúc phận? Cái gì mà vì quốc gia? Nói cho cùng chẳng phải chỉ là hi sinh hạnh phúc của người khác thôi hay sao. Bọn họ cảm thấy nàng gả đi chinh là kẻ sách vện toàn nhất?

Sai rồi. Nàng không hề hạnh phúc, bởi chàng nhận ra, khi nhắc đến hai từ "gả đi", trong mắt nàng tràn ngập sự tuyệt vọng, chẳng hề có niềm vui hay sự thành thoi nào khi "được giải thoát" ở đây cả. Chàng cũng vậy. Ước nguyện lớn nhất cả đời này chỉ là cầu có nàng bên cạnh, nếu đồng ý buông tay, ngai vàng đối với chàng còn ý nghĩa gì nữa chứ? Bọn họ không hiểu, nàng không hiểu, tất cả đều không hiểu chàng đã vui mừng đến nhường nào khi bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, thậm chí nổi day dứt, dẫn vật chàng phải chịu đựng cũng không thể sánh bằng niềm hạnh phúc khi nghĩ tới một ngày được nắm tay nàng, cùng nhau đứng trên lầu cao ngắm nhìn giang sơn hùng vĩ.

Chính bọn họ, chính bọn họ gây ra tất cả. Nếu không ai bắt nàng phải gánh chịu hết nỗi ô nhục và tội lỗi của hoàng thái phi, giờ này nàng vẫn sẽ là Cửu quận chúa của Trác gia, cũng sẽ không rơi vào cảnh phải nương nhờ nơi đất khách quê người; chàng vẫn có thêm thời gian và hi vọng. Nhưng đã muộn rồi sao? Lễ nào Đại diện này là nơi chấm hết cho mối tình đơn phương suốt bao năm qua của Trác Dạ Hàn chàng?

- Trầm... - Trác Dạ Hàn hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra hai từ. - Chấp thuận.

Mọi người như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, những nếp nhăn xô lại trên gương mặt già cỗi của mấy vị đại thần lớn tuổi nhanh chóng giãn ra. Khả Nghiên Tiệp vừa rồi còn chắc mẫm Trác Dạ Hàn không dễ gì đồng ý, vậy mà rốt cuộc lại đổi ý tác thành nhanh như vậy sao? Chàng có chút hoài nghi, nhưng thiên tử trước mặt nhiều người không thể nói dối, hơn nữa chàng cũng là người của Mặc Song quốc, đại diện cho Khả đế, một lời nói ra không thể dễ dàng thay đổi được.

- Ta thay mặt hoàng đế Mặc Song quốc cảm tạ tấm lòng của bệ hạ. Ta sẽ trở về báo tin tốt cho Người để bàn bạc hôn sự, thời gian đó quận chúa phải nhờ cậy bệ hạ rồi.

- Dĩ nhiên.

Khả Nghiên Tiếp tâm tình cũng thoải mái hơn một chút, coi cảm giác trước kia chỉ là do mình hồ đồ tự nghĩ ra, vui vẻ chấp tay hành lễ với Dạ Hàn, bày tỏ nguyện vọng được trở về ngay lập tức. Trác Dạ Hàn không hề ngăn cản, còn rộng rãi cấp thêm lương thực và ngựa, lệnh cho quân lính tống tiễn đoàn sứ đến tận biên ải an toàn.

Việc này đến tai Trác Diễm Cơ, nàng sợ mình nghe lầm còn hỏi đi hỏi lại vị tổng quản đem chiếu ban hôn đến điện Tử Trúc tới ba, bốn lần mới chịu buông tha. Thực sự Trác Dạ Hàn đã đồng ý? Dễ dàng như vậy sao?

Không chỉ mình nàng, mọi người trong hoàng cung biết chuyện cũng sốc không kém, bọn họ tưởng tượng Trác Diễm Cơ chính là người có quý nhân phù trợ, sống không bao giờ hết vận may. Vừa lúc bị giáng tội thì đúng một phát, xuất hiện ở đâu ra vị hoàng thân Mặc Song quốc tới cầu hôn, còn hứa sẽ thắt chặt tình giao hảo với Nam Vân quốc chỉ với điều kiện Trác Diễm Cơ chịu xuất giá. Gặp họa thoát họa, sau này không những danh phận "Cửu quận chúa" được giữ nguyên ở Trác gia mà tên còn lưu trên gia phả của Khả tộc, có mấy người được hưởng phúc lớn như thế?

Các cung phi mỗi chiều đều cùng nhau tụ tập ở các đình viên. Trong cung, sướng nhất là phi tần, khổ nhất cũng là phi tần, mấy người sống ở hậu cung dù không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền nhưng vẫn ganh đua giành thánh sủng. Hậu cung hiểm ác khó lường, có kẻ chỉ vì muốn được hưởng chút thánh ân mà bị kẻ tiểu nhân ghen ghét hãm hại, lại có người vì muốn an nhàn sống qua ngày mà né tránh bệ hạ, thế nên, chung quy đành tự tìm đến nhau, âu vừa để khuây khỏa tâm trạng, phần còn lại cũng để dễ dàng tạo dựng các mối quan hệ.

Hậu cung ba ngàn giai lệ, có ai mới xứng là ý trung nhân của bậc đế vương? Hoạ chẳng chỉ là sự yêu thích nhất thời, ân sủng cũng mong manh tựa cánh hoa, điều đáng nói ở đây: hoàng đế xuân khí hùng hực, cung phi lại toàn những mỹ nhân hoa nhan nguyệt mạo, chỉ cần liếc qua cũng đủ làm mê đắm lòng người, vậy mà vẫn chưa ai có thể lọt vào mắt xanh của Người. Ngay cả với Triệu Tử Mai, tới thời điểm này, chuyện thị tẩm vẫn là điều xa vời. Dù rằng Trác Dạ Hàn đối xử với nàng không có điểm nào để người ngoài có thể chê trách, thậm chí gần đây bên ngoài còn tỏ ra yêu chiều, sủng nịnh, trong lòng Tử Mai vẫn cảm thấy cô đơn, trống vắng bởi khi chỉ còn hai người, chàng lại có ý né tránh gần gũi.

- Hoàng hậu, sao người lại có vẻ thất thần như vậy? Lễ nào lại đang tương tư bệ hạ rồi?

- Hoàng hậu ngày nào chẳng ở bên bệ hạ, còn nhớ với nhưng gì nữa, muội thật là.

Một cung phi vỗ khẽ vào tay Tử Mai khiến nàng giật mình, tách khỏi dòng xúc cảm. Sáng nay, sau khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng hỗn loạn trước thềm Đại điện, nàng không cảm thấy vui như bản thân vẫn tưởng tượng, thay vào đó lại có chút bồn chồn, lo âu, cứ như thể linh tính đang cảnh báo về một điềm gở sắp xảy đến. Nhưng là gì được chứ? Mọi chuyện đều đã êm xuôi, Trác Dạ Hàn thậm chí còn thản nhiên chấp thuận cơ mà.

Triệu Tử Mai thực sự không thể nghĩ được nhiều như vậy.

- Ta bỗng dưng hơi mệt. Các muội cứ tiếp tục đi, ta trở về điện Vân Hình trước.

Nàng đứng lên, dù chỉ là lời nói dối nhưng vẻ mặt đăm chiêu này quả là rất hợp với người đang mang bệnh. Yên Lăng cũng biết phối hợp, diu đỡ rất nhẹ nhàng, cứ thế về tới tẩm điện mà không ai nghi ngờ. Lúc tháo hài cho Tử Mai, Yên Lăng có hỏi:

- Hoàng hậu còn lo lắng điều gì nữa chẳng?

Ngay cả bản thân nàng cũng không biết, chỉ là một cảm giác rất mơ hồ... Nàng cứ ngồi như thế nghĩ mông lung, cho tới khi một dàn cung nữ đem vào đủ loại mâm vàng chén bạc, mùi thơm từ thức ăn bay ngào ngạt nức mũi, Tử Mai mới nhận ra sắc trời đã sẫm tối, cột cấm trước sân bóng cũng đã ngả về phía Nam. Nhất đẳng cung nữ bên Thiện ty có nhiệm vụ thử độc, trước khi cầm đũa còn thành tâm nhắc nhở:

- Bệ hạ có lệnh dặn Thiện ty phải sớm đem bữa tối dâng hoàng hậu, hình như khoảng giờ Tuất bệ hạ dự định sẽ ngự giá tới điện Vân Hình. Lúc ấy nhất định hoàng hậu phải trang điểm thật xinh đẹp đó.

Triệu Tử Mai mỉm cười, trong lòng đã sớm chai sạn. Đến làm gì khi hai người ngồi đối diện nhau để hỏi han vài ba câu buồn tẻ, khi ngủ cũng chỉ là đắp chung chăn, kê chung gối, có gì cần chúc mừng cơ chứ. Thà rằng cứ như Dạ Hàn đối với các cung phi khác, không thích không gần gũi, có khi thể lại thanh thản, nhẹ nhõm hơn biết bao !

- Hoàng hậu sao chưa dùng thiện? Nô tỳ thử qua tất cả rồi, để lâu chút nữa sẽ nguội mất. - Cung nữ kia lại sốt ruột thúc giục, phần vì thấy Yên Lăng đứng ngoài kia cứ nhìn vào liên tục.

- Thôi, đem hết ra đi. Lát nữa bệ hạ đến ta còn hầu rượu chàng, khi đó sẽ ăn sau. Gọi Yên Lăng vào đây.

Cái bụng trống rỗng lúc này cũng không làm nàng mệt mỏi và uế oái bằng việc nghĩ tới không khí giả tạo khi đối mặt với Trác Dạ Hàn. Vẫn như mọi lần, Yên Lăng chuẩn bị từ đầu đến chân trong khi Tử Mai chỉ ngồi im như tượng đá. Nàng sợ một ngày nào đó nàng sẽ chán ghét chàng, chán ghét sự giả tạo của chàng, và sự thực cảm xúc của nàng đang dần bị bào mòn; thứ tình yêu thuần khiết của nàng dành cho chàng còn có thể bảo vệ nguyên vẹn như thuở đầu được không đây?

Gương mặt của thiếu phụ trên gương đồng rõ ràng là rất đẹp, đẹp đến nao lòng, ấy mà đôi mắt kia sao lại ẩn chứa nỗi u uất không thể nói nên lời? Gả cho chàng hơn ba năm, chỉ mới ba năm đã thay đổi nhiều tới mức chính bản thân cũng chẳng ngờ.

- Hoàng hậu nương nương, bệ hạ ngự giá tới trước cổng rồi.

Tối hôm đó, không như Triệu Tử Mai tưởng tượng, Trác Dạ Hàn chẳng hề nói với nàng một câu, mâm vừa soạn lên liền vớ lấy bình rượu tự rót tự uống. Triệu Tử Mai nhìn ly rượu trong tay chàng vơi rồi lại đầy, nhớ đến đêm tân hôn, Trác Dạ Hàn cũng gần như say khướt thế này. Nhưng khi đó chàng vẫn đủ tỉnh táo để an ủi nàng, còn bây giờ có khi gục xuống ngủ lúc nào cũng chẳng hề hay biết ấy chứ.

Bụng lại sôi lên, lần này Tử Mai rất tự nhiên cầm đũa gắp thức ăn bỏ vào miệng ngon lành, mặc cho Trác Dạ Hàn uống bao nhiêu rượu mà trong bụng chưa có lấy một hạt cơm. Hai người cứ ngồi như vậy, tới khi Tử Mai đã hơi no, cùng lúc Trác Dạ Hàn rời khỏi chỗ tiến đến ôm lấy nàng. Vòng tay chàng ôm chẳng chắc chắn gì cả, hai bàn tay còn lạnh buốt, Tử Mai chỉ cần hất nhẹ cũng đủ thoát, nhưng nàng không làm vậy, nàng cứ để Dạ Hàn ôm, cảm nhận hơi thở ấm nóng kia phả ra tê rần gáy.

- Chàng say rồi, thiếp dìu chàng lên giường nhé.

- Ngồi yên đi, Tử Mai, để ta ôm nàng một lát.

Dù đó là câu nói mớ của kẻ say hay lời thật lòng lỡ miệng khi uống say, Triệu Tử Mai vẫn cảm thấy một cỗ ấm áp đang lan tỏa khắp lồng ngực. Bàn tay khẽ chạm vào lưng rồi dần di chuyển lên xuống, qua lớp y phục nàng sờ được rõ chỗ xương sống hơi gồ lên. Tử Mai nuốt khan, mạnh dạn luồn tay vào trong vạt áo Dạ Hàn, cảm giác làn da nhẵn bóng cọ xát nơi lòng bàn tay nóng nóng.

- Dạ Hàn...

- Ừm.

Chẳng biết tiếng chàng đáp lại trong vô thức hay thế nào, Tử Mai vẫn nói tiếp:

- Tối nay, thiếp muốn chàng, được chứ?

- Nàng biết vì sao ta lại tránh gần gũi với nàng không? - Giọng chàng nhẹ băng.

Triệu Tử Mai thoáng sững sờ nhưng rất nhanh lắc đầu.

- Bởi ta thấy có lỗi với nàng. Mặc dù không yêu, ta vẫn lựa chọn lấy nàng, lựa chọn hi sinh cuộc đời nàng cho tham vọng của bản thân. Cứ nghĩ, chỉ cần chiều chuộng nàng là đủ, thế nhưng, khi đối diện với sự thật, điều đó chẳng hề dễ dàng chút nào. Ta yêu người khác, yêu đến chết đi sống lại, trái tim ta đã sớm không còn chỗ cho nàng rồi. Uống rượu vì người, tìm đến nàng cũng vì người, Tử Mai, nàng còn muốn ở bên cạnh một kẻ như ta nữa không?

Câu trả lời quá ư tàn nhẫn nhưng lại được chàng nói ra một cách quá dễ dàng ! Lệ đã sớm trào nơi khoé mi, Triệu Tử Mai khó lòng chấp nhận ngay được. Rõ ràng biết tàn nhẫn nhưng không ngờ sự thực lại nghiệt ngã tới thế. Yêu người khác đến chết đi sống lại nên trái tim không còn chỗ cho nàng? Đang đùa nàng ư? Triệu Tử Mai nàng cũng yêu chàng rất nhiều, tại sao chàng không thể thử một lần yêu nàng? Khó lắm ư? Khó đến mức phải hỏi nàng một câu như vậy ư?

- Trác Dạ Hàn, thiếp không hối hận, thiếp không bao giờ hối hận vì đã chọn chàng. Vì thế chàng cũng không được hối hận vì đã tìm đến thiếp. Thiếp yêu chàng, yêu chàng rất nhiều, chỉ cần có thể cùng chàng vui vầy trong bể ái dục, sinh cho chàng một hoàng tử kháu khỉnh, cả đời này thiếp chẳng còn gì phải tiếc nuối nữa.

Nói rồi Triệu Tử Mai nhẹ nhàng gỡ tay Trác Dạ Hàn ra, quàng tay ôm chàng ngược lại, từ từ hạ người xuống tấm đệm đã trải sẵn bên cạnh bàn rượu. Ngoài trời, mưa bắt đầu rơi rả rích trên những tán cây chồi non...

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hôn Lễ Không Trọn Vẹn

Gió thổi mạnh, đập tấm màn trúc chắn cửa sổ nghe từng đoạn "lộp độp", "lộp độp" làm Trác Dạ Hàn giật mình tỉnh giấc. Ngoài trời vẫn còn mưa, nằm dưới sàn dù có đệm vẫn thấy hơi lạnh, Trác Dạ Hàn đương không quen, định trở người kéo chăn thì đụng phải một cánh tay trần. Giữa không gian tối om, nển trên giá cũng đã cháy hết, Dạ Hàn ngồi im lìm nhìn Triệu Tử Mai nằm cạnh, thở đều đều kia nghe thật nhẹ nhõm, thật yên bình.

Chàng không rõ lắm, về những gì mình nói khi uống say, chỉ nhớ rằng đã hỏi Triệu Tử Mai một câu rồi cũng tự động trả lời. Chàng nghe chính giọng mình vang lên trong tiềm thức, cứ chậm rãi như nước nhỏ giọt, bé dần, bé dần, sau cùng chìm vào mơ màng lúc nào không hay. Chàng mơ thấy Trác Diễm Cơ vòng tay níu cổ chàng thấp xuống, đặt lên đôi môi vương men say một nụ hôn vụn vặt, thì thào vào tai chàng rằng "không hối hận". Trác Dạ Hàn tự hỏi, nếu sự thực diễn ra đúng như giấc mơ ấy - cũng là điều chàng mong ước bấy lâu nay, liệu mình có đủ dũng khí để chấp nhận ngay được không? Ai mà biết. Ngay cả chàng cũng cảm thấy quá viễn vông.

Người nằm cạnh khẽ cựa mình, trong giây lát phát hiện ánh mắt thần thờ của đối phương, nàng còn tưởng Dạ Hàn đang tức giận vì dám tự ý chiếm ngự sủng, vội vàng bật dậy theo bản năng:

- Bệ hạ, thiếp... không phải thiếp cố tình... nhưng....

- Trẫm làm nàng tỉnh giấc à?

Triệu Tử Mai ngỡ ngàng. Sao hôm nay Trác Dạ Hàn lại hiền như vậy? Chưa bao giờ, chưa bao giờ chàng nói với nàng một câu nếu không phải là "Nhớ uống thuốc đấy", hoặc nhả tâm hơn, chàng còn thăm lặng rời đi trước cả lúc nàng kịp tỉnh dậy.

Vì hồi hận khi nhớ lại lời nói đêm qua sao?

Trác Dạ Hàn thấy Triệu Tử Mai không có phản ứng gì, biết ngay nàng đang ngạc nhiên, mỉm cười thật nhẹ, bảo:

- Ngủ tiếp đi, đang sớm, ngoài trời vẫn còn mưa đấy. - Chàng nghĩ ngợi chút, lại nói. - Quên hết những điều trăm nói hôm qua, đừng bận tâm về chúng nữa.

Không gian sau đó tiếp tục rơi vào trầm mặc. Triệu Tử Mai chẳng nói gì thêm, ngoan ngoãn nằm xuống, chần chập ngang vẫn để hở cả bờ vai trần trắng muốt. Chớp chớp mi mắt nặng nề vì cơn ngủ chưa đủ độ, Tử Mai rụt rè vươn tay chạm vào bàn tay lạnh ngắt của Dạ Hàn. Lạnh thật ! Người chàng khi say thì nóng rực, ấy mà hai bàn tay vẫn lạnh, chạm đến đây cơ thể nàng như đóng băng đến đấy.

- Bệ hạ, chàng ở đây đến sáng mai được không?

Thì ra là sợ chàng sẽ bỏ đi.

- Yên tâm, sẽ ở đây với nàng đến sáng mai.

Dạ Hàn dịu giọng vỗ về, đợi đến khi Tử Mai thực sự ngủ say mới rón rén đứng dậy, lục lấy gói thuốc nhỏ trong đồng y phục vương vĩ, bỏ thứ bột nâu ấy vào chén nước, khuấy tan, lần lượt bôi lên lược và trang sức của nàng.

Thấm thoát đã gần nửa tháng, hôn lễ cho Cửu quận chúa cũng chuẩn bị xong. Mặc Song quốc vừa gửi thư đến báo rằng đoàn rước dâu đã bắt

đầu khởi hành, nhanh lắm chắc cũng phải mất vài ngày mới đến được thành Tinh An. Nếu như là trước đây, ắt hẳn tâm tư mọi người trong hoàng cung sẽ đều kinh kì, thi nhau chúc mừng cô dâu thì bây giờ, sau khi bí mật kinh thiên động địa của mẫu thân nàng bị khơi ra, Trác Diễm Cơ ngoài được ban cho một lễ đường và y trang của tân nương cũng chẳng còn gì.

Sự nhỏ nhen, ích kỉ, khinh bỉ nàng của xung quanh đã lớn tới mức có thể bao trùm toàn bộ hoàng cung. Các cung phi nhếch mép cười khinh thường, các quận chúa khác dù đã lập gia thất vẫn ghen tức "khí vận" của nàng, đại thần trong triều chỉ buông tiếng thở dài, coi việc tống khứ nàng ra khỏi Nam Vân quốc là điều đáng mừng, ngay cả đến những người trong hoàng thất cũng tỏ vẻ lạnh nhạt, nhất là Thượng Tiễn Lôi Mẫn - bá công (1) của nàng lúc đầu còn mắng Trác Dạ Hàn vì dám để một kẻ ngoại tộc như nàng bước chân vào Khả tộc.

Nhắc đến Trác Dạ Hàn mới nhớ, hôn lễ này đều một tay chàng chỉ đạo, y phục cũng theo chàng chọn, nhưng từ đó tới nay Diễm Cơ chưa từng gặp mặt chàng. Trác Diễm Cơ biết rõ Dạ Hàn yêu nàng, nhưng gần đây bận rộn quá mức khiến nàng chẳng còn chú tâm đến chuyện đó, ngẫm lại mới thấy phân vân, cũng rất muốn biết lòng chàng hiện giờ nghĩ gì. Thông suốt rồi chẳng? Hối hận vì giết mẫu thân nàng, hối hận vì yêu người không nên yêu, chính vì thế mới bằng lòng để nàng đi?

Trác Diễm Cơ nghĩ đến màu đỏ hỉ sự được trang hoàng khắp hoàng cung, giăng đèn kết hoa tưng bừng, lòng lại đau thắt. Nàng mân mê cây trâm cài tóc đã hơi cũ, nước mắt nhanh chóng kết thành từng hạt to tròn như ngọc lăn dài trên gò má, rơi xuống mu bàn tay. Mẫu thân nàng từng bảo, cây trâm này là vật hồi môn của bà ngoại, sau này khi nàng lập gia thất sẽ tự tay búi tóc, cài trâm này lên đầu nàng.

- Mẫu thân, nữ nhi sắp gả đi, trâm này sao còn chưa cài đầu? Mẫu phi, con thực sự không muốn xa người, xa Nam Vân, nhưng giờ còn biết thế nào đây? Cả đời này có lẽ không thể trở lại hoàng cung nữa rồi...

Diễm Cơ gục đầu xuống bàn khóc nức nở, khóc đến tê tái cõi lòng, người đứng bên ngoài đã định mở cửa bước vào cũng lập tức chết lặng theo. Món trang sức trên tay suýt rơi xuống đất, Trác Dạ Hàn vội né xa cửa một chút, gục đầu vào tường.

- Bệ hạ không sao chứ? - Mộc Hoan lo lắng hỏi.

- Không, không sao. Mau về thôi. - Trác Dạ Hàn loạng choạng quay người rời khỏi, bàn tay run rẩy nắm thật chặt vật trang sức kia, cố kiềm chế để không ném nó đi.

Rõ ràng nàng không muốn, tại sao phải cố chấp đến vậy? Nàng thà ly hương, thà làm ma đất khách quê người chứ nhất quyết không chịu ở bên chàng, thừa nhận tình cảm của chàng, cho dù chàng yêu nàng nhiều hơn tất cả. Cái tên Khả Nghiên Tiệp ấy chỉ là một hoàng thân nhỏ bé, vả lại sau này ai chắc được bên hẳn không còn thêm nhiều nữ nhân khác, lẽ nào nàng chưa từng nghĩ tới? Trác Diễm Cơ, nàng thật ngu ngốc ! Trác Dạ Hàn chàng có điểm gì không bằng Nghiên Tiệp? Thừa sức bảo vệ nàng, chỉ cần nàng muốn thì cả đời này sẽ không còn hậu cung, tại sao, tại sao phải tự làm khổ mình tới thế !

Trác Diễm Cơ, nàng có biết ta còn đau hơn nàng gấp vạn lần?

Trác Dạ Hàn ngược mắt nhìn trời. Vẫn là khoảng trời ấy, vẫn những cảnh sắc quen thuộc ấy, nhưng tại sao chàng chỉ thấy sự trống trải và cô quạnh đang giăng kín không gian. Giả như chàng thực sự mất nàng thì khi ấy trong tim chàng cũng chỉ còn một khoảng trống rộng hệt bầu trời lúc này mà thôi.

Ngày đại hỉ.

Kinh thành Tinh An nô nức đổ ra đường, mặt mũi người nào người nấy đều phấn khởi, hân hoan đếm từng khắc chờ đoàn rước dâu từ Mặc Song quốc, vui như trăng hội. Cữu quận chúa kết hôn là điều đáng mừng,

người dân vì yêu quý, mến mộ nàng nên từ sớm đã xếp thành hàng dài trước chính môn, thi nhau dâng quà cáp, câu đối chúc phúc tới điện Tử Trúc. Mặc cho ngoài kia náo nhiệt thế nào, Trác Diễm Cơ cũng không thiết bận tâm; dù lễ vật chất cao thành núi trong phòng, nàng cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái. Ngồi trên giường, tay vẫn khư khư chiếc trâm vàng không buông, Diễm Cơ bất giác nhếch miệng cười chua chát. Mười sáu tuổi - lứa tuổi đẹp nhất đời người: được gả vào hoàng thất Mặc Song quốc, phu quân lại là người theo đúng ý nàng chọn, ai cũng nghĩ Trác Diễm Cơ là vị quận chúa hạnh phúc nhất thế gian mà không hề ngờ đến tấn bi kịch thực sự đang sau những thứ tưởng chừng như may mắn ấy.

Tiếng trống kèn rộn rã, tiếng cười nói lao xao ngày một lớn dần. Không lâu sau, cánh cửa phòng bật mở, Khả Nghiên Tiệp trong trang phục tân lang của Mặc Song xuất hiện, dẫn theo phù dâu và phù rể bưng tráp lễ, quỳ gối thực hiện nghi thức rước dâu. Cô dâu Nam Vân không cần phủ khăn trùm đầu nên lúc này Diễm Cơ có thể thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt người sắp trở thành phu quân của nàng. Khả Nghiên Tiệp ngẩn người nhìn Trác Diễm Cơ, và dù không hề cất lời nhưng ai cũng nhận ra chàng đang hạnh phúc cỡ nào. Ánh mắt tràn ngập hoan hỉ lướt trên gương mặt nàng, chậm rãi thưởng thức vẻ đẹp của một tuyệt thế giai nhân khi khoác lên mình y phục tân nương đỏ thắm.

- Nàng... đẹp lắm. - Nghiên Tiệp thì thầm trong lúc cột dải lụa hồng vào cổ tay Diễm Cơ. - Đừng rầu rĩ như thế.

Trác Diễm Cơ cụp mắt, cảm giác tội lỗi dâng trào trong lòng. Khả Nghiên Tiệp vì nàng mà hủy hôn với tiểu thư danh gia vọng tộc nhưng nàng lại nhẫn tâm lợi dụng lễ thành hôn của mình và chàng, nói nàng đừng rầu rĩ, có thể sao?

Diễm Cơ gượng gạo cười, dù nụ cười ấy không chân thực cũng đủ khiến trái tim chàng tan chảy. Khả Nghiên Tiệp tự nhủ, chỉ cần thời gian, chàng có thể khiến Diễm Cơ yêu mình thật lòng. Nghiên Tiệp bất ngờ bế

bông Diễm Cơ lên, nàng theo phản xạ ôm cứng lấy cổ Nghiên Tiệp, trước sự hò reo của mọi người xung quanh đường hoàng bước qua ngưỡng cửa, tiến thẳng đến xe hoa. Vòng tay chàng hơi run, không vững chãi như khi Trác Dạ Hàn bế nàng. Khoảnh khắc ngược lên nhìn Nghiên Tiệp, Diễm Cơ lại giống như được nhìn thấy tam ca Trác Vũ Hạo. Ngày vui của nàng, chàng không thể tham dự, có lẽ sau này chẳng thể gặp nhau nữa rồi.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào đám rước dâu, chẳng ai phát hiện ra một nam nhân mặc cẩm bào cô độc, lưng tựa cột đứng ở thềm Đại điện, mắt đau đáu nhìn kiệu quạt tưng bừng phía xa kia. Chàng đã từng mơ về ngày này, khi hoàng cung tổ chức đại hôn lễ, hạnh phúc được gieo tràn ngập tại chốn lộng lẫy đây, nàng sẽ mặc hỉ phục, e lệ ngồi trong phòng đợi chàng quỳ xuống, cột lên cổ tay trắng trẻo của nàng một dải lụa tượng trưng cho tơ hồng của lão Nguyệt, hẹn ước về một tình yêu vĩnh cửu. Tại sao tất cả đều đúng theo tưởng tượng, duy chỉ có một điều, một điều thôi: chàng lại không phải tân lang, người sánh bước cùng nàng hôm nay chẳng phải là chàng...

Nhưng sẽ rất nhanh, không ai có thể chia rẽ chàng và nàng nữa. Đợi giờ khắc này qua đi, Khả Nghiên Tiệp sẽ biến mất vĩnh viễn, đối với nàng cũng chỉ tựa cơn mê nhất thời. Mặc Song quốc thì sao chứ, chưa rời khỏi lãnh thổ Nam Vân, nàng vẫn là của Trác Dạ Hàn chàng mà thôi.

- Bẩm, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.

Mộc Hoan xuất quỷ nhập thần, không biết từ lúc nào đã đứng ngay sau lưng chàng. Mộc Hoan ngó lại bộ trang phục dính đất lấm lem, tiện tay chà chà vài cái, gương mặt không ngừng lộ rõ vẻ đần đờ, chần chừ muốn nói gì rồi lại thôi. Y ngẫm thêm một chút, không thấy Trác Dạ Hàn lên tiếng mới đánh bạo hỏi:

- Bệ hạ, thực sự Người muốn như thế sao?

- Người cũng cảm thấy trăm làm điều này là sai trái sao?

- Thuộc hạ... thuộc hạ sống chết chưa một lần có ý định làm trái lời Người, chỉ là việc này quá liều lĩnh, nếu sau này lộ ra, e rằng ảnh hưởng đến ngai vàng của Người. Huống chi, Lôi Mẫn đại nhân từ khi biết chuyện của cố hoàng thái phi đã luôn muốn trục xuất quận chúa khỏi hoàng cung.

Trác Dạ Hàn cười khẩy. Rốt cuộc ngay cả kẻ thân cận nhất cũng chỉ nói rằng "không trái lời" chứ không hề bảo "luôn ủng hộ", nhưng dù thế nào đi chăng nữa, chàng tin rằng bản thân sẽ không bao giờ phải hối hận. Mỗi lương duyên của chàng và nàng đều đánh cược ở ván cờ này, dẫu cho chẳng thể tránh khỏi miệng lưỡi người đời, chàng nhất định sẽ nắm thật chặt tay nàng, suốt kiếp không buông.

Ngồi trong xe hoa, Trác Diễm Cơ bồn chồn khó tả. Nàng luôn có cảm giác bất an cứ như thể bản thân đang bị ai đó theo dõi từ xa, dù Khả Nghiên Tiệp luôn nắm tay nàng và bảo rằng: "Không sao đâu". vén rèm nhìn cảnh vật hai bên đường cứ trôi dần về sau, khoé mi không tìm được lại bắt đầu ứa lệ. Nàng tự hỏi, khi xe qua cổng thành Tinh An, còn mấy lần nàng được nhìn thấy nó nữa đây?

Một bàn tay ấm nóng khẽ chạm vào gò má nàng.

- Ngồi đợi nhiều có mỏi lưng không? Kê đầu lên chân ta nghỉ lát đi.

Diễm Cơ buông rèm, không nói không rằng tháo bớt bộ tóc giả nặng nề trên đầu xuống, ngả đầu gối lên đùi Nghiên Tiệp. Chàng vỗ lưng Diễm Cơ theo một nhịp nhất định, nàng khẽ nhắm mắt lại, mơ về một kinh thành Tinh An sáng rực và lấp lánh, bên tai nghe lời Nghiên Tiệp hát thì thầm.

Đoàn xe không vội vã như lúc đi. Vừa tới hoàng cung Nam Vân đã phải lập tức trở về, Khả Nghiên Tiệp biết ai cũng đã thấm mệt liền ra lệnh phu xe giảm tốc độ, kèn trống cũng không cần âm ỉ nữa, cứ từ từ mà trở về Mặc Song, không những tiết kiệm được sức người mà Trác Diễm Cơ còn không bị thức giấc giữa chừng. Khả Nghiên Tiệp ngồi nguyên một tư thế

mấy canh giờ liền, lưng đã có chút đau, chân cũng tê cứng lại. Lúc này, một tên lính hộ tống vén rèm thò đầu vào, bắt gặp cảnh tượng "tình tứ" của hai người họ không khỏi ngại ngần chuyển tầm nhìn ra nơi khác:

- Bấm đại nhân, địa hình Nam Vân quốc tương đối hiểm trở, sắp đến vùng nhiều đồi núi, ý đại nhân thế nào?

- Dựng trại ở đây. Tối rồi, không nên mạo hiểm, cắt cử binh lính túc trực nghiêm ngặt để phòng thổ phỉ.

- Vâng.

Lửa trại bập bùng chiếu sáng cả một vùng, ánh lửa chiếu vào các viên đá to làm một bên sáng một bên tối, con đường mòn cũng vì thế mà trở nên nhấp nhô và hẹp lại. Đoàn xe đánh tạt vào lề đường, xếp thành một dãy nằm im lìm trong góc tối; các đồ lễ, vật phẩm, quà cáp chất một đống xung quanh các lều trắng. Những nam nhân được chọn để tháp tùng đoàn rước dâu đều là binh lính tinh nhuệ do Khả đế sắp đặt, các tỳ nữ cũng đều biết chút ít mách khéo, phòng khi có bất trắc đều tự xử lí được.

Khả Nghiên Tiệp múc một bát cháo đậu mang vào lều Trác Diễm Cơ. Dù đã mặc hỉ phục trên người nhưng bọn họ vẫn chưa hoàn thành nghi lễ, phải chờ đến khi về đến hoàng cung Mặc Song quốc diện kiến hoàng thất mới được công nhận là phu thê chính thức. Vì vậy, theo đúng nguyên tắc chàng vẫn chưa thể ở cùng lều với nàng. Khi Nghiên Tiệp bước vào, Diễm Cơ lại đang nằm trên sạp tre lót da thú mân mê chiếc trâm cài đầu.

- Nàng đói không? Nàng phải nằm trên chiếc sạp cứng này, thật ngại, nhưng chúng ta không thể đem theo nhiều đồ...

Trác Diễm Cơ vội ngồi dậy, chỉnh lại mái tóc đã có phần hơi rối của mình, cười cười bảo chàng:

- Không sao, có là tốt lắm rồi.

- Ừm. Ta mang cho nàng ít cháo, buổi tối nên như thế cho dễ tiêu, xong xuôi tỳ nữ sẽ mang nước và khăn tới.

Nhận bát cháo vẫn còn nóng bỏng trên tay Nghiên Tiệp, Diễm Cơ cười nhẹ, nét cười mang theo chút buồn bã. Đêm đầu tiên sống xa hoàng cung, lại còn là trên đường về nhà chồng, ngồi tại nơi núi rừng trùng điệp này càng làm tâm thêm thổn thức và trống trải. Nàng ngược nhìn tấm bạt vải trắng tinh căng trên đầu, thấp thoáng thấy cả trời sao lung linh mà cao vợi vợi, nhớ thành Tinh An cũng lấp lánh thế này vào mỗi mùa lễ hội. Mới chỉ chưa đến một ngày đường...

- Sao vậy? Nhớ nhà à?

Diễm Cơ khẽ lắc, sau rồi lại gật đầu. Chàng cười, áp bàn tay lạnh lạnh vì phơi gió ngoài kia lên má nàng, mỉm cười động viên:

- Ngày mai nếu đi nhanh và không dừng lại nghỉ ngơi, chúng ta có khả năng tới được biên giới Nam Vân trước khi trời tối, qua Tân Di quốc cứ chệch theo hướng bắc là đến Mặc Song rồi. Khi đó chúng ta sẽ gửi thư hỏi âm cho Trác đế, nàng có thể viết bất cứ điều gì nàng muốn.

- Được rồi. Mau về lều sưởi ấm đi, tay chàng cóng hết rồi kìa.

- Ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Lúc bấy giờ, điện Vân Hình vẫn còn đang sáng. Trác Dạ Hàn đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng ngủ của Triệu Tử Mai, không một lời báo trước đã an tọa trên giường, người nồng nặc mùi rượu, trước đó còn lè nhè chúc nàng ngủ ngon. Ngủ sao nổi khi bên cạnh có một người uống rượu say tí bỉ như vậy? Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên chàng uống say đến thế.

- Sao bệ hạ lại uống ra nông nổi này? - Tử Mai trừng mắt hỏi Linh Lam - cung nữ hầu cận bên điện Vĩ Tuyên, cũng chính là người đã dìu chàng tới đây.

- Bệ hạ bảo hôm nay là ngày vui của quận chúa nên phải uống thật say, còn lôi kéo cả cận vệ Mộc Hoan uống theo mình. Nô tỳ có ý ngăn, nhưng phận thấp cổ bé họng nào dám cãi lời thiên tử, bệ hạ sau khi uống say mèm còn bảo là muốn tới điện Tử Trúc gặp quận chúa. Nhưng vì nơi đó... nên đành mạo muội quấy rối giấc ngủ của nương nương.

Triệu Tử Mai nghe xong tái mặt, bàn tay vô tình nắm chặt thành quyền, nhìn người đang nằm bên cạnh mà không khỏi xấu hổ thay:

- Chuyện hôm nay không được kể với bất cứ ai. Đem nước ấm, khăn sạch cùng y phục của bệ hạ đến đây, ta sẽ tự lau cho chàng.

Trác Dạ Hàn tỉnh tỉnh mê mê, môi thì thoảng mấp máy hai từ "Diễm Cơ". Tử Mai cười chua chát, vừa tủi thân vừa hoang mang, lúc nhận ra nguyên cớ mọi chuyện thì cũng là lúc tất cả kết thúc. Trác Dạ Hàn yêu Diễm Cơ, Tử Mai muốn phủ nhận cũng không thể; Diễm Cơ vì chuyện của hoàng thái phi mà hận Dạ Hàn, tất cả mọi người đều biết. Nay Diễm Cơ đã đi xa, chỉ còn trơ lại tấm điện trống không, mọi dấu vết tồn tại của Diễm Cơ hầu như đã bị cung nhân xoá sạch chỉ trong một ngày, cho dù Trác Dạ Hàn muốn níu giữ cũng không còn cơ hội nữa rồi.

"Hay lắm, Triệu Tử Mai, quyết định của ngươi thật là đúng đắn !"

Tử Mai lúc đầu còn cố nén cười, sau đó bỗng phá lên, rũ cả người lên thân thể của Trác Dạ Hàn.

Tốt lắm ! Tốt lắm ! Sẽ không còn Diễm Cơ quận chúa, mọi chuyện chấm dứt hoàn toàn, chàng không thể làm gì được nữa. Tình cảm ấy sẽ dần đi vào quên lãng khi người đã ra đi, trong lòng người ở lại luôn chỉ có

ngóng, có trông, lâu dần thành vô vọng, dẫn đến tuyệt vọng, cuối cùng cũng chỉ như một vết khắc nông trên tim đế vương mà thôi.

Sâu đậm lắm cũng chẳng bằng tình yêu thiên tử dành cho ngài vàng, cho giang sơn mà Triệu gia nàng phải đổ biết bao xương máu để bảo vệ. Chỉ có nàng, Triệu Tử Mai mới xứng đáng với trái tim chàng, cũng không ai có thể đổi đầu với nàng được nữa.

- Hoàng đế của thiếp, hôm nay chàng vô tình để lộ tình cảm của mình khi đương say, thiếp sẽ giữ bí mật hộ chàng. Chàng biết không, thiếp thẳng rồi, nên thiếp sẽ không để bụng chuyện này, chỉ cần về sau chàng luôn quan tâm, một lòng một dạ chung thủy với thiếp, dù hậu cung có cả ngàn giai lệ vờn quanh như bướm ong, chàng nhất định cũng chỉ được chọn một mình thiếp thôi đấy.

Nàng nở nụ cười dịu dàng, thoải mái ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ kia. Nhưng chẳng được bao lâu, nụ cười đó vụt tắt, con người như đột ngột sẫm đen, sâu không thấy đáy, nét mặt đầy vui vẻ kia cũng dần dần lại, lộ rõ vẻ độc ác khó lường.

Triệu Tử Mai luôn ý thức được, nếu như không phải tự nàng tạo ra cơ hội, nàng sẽ mãi mãi không có cơ hội.

(1) bá công: dùng khi cháu xưng hô với ông chú, ở đây hiểu Lôi Mẫn là em trai của bà nội Diễm Cơ.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chẳng Thế Yêu Theo Lễ Thường

Hôm sau, Trác Dạ Hàn vẫn dậy đúng giấc dù trước đó ngủ say li bì. Gắng gượng nhắc cơ thể rã rời khỏi chiếc giường êm ái, chàng phát hiện ra mình đang ở điện Vân Hình, y phục trên người đã thay từ lúc nào, Triệu Tử Mai cũng chẳng biết đi đâu. Nghe tiếng động biết hoàng đế đã tỉnh, các cung nữ túc trực sẵn bên ngoài lần lượt bước vào, mang theo rất nhiều thứ chuẩn bị cho buổi thiết triều sắp sửa bắt đầu.

- Bẩm bệ hạ, Người muốn dùng thiện ở đâu?

- Không cần.

Qua một đêm uống say, trong bụng đã sớm không còn chút gì, vậy mà chàng lại không hề muốn ăn dù dạ dày cứ nao nao trống rỗng, còn cào như kiến bò. Xốc lại mũ miện, Dạ Hàn bước nhanh ra ngoài, quả nhiên, Lương công công đã đợi sẵn ở đó, kiệu trần cũng được đặt ngay trước cổng điện Vân Hình.

- Bệ hạ, nô tài nghe nói đêm qua bệ hạ uống say khướt, có cần dời buổi thiết triều lại một canh nữa không?

- Không cần. Trẫm rất muốn tới Đại điện để xem triều thần hoan hỉ đến mức nào sau khi tận mắt chứng kiến hôn lễ của Cửu quận chúa.

Nói rồi Trác Dạ Hàn bước lên kiệu, thứ chàng chẳng bao giờ dùng để di chuyển trong cung trước đây, có lẽ tại Lương công công sợ chàng còn chuẩn choáng men say nên mới cất công chuẩn bị. Ngồi trên kiệu hơi lắc lư, Dạ Hàn mắt nhắm nghiền, tưởng tượng ra khung cảnh Đại điện lúc này.

Đám người ấy: hào hứng, vui vẻ bàn tán về những khoản lợi khi kết thông gia với Mạc Song quốc. Nhưng đâu ai thấu nỗi đau đớn chàng đã phải chịu đựng? Ngày đại hôn của nàng, chàng chỉ có thể đứng ngắm nàng từ xa, không dám ra mặt, vì chàng sợ, khi đối diện trực tiếp, chàng sẽ phát điên lên mất. Lần này chỉ có thể trông chờ vào Mộc Hoan mà thôi.

Đoàn rước dâu từ khi rạng sáng đã chuẩn bị xong xuôi tất cả, lều bạt cuốn lại gọn gàng, đồ đoàn chất hết lên xe, ngựa cũng đang được cho uống nước, ăn cỏ. Khả Nghiên Tiệp lúc này vẫn mặc trên người hỉ phục, cùng tùy tùng kiểm tra xung quanh thêm một lượt nữa rồi mới tới chỗ Diễm Cơ. Trác Diễm Cơ không quen chỗ nên cả đêm mất ngủ, dù không biểu hiện rõ nhưng chàng vẫn cảm thấy động tác của nàng có phần chậm chạp. Một tỳ nữ cầm gương, hai người khác xúm vào vấn tóc lại cho nàng, thấy Nghiên Tiệp đi đến lập tức cúi chào:

- Đại nhân.

Khả Nghiên Tiệp khẽ gật đầu, chăm chú nhìn nàng, cười hỏi:

- Có phải đêm qua ngủ không ngon không?

- Không đâu, ngủ rất ngon. - Diễm Cơ làm như vô tình quay mặt nghiêng đi, tránh để Nghiên Tiệp nhận ra vẻ mệt mỏi của mình.

- Bắt đầu khởi hành rồi. Chúng ta ra xe thôi.

Khi đoàn khởi hành, sương vẫn còn tụ lại rất nhiều, nhiều đến nỗi trắng xoá cả con đường trước mặt, Nghiên Tiệp phải sai người đốt đuốc rọi mới có thể tiếp tục đi tiếp. Muốn đến biên giới Nam Vân phải vượt qua một con đèo hiểm trở, giữa một bên là rừng rậm, một bên là vách núi, không ít người đã phải bỏ mạng vì chút sơ sẩy đáng tiếc.

- Cẩn thận vào. Đừng siết dây cương.

Đoàn xe lần lượt tiến vào con đèo, cảm giác rờn rợn cứ đeo bám xung quanh, tiếng gió hun hút từ dưới thổi ngược lên như địa phủ vọng về, người trông xuống chỉ thấy sương giăng kín miệng vực, tầm nhìn hoàn toàn bị khống chế. Khả Nghiên Tiệp ngồi cùng Diễm Cơ không hiểu sao thấy lo lo, cứ chốc chốc lại vén màn nhìn ra.

- Chàng làm sao vậy? - Trác Diễm Cơ nói với giọng bàng quan. - Chàng cứ nhấp nhồm như vậy ta cũng lo lây rồi này. Không sao đâu.

- Không hiểu sao lòng ta cứ như lửa đốt.

- Có lẽ chưa đến Mặc Song nên chàng mới cảm thấy thế thôi. Đừng suy nghĩ nhiều.

Vừa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng uỳnh một cái, ngựa hí lên rất to, dừng lại đột ngột khiến người trong xe mất đà ngã dúm dúm. Những âm thanh hỗn loạn bắt đầu vang lên, tiếng la hét ầm ĩ chói tai giữa núi rừng hoang vu càng thêm tuyệt vọng. Khả Nghiên Tiệp thất kinh, chưa kịp nhận thức được mọi chuyện thì một tên hắc y nhân đã xông vào. Lưỡi kiếm sắc nhọn chĩa vào yết hầu, gần tới nỗi chàng cảm giác chỉ cần một cử động nhỏ cũng đủ để mũi kiếm đâm xuyên cổ họng, thế nhưng đôi mắt y hoàn toàn không có chút sát khí, chỉ thấy độc một nỗi bất đắc dĩ. Trác Diễm Cơ không cần nói cũng biết đã sợ xanh mặt, người nép sát vào Nghiên Tiệp, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Nhìn động tác nhanh gọn dứt khoát, vũ khí lại là loại thượng hạng, khí chất cũng không phải tầm thường, Nghiên Tiệp dám chắc y không phải lũ thổ phỉ lỗ mãng chỉ biết giết người cướp của, có lẽ liên quan gì đến triều đình chăng? Chàng hết sức trấn tĩnh tinh thần, giữ giọng khỏi run để dò hỏi:

- Người anh em muốn lấy vàng bạc thì cứ lấy, ta nguyện giao nộp hết tài sản có ở đây. Chỉ mong người anh em xét tình xét lý, ngày vui của

chúng ta lẽ nào còn muốn khiến đầu rơi máu chảy mới vừa lòng?

Hắc y nhân không hề mở miệng trả lời, một mực lôi xênh xệch Nghiên Tiệp ra ngoài, kiếm vẫn kề kề bên cổ. Trác Diễm Cơ toan níu lại, lập tức một hắc y nhân khác cũng xông vào kéo nàng đi thẳng đến rìa vực. Hai chân nàng mềm nhũn, cả người gần như khụy xuống, vẻ mặt hoang mang đến tột cùng khi chứng kiến xác người nằm la liệt trên đường; xe, ngựa ngổn ngang. Gió bốc lên lạnh thấu xương, Diễm Cơ nhắm tịt mắt lại, mặc tên hắc y nhân chìa chuôi kiếm vào lưng nàng, ngày càng dồn đến sát rìa vực hơn:

- Nghe cho rõ đây. Giờ người có hai lựa chọn: một là nhảy xuống, phu quân người sẽ được sống; hai là chúng ta sẽ cùng người chứng kiến cảnh phu quân vì người mà gieo mình tự vẫn, thịt nát xương tan nơi đáy vực.

Dù cách nơi Nghiên Tiệp đứng một quãng lớn nhưng vẫn đủ để chàng nghe rõ.

Khả Nghiên Tiệp tái mặt, không ngờ đám người này còn chơi trò bệnh hoạn tới vậy, ép người ta phải hi sinh tính mạng để phục vụ cho thú vui độc ác của chúng. Chàng không còn đủ bình tĩnh để đoán già đoán non xem có phải do hoàng cung sắp đặt hay không, giờ đây chàng chỉ một lòng một dạ muốn cứu Trác Diễm Cơ. Nghiên Tiệp hét lên trong tuyệt vọng:

- Các người có biết đây là ai không? Các người dám đắc tội với triều đình Nam Vân và Mặc Song, muốn chết có đúng không?! Mau thả người ra trước khi quá muộn.

Tên hắc y nhân không chế Nghiên Tiệp ngày càng khoá chặt cổ tay chàng, nghiêng hẳn đầu về phía trước:

- Người có cầu xin hay đe dọa cũng vô dụng thôi.

- Khốn nạn ! - Nghiên Tiệp muốn vùng ra cũng không thể, hai tay bị ngoặt về sau khiến chàng đau đớn vô cùng, hiện tại chỉ riêng việc cứu bản thân cũng đã bất khả thi, nói gì đến cứu Diễm Cơ. - Không, Diễm Cơ ! Mau thả nàng ấy ra.

Trác Diễm Cơ đột ngột bị nhắc bổng lên rồi ném xuống vực mà không thể phản kháng. Nàng hét lên, cùng lúc hình bóng nàng biến mất sau làn sương mù, Khả Nghiên Tiệp không thể nổi tin vào mắt mình, khuyu xuống, tim như ngừng đập ngay tại khoảng khắc ấy.

- Không ! Diễm Cơ !!! - Chàng gào lên, tiếng hét của nàng vọng lên ám ảnh tâm trí chàng, Nghiên Tiệp gần như một kẻ mất trí, bất ngờ vùng ra, lao đến chỗ Diễm Cơ bị ném xuống khiến hắc y Nhân không kịp ngăn cản. - Diễm Cơ ! Nàng không thể chết ! Diễm Cơ !

Cảm giác mất nàng còn tồi tệ hơn cả cái chết, Nghiên Tiệp vừa nhận ra điều ấy. Một bàn tay bất ngờ đổ ập vào lưng chàng, cơ thể Nghiên Tiệp nhào về trước rồi cũng biến mất dưới vực thăm giống Trác Diễm Cơ...

Tại một thôn nghèo ngoại thành Nam Vân quốc.

Một nam nhân trẻ tuổi bước xuống từ cỗ xe ngựa lộng lẫy. Mắt phượng mày ngài, cả người toát ra khí chất vương giả bất phàm, thoạt nhìn đã khiến người ta tò mò không thôi, chẳng hiểu người như chàng lại tìm đến chốn chó ăn đá gà ăn sỏi này làm gì. Chàng không hề chú ý đến những cặp mắt dò xét hai bên đường, chỉ chăm chăm đi theo một nông phu dẫn đường. Lão nông phu dẫn chàng đến một ngôi nhà bỏ hoang cuối thôn, điều đặc biệt là căn nhà ấy được lính lệ canh phòng nghiêm ngặt, cứ như thể bên trong chứa báu vật nhân gian.

Chẳng ai biết, điều đang được cất giữ trong ngôi nhà mục nát ấy đối với chàng còn quý hơn mọi báu vật trên đời.

- Người đâu?

- Bệ hạ. - Mộc Hoan bước ra, trên khuôn mặt y là đôi ba vết trầy xước nhẹ, nhưng do không được xử lí sạch sẽ nên lúc này đã sưng tấy trông rất khó coi. - Quận chúa chỉ ngắt do sợ hãi, những vết thương nhỏ đã được thuộc hạ băng bó cẩn thận rồi. Không sao.

- Người vất vả rồi.

Chàng vỗ vai Mộc Hoan, trong lời nói đã rõ phần nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nàng "không sao". Không sao là tốt rồi.

Thường cho người nông phu dẫn đường rồi đuổi đi trong lúc lão còn bàng hoàng khi biết thân phận của chàng, Trác Dạ Hàn nhanh chóng mở cửa bước vào, khoé miệng bỗng chốc không tìm được run rẩy. Nàng nằm trên chiếc chõng tre, vẫn mặc bộ hỉ phục đỏ thắm của tân nương nhưng hai mắt nhắm nghiền, da tái nhợt tựa hồ không chút sức sống. Trác Dạ Hàn dù có chút đau lòng, nhưng cảm giác ấy qua rất nhanh, thay vào đó là niềm vui sướng bắt đầu len lỏi trong huyết mạch. Không gì có thể ngăn cản chàng nở nụ cười đắc thắng lúc này.

Nàng trở về rồi. Cuối cùng cũng đã trở về với chàng thật rồi.

Lão thiên ơi, ngài có hiểu thấu tâm tư chàng lúc này? Cảm giác như nàng đã mang cả linh hồn chàng quay về đây, cứu rỗi chàng khỏi sự đau khổ và mất mát. Trác Dạ Hàn quỳ xuống, ngắm nàng thật lâu rồi dùng những ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt nàng một cách âu yếm. Bất chợt một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gò má nhợt nhạt của Diễm Cơ.

Để được ở bên nàng, Trác Dạ Hàn đã phải dùng đến cả hạ sách này. Không thể yêu nàng theo lẽ thường, cũng không thể đường hoàng đứng ra bảo vệ nàng như cách Khả Nghiên Tiệp làm, trước giờ trong đầu chàng chỉ có chiếm đoạt. Khi nàng tỉnh dậy, chàng không chắc nàng còn đủ bình tĩnh nghe chàng giải thích, nhưng chàng đủ kiên nhẫn đợi nàng bình tâm trở lại, sau đó... sau đó...

Trác Dạ Hàn chẳng thể nghĩ nhiều hơn thế, chàng khẽ cúi người chạm môi Diễm Cơ, đầu dần gục xuống hõm cổ lạnh lạnh của nàng, hít hà hương thơm quen thuộc phảng phất bên cánh mũi rồi thản nhiên chìm vào giấc ngủ, ngủ như muốn quên đi cuộc sống chỉ toàn day dứt, dằn vặt, đau khổ trong suốt mười mấy năm qua.

Trác Dạ Hàn đợi đến chiều tối mới trở về hoàng cung, khi ấy Trác Diễm Cơ cũng vẫn chưa tỉnh. Quấn nàng trong một lớp chăn mỏng, Dạ Hàn bí mật ôm Diễm Cơ trở về phòng mình, ra lệnh bất cứ ai cũng không được bước chân vào điện Vĩ Tuyên, cho dù có là hoàng hậu đi chăng nữa.

Đợi Linh Lam lau rửa, thay y phục cho Trác Diễm Cơ xong xuôi, Dạ Hàn mới vén rèm bước vào, trên tay còn cầm miếng ngọc bội màu lam nàng đánh rơi hôm trước. Trác Dạ Hàn chưa có dịp trả, hơn nữa lại biết nó là vật cực kì quan trọng với nàng nên chàng đã cất giữ rất cẩn thận. Chàng đặt miếng bội vào lòng bàn tay nàng, cứ ngồi bên cạnh nhiều canh giờ liền mà không hề cử động, có lẽ đang chờ nàng tỉnh dậy.

Con trăng đã vượt quá đỉnh đầu, không sáng như mọi khi mà lại bị mây che khuất, chỉ còn bóng trăng lờ mờ hắt lên những tán cây cao. Trác Dạ Hàn dùng chút mê hương để phòng Trác Diễm Cơ tỉnh dậy giữa chừng trên xe, không ngờ đến tận giờ vẫn chưa tỉnh. Chàng bắt đầu thấy lo lo.

- Ừm.

Mấy ngón tay Diễm Cơ khẽ cử động, Trác Dạ Hàn mừng ra mặt, cúi thấp người hỏi nàng:

- Diễm Cơ, có nhận ra ta không?

- Nhị... ca. Muội đang ở đâu đây?

- Là ta đây, Dạ Hàn của muội đây. Hay tin muội và Khả Nghiên Tiệp bị bọn cướp đẩy xuống vực, ta đã rất sợ, thật may bên dưới có nước, quân

lính lần theo dọc sông, quả nhiên tìm thấy muội trôi dạt vào bờ, trên người bị thương không ít chỗ, từ đó đến giờ muội cũng phải mê man tròn năm hôm rồi, ta còn tưởng muội không qua nổi...

Trác Diễm Cơ tái mặt, nhớ lại khoảnh khắc lao mình xuống vực thăm. Lúc ấy lồng ngực đau không thở nổi, cả người chới với, chao đảo giữa không trung như một con chim gãy cánh, bên tai ù ù tiếng gió rít, lạnh cóng, cứ thế lao xuống miệng vực thăm thăm, vì choáng váng mà ngất trước khi chạm đất. Tỉnh dậy đã thấy Trác Dạ Hàn ngồi bên cạnh. Đột nhiên nàng nhớ ra một chuyện, nắm chặt ống tay áo của Dạ Hàn lắc mạnh:

- Vậy còn Khả Nghiên Tiệp? Huynh cũng tìm thấy Nghiên Tiệp chứ !?

Trác Dạ Hàn biết ngay nàng sẽ nhắc đến Nghiên Tiệp, trong lòng buồn bực mà vẫn phải tỏ vẻ xót xa:

- Ta được mấy tên lính may mắn sống sót báo lại, khi tới nơi xác người la liệt nhưng không thấy Nghiên Tiệp, đoán chắc hẳn cũng bị ép như muội. Xuống dưới kia mất hai hôm mới tìm được muội nằm thoi thóp, người ngòm sưng nước nhưng tuyệt nhiên có tìm bao lâu nữa cũng không thấy bóng dáng Khả Nghiên Tiệp.

Chàng vừa dứt lời, lệ đã sa đẫm hai bên má Diễm Cơ. Chỉ trong nháy mắt nàng đã mất đi chỗ dựa duy nhất, mất đi tấm phu quân mà nàng đã trao trọn niềm tin, tại sao lúc nào lão thiên cũng muốn đùa chợt nàng? Phải chăng nghiệt nàng quá nặng, nặng đến nỗi bất cứ người nào tiếp xúc với nàng cũng đều mang hoạ diệt thân? Một chữ "奇" (1) lẽ nào đã tiên đoán hết số kiếp đời này của nàng?

Trác Diễm Cơ rấm rứt khóc, khóc mỗi lúc một to, gục đầu vào lòng chàng mà nức nở, kêu gào. Sinh ra vốn đã đa sầu đa cảm, lại không biết kiềm chế cảm xúc của mình, theo thói cũ cứ tìm đến nơi có hơi ấm của Trác

Dạ Hàn mà xả hết uất nghẹn trong lòng. Dáng vẻ của tiểu công chúa yếu đuối ngày nào lại hiện ra trước mắt Dạ Hàn.

Chàng khẽ lắc đầu. Không phải. Nàng chưa bao giờ hết yếu đuối, nàng mãi mãi là vậy, sẽ mãi mãi không thay đổi, chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc nên mới gồng mình giả vờ cứng rắn. Chàng không cầu nàng tự cam chịu, chỉ cần nàng đồng ý ngã vào vòng tay chàng, bất cứ lúc nào chàng cũng có thể mạnh mẽ thay phần nàng.

Trong một buổi đêm sắp tàn, bóng chàng và nàng quyện vào nhau, Dạ Hàn ôm Diễm Cơ chặt tới nỗi như muốn hoà tan nàng trong lồng ngực mình. Tiếng khóc thê lương của người con gái vang khắp điện Vĩ Tuyên, trông ra cảnh khuya tĩnh mịch ngoài cửa sổ lại càng khiến ai thêm não lòng.

Thực ra không còn ai sống sót trong cuộc tàn sát, bởi chính chàng đã ra lệnh như vậy. Giăng lưới, lót bông làm đệm đỡ cho Trác Diễm Cơ, dàn dựng công phu như vậy chỉ vì muốn Khả Nghiên Tiệp không nghi ngờ, dù biết ít nhiều nguy hiểm đến tính mạng nàng nhưng đó là cách duy nhất. Tuy nàng đã trở về, Trác Dạ Hàn vẫn còn hơi phân vân về Khả Nghiên Tiệp: rõ ràng tận mắt Mộc Hoan thấy hấn rơi xuống, vậy tại sao lại không tìm thấy xác, hoặc chí ít là dấu hiệu của hấn. Hoàn toàn biến mất như có thần tiên giúp đỡ vậy.

Chàng sợ Khả Nghiên Tiệp may mắn thoát nạn, khả năng hấn trở lại Nam Vân quốc là rất cao; nhưng bây giờ không ai biết rõ hấn còn sống hay đã chết nên sự việc hoàn toàn đi vào ngõ cụt. Tuy vậy, Trác Dạ Hàn vẫn quyết định viết một bức thư gửi cho Khả đế, nói rằng cả Khả Nghiên Tiệp và Trác Diễm Cơ đều đã tử nạn trên đường trở về Mặc Song quốc. Hấn dù gì cũng chỉ là một hoàng thân nhỏ bé, mất hấn hấn triều đình Mặc Song cũng không thiệt hại, có lẽ Khả đế sẽ không đành bắt lỗi vì bên chàng cũng mất Cửu quận chúa.

Trước giờ thiết triều, khi Đại diện chỉ có mình Trác Dạ Hàn và Mộc Hoan, y mới hỏi Dạ Hàn:

- Bệ hạ, có khi nào Khả để đọc thư xong sẽ nghi ngờ không?

- Nói đi.

- Tân lang và tân nương vốn xuất thân trong hoàng tộc Nam Vân quốc và Mặc Song quốc, dám cướp đang sống trên đất Nam Vân cũng không liều lĩnh tới nỗi đụng vào triều đình chứ!? Nếu bệ hạ để đoàn đi thêm ít lâu, qua khỏi biên giới Nam Vân rồi hẵng cho quân mai phục thì có phải đã tránh được bao nhiêu phiền phức rồi không.

Trác Dạ Hàn bật cười. Quả nhiên y có theo chàng bao nhiêu năm nữa chỉ là kẻ dùng võ thiên cận mà thôi.

- Vậy trăm hỏi người, sự việc xảy ra trên nước khác thì bọn họ sẽ gánh trách nhiệm sao? Ai bắt được bọn họ phải chịu trách nhiệm? Dây dưa càng nhiều càng phiền thôi. Mặc Song quốc vốn từ trước đến nay không được người dân Nam Vân ưa thích, nếu vin cứ đó mà đặt ra giả thuyết bị chặn đường chẳng phải là được rồi sao? Hơn nữa, địa hình đồi núi của Nam Vân là hiểm trở nhất trong số những nước đoàn xe phải đi qua, sương mù lại giăng tứ phía, dù có là nhuệ binh cũng trở tay không kịp. Ai hơi đâu vì một tên hoàng thân mà cho người cất công đến vùng nguy hiểm ấy để điều tra cho rõ chứ!

Mộc Hoan lẳng lặng đứng bên cạnh mà nghe, tuyệt nhiên không có một lời đồng tình hay phản đối. Trác Dạ Hàn hình như nhận ra vẻ mặt khó coi của y liền lảng đi, không trách được, bởi lẽ y khó chấp nhận cũng là điều thường tình. Đúng lúc ấy, Lương công công xuất hiện trước cửa:

- Bẩm bệ hạ, đã đến giờ chiều, Đại diện mở cửa được chưa ạ?

- Mộc Hoan, chuyện ở điện Vĩ Tuyên bảo Linh Lam tuyệt đối phải giữ kín.

- Thuộc hạ đã rõ.

Mộc Hoan rời khỏi Đại điện bằng cửa phía sau, lặng lẽ trở về điện Vĩ Tuyên, nơi đang cất giấu bí mật của người được coi là tàn ác, thủ đoạn và vô tình nhất hoàng cung Nam Vân quốc này. Chẳng qua vì yêu nên mới bất chấp tất cả, sẵn sàng tự mình hứng chịu luật nhân quả chỉ bởi một nữ nhân tâm thường. Mộc Hoan không hề có ác ý với Trác Diễm Cơ, đơn giản y nghĩ rằng nàng không hề xứng đáng, thế thôi.

Đại điện một lần nữa lại chấn động vì hung tin đến quá đột ngột. Nếu không phải từ chính miệng Trác Dạ Hàn nói ra, e rằng mọi người đã chẳng tin rồi. Làm sao có thể xảy ra sự cố khi bọn họ còn đang ở ngay trên đất Nam Vân này chứ?! Với một đoàn toàn tinh nhuệ ấy là điều càng không thể.

- Bệ hạ, vậy tất cả đều đã chết rồi sao? Cả quận chúa và hoàng thân?

Trác Dạ Hàn ngồi trên ngai vàng, hài lòng nhìn đám người nháo nhác bên dưới, ngầm ý muốn thưởng thức không khí hỗn loạn đó thêm ít lâu nữa. Há hê làm sao, khi không một ai giữ nổi vẻ bình tĩnh để tiếp nhận chuyện này !

- Có người chạy được về đây cầu cứu trăm đã kiệt sức mà chết rồi. Tất cả đều bị giết sạch, của cai cung bị cướp sạch, riêng quận chúa và hoàng thân rơi xuống vực không tìm được xác, trăm cũng không thể làm gì khác.

Chẳng ai hơi đâu lo xem quận chúa hay hoàng thân còn sống hay đã chết, cái bọn họ lo là những khoản lợi từ Mặc Song quốc kia liệu Nam Vân quốc có còn được hưởng, khi mà cả tân nương và tân lang đều gặp nạn, chỉ sợ triều đình Mặc Song trong một khắc tức giận sẽ đề nghị rút lại lời hứa, còn ảnh hưởng đến mối giao tình khó khăn mới tạo dựng nên.

- Bệ hạ, vậy phía bên Mặc Song quốc đã hay chuyện này chưa?

- Trẫm đã gửi thư đi rồi. Nội trong nay mai triều đình bên ấy sẽ biết.

Mọi người không ngờ chàng lại có thể bình thản như vậy, mấy chục mạng người mà chàng không hề biểu hiện một chút lo lắng hay có ý che giấu, cứ thản nhiên báo tin cho Mặc Song quốc. Lẽ nào đã mất trí rồi sao? Nhiều người lo sợ, khẩn cầu chàng nhanh chóng viết một bức thư khác, đại ý là muốn đền bù, còn sẵn sàng cống thêm mỹ nhân và nữ tỳ qua đó. Lòng tự trọng của đấng thiên tử một cõi không cho phép Trác Dạ Hàn hạ mình, dĩ nhiên chàng có đầy đủ lí do để không làm vậy, chỉ cười nhạt mà đáp rằng:

- Các khanh bảo đền bù, đền bù cái gì? Đâu phải mình Mặc Song quốc mất hoàng thân, Nam Vân quốc chúng ta cũng mất quận chúa kia mà. Cống nạp mỹ nhân? Các khanh làm thế khác nào so sánh quận chúa với một nữ nhân tầm thường, hạ thấp danh dự của hoàng tộc. Trừ khi Mặc Song quốc yêu cầu, trẫm sẽ đích thân ra mặt đàm phán, còn bây giờ chưa phải lúc.

Chuyện đến tai cựu đại tướng quân Thượng Quan Lô Mẫn, do nhi tử cũng là mệnh quan triều đình về thuật lại cho phụ thân nghe. Ông không có phản ứng gì, chỉ nhắm mắt nằm trên võng, để mặc hai tên gia nô dùng quạt lông vũ, thi thoảng chép miệng ậm ừ. Một lúc sau, khi nhi tử đã kể xong, Lô Mẫn mới từ từ nhồm dậy, rít một hơi thuốc đã nhồi sẵn trong tẩu dài, nhàn nhã bảo:

- Bệ hạ đã nói, "không tìm được xác", đúng chứ?!

(1) 奇 (cơ): vừa có nghĩa là bảo vật hiếm có; vừa có nghĩa là thời vận trắc trở.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kết Thúc?

Trác Dạ Hàn vừa về tới điện Vĩ Tuyên đã thấy Linh Lam chạy ra với một bên mắt thâm tím. Nàng ta nhăn mặt xuýt xoa, nom vẻ đau lắm.

- Có chuyện gì vậy? - Dạ Hàn hỏi, ánh mắt hướng vào phía bên trong.

- Quận... quận chúa muốn ra ngoài nhưng Người đã dặn, thế nên...

Dạ Hàn không cho phép Trác Diễm Cơ bước chân khỏi điện Vĩ Tuyên bởi chàng chưa hề có một kế hoạch nào để đối phó với triều đình sau đó; khi lập mưu hại Khả Nghiên Tiệp chàng chỉ nghĩ đơn giản rằng làm thế nào để cướp nàng về. Trác Dạ Hàn trầm ngâm trong giây lát, đã định không ra mặt, tùy Mộc Hoan xử lí, nhưng rồi lại thấy bứt rứt khó chịu, cuối cùng vẫn quyết định vào gặp nàng.

Trác Diễm Cơ sau giấc ngủ dài thần sắc cũng hồi phục đôi chút. Nàng đứng gần long sàng nhìn đám cung nữ, thái giám đang quỳ rạp trước mặt với vẻ khó chịu, thậm chí là bực tức - điều xưa nay hiếm thấy ở nàng. Giọng nàng sang sảng, đúng giọng của kẻ bề trên ra lệnh; cũng cho thấy một người đã quen với việc được chiều chuộng, cho mình cái quyền được đòi hỏi bất cứ thứ gì mình mong muốn:

- Các người còn không mau tránh đường ! Tại sao ta không được phép trở về điện Tử Trúc?! Rõ ràng nơi đó mới chính là tấm điện của ta. Bệ hạ không thể nào ra cái lệnh kỳ quặc ấy được.

Đám người hầu vẫn im lặng không nói, hẳn là giả điếc cho Diễm Cơ muốn nói thì nói, muốn làm thì làm, khi nào chán, nàng sẽ tự động bỏ cuộc

mà thôi. Trác Diễm Cơ cảm thấy mọi thứ đều kỳ lạ, nhất là ánh mắt Mộ Hoan nhìn nàng ban nãy, giờ lại thêm cái lệnh cấm đoán vô lý từ chính Trác Dạ Hàn, nếu không phải đang có chuyện xảy ra thì là gì. Gặp được Trác Dạ Hàn, nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

- Các người lui ra hết đi. - Trác Dạ Hàn bước vào, không lấy gì làm vui vẻ cho lắm, thế nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, hành xử sao cho tự nhiên nhất. - Mọii tỉnh rồi à? Đã ăn uống gì chưa? Mấy vết thương còn đau lắm không?

Trác Diễm Cơ thấy chàng xuất hiện, lòng cũng đã nguôi nguôi đôi chút. Nàng thu lại dáng vẻ hống hách, và bỗng nhiên thấy người mệt lử, phải chăng nó chính là phản xạ tự nhiên hình thành từ bé: mỗi khi Diễm Cơ mệt, Dạ Hàn lại xuất hiện để vỗ về, dỗ dành nàng.

- Mọii đỡ rồi.

- Đỡ rồi à? Vậy thì tốt.

Khi chỉ còn hai người, không khí trong phòng bỗng trở nên gượng gạo hơn hẳn. Trác Diễm Cơ có vẻ né tránh ánh mắt chàng, ngay cả đối với sự quan tâm của chàng cũng chỉ hờ hững đáp lấy lệ. Chàng có thể nhận ra sự xa cách đột ngột này, trong khi hôm qua nàng còn vòng tay ôm chàng, tựa vào lồng ngực chàng mà khóc nức nở.

- Nhị ca, mọii muốn trở về Mặc Song quốc.

- Mọii điên à? "Trở về" là thế nào ! - Dạ Hàn quát lên không chút do dự, không hề có chút phòng bị nào trước lời yêu cầu quá đột ngột này.

Trác Diễm Cơ lúc này hoàn toàn tỉnh táo, không phải vì xúc động nhất thời mà ăn nói hồ đồ. Trác Dạ Hàn cứ ngỡ mình nghe lầm, nhưng không, nàng còn lặp lại lời đề nghị vừa rồi bằng giọng chắc nịch:

- Mọi muốn trở về Mặc Song quốc.

- "Trở về"? Chẳng phải mọi đã quay lại hoàng cung rồi đó ư, còn muốn đi đâu nữa? Mặc Song quốc đâu phải quê hương mọi, hoàng thân Nghiên Tiệp cũng mất rồi, nàng tới đó để làm gì? - Dạ Hàn tiến về phía trước, hai bàn tay siết chặt lấy bả vai nàng. - Mọi sống chết cũng không muốn lưu lại Nam Vân, vì e ngại tình ý của ta, phải không? Trước đó muốn lấy Khả Nghiên Tiệp cũng vì sợ ta, đúng chứ?!

Giọng điệu hung tợn của chàng khiến Diễm Cơ có chút hoảng hốt. Trước đây, thi thoảng không không chế được cảm xúc Dạ Hàn luôn luôn như vậy, nhưng vì khi ấy Trác Diễm Cơ không hay tình cảm của Dạ Hàn nên nàng cũng chẳng quá bận tâm. Đến nay, lời lẽ đã rõ ràng, chàng tự do bộc lộ mà không cần kiêng dè, lại giống hôm trước ở điện Khả Nghiên thì có lẽ nàng chết mất.

- Mọi không có ý đó. Chỉ là phu quân mọi qua đời, mọi phải đến Mặc Song quốc chịu tang...

- Phu quân? Sao mọi nói ra hai từ "phu quân" dễ dàng đến vậy? Nghi thức còn chưa hoàn thành, ai chứng giám cho mọi và hẳn nên duyên vợ chồng? Đừng nói dối ta, ta rõ mọi hơn ai hết, tất cả chỉ là viện cớ để ruồng bỏ ta thôi !

Trác Dạ Hàn bất ngờ dồn Diễm Cơ về phía long sàng, cả người đè lên người nàng, nhanh như cắt khiến đối phương không tài nào phản kháng nổi. Lồng ngực phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở gấp gáp, trái tim run lên vì hoảng sợ: lần thứ hai bọn họ ở một khoảng cách gần đến vậy. Trác Dạ Hàn thô bạo giữ chặt lấy chiếc cằm nhỏ của nàng, nâng lên, để đôi mắt nàng trực tiếp nhìn thẳng vào chàng:

- Trác Diễm Cơ, ta yêu mọi từ rất lâu, trước đây ta cứ ngỡ mọi và ta cùng huyết thống, nhưng mọi biết rồi đấy, chúng ta vốn không có quan hệ

đó. Vì thế, nếu muội chấp nhận ta, ta sẽ ban cho muội một danh phận mới, một cuộc sống mới, sẽ không ai có thể đuổi muội rời khỏi hoàng cung này.

- Huynh mới là kẻ điên ấy ! Tránh xa muội ra, đó chỉ là tin đồn, chúng ta vẫn là huynh muội, đó mãi là điều không thể thay đổi được. Dù huynh không công nhận nhưng còn những người khác, bọn họ sẽ sỉ nhục, khinh bạc muội, nếu thế muội thà bị đi đày còn hơn lưu ô danh muôn đời.

- Ta còn chưa sợ, lẽ nào muội lại không tin ta?

- Ta thà chết còn hơn phải tin loại súc sinh như huynh ! Dối trá ! Độc ác ! Không bằng cầm thú !!! Đã giết bao nhiêu mạng người thì còn bảo vệ ta được sao?! Đợi ta thoát khỏi đây, ta sẽ tố cáo huynh với Lôi Mẫn bá công.

Trác Diễm Cơ gào lên, mọi sức lực dồn vào đôi cánh tay mảnh khảnh đẩy Trác Dạ Hàn ngã sang một bên. Dù biết trước sẽ có ngày phải nghe những lời ghét bỏ, nguyên rủa từ Diễm Cơ nhưng Dạ Hàn vẫn không kìm nổi sự chua xót, ngỡ ngàng dâng lên từ đáy lòng khi người con gái chàng yêu thương nhất lại đáp trả mình bằng sự bạc bẽo, cay nghiệt đến cùng cực ấy. Trác Dạ Hàn túm lấy cánh tay nàng, giọng điệu gấp gáp:

- Tố cáo? Muội định tố cáo gì?

- Đừng giả vờ.

Chỉ cần một lời ngăn ngui, ý tứ đã rõ ràng, dấu cho nàng không nói thẳng nhưng Trác Dạ Hàn vẫn đoán được rằng, Diễm Cơ biết hết mọi chuyện. Cuối cùng nàng cũng biết. Chàng chẳng thể dùng vẻ ngoài ấm áp để che giấu bản chất xấu xa thực sự bên trong nữa rồi. Thì ra, nàng muốn rời xa chàng không chỉ có vậy.

Chàng nguyện hi sinh, đánh đổi tất cả vì nàng, thậm chí cả chuyện nghịch đạo bất nhân chàng cũng không từ, mặc cho luật nhân quả như lưỡi

đao treo trên đỉnh đầu có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, vậy mà nàng lại phụ một tấm lòng yêu nàng đến cuồng si? Trác Dạ Hàn tự cười chế nhạo bản thân. Là vì chàng đã quá mềm lòng với "những kẻ đó"? Đáng lẽ thay vì diệt sạch tận gốc, chàng lại cố tình kéo dài mạng sống, rồi đến cuối cùng phải chịu kết cục như ngày hôm nay.

Vì ai? Vì ai cơ chứ?! Chẳng phải vì sợ nàng đau lòng thôi sao?

Tấm lòng chàng như vậy, trời xanh còn thấu, tại sao mỗi nàng lại không chịu hiểu? Sai lầm rồi, thực sự quá sai lầm rồi...

- Giá như lúc trước ta vô tình, có lẽ bây giờ nàng và ta đã không lâm vào tình cảnh này. Thà chết chứ không chịu gả cho ta? Được, cho nàng toại nguyện. Trác Dạ Hàn ta không có được nàng thì tất cả nam nhân trên đời này cũng đừng mơ chạm đến một sợi tóc của nàng.

Trác Diễm Cơ không ngờ Dạ Hàn sẽ nói như vậy, càng đáng sợ hơn khi chàng lôi xềnh xệch nàng ra khỏi điện Vĩ Tuyên trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người có mặt lúc đó. Tiếng Diễm Cơ vì sợ hãi mà khóc lóc, cầu xin đã náo động một vùng, vũ lâm vệ bao vây xung quanh hồ Vọng Sơn từ lúc nào, xua đuổi tất cả những kẻ hiếu kỳ lảng vảng. Khi ấy giữa trưa, hoàng cung khá vắng, âm thanh cũng vì thế mà truyền đi xa hơn, vang hơn hẳn.

- Buông ra, Trác Dạ Hàn ! Huynh định làm gì? Không, xin huynh !!!

Trác Dạ Hàn bỏ mặc ngoài tai lời cầu xin thảm thiết của Diễm Cơ, bỏ mặc cả sự can ngăn của Mộc Hoan, nhất quyết lôi nàng đến bờ hồ. Chưa hết xuân, tiết trời vẫn còn vương vấn mưa đông, mặt hồ vừa nhìn đã có cảm giác hơi nước bốc lên lạnh thấu da thịt, cơ thể nàng vốn yếu ớt lại càng run lấy bầy.

- Dạ Hàn, đừng...

Trác Diễm Cơ chưa kịp dứt lời, Dạ Hàn đã dùng hết sức xô xuống, nước bắn tung toé, Mộc Hoan vừa theo đến nơi chỉ còn thấy một cánh tay nàng chới với giữa hồ. Y tất nhiên vô cùng kinh hãi, dù gì nàng vẫn là quận chúa, chàng hành xử như vậy, lỡ đâu xảy ra bất trắc, về sau có hối hận cũng chẳng kịp. Trái lại, Dạ Hàn không một chút do dự trừng mắt nạt y, âm thanh rợn người như vọng từ âm ty địa phủ:

- Cút !

- Bệ hạ điên rồi. - Mộc Hoan bị mấy tên vũ lâm vệ lôi đi, miệng không ngừng giục chàng nhảy xuống cứu Diễm Cơ.

Rõ ràng nàng không biết bơi, nàng sẽ chết nếu chàng không cứu. Nhưng...

Cứu nàng ư? Đến nước này nàng sống liệu còn ý nghĩa gì nữa không? Để nàng sống là tiếp tục để nàng vùi trong tuyệt vọng, trong nỗi mất mát đau thương, trong sự hận thù ai oán; ngay cả chàng cũng không vui vẻ gì khi nàng không còn là nàng, vậy thà rằng Trác Dạ Hàn làm một kẻ ích kỉ, để làn nước giữ mãi một Trác Diễm Cơ xinh đẹp, thuần khiết cho riêng mình.

Cái lạnh thấu da thịt như hàng ngàn mũi tên xuyên qua cơ thể Diễm Cơ, đóng băng toàn bộ các giác quan. Chàng vùi lại càng bị nhấn chìm; nước tràn vào mũi, vào miệng, nước cay xè hai mắt, hình ảnh trước mặt chỉ là những bọt nước trắng xoá hỗn loạn. Âm thanh trong lồng ngực Diễm Cơ như bị rút cạn, không thể la, cũng chẳng thể nói, nàng trở nên vô lực, cuối cùng đành để mặc cho dòng nước bao trọn thân thể.

"Trác Dạ Hàn, điều ta hối hận nhất kiếp này chính là tin lời người."

Có tiếng nước chảy.

Khẽ hé đôi mắt dính dớp, xung quanh chỉ thấy lờ mờ lớp sương trắng, nếu không phải cơn đau buốt di chuyển khắp cơ thể cùng cái lạnh đang bao phủ toàn thân, hẳn là Khả Nghiên Tiệp cho rằng mình đã chết rồi cũng nên. Việc đầu tiên tỉnh dậy là chàng mừng, phải mừng chứ, mấy ai được khí vận to lớn như chàng, gặp nạn không chết, đúng là có tổ tiên che chở, phù hộ. Nhưng ngay sau đó, chàng lại rơi vào trạng thái tuyệt vọng, hoảng sợ vì không biết mình đang ở đâu, cũng không thể cử động được cơ thể, điều đó có nghĩa, nếu không ai phát hiện ra chàng, một là chàng sẽ chết vì kiệt sức, hai là chàng sẽ trở thành bữa thịnh soạn cho lũ điều hâu háu đói. Không phân biệt được ngày đêm, giờ giấc, điều duy nhất chàng nhớ được chính là bản thân bị xô xuống vực, cùng Trác Diễm Cơ trên đường trở về Mặc Song quốc.

Phải rồi, còn nàng. Nàng đang ở đâu?

Khả Nghiên Tiệp cố gắng nhấc cao cổ hòng tìm kiếm bóng nàng, mặc dù lúc này chỉ cần một cử động nhỏ cũng đủ khiến chàng cảm giác như tứ chi bị đứt lìa. Diễm Cơ không có ở đây. Lý nào lại thế? Ở đây vách đá lớn chồm, sống được như chàng là kỳ tích, có khi nào nàng bị vướng lại trên những mỏm đá dựng đứng kia, rồi... rồi... Khả Nghiên Tiệp nghĩ đến càng thấy đau, chàng khẽ vận vẹo cơ thể mềm nhũn của mình, vô tình cọ xát với đá sỏi dưới thân khiến các vết thương lại bắt đầu rỉ máu từng những miệng hở đã thâm đen. Khả Nghiên Tiệp cắn răng để khỏi bật thành tiếng kêu, lắc lư thân người nhích lên trước tìm chỗ khô, gục đầu lên một tảng đá to mà thở hỗn hển.

Làm thế nào bây giờ? Giá mà có thứ gì truyền tin đi thì hay biết mấy. Khả Nghiên Tiệp nhìn đi nhìn lại bộ hủ phục cấu bản, máu vón thành từng mảng đen khô loang loang lổ lổ, bất chợt nhớ ra mình luôn đem theo một túi gấm nhỏ, vốn là kỷ vật của mẫu thân để lại, nay lại trở thành vật cuối cùng chàng có thể gửi gắm hi vọng. Đưa cánh tay rệu rã gỡ túi gấm, mặc cho cơn đau thấu xương hành hạ mình, Khả Nghiên Tiệp dùng hết sức có

thể quăng nó xuống sông, hi vọng trôi xuống hạ nguồn sẽ có người biết được lời kêu cứu ẩn giấu trong món đồ này.

Nghiên Tiệp cầu nguyện, nhắm mắt rồi lại ngất đi lúc nào không hay.

Xung Tự khác với Trác Vũ Hạo, chỉ là một người dân Nam Vân bình thường, có thể tự do đi đến bất cứ nơi đâu y muốn, miễn là có giấy thông hành. Hai tháng đều trở về kinh thành một lần mua đồ, mỗi lần đi chỉ lưu lại một, hai ngày; vừa hay ngày cuối cùng ở thành Tinh An lại bắt được một túi gấm lạ, Xung Tự lờ mờ nhận ra lai lịch khác thường của vật này. Dem đến tiệm cầm đồ, lão chủ quán cho hay đây là đồ của hoàng thất Mặc Song quốc, vương ấn còn lưu rành rành ngay trên miện túi.

Xung Tự cảm thấy hoài nghi về sự xuất hiện có liên quan đến hoàng thất Mặc Song, có gì đó thôi thúc y phải đi, đi tìm bằng được chủ nhân của túi gấm ấy. Dọc lên thượng nguồn, kinh thành cách đèo Hải Nguyên hơn một ngày ngựa, Xung Tự không đi lên trên mà theo đường mòn xuống dưới, bởi trực giác của y cho biết, nếu đi theo đường ấy, ắt hẳn sẽ gặp được điều không tưởng.

Y cứ thúc ngựa, tay siết cương, túi gấm giữ chặt bên người, mắt lúc nào cũng đảo quanh tìm kiếm, một phần để phòng vệ tránh gặp thổ phỉ cướp cạn. Khả Nghiên Tiệp chỉ còn chút hơi tàn, mỗi lúc tinh dậy càng thấy mình yếu đi, đã phải bứt cổ đại để ăn cầm cự chờ người đến cứu, bỗng dưng nghe tiếng vó ngựa như người chết đuối vớ được cọc, vội vội vàng vàng la ú ớ, giọng khản đặc, nghẹn lại nơi cổ họng đắng nghét.

Xung Tự không dám tin, đúng hơn là không thể tin, có người ở nơi này, hình như bị gặp nạn không thể di chuyển, đáng nói hơn là trên người đối phương vận hỉ phục. Y trèo xuống ngựa, khẩn trương chạy đến chỗ Nghiên Tiệp. Khả Nghiên Tiệp chỉ chờ có vậy liền thở phào nhẹ nhõm rồi yên tâm khép đôi mắt đã mỏi nhừ lại.

Khi tỉnh dậy, Khả Nghiên Tiệp thấy cơ thể mình nặng trịch trịch nhưng lưng không còn êm ả vì nằm trên đá nhiều ngày, lúc ấy, chàng mới nhận ra mình đã ở trên một chiếc giường lớn êm ái. Chàng đã được cứu sống. Là ai vậy nhỉ? Lễ nào có người đã bắt được chiếc túi gấm của chàng? Nghiên Tiệp còn cho rằng chiếc túi gấm chắc chắn sẽ bị chìm hay vướng lại ở đâu đó trước khi trôi được xuống hạ nguồn nữa kia.

Tay chân đều quấn vải trắng, đôi chỗ còn vết máu đỏ lôm, Khả Nghiên Tiệp vừa cử động đã cảm nhận được cơn đau tê dại truyền đi từ các vết thương. Chàng còn ngửi được mùi đặng đặng và hắc nồng đặc trưng của thuốc cầm máu cùng rượu trắng, chàng dám chắc, bây giờ trên người mình toàn những mảng màu tím nâu kì dị. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, chàng còn sống, đó đã là điều kì diệu may mắn nhất trên đời.

Đưa mắt nhìn xung quanh, kiến trúc căn nhà này cũng khá đơn giản, chỉ là dùng loại gỗ bình thường để đóng sàn, đắp tường và làm trần, nhưng nhìn thế nào cũng không giống với nơi ở của thôn dân hay bậc cư sĩ, cảm giác có chút khác lạ. Rèm che tối om, không nhìn được đang ban sáng hay buổi khuất chiều, dù đắp chăn ấm cũng vẫn có hơi lành lạnh lớn vờn xung quanh.

- Tỉnh rồi ư?

Giọng của một nam nhân. Rất trầm. Người ấy đi đến cạnh cửa sổ, kéo rèm ra, Nghiên Tiệp mới phát hiện sau song cửa là sương đặc bao phủ, chỉ thấy giống như một bức tường trắng toát lạnh lẽo ngăn cản bọn họ tiếp xúc với bên ngoài. Nghiên Tiệp chưa hết ngạc nhiên này đã chuyển đến ngạc nhiên khác. Mặc đồ trắng, tóc rất dài, khuôn mặt bầy, tám phần giống chàng...

- Ta tự hỏi không biết người của Khả tộc làm gì trên đất Nam Vân này?

Chưa kịp để Khả Nghiên Tiệp mở lời, Vũ Hạo đã phủ đầu. Ngay khi Xung Tự đưa cho Trác Vũ Hạo vật này, chàng đã nhận ra ngay thân phận của kẻ gặp nạn trước khi y nói ra bất cứ điều gì. Có thể đó là nội gián Mặc Song quốc cài vào nhằm thám thính, dò la địa hình Nam Vân, cũng có thể đó là một hoàng tử thuộc đoàn sứ, nhưng từ bao giờ Nam Vân quốc lại mở biên giới cho Mặc Song quốc? Hơn nữa, hẳn ta còn mặc hi phục.

Người hoàng tộc? Một hôn lễ? Nếu không phải lại một cuộc trao đổi thì là gì? Trong số các công chúa, tiểu thư, ai lại dũng cảm vì quốc gia đại sự mà đem nữ nhi của mình dâng lên miện cọp?

Xung Tự lưu lại kinh thành cũng không hề biết tin tức gì. Nhưng tất cả chỉ là suy đoán, Vũ Hạo cũng không chắc lắm về lí do Nghiên Tiệp xuất hiện ở nơi ấy. Thấy Khả Nghiên Tiệp không trả lời, Vũ Hạo nhắc lại lần nữa:

- Ta hỏi, người tại sao lại gặp nạn trên đất Nam Vân chúng ta? Trả lời thành thực, đừng tưởng cứu người rồi thì không thể đòi lại mạng.

Đối phương đã biết thân thế, Khả Nghiên Tiệp nửa sợ nửa lo, chỉ ngại nếu người này có liên quan gì đến Chiêu Tổng hoàng đế, trùng hợp thay, đối phương quá giống với một người mà Trác Diễm Cơ từng nhắc tới. Khả Nghiên Tiệp hít một hơi thật sâu, tự dẫn lòng trong trường hợp này, tốt nhất là nên thuận theo ý người kia. Huống chi chàng chẳng làm gì lén lút cả.

- Ta là hoàng thân Mặc Song quốc, trên đường đi gặp nạn, may mà có ân nhân cứu giúp.

- Hoàng cung sao? Người đến đó làm gì?

- Mặc Song quốc và Nam Vân quốc kết thông gia, ta đến rước dâu.

- Tân nương là ai?

- Cứu quận chúa Trác Diễm Cơ.

- Cứu muội? - Trác Vũ Hạo trừng mắt nhìn người trước mặt. - Đừng nói dối. Ta thậm chí còn không biết gì. Làm sao người có thể trở thành phò mã điện Tử Trúc?!

Sau khi nghe chính miệng người kia thốt lên hai từ "cứu muội", Khả Nghiên Tiệp càng chắc chắn hơn về thân phận của kẻ cứu chàng.

- Ta không hề nói dối. Chính nàng đã kể cho ta nghe về ân nhân, người là Trác Vũ Hạo, đúng chứ?!

Cảm giác của Trác Vũ Hạo lúc ấy nên nói thế nào mới đúng đây? Vui mừng vì cứu muội vẫn còn nhớ tới chàng? Lo lắng vì người này quá tinh tường? Sợ hãi vì nhớ vết nhơ trong cuộc đời chàng có nguy cơ bị nhắc lại lần nữa? Trác Vũ Hạo chẳng rõ, chàng cũng không thể nghĩ nhiều hơn. Điều chàng quan tâm lúc này, cũng là điều chàng chắc chắn nhất, chính là kẻ chàng cứu phải có vị thế cực kì quan trọng trong Khả tộc - lý do duy nhất có thể lý giải cho việc Trác Dạ Hàn đồng ý gả Diễm Cơ đi. Nếu lợi dụng tốt, hẳn sẽ là quân cờ hữu dụng giúp chàng trở về thành Tinh An. Không uổng công chàng chờ đợi suốt mấy năm.

- Phải, ta là Trác Vũ Hạo, bào đệ (1) của Chiêu Tổng hoàng đế, theo lý mà nói người phải gọi ta là "ngoại huynh" rồi đấy.

Tự nhiên Vũ Hạo thay đổi cách nói chuyện khiến Nghiên Tiệp có chút không quen. Trác Vũ Hạo mà Diễm Cơ kể không bao giờ nói những câu thế này, xưng hô quá thân mật mặc dù mới lần đầu gặp mặt, thứ gì cũng có giá và mục đích của nó. Khả Nghiên Tiệp im lặng chờ đợi câu nói tiếp theo của Vũ Hạo, quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán:

- Ta cứu người một mạng, cái ơn lớn thế này người tính làm sao để trả đủ cho ta đây?

(1) bào đệ: em ruột

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vì Sao Làm Vua?

- Chỉ cần ân nhân giúp ta báo tin về Mặc Song quốc, sau này bất kể có chuyện gì, miễn là nằm trong khả năng, ta sẽ tìm mọi cách giúp đỡ ân nhân.

Khả Nghiên Tiệp để nói ra lời này cũng đã suy tính rất nhiều. Bào đệ của hoàng đế Nam Vân mà lại phải cư ngụ một nơi như thế này, tám, chín phần lệnh này từ chính Trác đế ban ra; hơn nữa mỗi lần nhắc đến Trác Vũ Hạo, trong lời nói của Diễm Cơ nửa phần xót xa nửa phần buồn bã, dường như có nội tình không thể tiết lộ. Huyết thống hoàng tộc lại liên quan đến quyền mưu, tranh đấu, cơ sự cũng từ ấy mà ra. Nếu phán đoán của chàng là đúng, e là triều đình Nam Vân sắp nổi cuồng phong rồi.

Trác Vũ Hạo nghe Nghiên Tiệp hứa hẹn mà bỗng bật cười, tuy không giòn giã nhưng vẫn lộ rõ vẻ tán dương, thích thú:

- Đoàn rước dâu của Mặc Song chắc chắn chỉ nhìn qua cũng biết, ấy vậy mà vẫn có kẻ ngu đần phá hoại, không phải chỉ là đám thổ tặc hám của thôi đấy chứ? Hay là chuyện không thể để người ngoài biết? Ta muốn người an toàn đón dâu, lần này đến hoàng cung Nam Vân liệu có nguy hiểm cho người không?

Khả Nghiên Tiệp sực nhớ đến Trác Diễm Cơ, lòng đột ngột chùng xuống trĩu nặng, nơi cổ họng lại nghèn nghẹn như bị ai đó siết chặt.

- Trác Diễm Cơ... nàng ấy...

- Diễm Cơ làm sao? - Nhận ra sự khác thường trên khuôn mặt của Nghiên Tiệp, tim Vũ Hạo bỗng nảy lên một nhịp, sự bất an dần xâm chiếm

tâm trí chàng. - Mau nói đi.

- Ta đã đến hoàng cung từ lâu, trên đường trở về Mặc Song quốc bị thổ phi chặn đường, vàng bạc bị cướp sạch, người ngựa chết không còn một mống, ngay cả ta và nàng ấy cũng bị đẩy xuống vực.

Khả Nghiên Tiệp vừa dứt lời, mặt mũi Vũ Hạo đã tái mét, đôi mắt vừa nãy còn đầy vẻ tinh anh, thế mà phút chốc bỗng hoá thần thờ, vô hồn. Chàng không nói không rằng, chỉ hơi ngả về sau dựa tường, sống lưng lạnh toát. Trông dáng vẻ đó kìa, chắc là sốc lắm.

"Sốc ư? Vì muội muội gặp nạn hay mưu đồ bất thành?" Khả Nghiên Tiệp lặng lẽ cup mắt, trở người nằm thẳng, cố gắng không để ý đến Trác Vũ Hạo nữa. Có lẽ là cả hai. Ban nãy, chính Vũ Hạo cũng không để ý, bàn tay chàng đã nắm lấy vạt áo, nắm chặt đến mức nổi gân xanh, chẳng phải là muốn giữ lấy trái tim đang chực chờ rớt khỏi lồng ngực hay sao? Trác Diễm Cơ đã kể về Vũ Hạo với một tình cảm đáng trân trọng, có thể thấy tình cảm huynh muội của bọn họ rất tốt, vậy thì Vũ Hạo mất bình tĩnh trước sự ra đi đột ngột của muội muội chẳng có gì là bất ngờ cả.

Hay lắm, bây giờ Khả Nghiên Tiệp chàng không còn khả năng lợi dụng, người này sẽ đối xử với chàng thế nào đây? Đá chàng ra khỏi nhà và để mặc chàng chết gục với những vết thương còn chưa lành miệng; hoặc biến chàng thành con tin nhằm tạo hiệp ước liên kết với Mặc Song quốc, chuyển hướng sang một kế hoạch khác khả thi hơn?

Khi Nghiên Tiệp còn đang ngờ ngẩn, không ngừng suy nghĩ linh tinh thì Vũ Hạo lại lên tiếng lần nữa, âm thanh đã trầm xuống rất nhiều:

- Lúc Xung Tự cứu người, xung quanh chẳng có lấy một bóng người.
- Ngài đang tiếc nuối sao?
- Người có biết ai là kẻ hãm hại người và muội ấy không?

- Ta chưa từng gây thù chuốc oán với ai.

Trác Vũ Hạo khẽ gật đầu, lần bước dần về phía cửa phòng, dáng vẻ chậm chạp đến khó tin:

- Cứ ở đây tĩnh dưỡng một thời gian, ta sẽ sai người báo tin đến hoàng cung Mặc Song quốc. Còn về chuyện của Trác Diễm Cơ và người... chắc hoàng huynh cũng đã hay rồi.

Trác Dạ Hàn vì một phút nóng giận nhất thời mà làm sự chuyện bại lộ. Lúc đầu chàng cho lính quây quanh hồ, cốt để xua đuổi những kẻ hiếu kì, nếu ai hỏi thì chỉ cần trả lời rằng bệ hạ đang xử tội một ả cung nữ phạm thượng, thế là xong. Trác Dạ Hàn đã nghĩ, không có nàng thì vẫn còn hoa thơm cỏ lạ ngoài kia, hậu cung ba ngàn giai lệ đâu thiếu gì, dù gì cũng chính miệng nàng bảo thà chết còn hơn phải lấy chàng, vậy hà cớ chàng phải dẫn đo thêm nữa? Cứ nhắm tâm bỏ mặc nàng, nhắm tâm để nàng vùng vẫy giữa làn nước lạnh đến kiệt sức, để nàng biết cái giá phải trả khi từ chối chàng. Nhưng khi Trác Dạ Hàn đã quay mặt đi, đôi chân cũng vừa nhắc lên định xoay gót trở về tắm diện, một giọng nói yếu ớt như bọt biển lại vỡ tan bên tai chàng, đem bao nhiêu quyết tâm của Dạ Hàn đổi lấy một nhịp rung động.

Trác Dạ Hàn ngồi trên long sàng ôm thân thể lạnh ngắt của Trác Diễm Cơ quấn trong tấm chăn to, ánh mắt trống rỗng, thất thần. Chàng đã ngồi không biết bao lâu, lưng đã mỏi nhừ, chân tê rần, vậy mà một chút nhúc nhích cũng không có, cứ như thể chàng sợ sẽ đánh thức nữ nhân đang say ngủ trong lòng mình. Đưa tay vuốt ve gương mặt ngọc ngà của Diễm Cơ, Trác Dạ Hàn thở dài một tiếng náo nùng, mong rằng mọi chuyện đối với bọn họ chỉ là giấc mộng, ngủ một giấc rồi sẽ không còn vướng bận điều gì. Nhưng sau khi nàng tỉnh dậy, liệu tất cả còn có thể như ban đầu? Chẳng bao giờ đâu. Sai một lần, hối còn chẳng kịp, huống chi Trác Dạ Hàn chàng lại sai nhiều tới vậy...

Cuối cùng chàng vẫn không thể nhân tâm với nàng.

- Người đúng là một kẻ si tình ngu ngốc. - Trác Dạ Hàn đã cười khi nói lên câu đó.

Phải, chàng là một kẻ si tình, luôn phải giấu kín cảm xúc nam nữ thực sự dưới danh nghĩa "huynh - muội". Yêu chẳng thể nói, nói ra rồi lại chẳng thể yêu, cho dù chàng có làm cách nào cũng không đủ làm nhạt phai bớt tình yêu dành cho Trác Diễm Cơ; hoặc dù chàng có cố gắng thế nào đi chăng nữa vẫn không có tư cách sánh đôi cùng nàng. Lựa chọn hi sinh nàng để cả hai không còn bị tổn thương, trở trêu thay, kết quả lại càng làm tim đối phương vỡ vụn. Tiến không được, lui chẳng xong, chẳng lẽ cả đời này đã định phải khiến nhau đau khổ?

Thảm hại chưa? Khi mà trước đó chàng đã tự tin đến nhường nào. Biết làm sao nữa đây? Nếu Diễm Cơ không tỉnh dậy, chàng sẽ mất nàng, nhưng nếu Diễm Cơ tỉnh dậy, chàng sẽ mất cả tâm can. Đôi tay lạnh ôm ấp cơ thể lạnh, đáy lòng cũng đang giá như băng. Khi ấy Lương công công mà không vào, chắc chàng cứ ngồi vậy đến đêm mất.

- Bệ hạ, đã quá bữa trưa lâu rồi, Người nên dùng chút gì đó.

Trác Dạ Hàn ngời thẫn ra, im lìm, dù ý thức được trên tay Lương công công là những cuộn tấu còn chưa mở niêm, cũng biết vẫn còn bao nhiêu việc chờ chàng giải quyết, nhưng rốt cuộc lại chẳng thể dứt ra, đầu óc chẳng còn thiết để ý vào bất cứ chuyện gì. Thân xác ở nơi khác mà tâm trí cứ đặt trên người nàng, vậy thử hỏi, rời đi phỏng có lợi ích gì?

- Bệ hạ, Thượng thư sảnh gửi đến, Người có xem qua không?

- Cứ để tạm ở đó đi.

- Còn hội nghị thì sao? Chư vị đại thần gần như đã đông đủ rồi.

- Ừm.

- Vậy... lão nô xin cáo lui trước.

Trác Dạ Hàn khẽ gật đầu, ngoài ra cũng chẳng nói rõ ý tứ thế nào. Nhưng Lương Tề biết, chàng chắc chắn không phải người vì những chuyện nữ nhi thường tình thế này mà bỏ bê quốc gia đại sự. Trước giờ lão chỉ tưởng rằng thực sự Trác Dạ Hàn vì ham mê quyền lực nên mới tìm mọi thủ đoạn đoạt ngai vàng, nhưng đến tận hôm nay mới vỡ lẽ, thì ra, tâm cơ chàng không hề đơn giản như lão vẫn thường nghĩ. Đối với loại tình cảm này, Lương Tề sớm đã không còn tò mò hay thậm chí là chút cảm giác gì, lão chỉ biết bản thân cần tận trung với Trác Dạ Hàn, dù chàng đúng hay chàng sai, dù điều chàng làm là nên hay không nên.

Trác Diễm Cơ không hẳn là một quận chúa hay một thường dân sau khi bí mật của cố hiền phi Bạch Nha bị khơi ra, nhưng có một điều chắc chắn, Trác Diễm Cơ là một nữ nhân, mà nam nhân, chỉ cần đẹp là có thể si, vậy thì nào có gì khó hiểu khi bệ hạ say mê nàng?! Chẳng qua bọn họ tự áp lên như vậy.

Cửa đóng, Lương công công cũng đã đi được một khoảng chừng chục bước chân, vậy mà không hiểu sao lão còn đột nhiên quay đầu nói với vào trong:

- Bệ hạ, còn khoảng một nén hương nữa là hội nghị bắt đầu rồi.

Nói xong, đợi một lúc chẳng thấy ai trả lời, lão bèn phất tay ra hiệu cho đám cung nữ đang đứng trực bên ngoài vào hầu chàng, giúp chàng chải đầu, mang y phục chuẩn bị đến Đại điện. Thế mà chưa ai kịp làm gì, chàng từ trong đã đẩy cửa bước ra, y phục thay mới hoàn toàn, đầu tóc cũng búi lên gọn ghẽ.

- Đi thôi.

Chuyện âm ỉ ở hồ Vọng Sơn rất nhanh đã truyền đến tai Thượng Tiễn Lô Mẫn. Khi ấy, ông đang nằm ngâm thơ trên chiếc võng mắc trước mái hiên. Một bậc đại tướng bao năm bôn ba sa trường, nay lui về rửa tay gác kiếm trông có vẻ thanh thoi và an nhiên biết bao, dường như thế tục quyền mưu cũng không còn làm lay động được tâm hồn già cõi ấy được nữa. Nhưng ai biết, đằng sau vị tướng tưởng chừng như đã dứt hết sự đời kia lại là một con người mang nặng toan tính, mang nặng những lo âu về một triều đại mới đang trên đà phát triển.

- Văn nhi, có phải hôm nay bộ hạ đã dìm một cung nữ xuống hồ Vọng Sơn?

- Nhi tử không rõ, chỉ nghe huynh đệ trong vũ lâm vệ kể lại, hình như quả là đúng thật.

- Có ai nhìn rõ khuôn mặt của nàng ta không?

- Bẩm, nhi tử không biết. Nhưng chưa thấy ai nói gì. - Hình như nhận ra sắc mặt của Thượng Tiễn Lô Mẫn đang có chút thay đổi, Á Văn liền lảng sang chuyện khác. - Bộ hạ vờ phụ thân đến Đại điện là có hội nghị, phụ thân không đi sao?

Thượng Tiễn Lô Mẫn nhồm dậy, thả hai chân xỏ giày trước, nhi tử toan cúi người đỡ liền bị ông thẳng thừng gạt tay, ra chiều không bằng lòng:

- Muốn biết đúng hay không thì phải hỏi, dù địa vị người chưa hẳn là cao nhưng thân cũng là thúc phụ (1) của hoàng đế, há còn phải kiêng dè điều gì? Hay người sợ bị người khác nói ra nói vào? Ta tốn bao tâm tư gửi gắm người để làm gì mà mỗi việc con con ấy cũng chẳng trả lời ta được gãy gọn. Thật là... Mau chuẩn bị xe đi.

- Vâng.

Chuyện xảy ra thường như cơm bữa, Thượng Tiễn Á Văn không lấy làm tức giận cho lắm, cứ im lặng dùng thái độ lễ phép đáp lại phụ thân. Thượng Tiễn Lôi Mẫn, đại tướng quân dưới thời Khanh Liêu hoàng đế, là tổ thúc (2) của Chiêu Tổng hoàng đế; thiên hạ hẳn cũng chỉ mình ông có thể khiến đương kim hoàng đế phải nhún nhường. Đã lâu lắm Lôi Mẫn không rời khỏi sơn trang, lần này quay về, không biết là phúc hay họa của Trác đế nữa đây?

Hội nghị kết thúc, Trác Dạ Hàn định lập tức trở về điện Vĩ Tuyên, không ngờ Triệu Tử Mai đã đợi ngay ở sân rồng, theo lời Mộc Hoan thì nàng cũng đứng khá lâu rồi. Trác Dạ Hàn đương nhiên lòng nóng như lửa đốt nhưng không thể đuổi Tử Mai, hoá chẳng khác nào "lạy ông tôi ở bụi này". Chàng buồn bực, nhưng không thể vô duyên vô cớ trút giận lên đầu Tử Mai, khi mà nàng chỉ hỏi:

- Bệ hạ, thiếp nghe nói sáng nay bệ hạ vừa xử một cung nữ phạm thượng. Thân là chủ hậu cung, thiếp lại không quản lý tốt, cũng chẳng biết cung nữ đó ở cung nào, tên tuổi là gì, đành mạo muội đến tìm bệ hạ, hi vọng có thể bù đắp cho thân nhân nàng ta chút ít vốn liếng.

Trác Dạ Hàn giờ mới chợt nhận ra sai sót, thầm hi vọng Triệu Tử Mai chưa điếm đích danh từng người một. Mà Triệu Tử Mai vốn dĩ rất thông minh và tinh ý, có khi nào nàng đã nghi ngờ từ trước, đến đây chỉ với mục đích thăm dò chàng mà thôi?

- Nàng có tấm lòng nhân từ như vậy, quả là phúc đức của Trác gia. Việc con con này nàng không cần quan tâm, để nữ quan bên Nội phủ lo liệu là được rồi, nhé ! Giờ trẩm rất mệt, muốn về điện Vĩ Tuyên nghỉ ngơi.

- Thiếp thật sơ ý quá ! - Tử Mai thốt lên, vẻ mặt đôi chút tiếc nuối, cầm tay chàng bảo. - Kẻ làm thê như thiếp đây không có nhiều cơ hội gần gũi bệ hạ, chỉ biết hỏi han đôi ba câu hỏi hột, cảm thấy giận bản thân lắm.

Nhưng biết làm sao, long thể vẫn phải giữ gìn nhất, khi nào mệt thì uống trà sâm, chợp mắt cho đỡ mỏi, đừng làm những việc quá sức mình.

Nàng thở thê vào tai Dạ Hàn những từ cuối cùng đó, giọng điệu đột nhiên khác lạ khiến chàng rùng mình. Trác Dạ Hàn nhìn thẳng vào mắt Tử Mai, vẫn là ánh mắt điềm tĩnh và quyến rũ ấy, nhưng đôi mày đã nhướn cao đầy ẩn ý. Chàng cố gắng trấn an bản thân, âm ừ gật đầu rồi đi thẳng. Triệu Tử Mai đứng sau lưng nhìn theo, khoé môi đang nhếch lên liền thu lại buồn bã.

"Trác Dạ Hàn, chàng điên rồi phải không?! Rốt cuộc chàng định làm gì?"

Trác Dạ Hàn trở về điện Vĩ Tuyên, chợt thấy lính gác chụm năm chụm bảy trước cổng điện, vẻ mặt ra chiều khó xử lắm, Mộc Hoan cũng không thấy đâu, lẽ nào lại có chuyện gì xảy ra ư? Lương công công dường như cũng nhận ra sự khác thường đó, nhanh chóng tiến lên trước nạt mấy người lính gác cổng:

- Các người biết đây là nơi nào không mà dám túm lùm xì xào to nhỏ?! Có chuyện gì, mau nói ra !

- Bệ... bệ hạ vạn tuế ! - Bọn họ khúm núm quỳ xuống, lúc ngẩng lên tay vẫn không quên chỉ thẳng vào bên trong. - Bẩm bệ hạ, có Thượng Tiễn đại nhân đến thăm.

Trác Dạ Hàn nghe tên Lôi Mẫn như nhìn thấy quỷ, mặt mũi lập tức tái xanh, luống cuống chạy bổ vào trong. Hai huynh đệ Dạ Hàn từ nhỏ vừa kính vừa sợ người bá công này còn hơn cả phụ hoàng, nhiều lúc Lôi Mẫn mới chỉ chau mày bọn họ đã lo toát mồ hôi, đến nửa từ cũng không dám ho he. Ông không hay nói, nhưng một khi đã lên tiếng thì ngay cả Khanh Liêu hoàng đế cũng phải nể vài phần, huống chi phận hậu bối đầu xanh như Dạ

Hàn, dù chàng đã trở thành dương kim hoàng đế, đứng trước mặt Lôi Mẫn cũng chỉ là một vân tôn mặc cẩm bào mà thôi.

Đúng như chàng nghĩ, Mộc Hoan cầm thanh kiếm chưa tuốt bao chắn ngang trước cửa điện, dù đã cố tỏ ra hung hãn nhưng gương mặt vẫn không giấu nổi vẻ căng thẳng, hoang mang khi phải đối diện với một người từng là đại tướng quân lấy lừng thiên hạ. Trái lại, Thượng Tiễn Lôi Mẫn ung dung đứng dưới khoảng sân quanh thềm, hai tay chấp sau lưng, không tiến cũng không lùi, cứ như vậy bình thản nhìn Mộc Hoan tựa như đang thưởng thức một bức họa thủy mặc.

- Tổ thúc.

- Bệ hạ vạn tuế ! Người vừa từ Đại điện về đó ư?

Mộc Hoan thấy chàng xuất hiện lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong khi Thượng Tiễn Lôi Mẫn xoay người hành lễ với Dạ Hàn, chỉ khác là ông không cúi đầu hay chấp tay trước ngực như bao kẻ khác. Không phải ông coi trời bằng vung, cậy vai vế mà bỏ qua nghi lễ, chỉ tại ngồi trên đỉnh cao quá lâu nên đã quên mất phải "hạ mình" với người khác là như thế nào. Trác Dạ Hàn cũng chẳng trách, đúng hơn là chưa bao giờ để ý đến tiểu tiết mà quên đi cái ơn lớn, mà cái ơn đấy thì khó gì trả được.

- Tổ thúc, tại sao đã vào cung lại không đến Đại điện, trẫm đã gửi thư đến tận trang viên vời tổ thúc, còn tưởng không tới.

- Quốc gia đại sự quân thần bàn bạc đã đủ, còn thêm một lão già trót đời như ta đây làm gì?

- Sao tổ thúc lại nói vậy? Tổ thúc vốn là cố mệnh đại thần, vì xét thấy công lao cống hiến nên mới để tổ thúc cáo quan về hưu sớm, nhưng còn đủ lực đủ sức giúp quốc gia lẽ nào phải cân đo hay tính toán mới vừa?

- Binh thư yếu lược đã đóng bụi, lao thương cũng theo thời gian mà cùn mòn, ta lại không còn được giống ngày xưa nữa, bệ hạ lấy gì phải luyện tiếc cho một kẻ như ta. Giả như không có ta, bệ hạ cũng tự quyết mọi việc rồi đấy thôi.

Thượng Tiễn Lôi Mẫn chỉ nói đến đấy là ngừng, nhưng trong lòng Trác Dạ Hàn hiểu rõ hơn ai hết, Lôi Mẫn đã lờ mờ đoán ra chuyện sáng nay ở hồ Vọng Sơn rồi. Chẳng trách được, hành động bất cần và lộ liễu đến thế, không phải người ta không biết, chỉ là không dám nói ra thôi.

- Bệ hạ không định mời ta vào trong sao? - Lôi Mẫn nhướn mày, lại nhìn về phía cánh cửa sau lưng Mộc Hoan.

Trác Dạ Hàn hít một hơi thật sâu, chẳng nói chẳng rằng tự tiến đến mở cửa, nhanh chóng đi vào, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Thượng Tiễn Lôi Mẫn bước theo, cùng lúc cửa điện được đóng lại, không gian bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng. Trác Dạ Hàn đứng khựng giữa sảnh chính, chần chừ không muốn bước qua cánh cửa vòm vào ngoạ thất, chỉ mình Lôi Mẫn là ung dung bước tiếp, bên tai tựa hồ như có chút hơi thở của người nào đó, mong manh và yếu ớt. Chẳng khó để đoán ra, chỉ là tận mắt chứng kiến mới khiến ông tin vào những gì bản thân suy đoán.

Người trên giường mặt mũi tái nhợt không chút sức sống, mái tóc đen vẫn còn ươn ướt vắt sang một bên càng làm nổi bật làn da trắng bệch kia. Trác Diễm Cơ mắt nhắm nghiền, mê man, làm cho người ta có cảm giác nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

- Cửu quận chúa trở về, ta không biết đáng mừng hay đáng buồn nữa đây. Bệ hạ, Người còn gì muốn giải thích nữa không?

- Không. Có gì phải giải thích kia chứ ! - Giọng chàng hơi run run, ngắt quãng. - Trẫm cả đời này chỉ yêu Diễm Cơ, nếu không còn nàng trẫm sẽ không phải là trẫm nữa. Tổ thúc bảo ai có thể trơ mắt nhìn người mình

yêu ngả vào vòng tay kẻ khác. Hôn lễ là trăm phá, Khả NghiêTiệp cũng là trăm giết, chỉ cần giữ được nàng thì cái gì trăm cũng có thể làm !

Thượng Tiễn LôiTấn sống đến tuổi này mới được nghe một điều nực cười như thế. Hoàng đế sẽ không còn là hoàng đế nếu thiếu nữ nhân? Đây là câu nói ngu xuẩn, thiên cận và nông cạn nhất mà ông từng biết. Không ngờ một người như Trác Dạ Hàn lại có thể nói ra được lời này, đúng là ông đã nhìn lầm người rồi.

Thượng Tiễn LôiTấn không tài nào tức giận cho nổi, chỉ đành buông tiếng thở dài tự than trách. Một ngày làm sư cả đời phải có trách nhiệm, lỗi này do ông không bảo ban đến nơi, vô tình ủ mầm cho tình cảm oan nghiệt này phát triển đến rồi bám rễ ăn sâu vào trái tim và lí trí Dạ Hàn, chỉ sợ giờ chính bản thân chàng cũng không thể gỡ ra nổi nữa rồi.

- Trước kia bao lần Người thể hiện tình ý với Cửu quận chúa, ta dạy dỗ Người lại không để ý nên mới gây ra cơ sự như ngày hôm nay, quả thật ta là kẻ có lỗi nhất. Ta từng hỏi Người, tại sao muốn trở thành hoàng đế, lúc ấy người không nói, ta còn tưởng Người áy náy vì phải đối đầu với Thuận vương, thì ra... Đáng tiếc ! Đáng tiếc !

- Tổ thúc tiếc vì đã giúp trăm dâng cơ ư? Hối hận vì thấy Trác Vũ Hạo gặp nạn mà không cứu? Yêu nàng là sai sao? Ta làm hoàng đế vì nàng cũng là sai sao?! - Lòng tự trọng bị tổn thương, Dạ Hàn điên lên, đột ngột quát to. - Chỉ khi nào đứng vững trên ngai vàng trăm mới bảo vệ được nàng, chỉ khi nào thâm tóm được giả giang sơn, trăm mới có thể bịt miệng tất cả những kẻ chỉ trích, khinh miệt nàng. Vậy tại sao lại đáng tiếc? Thiên hạ vẫn thái bình, Nam Vân vẫn no đủ, bờ cõi vẫn giữ yên, trăm đâu phải hôn quân hại dân hại nước, đâu để quốc gia rơi vào cảnh lầm than? Đạo quân vương chưa một ngày bỏ bê, tất cả đều được chu toàn, thế thì có gì trăm không được quyền bảo vệ tình yêu của mình? Ngay cả tổ thúc cũng không hiểu, bảo trăm từ bỏ nàng, nàng còn quan trọng hơn tất cả những gì trăm có.

- Vậy Người thoái vị đi. Hãy để Thuần vương kế nhiệm.

(1) thúc phụ: Con trai của Lôi Mẫn là em của Khanh Liêu hoàng đế - phụ thân Trác Dạ Hàn. Nói một cách dễ hiểu, Á Văn là chú của Trác Dạ Hàn.

(2) tổ thúc: cách cháu gọi chú của cha.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tân Cam

Một lời nhẹ tựa lông hồng nhưng lòng chàng lại như đeo ngàn cân. Bảo chàng từ bỏ vương vị? Từ bỏ tất cả những công sức, máu và nước mắt của chàng cùng bao người? Chàng sao có thể trao giang sơn cho Trác Vũ Hạo - kẻ suýt chút nữa thì mất mạng dưới tay chàng, chưa kể biết nhiều tử nhục, đầy đoạ đổ lên đầu hẳn chỉ vì chiếc ngai vàng vô tri vô giác?

- Tổ thúc nói như vậy là sao chứ?!

- Chẳng phải bệ hạ nói rằng muốn được ở bên Cửu quận chúa ư? Chỉ cần Người từ bỏ ngôi vị, ắt sẽ không còn lễ giáo, luật lệ ràng buộc, khi ấy bệ hạ có thể lấy quận chúa mà không còn sợ bị ai dị nghị, bắt bẻ. Sao? Người không nhớ đúng không? Vương quyền vẫn quan trọng hơn nữ nhân, điều ấy mãi mãi không thể thay đổi được đâu.

- Quan trọng hơn? Đối với trẫm hiện giờ chẳng có gì quan trọng hơn, chỉ có thứ cần đạt trước hay sau thôi. Năm chắc ngai vàng trong tay trẫm mới có cơ hội tồn tại, nàng cũng được bảo vệ chu toàn. Ngai vàng mất, trẫm cũng sụp đổ theo, liệu nàng có còn được sống bình yên hay phải chịu cảnh đầy tha hương bạt xứ? Ngược lại, vì nàng mà cố gắng trở thành bậc cửu ngũ chí tôn, còn nàng thì vương quyền đối với trẫm mới có ý nghĩa. Trác Dạ Hàn trẫm chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống mà thiếu một trong hai, vì vậy, con đường trẫm đã chọn thì tuyệt đối sẽ không hối hận, mong bá công hiểu cho trẫm.

Thực sự chàng đã nghĩ vậy từ lâu lắm rồi, con đường chàng chọn sẽ có cả nàng và ngai vàng, đồng nghĩa với việc có hai và chỉ hai mà thôi. Chàng

không thể có tất cả, mọi thứ đều có giá của nó, dù cái giá phải trả là quá đắt, Trác Dạ Hàn vẫn nghĩ nó xứng đáng để chàng hi sinh. Vì thế chàng phải bảo vệ và giữ lấy hai món trân bảo ấy như sinh mệnh, dù thế nào đi chăng nữa, chàng nhất quyết sẽ không buông tay, vì nếu đã buông tay, có nghĩa chàng cũng chết rồi.

- Lôi Mẫn tổ thúc, trăm sẽ làm những gì trăm muốn làm, vì trăm nhất định là làm được. Tất cả những chuyện sau này, hi vọng tổ thúc đừng quá phận xen vào, hãy nhắm mắt lại và quay đầu đi, vì triều đại này không còn là của Khanh Liêu hoàng đế nữa, nó là của Chiêu Tống trăm rồi.

Thượng Tiễn Lôi Mẫn giận tím cả mặt. Lời nói Dạ Hàn rắn rỏi mà đanh thép, chắc nịch, hoàn toàn không có chút nhún nhường dù chỉ mới ban này; đã lâu lắm rồi Trác Dạ Hàn không có thái độ như thế, rõ là chàng không hiểu được cái tâm của ông - người đã được tiên đế gửi gắm trước lúc lâm chung:

- Bệ hạ tưởng mình đã đủ lông cánh để một mình đối phó trên Đại điện ư? Nếu không có ta, người ngồi trên ngai vàng ngày hôm nay chắc gì đã là bệ hạ. Ta lo cho Người, cũng chỉ sợ bệ hạ đang thời thiếu niên nông nổi mà không biết suy trước tính sau, lỡ gây ra cơ sự gì chẳng phải cả ta và bệ hạ sẽ phụ cả tấm lòng của Khanh Liêu hoàng đế hay sao?! Bệ hạ mau đem Cửu quận chúa rời khỏi hoàng cung, vạn lần không được để người khác phát hiện.

- Ý trăm quyết rồi, mời tổ thúc về cho.

Lần đầu tiên trên khuôn mặt kia xuất hiện vẻ bất lực và chán nản. Khuyên không được, giờ còn cách nào nữa? Hoạ chẳng tiên đế tái thế mới trị được chàng, để chàng đừng chìm sâu vào sai lầm, đã lỡ sa chân thì mãi không thể quay đầu. Chỉ vì một nữ nhân mà dám làm những chuyện tày trời ấy, Khanh Liêu hoàng đế trên trời cao biết được, liệu có quả trách ông không?

- Bệ hạ, hi vọng sau này bệ hạ sẽ không hối hận về quyết định của bản thân trong quá khứ.

- Trẫm thà làm rồi mà hối hận còn hơn phải hối hận vì đã không làm.

Thượng Tiễn Lôi Mẫn rời khỏi điện Vĩ Tuyên, vẻ mặt nửa điểm cũng không khác trước khi diện kiến hoàng đế là bao. Mộc Hoan rất đổi ngạc nhiên, cho rằng với tính khí của Lôi Mẫn, ít nhất cũng tìm cách chia đôi xẻ lữa, ép bệ hạ phải từ bỏ Cửu quận chúa, vậy tại sao trông ông bình thản đến vậy? Lẽ nào...

Mộc Hoan vội vã chạy vào, chỉ thấy sảnh chính trống trơn, y đánh bạo đi thẳng tới ngoạ thất, quả nhiên Trác Dạ Hàn ngồi ở mép giường, im lặng nhìn Trác Diễm Cơ nằm mê man. Ánh mắt chàng mang một nỗi xót xa, day dứt không mà ngôn từ nào có thể diễn tả được, chậm rãi lướt trên đôi gò má và vầng trán xanh xao của nàng, quét qua cả hàng mi cong dài rủ xuống im lìm, mơn trớn khắp cơ thể dưới lớp chăn lụa. Chàng đưa tay gỡ sợi tóc mây vương trên trán Diễm Cơ, mân mê cả những lọn tóc đen nhánh ẩm hơi lạnh, rồi lại thần thờ như kẻ mất hồn, thi thoảng còn cúi sát xuống mặt nàng, vuốt ve rồi thủ thủ.

- Bệ hạ không sao chứ?! - Mộc Hoan sợ rằng nếu bỏ mặc chàng lúc này, chàng sẽ hoá điên lúc nào không hay mất.

- Không sao. Chỉ là muốn nói chuyện với Diễm Cơ một chút. Người không cần lo.

- Người định thế nào?

- Thế nào ư? - Giọng chàng nhẹ bằng. - Chẳng phải bây giờ chỉ phụ thuộc vào mình nàng nữa thôi sao?

Ba ngày sau.

Lục Nương hối hả chạy trên con đường dẫn tới điện Khả Nhiên. Mặt nàng ta đỏ gay, vừa chạy vừa thở dốc, điệu bộ gấp gáp hết như có người đuổi sau lưng. Đẩy cửa bước vào, Lục Nương chỉ muốn nói thật to cho tất cả mọi người nghe thấy, vì nàng đang vui, vui đến phát điên lên được: Trác Diễm Cơ, quận chúa đã tỉnh rồi. May thay lúc ấy trong điện không có ai ngoài bệ hạ và cận vệ Mộc Hoan, hai người họ đang uống rượu.

- Bệ hạ, quận chúa tỉnh lại rồi !

- Bệ hạ !!!

Đôi bàn tay run rẩy lờ làm rơi chén rượu đã kề miệng, Trác Dạ Hàn đứng bật dậy, không nói không rằng liền lao ra bên ngoài. Chén rượu bằng sứ đã vỡ tan thành trăm mảnh, nằm dưới nền lạnh im lìm, tựa mối quan hệ giữa Trác Diễm Cơ và Trác Dạ Hàn, dù có cố gắng đến mấy vĩnh viễn cũng không thể hàn gắn lại nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Những bước chân xiêu vẹo, dồn dập nện xuống mặt đường, mọi vật trước mắt Trác Dạ Hàn như lu mờ, nhạt nhoà dần, nơi vông mạc chỉ thu lại duy nhất hình ảnh con đường lát đá dẫn tới điện Vĩ Tuyên. Tuy vẫn là hình dạng, chẳng hề đổi thay, vậy mà giờ đây chàng cảm thấy như kéo dài bất tận, mãi không có điểm dừng.

Và nếu khi chàng đi hết con đường này, chạm mặt nàng, chàng sẽ nói gì với nàng đây? Trác Dạ Hàn từng nghĩ ra rất nhiều cách mở đầu cuộc "tái ngộ", nhưng phút chốc đều quên sạch, cảm xúc nhộn nhạo nơi lồng ngực càng làm chàng thêm rối bời. Nên nói gì đây, nói những gì đây, nói rằng chàng muốn xin lỗi, chàng muốn nàng tha thứ cho mọi lỗi lầm của chàng trong quá khứ? Thực sự, chàng có rất nhiều điều muốn nói với nàng, nhưng hình như, tất cả đều không cần thiết nữa rồi...

- Bệ hạ, Cữu quận chúa cư xử lạ lắm, hỏi gì cũng bảo không biết. Có phải quận chúa bị mất trí nhớ không?

"Mất trí nhớ ư?"

Trong căn phòng lộng lẫy, nàng ngồi dưới sàn, hai tay bó gối, lưng tựa thành giường, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Vạt áo trải dài trên nền cẩm thạch hoà thành một màu tinh khiết, mái tóc mượt xoã tung, dài quá gối như một tấm trường bào màu đen kiêu sa mà bí ẩn, làm nổi bật làn da trắng tựa sương tuyết. Đôi mắt trước kia trong veo tựa nước thu giờ đây trở nên mờ đục, sâu không thấy đáy, ẩn dưới hàng mi cong dài. Nàng giống như một bức tượng đá tuyệt mỹ, lạnh lùng nhưng khiến người ta phải rung động; lại có cảm giác là một bông hoa kiêu diễm không ai có thể chạm tới, mang đến sự khao khát chiếm hữu trong vô vọng.

"Nàng là ai?"

Nếu không phải Dạ Hàn đã gắn bó với Trác Diễm Cơ từ nhỏ đến lớn, khắc ghi từng dáng vẻ, đường nét của Diễm Cơ vào sâu trong tim thì có lẽ chàng sẽ chẳng bao giờ tin nổi người đang trước mặt mình lại là nàng. Đúng là khuôn mặt này, vẻ đẹp này, là người con gái khiến chàng yêu say đắm suốt bao nhiêu năm trời, nhưng tại sao cảm giác xa lạ đến thế !

Có phải là do chàng tự tưởng tượng không?

Trác Dạ Hàn tiến gần thêm mấy bước nữa. Nàng dường đã nhận ra sự hiện diện của chàng, chậm chạp ngược lên, tiếng nói trong trẻo từ cổ họng phát ra thanh như tiếng đàn, nhẹ tựa lông hồng:

- Chàng là ai? Đây là đâu?

Trác Dạ Hàn xô Diễm Cơ xuống hồ, rồi cuộc vẫn không khống chế được bản thân mà nhảy xuống cứu nàng. Kết quả Trác Diễm Cơ không chết nhưng lại mất trí nhớ, đến cả Dạ Hàn nàng cũng không nhận ra. Nhìn nàng như thế này, chàng không biết nên vui hay buồn. Nàng không nhớ bất cứ điều gì sao, kể cả chàng, người gần gũi nhất với nàng? Trác Diễm Cơ từ bây giờ đối với chàng hoàn toàn là một con người xa lạ, chẳng ký ức, chẳng

cảm tình, đây không phải là lão thiên đang ban cho chàng một cơ hội làm lại từ đầu hay sao?

Tim chàng thắt lại, cảm giác tội lỗi chạy dọc theo từng mạch máu trong cơ thể. Chính đôi tay này đã kéo chàng lên đỉnh cao, đồng thời cũng đẩy nàng xuống vực thẳm, độc ác huỷ hoại cả cuộc đời nàng. Thế nên, ngày mai, khi mặt trời bắt đầu chiếu xuống nhân gian, chàng sẽ cùng nàng làm lại từ đầu, đem nàng nhấn chìm vào cỗ ngọt ngào mang hương vị của thứ tình cảm chàng đã giấu kín bấy lâu nay.

Phải rồi, chàng sẽ nắm lấy cơ hội này, tái sinh một "Trác Diễm Cơ" khác vẫn mang dung mạo ấy, giọng nói ấy, chỉ có điều, từ nay về sau, trái tim nàng mãi là của riêng Trác Dạ Hàn chàng mà thôi.

"Xin lỗi, Diễm Cơ."

- Đừng sợ, là ta đây mà. - Trác Dạ Hàn quỳ xuống trước mặt nàng, bàn tay lạnh áp lên gò má gầy của nàng. - Chẳng lẽ nàng lại không nhớ ta?

- Tiểu nữ không nhớ, thậm chí còn chẳng biết bản thân là ai.

- Nàng rơi xuống nước, hôn mê gần bốn ngày trời, ta đã rất lo. Giờ thì nàng đã tỉnh, dù quên tất cả cũng không sao, vì nàng có ta đây rồi mà.

- Tiểu nữ quen chàng? Và chàng có đủ khả năng chu toàn tất cả cho tiểu nữ?

- Dĩ nhiên là quen, rất quen là đằng khác. Đừng tự xưng là "tiểu nữ" nữa, vì nàng sắp mang thân phận tân phi tôn quý, còn ta, ta chính là hoàng đế Nam Vân quốc.

Trác Diễm Cơ mở to mắt kinh ngạc, môi còn hơi hé ra như muốn nói điều gì. Chàng cho là bình thường, bởi lẽ ai đặt trong trường hợp của nàng cũng cảm thấy sốc như vậy thôi. Vừa tỉnh dậy đã thấy mình ở một căn

phòng dát vàng, xung quanh toàn những kẻ lạ hoắc, lại biết mình là phi tần tương lai của thiên tử, ai mà không bất ngờ cơ chứ !

- Nàng đừng quá ngạc nhiên như vậy, sau này sẽ quen thôi.

- Tiểu nữ...

- Đừng tự xưng là "tiểu nữ" nữa.

- Thiếp... Thiếp tên gì?

- Tên nàng ư? - Trác Dạ Hàn nhìn thẳng vào mắt Diễm Cơ, ánh nhìn dịu dàng và mãn nguyện xuyên qua lớp sương mỏng phủ trên đôi hòn ngọc trên quý kia, từng chút từng chút len lỏi vào tận đáy hồn sâu thẳm của nàng. - Tân Cam.

- Tâm Can?

- Phải. Là Tân Cam, cũng là Tâm Can. (1)

Chàng muốn gọi nàng một tiếng "tâm can" đã từ lâu lắm rồi.

Hôm sau, cung nhân thấy hoàng đế rời khỏi cung từ rất sớm, chẳng biết là đi đâu, mãi đến tận tối mịt mới trở về, nghe nói khi Người bước xuống xe còn tay trong tay với một nữ nhân bí ẩn, có nhiều người thấy rõ, nữ nhân ấy mặc váy xanh, tóc rất dài và mượt, dù đã trùm khăn che kín mặt nhưng phông theo dáng lưng ắt hẳn là một giai nhân tuyệt sắc. Tất cả mọi người đều tò mò về nữ nhân kia. Nàng phải có nhan sắc mỹ lệ và thân phận đặc biệt cỡ nào mới có thể khiến vị đế vương trẻ tuổi này rung động, không ngại ngần ban cho nàng đặc ân mà ngay cả Triệu hoàng hậu cũng phải ao ước: bước chân vào tấm điện của hoàng đế.

Người giấu mỹ nhân như cất bảo vật, số người được ra vào điện Vĩ Tuyên giờ đây chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng ít người được chiêm

ngưỡng dung nhan của vị mỹ nhân ấy. Bệ hạ ngoài giờ thượng triều và phê duyệt tấu chương, hầu hết thời gian đều dành để vui vầy bên nàng, cũng có người nói nàng bị bệnh nên bệ hạ ngày đêm kề cận chăm sóc, nhưng chẳng ai biết đích xác nội tình thế nào.

Một tuần trăng trôi qua, sức khoẻ Trác Diễm Cơ đã hồi phục, cùng lúc đó, quân lính do Mặc Song quốc cử đến đón Khả Nghiên Tiệp cũng đã có mặt ở Yên Châu.

Một đàn hắc mã lực lưỡng được cột dưới chân núi, trên lưng chất vài bao lương kho và nước uống, người dân đều cho rằng đó là của những lữ khách phương xa đến xin diện kiến vị Thuần vương phong lưu tài hoa nức tiếng thành Tinh An. Còn tại biệt viện trên núi, đối lập với vị chủ nhân họ Trác nho nhã, thanh tao kia là toán lính gươm giáo quanh người, ánh mắt chỉ có nghi ngờ chứ tuyệt nhiên không có cảm kích.

Khả Nghiên Tiệp biết sự nghi kị đó từ đâu mà ra, nhưng qua thời gian lưu lại biệt viện của Trác Vũ Hạo, chàng không hề tìm thấy nửa điểm liên hệ giữa Trác Vũ Hạo và Chiêu Tống hoàng đế, càng thêm chắc chắn người này sẽ không làm hại mình. Chỉ là... sau khi nghe tin Trác Diễm Cơ bị rơi xuống vực, Trác Vũ Hạo thái độ liền khác hẳn, nhiều lúc chàng đi ngang qua thư phòng đều thấy Vũ Hạo ngơ ngẩn hướng về cửa sổ nhìn những vầng mây lơ lửng trôi. Nghiên Tiệp tự hỏi, chỉ là một muội muội cùng cha mà lại ảnh hưởng lớn tới Vũ Hạo vậy ư?

Nhớ lại, hình như Chiêu Tống hoàng đế cũng từng có biểu hiện lạ khi chàng theo đoàn sứ đến cầu hôn Diễm Cơ.

Khả Nghiên Tiệp quỳ gối lạy Trác Vũ Hạo một lạy để tỏ lòng biết ơn, cũng là tập tục của người Mặc Song. Phúi quần đứng dậy, Nghiên Tiệp lại tiếp tục chấp tay, lần này là để hứa một lời:

- Như ta đã hứa, sau này có cơ hội, nhất định ra sẽ giúp sức ngài đến cùng.

- Ta muốn mượn quân đội Mặc Song. - Vũ Hạo nói chẳng biết thật hay đùa. - Có thể không?

Nghiên Tiệp hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh cười xoà, ý tứ cũng chẳng biết đăng nào mà lần:

- Ngài muốn liên thủ với Mặc Song quốc không?

- Ta cầu còn chẳng được ấy chứ ! Thôi, mau lên đường đi, mùa này càng ngày sương càng dày, không có gì đảm bảo nếu người đi theo lối mòn ấy đâu.

- Vậy ta xin cáo từ.

Trác Vũ Hạo cứ đứng mãi trước cửa, từ khi bọn họ xuống núi, lên ngựa, khởi hành, đến khi những mảng sương trắng xoá lấp đi sự hiện diện của đoàn người, chàng mới xoay người trở vào trong. Bếp than hồng đã được đốt sẵn, trà pha còn hơi bốc nghi ngút, chàng chậm rãi ngồi xuống, cầm tấm áo lông khoác hờ lên người. Lúc lâu sau, Xung Tự trở vào, hai vai áo đã ướt đẫm, dành cho Vũ Hạo một cái lắc đầu khe khẽ.

Chàng thở dài.

Khả Nghiên Tiệp thương thế đã khỏi, cũng may mắn hồi cố quốc, vậy tại sao cừu mọi tội nghiệp của chàng vẫn chưa thể trở về? Có lẽ nàng đau lắm, mệt và đói lắm, nhưng chàng không biết nàng đang ở đâu, bao ngày tìm kiếm trong vô vọng, cuối cùng kết quả cũng chỉ là số không tròn trĩnh.

- Thuần vương... - Xung Tự dù rất mệt nhưng vẫn chưa về phòng ngay, y thò tay vào túi, lôi ra một vật đưa cho chàng. - Tiểu nhân chỉ tìm thấy cái này.

Chìa tay đón lấy, là hai mảnh trâm gần như nát vụn. Trâm gãy, gương tan, đời này hay chẳng được nhìn thấy nhau lần nữa? Trác Vũ Hạo nắm chặt mảnh trâm trong tay, nhớ lại nụ cười thơ dại của nàng hồi còn tại cung, lòng không khỏi xót xa, mất mát.

Chính nàng năm xưa đã cứu chàng một mạng, đến hôm nay nàng gặp nạn, chàng lại chẳng hề hay biết. Một đời người, chỉ ngần ngừ đến thế thôi sao?

Canh khuya, Tây môn hoàng cung xuất hiện một chiếc xe ngựa cỡ nhỏ, chính vũ lâm vệ được giao phó túc trực sẵn mở cửa đón người. Mộc Hoan cầm đèn lồng, từ bóng tối bước ra, thận trọng vén tấm màn che để người trong xe bước xuống. Người đó vừa thấp vừa gầy, cả cơ thể như bơi trong tấm áo quá khổ dài đến tận đầu gối được giữ bằng chiếc đai bụng bện từ sợi gai, khuôn mặt bị bóng tối che khuất một nửa với đôi gò má nhô hẳn lên càng trở nên dị thường. Gã mặc cho Mộc Hoan chìa tay giữa không trung, cứ ôm khư khư cái thùng gỗ có quai đeo như sợ bị ai cướp mất, không nhanh không chậm bước đi, đôi dép cói ma sát mặt đất phát ra âm thanh loẹt xoẹt, loẹt xoẹt đến chói tai.

Điện Vĩ Tuyên vẫn thấp nhen sáng trưng, đến cửa điện, Mộc Hoan dừng lại, đoạn bảo:

- Bộ hạ đang đợi bên trong.

- Ừm... - Gã ngân dài cái âm trong cổ họng. - Mới đó đã một tuần trăng, nhanh thật.

Gã mang cả dép vào, đi qua sảnh chính không một bóng người vào tận ngoạ thất, trông cái bộ dạng kỳ dị và lôi thôi ấy hoàn toàn đối lập với vẻ xa hoa, lộng lẫy của căn phòng. Trác Dạ Hàn đứng đó, ngay cạnh long sàng, ngoài ra còn một nữ nhân ngồi trên giường, mắt quấn khăn trắng, im lặng

chờ đợi. Thấy gã đến, chàng không sốt sắng cũng không vội vã, chỉ nhàn nhạt nói:

- Người mau kiểm tra cho nàng.

Xắn tay áo, mở thùng đồ nghề lấy ra một con dao có lưỡi cực mảnh, gã nhanh nhẹn đi về phía giường, khom lưng, dùng hai ngón tay lần lượt gỡ từng lớp vải trắng băng mắt nàng. Gã làm rất nhanh, thoắt cái chỉ còn sót một lớp mong mỏng màu đỏ sậm bao quanh vùng mắt, lưỡi dao khứa nhẹ, da thịt trắng nõn dần lộ ra.

- Nương nương còn đau không?

- Hơi nhức.

- Vậy là tốt rồi. Giờ thì nương nương hãy mở mắt ra, tự nhìn bản thân lần nữa xem.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào đôi mắt. Chẳng còn to tròn, long lanh như hai giọt nước như xưa, giờ đây nàng đã sở hữu một đôi mắt phượng dài yêu kiều, sáng rõ; cộng thêm hàng lông mày lá liễu thanh tú sẵn có, nàng thực sự đã trở thành một Tân Cam sắc sảo, quyến rũ trước sự bất ngờ và hoan hỉ của Trác Dạ Hàn.

Chàng cười, cười rất nhiều, vừa cười vừa khóc khi trông thấy dung mạo mới của nàng. Không còn Trác Diễm Cơ xa vời tầm tay chàng, trước mặt chàng lúc này chỉ có Tân Cam, người mà chàng sẽ được ôm ấp, nâng niu, chung sống trọn kiếp này.

Dạ Hàn vòng tay ôm nàng, kẽ môi đã thấm vị mặn chát. Chàng thủ thủ bên tai, giọng rất bé, bé đến mức chính bản thân chàng cũng không nghe rõ:

- Tân Cam, tâm can, mừng nàng ra đời.

(1) Vì "tân" (新) và "tâm" (心) phát âm giống nhau; "cam" (甘) và "can" (肝) phát âm giống nhau nên 新甘 đọc là "Tân Cam" hay "Tâm Can" đều được.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hôn Lễ Thực Sự

Như thường lệ, cung nhân lại thấy quý phi trở về từ chùa Tam Thiên vừa kịp lúc trống canh vang lên. Tháng nào cũng vậy, quý phi luôn đều đặn tới chùa, dù trời nóng hay trời lạnh, dù trời mưa hay trời tuyết, nàng chưa từng bỏ lỡ một dịp. Quý phi đi trước, vận y phục may bằng vải lụa trắng trơn, không trang điểm, tóc chỉ vấn gọn rồi giữ bằng một chiếc trâm ngà; con hầu đi sau cặp cái làn đan bằng mây đựng bao nhiêu đồ lễ, dáng vẻ hơi chật vật mà không ai san đỡ, bởi chùa là chốn thanh tịnh, quý phi biết ý nên không dẫn theo ai đi ngoại trừ một người để mang đồ.

Những người quen biết quý phi từ trước đều lấy làm lạ: trước nàng còn là tiểu thư phủ Hữu tướng, chẳng bao giờ thấy nàng cùng các vị phu nhân và tiểu thư khác dâng lễ, hoạ chăng chỉ có vài lần, nàng theo cả nhà đi chùa đầu xuân, nhưng khuôn mặt vẫn có chút miễn cưỡng, không vui. Ấy vậy mà gả vào cung, được bệ hạ sắc phong "quý phi", nàng năng tới chùa hảnh. Người ta nói, nhờ nàng thành tâm bái Phật mới được bệ hạ mới yêu mến nhường ấy. Nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán, bởi lẽ vốn dĩ nàng không hề có đức tin đó, vậy điều gì khiến cho nàng hành động như vậy, chắc chỉ mình bản thân nàng mới biết.

- Quý phi nương nương, nương nương lễ chùa sớm vậy?

Ai gặp nàng cũng chào, cũng hỏi, không cần phải khép nép, e dè như khi trông thấy hoàng hậu. Quý phi điềm đạm, ít nói, tính tình khá dễ chịu, hình như nàng chưa từng quát nạt người nào bao giờ. Đối với cung nhân kia, nàng khẽ gật đầu, cất tiếng nói êm ái mà trầm trầm:

- Lần nào ta chẳng về thăm này. Cổng thành mới mở đã nhộn nhịp thế, hôm nay là ngày gì sao?

- Bẩm nương nương, bệ hạ mới hôm qua ra lệnh chuẩn bị lễ sắc phong hiền phi, cả hoàng cung rộn lên, nương nương không biết ư?

- Chuyện của bệ hạ từ lúc nào có quy định phải cho tất cả mọi người khác biết? Bệ hạ bảo gì thì làm thế nấy, đừng bàn tán, bình luận xôn xao.

- Vâng, nương nương dạy phải.

Rồi nàng lại đi, trở về cung Uyển Lâm yên tĩnh với tiểu ngự miêu được hoàng đế ban cho hồi mới sắc phong. Một con mèo Ba Tư lông xù, một chén trà hãm hương thanh dịu, một cuốn thơ, vậy là quá đủ với một người như nàng. Hoàng đế có nạp thêm ai cũng chẳng liên quan đến nàng, hoàng đế có sủng nịch ai cũng chẳng khiến nàng bận tâm, vì dẫn thân vào chốn này, nàng không mong tranh đấu với đời, chỉ cầu lặng lẽ mà sống, mà tìm bằng được chàng, có thể tuổi xuân mà nàng bỏ lại chốn hoa lệ nơi đây mới không còn gì phải hối tiếc.

Trời đã bắt đầu vào hè, nắng lên sớm hơn nhiều, những giọt vàng yếu ớt lả lơi trên các cành mơn mớn lá, điểm thêm chút sắc tinh tươm. Từng phiến đá xanh nhẵn mịn nối tiếp nhau tạo nên những con đường tuyệt đẹp, nàng bước đi trên đó, chút nỗi thất vọng khi từ chùa trở về bỗng nhiên tan biến, lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Quý phi lạc quan hơn: giả như hôm nay không thấy, mai sẽ tìm tiếp; mai không thấy, ngày kia sẽ lại tìm; nàng sẽ ở đây đến tận lúc mất, lẽ nào chỉ có một người trong ngôi chùa ấy mà lại chẳng lần ra.

Ngang qua điện Tử Trúc, thấy bảng tên đang bị dỡ bỏ, mọi cây cối cũ đều bị chuyển đi, ngay cả chiếc đèn treo hình hoa sen Khanh Liêu hoàng đế tặng Cửu quận chúa năm đó cũng bị tháo xuống, mọi vết tích của người xưa dần bị xoá mờ. Quý phi lấy làm lạ, đương kim hoàng đế từ nhỏ đến lớn

rất yêu thương vị cứu muội này, nghe tin em mất lại không hề biểu hiện đau đớn, xót xa như nàng tưởng; để tang chưa được một tháng đã đem tẩm điện của quận chúa phá đi, định tu sửa thành nơi mới cho người mới, thật chẳng ai ngờ.

Quý phi tiếc cho một đời tài hoa mà sớm lụi tàn, ngày rước dâu cũng là ngày đưa tang, lại nghĩ đến cảnh mình, nào khác gì quận chúa bạc mệnh ấy, ngày vào cung tâm cũng đã lặng như chết rồi.

- Lý quý phi nghĩ gì mà lung vậy?

Triệu Tử Mai theo hướng ngược lại cũng chỉ là vô tình bắt gặp Lý Uyển Khánh. Nàng bỗng dừng muốn trò chuyện đôi câu với quý phi, dù nàng không ưa gì quý phi cho cam. Người đâu mà mê tín, suốt ngày chỉ biết tới lui nhờ cậy nhà Phật; nạp thêm chính phi là để giúp hậu đôn đốc tam cung lục viện, vậy mà ai cũng như ai, để một mình Tử Mai nàng phải gánh hết mọi việc lớn nhỏ.

- Hoàng hậu cát tường ! Hãng còn sớm mà hoàng hậu đã rời điện Vân Hinh, chẳng hay đang có việc gì ư?

- Việc thì ngày nào chẳng có. - Tử Mai cố ý ngân dài, nghe thì có vẻ như đang giáo huấn Uyển Khánh phải cảm thấy trong lòng có chút gì đó hổ thẹn vì đã không làm tròn trách nhiệm của nhất phẩm phi, nhưng ý nghĩa của nó sâu hơn rất nhiều. - Quý phi cũng thấy rồi đấy, đâu phải cứ ngồi trên phượng vị là cho mình cái quyền được nhàn nhã, thanh thoi. Còn biết bao nhiêu điều lo toan, nhiều đêm gối đầu trần trọc cũng chẳng yên.

- Cái nổi của hoàng hậu nói đâu ai đủ tinh tường để thấu, chỉ người trong cuộc mới hiểu. Nếu hoàng hậu mệt mỏi có thể nhượng bớt cho ai đỡ dần, nhất thiết gì phải ôm hết mà hao tâm tổn sức.

Giọng điệu này, có thể thấy Lý Uyển Khánh đã không còn nhã hứng tiếp tục nghe Triệu Tử Mai cạnh khoé. Triệu Tử Mai đã im lặng, nhưng

điều đó không có nghĩa nàng đang kiêu dè quý phi. Triệu Tử Mai chỉ cho là nói nhiều mất uy, một từ nói ra cũng phải chọn lựa kĩ càng, nàng sợ mình chỉ đang phí lời với loại người như Uyển Khánh. Chẳng phải không hiểu, là cố tình không hiểu, cố tình không quan tâm.

Vì quá tự tin nên không để ai vào mắt?

- Hoàng hậu, bệ hạ có dặn phải đến điện Khả Nhiên trước giờ Mão, nếu không đi bây giờ sẽ không kịp đâu. - Yên Lăng luôn lên tiếng đúng lúc, không biết vô ý hay thế nào nhưng nàng ta lại lần nữa kịp thời giải thoát không khí căng thẳng lúc này. - Quý phi hẳn cũng đã mệt mỏi sau chuyến đi lễ chùa, nô tỳ thiết nghĩ nương nương nên về cung Uyển Lâm mà nghỉ ngơi hồi sức.

- Vậy, thần thiếp không làm phiền hoàng hậu nữa. Có dịp khác thiếp sẽ hầu chuyện hoàng hậu sau.

Triệu Tử Mai mỉm cười nhưng không đáp lời, chỉ đợi Lý Uyển Khánh đi qua là khuôn mặt đang tươi như hoa xuân bỗng trở nên rầu rĩ lạ thường. Tử Mai tiếp tục bước đi, dường như những gì nàng thể hiện vừa nãy chỉ là vỏ bọc để che giấu tâm trạng bồn chồn, hỗn loạn của nàng lúc này. Nàng không thể để ai biết nàng đang nghĩ gì, nàng đang băn khoăn điều gì; nàng sẽ tỏ ra không quan tâm, làm những điều mà một hoàng hậu vẫn làm trước thềm lễ sắc phong chính nhất phẩm.

Yên Lăng đi đằng sau, vẻ mặt cũng chẳng khá hơn Triệu Tử Mai là bao. Đôi mắt xéch trông giảo hoạt thì thoáng lại ngược lên nhìn người phía trước, lông mày nhíu lại, có lẽ vì Tử Mai chưa trả lời thỏa đáng với những gì nàng ta mong muốn. Hoàng hậu là người đầu tiên biết tin bệ hạ sẽ lập nữ nhân Người đem về làm hiền phi, lúc ra về mặt mũi hoàng hậu thất thần, hỏi gì cũng trả lời qua quýt, thậm chí còn gắt lên và đuổi nàng ta cút đi.

Trước đây chưa từng như vậy, kể cả khi Lý quý phi nhập cung và được bệ hạ quan tâm, thế thì thật ra đã có chuyện gì?

Yên Lăng ngẩn ra nhìn điện Vĩ Tuyên lộng lẫy, sừng sững sau những dãy nhà mái xếp lớp đỏ tươi, lòng chột chững lại.

Những người có mặt trong điện Vĩ Tuyên bấy giờ đều tái xanh mặt mũi nhìn cảnh tượng khủng khiếp đang phơi bày trước mắt:

- Nương nương, nương nương bị làm sao thế này? Gọi thái y đi ! Mau lên.

Trác Diễm Cơ lăn lộn trên giường, hai tay ôm mắt, kêu gào thảm thiết. Qua những kẽ tay run run, người ta thấy vùng da quanh mắt nàng sưng rộp, đỏ ửng như bị phỏng, nổi lên những hạt li ti cứng như đá. Trác Diễm Cơ cảm giác con người muốn nổ tung, như có bàn tay ai đó đang cào xé mắt nàng, đuôi mắt căng ra giãn giật mà lại vô cùng ngứa ngáy, đau đớn. Trong trí nhớ của nàng, lần đầu tỉnh dậy thấy Trác Dạ Hàn, lần thứ hai tỉnh dậy, mắt đã bị bịt kín, đau rát như bị dao kéo cắt vào, hỏi Dạ Hàn thì nhận được duy nhất cái xoa đầu hời hợt, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra. Đến tận cái đêm gỡ băng, Diễm Cơ mới hay mắt nàng đã bị di dung, Trác Dạ Hàn cũng không nói cho nàng biết lí do, chỉ bảo "mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi".

- Không ! Không ! Mắt ta ! Á á á á á !!!

Tiếng kêu thảm thiết ấy chẳng phải chỉ là đau đớn; Nàng oằn mình, cổ họng phát ra âm thanh quái lạ, rền rĩ, bàng hoàng, dự cảm về những điều khủng khiếp sắp sửa ập đến mà xuất phát điểm chính từ đôi mắt này. Đau quá ! Bàn tay nàng như móc trợn con người lôi ra, để không còn đau đớn, nhưng rồi nàng không thể, cơn bồng rất cứ kéo tới tựa những đợt trùng điệp, đến tận lúc cái dáng thấp bé thô kệch xông vào, đằng sau đó còn một bóng người cao lớn...

Chỉ nghe thấy tiếng thì thầm trên đỉnh đầu, còn lại hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trước mắt là một màu đen bao phủ. Mí mắt ươn ướt, nàng còn ngửi thấy mùi nhĩ hương thảo, hẳn là đang đắp lá thuốc. Trác Diễm Cơ nằm im, thuốc chùng đã có công dụng, cơn đau không còn nữa, đổi lại là sự dịu mát đến lạ lùng.

- Bệ hạ, phải Người không?

- Tân Cam, nàng tỉnh rồi ư? - Giọng nói muôn phần mừng rỡ. - Còn đau nhiều lắm không?

- Không đau. Hết đau rồi.

Trác Dạ Hàn vừa nghe tin đã vội vàng trở lại điện Vĩ Tuyên, may sao Giản Tần vẫn còn lưu lại hoàng cung, ngộ nhờ ông ta về, chàng cũng chẳng biết phải xử trí ra sao. Đắp thuốc cho Diễm Cơ xong, Giản Tần nhân lúc nàng chưa tỉnh đã nói rõ hết tình trạng của nàng cho Dạ Hàn nghe, cả về di chứng để lại sau này.

- Tân Cam. - Mấy ngón tay Trác Dạ Hàn khẽ siết lấy bàn tay gầy của Diễm Cơ. - Nàng tha lỗi cho ta. Nếu không vì ta, nàng đã chẳng khổ sở nhường ấy.

- Bệ hạ là thiên tử cơ mà, việc Người đã quyết ắt phải có lí do riêng. Thiếp cũng đâu tổn hại gì, chỉ đau nhức một chút, chẳng phải đắp lá thuốc là khỏi liền hay sao.

- Ừm. Giờ thì sáng nào, tối nào ta cũng sẽ đắp thuốc cho nàng.

- Ngày nào cũng thế ư?

- Phải, bắt đầu từ mai, ngày nào cũng thế.

Ngày hôm sau, hoàng cung chính thức tổ chức lễ sắc phong tân hiền phi cho mỹ nhân bí ẩn, chiếu theo đúng nguyện vọng xưa nay chưa từng có của đương kim hoàng đế: Người muốn mọi thứ phải được tổ chức tại Khuyết lâu - nơi cử hành đại hôn lễ hoàng tộc, nghĩa là chỉ hoàng hậu mới đủ tư cách bước chân vào đại điện linh thiêng ấy.

Đại thần nghe được đều lấy làm lạ nhưng không hề có ý can ngăn, do bọn họ e ngại cái quyền hạn nhỏ bé của phận làm tôi. Ngay cả đến các vị cố mệnh đại thần, cựu tướng quân Lôi Mẫn và Triệu hoàng hậu cũng không nói năng gì thì làm sao bọn họ dám lên tiếng. Cứ thế, Khuyết lâu lại chuẩn bị mở cửa thêm một lần, điều chưa từng xuất hiện lại sắp sửa diễn ra, ở một triều đại mà hoàng hậu vẫn còn đương vị.

Trác Diễm Cơ ngồi trước bàn trang điểm, ngắm nhìn dung mạo như hoa phản chiếu qua tấm gương. Nàng đã đậm má hồng, kẻ lông mày cao và đuôi mày hơi chếch lên trên, nhờ thế mà đôi mắt của nàng vốn đã câu dẫn chết người nay lại càng trở nên hút hồn. Con ngươi đen láy, sáng trong như nước, càng nhìn lâu càng không thể dứt, tựa như một đáy sâu thăm thẳm, bí ẩn và u buồn. Tại sao vậy? Ngày đại hi, nàng rất vui, nhưng tại sao đôi mắt nàng lại không vui, và lòng nàng lại càng trống rỗng? Nàng đưa tay chạm lên đôi môi căng đỏ, rồi khẽ miết, ngơ ngẩn trông màu son dần phai đi mà hụt hẫng như vừa đánh mất một điều gì đó quý giá.

- Nương nương, mọi thứ đã sẵn sàng rồi, nương nương còn gì sai bảo không?

Lục Nương gắng gượng nở nụ cười thật tươi, trong lòng lại đau như dao cắt. Quận chúa chịu biết bao nhiêu đau khổ, oan ức, đến cuối cùng thì không thể trở lại như ban đầu; sống mà không biết bản thân mình thực sự là ai, quá khứ tựa một cái bóng trắng lập lờ không rõ ràng, tương lai rồi cũng sẽ chỉ toàn một màu xám giả dối thôi hay sao? Lẽ nào suốt đời này quận chúa tội nghiệp phải sống dưới một cái tên giả, một gương mặt giả, một ký ức giả, một hạnh phúc giả mà vị hoàng đế độc ác và si tình kia áp đặt? Đó

đâu phải sống. Chẳng thà chết đi cho xong. Lục Nương ước gì Diễm Cơ nghe được những gì nàng ta nói lúc này.

Nhắm mắt làm ngơ để quận chúa bắt đầu một cuộc đời mới, hay là chỉ cho quận chúa về quá khứ bất hạnh và người mẫu phi đã chết của nàng, để nàng nhận ra bộ mặt thật của Chiêu Tổng hoàng đế?

- Sao người ngẩn ra hay vậy? - Trác Diễm Cơ mỉm cười, vỗ nhẹ vào tay Lục Nương hai cái. - Ta nói là không cần gì cả, người có thể lui rồi.

Lục Nương không dám trôn mắt nhìn Diễm Cơ; nàng ta cụp mắt buồn rầu, miệng ậm ừ mà vẫn còn tiếc nổi cái điều trong đầu, chậm chạp xoay người bước ra ngoài.

"- Lục Nương, trăm biết người khó chấp nhận, nhưng đó là sự thật. Trác Diễm Cơ mất trí nhớ rồi.

- Nhưng quận chúa... tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao tiểu chủ tử lại khổ sở như vậy?! Lúc đầu nếu Người không nhẫn tâm dìm quận chúa xuống hồ Vọng Sơn...

- Có những chuyện không thể cho người biết, cũng không thể giải thích cho người rõ. Điều quan trọng nhất bây giờ là phò mã Khả Nghiên Tiệp mất tích rồi, Diễm Cơ không thể ở lại Nam Vân, cũng không thể đến Mặc Song, nếu như nàng xuất hiện lúc này chỉ làm tình hình thêm rối ren mà thôi.

- Vậy làm sao đây?! Bệ hạ nhất định phải bảo vệ quận chúa, cố hoàng thái phi mất rồi, quận chúa không còn nơi nương tựa nữa. Nô tỳ cầu xin bệ hạ che chở cho quận chúa !

- Trăm cũng đã suy nghĩ, muốn bảo vệ nàng chỉ còn một cách duy nhất thôi."

Ngay lúc này, Trác Vũ Hạo đang trên đường từ Yên Châu trở về thành Tinh An, đã đi được gần ba ngày đêm. Cầm tấm thiệp mời đỏ tươi trên tay, Vũ Hạo chưa lúc nào hết thắc mắc: tại sao lại mời chàng?

Suốt ba năm trời tưởng chừng như mọi liên lạc đã cắt đứt, Trác Dạ Hàn lại sai người lặn lội đến tận vùng hẻo lánh này chỉ để gửi một tấm thiệp mời, còn bảo rằng gần đến lễ huý nhật Khanh Liêu hoàng đế, chàng nên lưu lại hoàng cung ít hôm rồi hẵng trở về Yên Châu. Chẳng phải trước kia chính Trác Dạ Hàn đã hại chàng vì muốn tống chàng khỏi thành Tinh An hay sao, cứ gì mà hôm nay lại bày vẽ vờ vờ? Triệu Tử Mai đương là hoàng hậu, Khuyết lâu cũng đã quy định chỉ tổ chức đại hôn lễ, Trác Dạ Hàn dám phá lệ bởi một nữ nhân tên là Tân Cam ư?

Tân Cam, tâm can, cái tên thật hay, cũng thật là đặc biệt. Hẳn ở nàng ta phải có thứ ma lực quyến rũ kinh hồn nào đó mới khiến người như Dạ Hàn say mê, dám làm những điều mà chưa ai dám làm.

Say?

Trác Vũ Hạo bỗng bật cười. Chàng không tưởng tượng được dáng vẻ của Trác Dạ Hàn khi say, ấy lại say vì nữ sắc. Mà cũng có thể lắm. Cứu muội Diễm Cơ của chàng mất chưa được bao lâu đã tổ chức hôn lễ, gấp tới như vậy, không phải vì sốt ruột muốn chiếm hữu mỹ nhân thì là gì?

Trác Vũ Hạo ngồi suy nghĩ vẩn vơ, cảnh vật hiện ra qua ô cửa xe ngày một nhiều; mỗi khi khoảng cách tới kinh thành được rút ngắn đi, lòng chàng lại nặng và sâu thêm một chút. Chàng nhớ đến mẫu phi. Không phải trong hoàn cảnh này mới nhớ: Vũ Hạo không khắc nào quên người mẹ bất hạnh của mình, người đã nuôi nấng một con quý tử và bỏ mạng vì chính con quý ấy. Năm mờ xanh cỏ, chàng chưa một lần được viếng mộ, càng chưa thể thả nén nhang bái lạy đấng sinh thành, tất cả cũng là do con quý ấy. Liệu người có giận chàng, và những kẻ xuẩn ngốc, có mắt không trông kia bắt đầu chỉ trích, xì xào khi chàng đối diện với Trác Dạ Hàn?

Tâm sự chất chứa dần dâng lên mãnh liệt, cảm giác bồi hồi và đau xót bện lại thành một sợi dây siết chặt lấy tim chàng, khiến chàng phải im lặng mà nghiền ngẫm, mà tự mình gặm nhấm cho vơi bớt những đê nén nơi đáy lòng. Giờ đây chàng mới thực sự nhận ra bản thân quả là một kẻ cô độc, lạc lõng, thảm hại, điều mà bấy lâu nay Vũ Hạo chưa từng bận tâm đến.

Chưa khi nào Trác Vũ Hạo bi quan tới vậy !

- Thuần vương, còn hai mươi dặm nữa mới đến kinh thành, người muốn dừng lại nơi nào nghỉ ngơi hay không?

Trác Vũ Hạo im lặng không trả lời, tay gạt rèm che sang một bên. Chàng hơi nheo mắt. Sáng quá ! Những hàng cây bên đường như dải xanh non lấp lánh, phủ bên trên là một lớp mật vàng nhàn nhạt. Một cơn gió mát lành đột ngột lướt ngang qua, để lại dư âm của mùi hoa cỏ dịu dàng và ngọt ngào đến mê người.

Thành Tinh An mỗi ngày một gần, hôm nay trở về, không biết bao giờ mới có thể quay lại nơi đây thêm lần nữa?

Tiếng trống báo hiệu giờ lành đã đến, cánh cửa phòng Diễm Cơ lập tức được mở ra, không ai khác chính là Trác Dạ Hàn. Trên người chàng vận hỉ phục rực rỡ, hai vạt áo thêu hoạ tiết nổi dài quét đất, thắt lưng là chiếc đai nạm ngọc trong suốt toả ra thứ ánh sáng lấp lánh, tóc được vấn lên gọn gàng. Bộ hỉ phục đỏ và mái tóc đen huyền, hai sắc đỏ đen đối lập, kết hợp tạo nên một vẻ đẹp không thể diễn tả bằng lời thông thường, đến nỗi Trác Diễm Cơ phải lạng đi một lúc để nhìn thật rõ đối phương.

Chỉ thay đi một bộ y phục, tại sao lại khác nhiều đến vậy?

Hạnh phúc làm con người ta tươi hơn, đẹp hơn. Trác Dạ Hàn vốn dĩ đã là một mỹ nam, nay nét mặt ngoan lúc nào cũng thường trực trên cánh môi mỏng, chẳng có gì lạ khi trông chàng hút hồn hơn mọi ngày. Trác Diễm Cơ trân trân nhìn chàng không chớp mắt, nhưng mọi người đều biết

chính chàng lại phải sững sờ khi thấy nàng trong bộ váy tân nương tuyệt đẹp.

Nàng đã từng mặc hỉ phục, nhưng đây mới là hôn lễ thực sự của nàng, vì y phục của tân lang đang nằm trên người Trác Dạ Hàn chàng chứ không phải Khả Nghiên Tiệp hay ai khác. Điều ước trở thành sự thật, nỗi khao khát đã không còn là ước mơ viễn vông và xa vời, chỉ một chút nữa thôi, chàng và nàng sẽ kết duyên dưới sự chứng giám của thiên địa, tổ tiên, hoàng tộc; chàng sẽ ôm nàng, hôn nàng, gọi nàng hai tiếng "nương tử" mà không ai có thể ngăn cấm hay bác bỏ được.

Niềm hạnh phúc vô bờ bến, trước đây ít lâu Dạ Hàn còn tưởng mình đang nằm mơ, một giấc mơ viên mãn đến lạ kỳ. Chàng, rất tự nhiên, chìa bàn tay như tạc từ băng huyền về phía Diễm Cơ. Nàng hơi bất ngờ trước cử chỉ dịu dàng ấy, ngượng ngịu khẽ đặt mấy ngón tay lên tay chàng. Cảm giác lạnh buốt truyền từ lòng bàn tay chàng khiến Trác Diễm Cơ khẽ rùng mình, ngược lại làm cho đầu óc nàng bỗng dễ chịu và thấy an tâm hơn rất nhiều.

Hai người nắm tay nhau sánh bước trên con đường trải thảm nhung đỏ rực rỡ, điểm xuyết những chùm hoa trắng như hàng vạn viên minh châu tí hon dưới chân. Trong lồng ngực, trái tim Dạ Hàn không ngừng nhảy nhót hoan hỉ. Chàng nghe được hơi thở đều đều của Diễm Cơ và cả mùi hương ngây ngất từ mái tóc kia, vấn vít theo gió thoảng, tất cả như len lỏi vào từng tấc da, tấc thịt trên cơ thể chàng.

Dạ Hàn sững người khi nhận ra, hai vành mắt chàng đã nóng ran từ bao giờ.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi

nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Giống Nhau

- Bệ hạ và tân hiền phi ngự giá !

Trác Diễm Cơ và Trác Dạ Hàn đi đến đâu, ánh mắt đều đổ dồn theo tới đó; nó không đơn giản chỉ là hành động thể hiện sự kính trọng và nể sợ trước khí chất của một bậc đế vương đầy quyền uy và tôn nghiêm mà còn khẳng định vẻ đẹp đặc biệt của vị tân phi bí ẩn.

- Sao mà thế này được cơ chứ?! - Khách mời, là những thành viên trong hoàng thất, đồng loạt ồ lên kinh hãi.

Dáng điệu uyển chuyển, nhã nhặn này vừa e ấp, kín kẽ như đoá nụ đầu mùa, vừa tôn quý, thanh tao tựa đài sen ngũ sắc; tất thảy làm người ta liên tưởng đến một người - một người ngay từ khi sinh ra đã mang vẻ đẹp xuất chúng mà đến trời cũng phải hoá cầu vồng bảy sắc để tỏ ý khen ngợi. Nhưng thế cũng chưa đủ khiến khách mời sơ ý mà hành động bất nhã, điều bọn họ sợ hãi nhất chính là khi được tận mắt chiêm ngưỡng dung mạo của tân hiền phi.

Nếu không phải nàng có đôi mắt phượng dài và hơi xếch kia, người ta chắc đã bị dọa cho kinh hồn bạt vía vì tướng nàng chính là Cửu quận chúa Trác Diễm Cơ - người được cho là đã mất từ hơn nửa tháng trước, khi đang trên đường trở về Mặc Song quốc cùng phò mã. Cái mũi, cái miệng, vầng trán,... tất cả đều giống như tạc, và nếu như mọi người không biết được xuất thân thực sự của Cửu quận chúa thì hẳn đã chắc như đinh đóng cột rằng hai người họ là tỷ muội song sinh rồi. Nhưng trên đời này lại có những người giống nhau đến thế ư?

Quan khách xì xào, bàn tán không ngừng về thân phận của tân hiền phi, tuy vậy, chẳng có giả kiến nào là khả quan hay đủ sức thuyết phục mọi người nghe theo. Và dù cho có tìm được nhiều mối liên hệ và sự trùng hợp giữa tân hiền phi với Cửu quận chúa, chẳng ai ngờ rằng chính Chiêu Tổng hoàng đế lại là người âm mưu tất cả. Về sự cố của đoàn rước dâu từ Mặc Song quốc, về những thay đổi dung mạo của nữ nhân đang sánh đôi cùng chàng, về cả thứ tình cảm cấm kỵ đầy đau khổ và vui sướng hoà quyện.

Trác Dạ Hàn ngồi trên bục cao nhất, kế bên là Triệu Tử Mai. Trác Diễm Cơ cũng chẳng lấy gì làm thắc mắc, lẽ đương nhiên, xứng đôi cùng bệ hạ chỉ có mình hoàng hậu, kể cả hôm nay nàng và chàng mới là một đôi đi chẳng nữa. Nàng ngồi ở vị trí thấp hơn nhưng cũng được tính là sát cạnh Trác Dạ Hàn, ngay bên tay phải; từ trên cao nhìn xuống có chút gì đó hồi hộp và xao động: mọi con mắt của các thành viên hoàng thất đều hướng về đây, cùng ánh nhìn đầy yêu thương trìu mến của Dạ Hàn mà chẳng hề hay hoàng hậu luôn phóng những tia ngờ vực, căm hận và ghen tức lên người nàng.

Vào hôm xảy ra chuyện âm ỉ ở hồ Vọng Sơn, Triệu Tử Mai đã đến điện Vĩ Tuyên nhưng không gặp được Trác Dạ Hàn, hỏi Lương công công hay Mộc Hoan bọn họ không trả lời, nàng đành mua chuộc nhất đẳng cung nữ Linh Lam nhưng Linh Lam cũng lảng lảng lắc đầu rằng không biết. Đã có cung nhân nhìn thấy, rõ mồn một, kẻ bị Trác Dạ Hàn xô xuống hồ khi ấy là Cửu quận chúa Trác Diễm Cơ. Triệu Tử Mai vốn là người tinh ý, thông minh; xâu kết những điều nàng cảm nhận được khi sống cùng Trác Dạ Hàn mấy năm nay, cùng với những sự trùng hợp mà đáng lẽ không thể nào trùng hợp lại với nhau, nàng đã lờ mờ suy diễn bí mật khủng khiếp của chàng. Nhưng vẫn không thể tin nổi.

Nếu điều này là thật, vậy tới khi đưa tân hiền phi trình diện trước quan khách, chẳng phải tất cả sẽ bại lộ ư?

Triệu Tử Mai nhìn kĩ lại tân hiền phi một lần nữa. Quá giống, phải nói là quá giống ! Từ vóc dáng, cử chỉ đến dung mạo, chỉ khác mỗi đôi mắt mà thôi. Nhưng con người làm sao có thể thay đổi những điều từ khi sinh ra đã vậy? Tóc nâu không thể thành tóc đen, môi dày không thể thành môi mỏng, da sạm không thể thành da trắng thì có lẽ Diễm Cơ lại thay đổi được đôi mắt. Có lẽ cung nhân nọ chỉ nhìn lầm, chưa để ý kĩ đôi mắt mà đã nói bừa. Tuy vậy, mãi sau tân hiền phi mới được đưa vào cung, thế cũng chả phải, rốt cuộc suy đi suy lại vẫn nhập nhằng, rối loạn.

Tử Mai cảm giác như có một tấm lụa thưa giăng trên mắt nàng, sắp nhìn thấy nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy, càng gạt đi thì càng vướng víu, mịt mù; nó cứ lớn vờn trong suy nghĩ của nàng, bao bọc lấy tâm trí nàng, khiến nàng không tài nào gỡ bỏ đi được.

Nhưng suy cho cùng, dù người này có phải là Trác Diễm Cơ hay không, Triệu Tử Mai vẫn thấy sự yêu thương thăm thiết Trác Dạ Hàn dành cho nàng ta - thứ tình cảm Tử Mai nàng chưa bao giờ được nắm giữ thực sự. Cái gai trong mắt ngày một lớn dần, không hề mất đi mà chỉ chuyển từ người này sang người khác, nỗi ghen tức càng tăng lên tới không thể giấu nổi, tất cả chỉ vì ba chữ: tình đế vương.

- Bệ hạ, sau hôm nay thiếp muốn nói chuyện với bệ hạ.

Trác Dạ Hàn biết nàng muốn nói gì, muốn hỏi gì, chàng cũng thừa hiểu nàng đủ thông minh để đoán được điều gì đang xảy ra, dù không phải tất cả, nhưng một phần. Chàng bỗng không thể cười với Tử Mai, vì miệng chàng chẳng nhếch lên nổi, cứ cứng đờ, nhìn chằm chằm vào đôi ngươi đen láy của nàng.

- Thiếp hiểu rồi. Đây là điều đáng chúc mừng mà. - Tử Mai mỉm cười, đoạn quay sang nói chuyện với Diễm Cơ. - Hiền phi, muội vào cung cũng đã hơn một tuần trăng mà ta vẫn chưa một lần gặp mặt, muội quả là quốc sắc thiên hương.

- Cảm ơn hoàng hậu khen ngợi, Tân Cam không dám nhận. Mỹ từ ấy chỉ nên dành cho hoàng hậu mà thôi.

- Tân Cam, người đẹp tên cũng thực ngọt ngào. Thân nhân của muội sao hôm nay lại chẳng tới dự vậy? Có việc bận ư?

- Thiếp là cô nhi, nhờ ơn trời bể của bệ hạ mới có ngày hôm nay, thế nên...

- Ồ, ta không cố ý, muội đừng trách. - Tử Mai tỏ vẻ thương hại. - Mới đầu nhập cung sẽ không quen, có gì bất tiện cứ tâm sự với ta.

Trác Dạ Hàn không vui, lòng cứ nơm nớp lo sợ Triệu Tử Mai truy hỏi đến cùng, mà giữa yến tiệc thế này, nhờ đâu to chuyện chẳng phải khó bề xử lí hay sao. Chàng đưa mắt nhìn Tử Mai, se sẽ lắc đầu, coi như lần này chàng hạ mình xin nàng. Đúng khi ấy, Lương công công bước tới, ghé tai Trác Dạ Hàn thì thầm.

- Truyền vào đi.

Lương công công thu người lại về sau, đứng nép gần bức trường phù hoa mai hổ, cây phất trần đứng đưa theo cử động tay:

- Nghênh đón Thuần vương !

Khuyết lâu trở nên xôn xao. Thế thời thay đổi, lòng người đổi thay, qua ngần ấy năm chẳng ai còn nhớ đến vị Thuần vương nức tiếng một thời, những gì thuộc về tam hoàng tử Nam Vân quốc lùi vào dĩ vãng, bánh xe thời gian đã xoá nhòa mọi ấn tượng về Trác Vũ Hạo. Tất cả. Hoạ chẳng khi nhắc tới chàng, người ta chỉ còn nhớ về tội lỗi oan nghiệt tại lễ Chiêu Nhật ngày ấy, bằng sự căm ghét và khinh bỉ của những kẻ ngoài cuộc. Đến hôm nay, khi chàng xuất hiện giữa yến tiệc, một lần nữa lại làm Khuyết lâu dậy sóng.

Một thiếu niên dung mạo như hoa, trang phục trắng tinh khôi không nhiễm bụi trần, những bước chân khoan thai mà lại dứt khoát, cứ thế lướt trên tấm thảm nhung đỏ tiến sâu vào Nguyệt lâu. Không chút sợ sệt, lo lắng hay e dè, chàng bước đi như thể chính người xung quanh mới là kẻ cần phải che giấu sự ngại ngùng và thấp thỏm sau những nụ cười nhạt nhẽo vô vị. Thuần vương sau ngàn ấy năm bị đày đến Yên Châu mà chẳng hề thay đổi, từ khuôn mặt, ánh mắt cho đến giọng nói, cử chỉ vẫn cao ngạo và đầy kiêu hãnh như thời vàng son khi trước, nếu không nói khó ai có thể tin người trước mặt từng bị tống giam ngục tối, bị người đời rêu rao, phỉ nhổ, suýt bỏ mạng nơi hình đài rồi thì trực xuất khỏi hoàng cung với chiếc gông gỗ nặng bóng.

- Thuần vương, mấy năm không gặp, hiền đệ vẫn khoẻ chứ?

Hai tiếng "hiền đệ" thoát ra từ kẽ môi Trác Dạ Hàn khiến bao quan khách sững sờ, Trác Vũ Hạo chỉ khẽ cười nhạt. Nếu người trước mặt thực sự coi chàng là đệ đệ thì hẳn ta đã chẳng làm những chuyện tà trời như thế. Nực cười thay ! Một tay kẻ đó nhẫn tâm hủy hoại cuộc đời chàng, đẩy chàng đến bờ vực tối tăm mờ mịt, sau đó lại chìa tay ra như đáng cứu thế để cứu vớt chàng, khiến mọi người phải cảm động rơi nước mắt vì tấm lòng vị tha trời bể, khiến chàng phải rạp người cúi lạy vì nỗi mặc cảm về thứ tội lỗi chẳng ai thể dung tha.

- Tạ ơn bệ hạ đã mở lòng thứ cho đệ được hồi cung, thăm lại quê hương. Nhân dịp bệ hạ nạp thêm phi tử mới, đệ có chút quà mọn dâng lên để tỏ lòng thành.

Trác Dạ Hàn như có ý hài lòng lắm, chàng mỉm cười, khoát tay mời Trác Vũ Hạo ngồi. Vũ Hạo im lặng ngồi xuống vị trí đã chuẩn bị sẵn từ trước, bàng quan với tất cả những đôi mắt sẫm soi hay những lời xì xào to nhỏ. Chàng liếc nhìn khắp, bất chợt, một ma lực vô hình nào đó khiến chàng sững lại, buộc chàng phải mở to mắt nhìn nữ nhân mặc hỉ phục ngồi trên kia.

Trong khoảnh khắc tim Vũ Hạo như ngừng đập. Cứu muội Diễm Cơ của chàng.

- Diễm Cơ? Không thể nào.

Trác Vũ Hạo nhìn kĩ lần nữa, ánh mắt xao động rồi lắng xuống. Hẳn là tiên phi chỉ giống chứ không phải cứu muội. Dù chưa một lần gặp Diễm Cơ từ khi bị đày đến Yên Châu, Vũ Hạo vẫn nhớ rất rõ dung mạo của nàng, cái mũi ra sao, cái miệng thế nào, nhất là đôi mắt: to tròn, trong veo như hai giọt nước chứ không phải đôi mắt phượng dài và hơi xếch như vậy. Vũ Hạo cười buồn. Phải, chàng vì quá đau lòng trước cái chết của cứu muội nên mới nhìn lầm. Trác Diễm Cơ đã chết rồi, đây chỉ là tiên phi Tân Cam, người có dung mạo tựa tựa Diễm Cơ mà thôi.

- Thuần vương, đây là Tân Cam, tiên phi của trẫm.

Trác Vũ Hạo dù vẫn còn mơ hồ về thân thế của nữ nhân tên Tân Cam này, nhưng trong lòng đã chắc tám, chín phần nàng không phải cứu muội. Chàng tự nhủ không được suy diễn linh tinh, bởi, chàng không thể tưởng tượng ra sẽ thế nào nếu Tân Cam chính là Diễm Cơ, và Trác Dạ Hàn thì lại cưới muội tử của mình.

- Nương nương thật giống với một muội muội của ta, chẳng hay nương nương đã gặp nàng ấy chưa?

Trác Diễm Cơ e lệ lắc đầu, chốc chốc lại lén nhìn Vũ Hạo, nhưng cả Dạ Hàn và Vũ Hạo đều không nhận ra. Trác Vũ Hạo nâng ly rượu lên quá ngược, mấy đầu ngón tay hướng về phía Diễm Cơ:

- Đệ kính bệ hạ và tiên phi một ly. Nhân duyên này mong rằng sẽ trăm năm bền vững.

- Cảm ơn đệ.

Trác Dạ Hàn thừa biết lòng Vũ Hạo nghi hoặc điều gì, lời kia này chàng cũng không mong Vũ Hạo phải thành tâm, có điều, chàng thực sự ước rằng ngày vui của bản thân có bào đệ chúc phúc. Nếu chẳng do bất đắc dĩ mà huynh đệ tương tàn, Dạ Hàn vẫn rất muốn có cơ hội bù đắp cho Vũ Hạo những thiệt thòi lúc trước, những oan trái Vũ Hạo buộc phải gánh chịu bởi lòng tham của chàng; chàng không mong có được sự tha thứ từ Vũ Hạo, vì chàng biết, Vũ Hạo đang thù chàng đến tận xương tủy, chẳng bao giờ Vũ Hạo tha thứ cho chàng, có lẽ suốt cuộc đời này. Nhưng nếu chàng làm thế, liệu Trác Vũ Hạo có thừa cơ lợi dụng sự đối đãi của chàng để phản lại chàng không?

Mất bao công sức, đánh đổi cả lương tâm để chiếm ngự ngai vàng, chàng rất sợ ngày nào đó Trác Vũ Hạo sẽ đâm một nhát sau lưng, đẩy chàng xuống vực thẳm bằng tất cả sự căm giận và thù hận dồn nén suốt mấy năm trời. Đứng giữa hai lựa chọn, vừa muốn bù đắp cho Vũ Hạo vừa muốn giữ vững được vương vị, đâu cách gì mà mừai phân vẹn mừai, đôi đường đều tốt đẹp?

Dễ dàng gọi hai tiếng "hiền đệ" nhưng thực chất, đối với cả Trác Dạ Hàn và Trác Vũ Hạo lúc này, nó là một khái niệm quá đối xa vời.

Yến tiệc gần tàn, trời cũng bắt đầu chuyển màu sẫm tối. Trác Dạ Hàn tửu lượng chẳng phải hạng vừa, tuy nhiên, bồi rượu hết mấy chục khách mời, không say mới lạ. Chàng chậm chậm bước ra hậu đình, luồn tay nói rộng đai áo cho dễ chịu; cái vị thơm nồng của rượu Quế Tửu thượng hạng dai dẳng mãi trong khoang miệng, theo hơi thở khe khẽ thoát ra, hoà cùng mùi gió nặng nề.

- Bệ hạ sao lại đứng ngoài này? Dù trời mới chuyển hạ nhưng ban tối vẫn lạnh đấy.

Trác Diễm Cơ vừa nói vừa kéo cho vạt áo mỏng khít lại gần nhau, hai má cũng đã hơi ửng đỏ bởi men say. Trác Dạ Hàn không đáp, lẳng lẳng với

lấy bàn tay nhỏ nhắn của Diễm Cơ mà đặt vào giữa đôi tay lạnh như băng của chàng. Nàng không chống cự, chỉ là chưa quen nên khẽ rùng mình:

- Bệ hạ, chúng ta vào nhé?!

- ...

- Bệ hạ có điều gì không vui ư?

- Nàng theo Lục Nương về điện Cẩm Ngọc trước. - Trác Dạ Hàn móc trong túi ra một chiếc chìa khoá mạ vàng đưa cho Diễm Cơ. - Ta sẽ tới sau.

- Điện Cẩm Ngọc?

- Phải, đây là món quà ta muốn tặng nàng ngày tân hôn. Mau về trước đi kẻo mệt.

Lục Nương đã đứng sẵn ở đó, tay cầm đèn lồng, cùng tấm áo lông gấp gọn gàng đặt trong khay gỗ lim. Dạ Hàn đợi cho Diễm Cơ đi khỏi mới chậm rãi thở hắt một tiếng náo nức, lòng rười rượi mà không biết nguyên do đâu.

Rõ ràng rất vui, nhưng cũng rất buồn.

Điện Cẩm Ngọc trước kia chính là điện Tử Trúc, Dạ Hàn vì muốn xoá bỏ tất cả mọi ký ức của Diễm Cơ về thân phận trước kia nên mới cấp tốc dựng lên tấm điện nguy nga thay thế, ngay cả khu vườn Khanh Liêu hoàng đế tặng nàng cũng bị dỡ bỏ không thương tiếc. Chàng muốn xoá sổ những quá khứ trước kia, xoá sạch mọi dấu vết về một Cửu quận chúa mang tên Diễm Cơ, bắt tất cả phải phủ nhận sự tồn tại của người đó. Tâm tư của Trác Dạ Hàn, nếu là trước đây chàng thật mong nàng sẽ thấu hiểu và chấp nhận, nhưng bây giờ, chàng chỉ quan tâm mình làm được những gì cho nàng mà thôi.

Lục Nương cầm lấy chìa khoá tra vào ổ trong khi Trác Diễm Cơ ngược mắt nhìn tấm bảng đề ba chữ sơn đỏ thắm, ngược nhìn cả bầu trời tối non và vầng trăng chưa tỏ bị lấp sau những dải mây đục mờ.

Cạch.

- Nương nương, để nô tỳ châm nến.

Rất nhiều nến. Diễm Cơ mới liếc qua cũng đã hơn năm, sáu giá đứng, chưa kể còn những cốc nến thơm đặt trên bàn, trên kệ. Nàng bỗng chợt nhớ nay là đêm tân hôn, phải rồi, nến thắp nhiều, còn cả bộ rèm dệt xen chỉ kim tuyến và giấy dán tường đỏ. Nàng run, sợ hãi lẫn hồi hộp, chỉ muốn đứng lại ngay ngưỡng cửa, nhưng đôi chân không tự chủ cứ thế bước đi, tiến gần đến ngoạ thất - chỉ ngăn cách với sảnh chính bằng đôi cánh cửa gỗ gụ trơn bóng.

Trác Diễm Cơ nhìn chiếc giường lớn trải đầy hoa hồng, bình thân ngồi lên, gọi Lục Nương gỡ hết những thứ trang sức trên đầu. Lục Nương e ngại, lỡ đâu bề hạ thấy rồi trách mắng nàng ta thì sao, nhưng trước sự thúc giục của Diễm Cơ đành phải chiều ý nàng mà tháo bỏ tất cả.

Vừa xong, ngoài kia đã động tiếng, rõ là Trác Dạ Hàn tới. Lục Nương đưa mắt nhìn nàng, khẽ mỉm cười rồi lẳng lặng đi ra, nhường chỗ cho đôi vợ chồng son tâm sự. Mỗi lần nâng chân tiến thêm một bước là mỗi lần trái tim trong lồng ngực lại nảy nhịp, Dạ Hàn không tìm được mà thở gấp vì hồi hộp, xem chừng trong đáy mắt kia là cả một bể trời nổi sóng.

- Tân Cam...

Trác Diễm Cơ không đáp, ngồi chôn chân trên giường, mặt cúi gằm, Dạ Hàn để ý đến đôi gò má hồng hào, tim càng đập nhanh hơn. Từng động phòng với Triệu Tử Mai, nhưng tại sao giờ phút này còn như lần đầu bờ ngõ? Không phải. Vì Triệu Tử Mai là Triệu Tử Mai, nàng chính là nàng, sao có thể so sánh giữa nàng và người khác được chứ?! Chàng chỉ cần tiến

thêm vài bước chân nữa thôi, nàng sẽ thuộc về chàng, cơ thể và tâm hồn, Tân Cam từ giờ phút này vĩnh viễn sinh ra để dành cho chàng.

Trác Dạ Hàn cất giọng trầm đục, khác hẳn với giọng nói đanh thép và đầy uy quyền lúc khoác cẩm bào đứng trên thiên hạ, giờ đây chàng chỉ là một tân lang, một người đàn ông bình thường như bao người khác, cũng có những cảm xúc ghen ngào khi đứng trước nữ nhân mình nguyện gắn bó một đời.

- Tân Cam à, - Dạ Hàn gọi tên nàng thêm một lần nữa. - Ngẩng đầu lên nhìn ta này. Đừng ngại.

Chàng quỳ bên mép giường, dùng đôi tay áp vào má Diễm Cơ để mắt nàng đối diện với mắt mình. Dưới ánh nến huyền ảo mà ấm cúng, chàng rằng:

- Tân Cam, nàng đẹp lắm ! Ta ước được ngắm nàng trong hi phục từ rất lâu rồi, mãi hôm nay điều ấy mới trở thành sự thực. Nàng có nguyện ý trở thành người của ta không?

Con người lúng liếng điểm thêm chút ánh vàng của không gian, Diễm Cơ nhìn chàng, nhìn không chớp mắt, như đang tư lự, phân vân, hoặc có thể do ghen ngào mà chẳng thể thốt nên lời. Dạ Hàn vẫn im lặng, kiên nhẫn chờ đợi, chàng tin nàng sẽ không khiến chàng phải đau lòng thêm nữa.

- Chẳng phải bộ hạ đã có thiệp ngay từ lúc thiệp tinh dậy rồi hay sao?

Lòng đầy kinh ngạc, chàng trân trân nhìn Diễm Cơ, nhưng bắt gặp nụ cười êm dịu và đắm thắm như hoa xuân của nàng, chàng lại chẳng còn muốn quan tâm đến điều gì nữa. Chàng luồn tay sau gáy đỡ nàng nằm xuống giường, đôi môi đặt lên mắt nàng một nụ hôn vụn vặt và run rẩy:

- Ta yêu nàng. Yêu nàng thật nhiều, tiểu tâm can.

Môi chàng lướt trên khuôn mặt nàng. Dịu dàng và trìu mến. Vị ngọt và mặn cùng lúc lan tỏa trên đầu lưỡi, chui xuống cuống họng găn gắt, chẳng biết mồ hôi hay nước mắt của ai. Bàn tay lạnh trượt dài trên xương quai xanh của Diễm Cơ, kéo y phục nàng trĩ xuống, lần lướt, từng lớp, để lộ làn da trắng nõn như sứ thượng hạng. Cảm giác miên man và trơn láng của miền da, nóng bỏng và dồn dập của nhịp thở, tất cả như quyện lại thành một khối đặc sánh, lóng lánh lấp đầy tâm trí cả hai trong khoảnh khắc chàng và nàng hoà làm một.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chu Khắc

Trác Dạ Hàn thức dậy rất sớm, kể cả những buổi không phải thiết triều. Thói quen ấy đã hình thành từ nhỏ, không hiểu sao, chàng luôn muốn là người đầu tiên phát hiện và chiêm ngưỡng những ánh bình minh màu hồng bụi, có lúc lại rực màu đỏ ấm, đẹp đẽ, vươn tới muôn nơi. Nhưng hôm nay, chàng muốn nán lại trên chiếc giường ấm áp, thưởng thức vẻ đẹp còn hơn vàng thái dương kiêu hãnh trên cao kia, chính là của người đang say giấc nằm cạnh chàng. Lâu rồi, Trác Dạ Hàn mới được ngủ một giấc đúng nghĩa, vô lo vô nghĩ, miên man trong mộng đẹp; hoà cùng hơi thở của chàng còn có của nàng. Êm đềm và nhẹ nhõm. Trải qua bao biến cố, bao mất mát, cuối cùng giờ đây cũng có thể coi là viên mãn.

Khẽ vuốt vài sợi tóc tơ non trên vầng trán nàng, Dạ Hàn thấy lòng thanh thản quá. Giá mà từ nay về sau, ngày nào cũng vậy, ngày nào cũng mở mắt ra là thấy nàng, là được vuốt tóc và đánh thức nàng giữa cơn say. Không, giá mà gì nữa, đây đâu phải điều gì xa vời, điều ấy là chắc chắn, là mãi mãi.

Sau cùng Trác Dạ Hàn vẫn không nỡ gọi nàng dậy, cứ thế thay y phục rồi lặng im mà rời đi. Khoảng gần canh giờ sau, Diễm Cơ thức giấc, ấy là khi mặt trời đã lên cao. Nàng vung tay sang bên cạnh thấy giường trống trơn, biết Dạ Hàn đi khỏi liền thở ra một tiếng nặng nhọc. Lần đầu tiên của phụ nữ không ngờ lại đau rát tới thế, dù khoái cảm có mãnh liệt tới mức nào cũng không lấn át được cảm giác như cơ thể bị xé rách khi người đàn ông tiến vào.

Diễm Cơ khẽ cựa, định nhồm dậy thử mà thân dưới vừa buốt và xót, vùng quanh mắt cũng có biểu hiện bắt đầu rộp lên, rớt cuộc lại thả người nằm xuống, chờ cho cơn đau lắng đi mới gọi mấy cung nữ túc trực ngoài buồng:

- Mau chuẩn bị thuốc đắp mắt và nước, ta muốn tắm. Thay cả tấm trải giường nữa.

- Vâng, nương nương.

Trác Diễm Cơ tắm tấp xong, quả nhiên dễ chịu hơn hẳn. Lục Nương dùng khăn lau khô tóc Diễm Cơ rồi vấn lên, đúng khi ấy, một nữ quan bên Nội phủ bước vào, kính cẩn trình bày cho nàng nghe bằng chất giọng mềm mại như nước:

- Bẩm hiền phi nương nương, điện Cẩm Ngọc mới xây, phải có người hầu kẻ hạ đầy đủ, nội quan trông coi trong ngoài mới được coi là hoàn chỉnh. Phiền nương nương di giá một đoạn tới Nội phủ cùng hạ quan, để tiện chọn được người cho vừa ý.

Nàng thật không muốn đi, mỗi cử động là mỗi lần đau nhói, nhưng hẳn đây là nghi thức, nàng chẳng thể vì lẽ riêng mà thoái thác được. Trác Diễm Cơ đứng lên, cố đi thế nào tự nhiên nhất, vậy mà cứ khập khiễng, mặt mày chốc chốc hơi nhăn lại khiến mọi người thấy mà không khỏi buồn cười.

- Mời nương nương an tọa.

Nữ quan đem một chiếc ghế bọc da hươu mời nàng ngồi, đoạn gọi các cung nữ và nội quan chưa được phân bổ ra xếp thành các hàng, chờ Diễm Cơ quyết định. Nàng lựa rất lâu, không rõ vì tiêu chuẩn không đạt hay đơn giản vì thấy không vừa mắt, nhìn qua nhìn lại mấy lượt mà tờ giấy đề tên trên tay Diễm Cơ vẫn chưa phết gạch đỏ nào.

Bỗng, nàng chú ý đến một tên nội quan đứng cuối hàng giữa, mặt mày đen đúa mà cứ cúi gằm mặt nom đến là đáng thương. Nàng đứng dậy, tách hàng đến chỗ hắn ta mà hỏi:

- Nhà người tên gì?

Hắn không đáp. Cổ họng phát ra vài tiếng lí nhí khàn khàn không rõ, chắc là bị câm rồi. Nữ quan thấy thế làm lạ, sao trước nay lại có một tên câm mà không ai biết nhỉ, huống chi lại đen đúa cục mịch, rõ ràng rất dễ phát hiện.

- Nương nương hỏi người tên là gì? Không nói được thì mau viết ra. Tại sao trước nay ta chưa từng thấy người nhỉ?!

Hắn đã định cầm lấy tờ giấy và chiếc bút lông trên tay Diễm Cơ, nhưng rồi như chột nhận ra cặp mắt bén nhạy của nữ quan đang chăm chăm chĩa vào người hắn, hắn rụt tay lại, đầu càng cúi thấp hơn, phát ra vài từ nặng nề mà đặc sệt:

- Chu Khắc, "khắc" trong "khắc khổ".

- Người lạ, tên cũng kỳ lạ.

Nữ quan trầm trầm, nhìn tên nội quan đó với vẻ dò xét, nhưng chưa kịp làm gì thì Diễm Cơ đã nhanh chóng đứng chắn trước mặt Chu Khắc, như thể nữ quan kia sắp ăn thịt hắn vậy.

- Thôi được rồi, người này ở chỗ ta là hợp nhất. Tính y đã nhát thế, ở đây sẽ bị các người dọa chết khiếp mất.

- Dạ, nương nương. - Nữ quan vẫn còn chút khúc mắc trong lòng. - Để hạ quan dò lí lịch y đã, nên đề phòng vẫn hơn.

- Không cần, không cần. Nếu y có điểm gì bất thường, ta sẽ trả y về Nội phủ ngay.

Trác Diễm Cơ chọn thêm khoảng gần hai mươi người, vừa đủ số lượng; nàng muốn bọn họ quay trở về điện Cẩm Ngọc với nàng, nhưng nữ quan kiên quyết ngày mai mới chuẩn bị xong thủ tục phân bố tới nơi mới. Khi nàng rời đi, tên nội quan Chu Khắc đó vẫn còn đứng trân trân nhìn nàng, tựa hồ muốn nuốt trọn hình ảnh nàng vào đáy mắt.

Trên đường trở về, Trác Diễm Cơ tình cờ chạm mặt với Trác Vũ Hạo. Khi ấy nàng mặc một bộ váy màu đỏ rực rỡ ôm sát người, tấm lưng ngọc ngà gợi đường cong quyến rũ, tà váy xẻ dọc lấp ló đôi chân thon dài mà mê người. Suối tóc đen tuyền được vấn lên gọn gàng, cài thêm một chiếc trâm đính hoa mẫu đơn tím. Trác Vũ Hạo không thể rời mắt khỏi nàng dù là một khắc, càng nhìn càng say, càng nhìn càng không thể dứt.

Chưa từng có cảm giác như vậy trước đây, dù chàng đã gặp biết bao mỹ nữ tài sắc hút hồn, huống gì người trước mặt chàng đây lại tựa tựa cửu muội của chàng. Chính bởi lẽ ấy, Vũ Hạo mới rùng mình, vì chàng có cảm giác như đang say chính Diễm Cơ vậy. Hôm ở Khuyết lâu nàng mặc hi phục rực rỡ, Vũ Hạo bị sự kinh ngạc choáng ngợp tâm trí chứ đâu đủ bình tĩnh để "nhâm nhi" vẻ đẹp ấy.

Vũ Hạo chưa kịp định thần, Diễm Cơ đã nhỏ nhẹ mở lời chào:

- Chúc Thuần vương buổi sáng tốt lành. Đường xá xa xôi, từ Yên Châu về đây chắc phải ngồi trên xe ngựa nhiều canh giờ liền, tối qua lại lạ chỗ, không biết Thuần vương có ngủ đủ và ngon giấc được không?

- Cảm ơn hiền phi đã quan tâm. Đây vốn là nhà ta, có gì mà bất tiện được cơ chứ.

- Thế thì tốt rồi.

Trác Vũ Hạo nhìn Diễm Cơ trong giây lát, cảm thấy không nên hỏi câu này vì khiếm nhã, nhưng rồi không hỏi thì trong lòng cũng bứt rứt không yên:

- Ta không ở hoàng cung nên không biết, chẳng hay thân phụ nương nương ngụ ở đâu? Làm chức quan gì?

Ít nhiều gì, bất kể ai nói chuyện với nàng đều hỏi về gia cảnh hay thân thế. Trác Dạ Hàn đã kể cho nghe, việc nàng là một cô nhi, vào cung chưa được bao lâu thì đuối nước mà hôn mê; Diễm Cơ biết Dạ Hàn cũng không thích nghe người khác hỏi về gia thế của nàng nên những lúc lâm vào cảnh ấy đều trả lời qua loa mà ngấm ngấm chuyển sang chủ đề khác:

- Tân Cam là cô nhi, nhờ ơn bệ hạ mới được hưởng vinh hoa phú quý, được thưởng những gấm y ngọc thực, đâu dám so với các tỷ muội khác trong hậu cung.

- Ta không có ý đó... Chỉ là nương nương rất giống, rất giống một muội tử của ta, nên ta hơi xúc động mà không kiềm chế được bản thân, xin nương nương đừng để bụng.

- Vậy quận chúa đâu rồi? Hôn lễ hôm qua có tới dự không?

- Muội ấy mất rồi. - Trác Vũ Hạo nói với ngữ điệu nặng nề, khiến tâm trạng người nghe dù không muốn cũng chùng xuống theo. - Mới mất cách đây hơn hai tuần trăng. Cửu quận chúa, cũng là người nhỏ nhất trong số các huynh đệ tỷ muội.

- Tân Cam không nên hỏi thế, thực xin lỗi ngài.

Trác Diễm Cơ hơi cúi đầu, không rõ là xấu hổ hay thật sự thương xót cho Cửu quận chúa bạc mệnh kia. Lục Nương đứng cạnh mà toát hết cả mồ hôi, chỉ sợ Thuần vương lỡ lời là mọi sự đi tong. Biết là Thuần vương rất xúc động, cũng rất mơ hồ hoang mang, Lục Nương còn thấy tội cho chàng,

thế nhưng hạnh phúc của quận chúa vẫn là trên hết, nàng ta không thể để chút sơ suất nào xảy ra được.

- Hiền phi nương nương, hôm nay bệ hạ hồi cung sớm, có lẽ sẽ đi giá tới điện Cẩm Ngọc ngay.

Trác Vũ Hạo biết ý, thôi không nói nữa, nhìn Diễm Cơ mà cười rằng:

- Vạn vật đều có duyên số, nương nương không cần vì chuyện ấy mà buồn bã. Muội tử ta tuy mất đi nhưng vẫn luôn được người khác nhớ tới, ấy chưa phải chết. Nương nương, ta không biết nên nói thế nào, nhưng ắt việc nương nương và muội tử ta dung mạo tựa nhau cũng do cái duyên mà thành, phải vậy chứ?!

Nàng thoáng ngạc nhiên nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt, rồi cũng chột mím cười đáp lời:

- Có lẽ vậy.

Và nàng bước đi. Vũ Hạo nhìn theo mà cứ thấy nôn nao đến kỳ lạ. Tân Cam, càng tiếp xúc càng muốn tìm hiểu, càng gần gũi thì càng xa lạ; ở nàng có cái gì đó rất thật, rất giản đơn mà thuần khiết, trái ngược hẳn với những điều liên quan tới nàng, tới thân phận và diện mạo của nàng. Trác Vũ Hạo ngẩn đi hồi lâu mới sực tỉnh, người đã đi xa, đầu óc vẫn còn văng vẳng tiếng nàng.

Triệu Tử Mai biết tin Trác Dạ Hàn tới điện Vân Hình, chút việc bên hậu đình cũng bỏ dở để trở về, bởi nàng biết, chàng trừ khi có đại sự cần nàng chu toàn mới tìm đến. Tử Mai bước vào sảnh chính, vốn đã nhìn thấy Dạ Hàn nhưng lại không vội hành lễ, nhìn chén trà xanh bốc khói nghi ngút trên bàn, nảy ý lên giọng hỏi bõn:

- Ở điện Vĩ Tuyên không có trà hay sao mà bệ hạ lại cất công tới tận đây?

Trác Dạ Hàn trả lời:

- Ở điện Vĩ Tuyên không có nàng.

Tử Mai che miệng cười se sẽ, mắt cong cong như đôi vầng trăng non mơn, duyên dáng không ngôn từ nào tả hết. Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, phất tay lệnh cho mọi người tản hết ra ngoài, tiện rót thêm một chén trà cho bản thân.

- Hoàng hậu này, nàng biết lễ huý nhật của Khanh Liêu hoàng đế sắp tới rồi chứ?

Thì ra là chuyện ấy. Tử Mai tự giễu mình đã thấy vui vui khi nghe chàng nói rằng "điện Vĩ Tuyên không có nàng". Thật là, nghe mà còn chưa chịu hiểu hay sao? Điện Vĩ Tuyên chưa lúc nào có nàng, và sẽ chẳng bao giờ có nàng, mãi mãi là một nơi dù đặt chân vào bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng sẽ không chấp nhận nàng.

- Mọi năm vẫn luôn diễn ra như thế, bệ hạ xem xem nên cần thay đổi gì nữa không?

- Nàng viết một bản kế hoạch trình lên điện Khả Nhiên, sau khi ta chỉnh sửa và phê duyệt thì cứ vậy mà làm. Những đại lễ nàng chuẩn bị rất mực chu đáo và tinh tế, ngân sách lại chẳng hề bị coi là lãng phí, thật không thể chê vào đâu được. Giao cho nàng là trăm yên tâm rồi.

Tử Mai vẫn chăm chú lắng nghe, được Dạ Hàn khen cũng chỉ gật đầu lấy lệ chứ tuyệt nhiên không xen ngang lấy một lời. Đợi cho chàng nói xong, đã dừng được một lúc, Tử Mai mới chậm rãi hỏi:

- Bệ hạ còn gì muốn nói với thiếp nữa không?

- Không. - Chàng nghĩ ngợi rồi lắc đầu.

Biết câu trả lời mà vẫn ngốc nghếch hỏi để tự mình làm tổn thương mình. Tử Mai không giống vẻ bề ngoài, thực chất nàng là người đa sầu đa cảm, luôn để ý từng chuyện vụn vặt, suy ra những thứ sâu xa mà có lẽ ngay cả đến người nói cũng chẳng nghĩ nhiều tới như vậy.

Dạ Hàn chỉ khen mà không động viên, chỉ "cứ vậy mà làm" chứ không bảo "trăm sẽ cùng làm với nàng", chỉ nói là yên tâm mà chẳng hỏi xem nàng có vất vả không. Tử Mai sống cùng Trác Dạ Hàn hơn ba năm, gần bốn năm nay chưa một lần chàng thật sự để ý đến cảm giác buồn tủi của nàng; chàng chẳng hay một lời quan tâm của chàng nàng còn coi đáng giá hơn cả vạn nghìn thang thuốc quý, một nụ cười của chàng còn trên tất cả thấy những loại lửa ấm trên đời.

- Bệ hạ về đi được không? Thiếp thấy hơi mệt.

- Vậy ư? Nàng cần gì cứ nói, trăm sẽ sai người đem đến.

- Không cần đâu. - Tử Mai nhẹ đáp. "Chàng không bao giờ có thể cho thiếp thứ thiếp cần".

Khuya. Trác Diễm Cơ đương ngủ say bỗng trở mình tỉnh giấc, cảm giác như có ai đó ngoài kia nhìn trộm, mà chỉ rất gần đây thôi. Hướng mắt qua ô cửa đối diện giường ngủ, vừa hay ngang tầm nhìn, không hiểu là gió thổi hay vật gì ở đó mà khiến bụi cây xào xạc. Nhưng màn che không động tức không gió, Diễm Cơ nuốt khan nhồm dầy, cứ thấy rờn rợn cả người.

- Sao thế? Không ngủ được à?

- Thiếp làm bệ hạ tỉnh rồi ư?

Trác Dạ Hàn ngủ tỉnh, chỉ cần người nằm cạnh hơi động là chàng đã tỉnh dậy theo rồi. Tay chàng vẫn còn vắt ngang qua eo nàng, mân mê vòng

eo nhỏ gọn, trắng nõn trong khi đầu tựa vào khuôn ngực đầy đặn giấu sau chiếc yếm đỏ thắm.

- Đúng là thế. - Dạ Hàn cười. - Sao đột nhiên lại ngồi dậy?

- Tại thiệp cảm giác như ai đang đứng ngoài nhìn vào. Bộ hạ có thấy vậy không?

- Canh phòng cẩn mật thế này thì ai lọt vào đây được cơ chứ?! Ngủ thêm đi.

Được Dạ Hàn vỗ về, Diễm Cơ cũng an tâm lên đôi chút, miễn cưỡng nằm xuống, tuy nhắm mắt lại nhưng trong đầu vẫn tưởng tượng ra hình ảnh bụi cây xào xạc quái dị giữa đêm khuya. Nàng lại chẳng sai. Nơi mà Diễm Cơ để ý khi này, xuất hiện một bóng người kéo dài trên mặt đất, đè lên cả vùng sáng lờ nhờ từ ngọn nến hắt ra, tạo thành vệt đen dài ngoằng, méo mó, đáng sợ vô cùng.

Sáng hôm sau, người từ Nội phủ đích thân dẫn các cung nữ và nội quan đến điện Cẩm Ngọc trình diện, Diễm Cơ nhìn đi nhìn lại, thấy vẫn thiếu Chu Khắc.

- Nội quan tên Chu Khắc sao không có mặt ở đây?

- Bẩm nương nương, do Nội phủ không tìm thấy hồ sơ của y nên tên Chu Khắc này bị nghi là nội gián hoặc thích khách, hiện tại đã bị giam trong tả ngục chờ chỉ thị của bộ hạ rồi.

Trác Diễm Cơ nghe thế cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ chép miệng thở một câu:

- Uống công ta làm phúc. Thế nhất được bao lâu rồi, sao chuyện con con này không giải quyết nội bộ mà lại phải báo lên tận bộ hạ?

- Có điều nương nương không biết đấy thôi. Phàm là liên quan đến nội gián, bệ hạ đều rất ky, nên Người đã ra lệnh bất cứ chuyện gì, dù là nhỏ đến đâu cũng phải trình báo cẩn thận, Người sẽ đích thân ra chỉ thị và phán quyết.

- Ta hiểu rồi. Cứ để trống vị trí của y, chưa cần thay thế người vội.

- Vâng, nương nương.

Nữ quan đi rồi, Trác Diễm Cơ không nói không rằng đã thở dài một tiếng, trông buồn bực và như đang nơm nớp lo sợ điều gì đó. Ánh mắt nàng đông lại, rơi trên những viên đá hoa cương màu thâm thẫm; hai hàng mi đen dài rủ xuống, vô tình che đi sự toan tính, nghĩ ngợi đầy ắp trong đáy mắt, vừa hay lại giống một cung phi có tấm lòng đủ lớn để bao dung cả thiên hạ đang xót thương cho một kẻ vì lỡ lầm mà phải chịu cảnh khoá gông, xiềng xích, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm động không thôi.

- Mẫu Đơn, lại đây.

Mẫu Đơn là một trong số những cung nữ được Diễm Cơ chăm hôm qua ở Nội phủ. Nàng ta khai mình hai ba, hai tư tuổi nhưng thân hình lại nhỏ hơn so với tuổi, mặt mũi được cái dễ nhìn tuy vầng trán hơi hẹp. Hôm ấy, nàng để ý rất kỹ, mọi hành động Mẫu Đơn làm luôn nhằm mục đích để nàng chú ý, đẩy bản thân nổi bật trên những người khác.

Mẫu Đơn nghe gọi đã biết Diễm Cơ có ấn tượng với mình, khuôn mặt có chút đặc ý, lễ phép tiến lại gần:

- Nương nương có gì sai bảo?

Nội phủ được ví như Đại điện của hậu đình, điều hành bởi hoàng hậu và các nữ quan, tổng quản, không phải ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra tùy ý; ngay cả bệ hạ cũng có những chuyện nằm ngoài quyền hành, không thể tùy tiện nhúng tay xử lí. Mỗi cung nhân hầu hạ trong hoàng cung đều có

hồ sơ ghi chép lại lý lịch, tất cả được lưu trữ và trông coi bởi một nhất đẳng thượng cung tên Vân Toàn.

Người này khao khát được làm phi tử của bậc đế vương để hưởng vinh hoa phú quý nhưng gia cảnh bần hàn, không có hậu thuẫn chống đỡ, đương nhiên không thể gì được với những tiểu thư khuê các khác đành ngâm đắng nuốt cay phục dịch hầu hạ trong cung hai mươi mấy năm trời, cuối cùng chỉ có thể cố gắng thi tuyển lên làm nhất đẳng thượng cung, từ đó giậm chân tại chỗ, nay đã ngoài tuổi tam tuần, tính tình cũng trở nên cổ quái, cục cằn, khó ai dám gần.

- Vân thượng cung, có cung nữ tên Mẫu Đơn tìm gặp.

Vân Toàn khẽ gật đầu, cây bút trên tay vẫn không ngừng chuyển động tạo nên những con chữ mượt mà, đều tườp, khác hẳn với dáng vẻ cứng nhắc và khô cằn của chủ nhân chúng. Ánh nến lúc tỏ lúc mờ, vô tình làm khuôn mặt bà ta loang lổ những vùng sáng tối, càng nhìn càng không dám lại gần, thế mà Mẫu Đơn chẳng chút vẻ sợ sệt đơn đả tiến đến, quỳ trước mặt Vân Toàn:

- Tham kiến Vân thượng cung.

- Nói, hiền phi nương nương sai người đến đây làm gì?

Mẫu Đơn không hề ngạc nhiên. Sổ sách là do Vân Toàn quản lí, việc cung nữ nào hầu hạ ở điện nào, hầu hạ ai sao có thể qua mắt nổi bà ta. Chỉ là, nói đích danh như vậy cũng có hơi...

- Đại nhân, nếu đại nhân đã biết là chuyện của nương nương thì nô tỳ cũng không vòng vo làm gì. Nương nương muốn đại nhân cứu một người.

- Cứu người thì phải cầu viện bệ hạ, tìm tới một nữ thượng cung chưa trót đời như ta làm gì?

- Đại nhân, hẳn là đại nhân biết chứ, về tên nội quan giả tên Chu Khắc, bị nghi là thích khách hoặc nội gián trà trộn vào Nội phủ chúng ta.

- Ủm, ta biết. - Vân Toàn nhếch môi cười nhạt, lờ mờ đoán ra điều Mẫu Đơn sắp nói tới nhưng vẫn còn tâm trạng mà giễu cợt. - Bảo ta cứu người, là cướp ngục hay là phải quỳ lạy bệ hạ tha cho y đây.

- Nương nương muốn đại nhân làm giả một bộ lý lịch cho Chu Khắc rồi cất vào kho lưu trữ chờ đợt kiểm tra tiếp theo.

Đôi mày Vân Toàn nhíu rồi lại giãn ra nhanh chóng, vẻ mặt như chưa hề nghe thấy Mẫu Đơn nói gì. Bà ta hắng giọng ho khan, bút lông cũng được treo về giá bút, đưa hai tay xoa xoa vào nhau:

- Mẫu Đơn, người biết nếu bị phát hiện gian dối sẽ phải chịu hình phạt gì không?

- Đại nhân giữ dấu đỏ thì còn phải sợ ai nữa chứ? Chẳng phải chỉ cần làm giả hộ tịch, đem đến cho đại nhân đóng dấu chẳng phải xong chuyện rồi hay sao. Nương nương bảo, nếu thành công, đại nhân muốn thứ gì cũng đều có thể đáp ứng.

- Muốn gì cũng được? - Vân Toàn cười nhạt. - Ta bảo muốn cái chức hiền phi của nương nương, có thể cho được không?

Mẫu Đơn biết thế nào Vân Toàn cũng gây khó dễ cho mình, dùng dằng không muốn giúp, đã vậy, nàng ta sẽ trở về báo lại cho hiền phi, để xem sau khi vụ này qua đi, hiền phi sẽ xử bà ta như thế nào. Nhưng trái với tưởng tượng của Mẫu Đơn, Diễm Cơ nghe xong cũng chỉ mỉm cười, nét mặt thư thái đến không ngờ:

- Ta biết ngay thế nào Vân thượng cung cũng nói vậy. Không cần tức giận, ta sẽ đích thân gặp thượng cung một lần nữa, còn người, tìm cách

truyền tin cho Chu Khắc, bảo rằng thế này... thế này... Mỗi việc ấy mà không xong, đừng vác mặt về đây nữa.

- Vâng, nương nương.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cứu Mạng

Trác Dạ Hàn bước xuống đại lao, dù không vận cấm bào cũng như đội miện nhưng khí chất vẫn toát ra bức người, đối lập một trời một vực so với cái không gian u ám và tối tăm nơi đây. Thoáng nhìn mà, Dạ Hàn nhận ra tất cả mấy mươi người tù nhân đang nhìn chàng với ánh mắt hau háu, có cả căm giận, có cả van lơn, thềm thường nhưng tuyệt nhiên không hề kêu lên lời nào, cứ vậy im lặng mà dõi theo từng cử động của chàng.

Hắn đã biết nơi này thế nào, Dạ Hàn không thích Trác Diễm Cơ đến đây, tuy vậy, khi nàng bảo muốn tận mắt xem chàng cung hỏi phạm nhân vì nàng cho rằng y rất thật, có lẽ bị oan thôi, Trác Dạ Hàn đã gật đầu đồng ý, với điều kiện nàng không được can thiệp vào bất cứ điều gì.

- Tân Cam, bước xuống cẩn thận.

Chàng quay đầu lại đằng sau, dù miệng nhắc nhở nhưng không hề chìa tay ra đỡ nàng, bởi lẽ chốn ngục tù không phải nơi phô diễn cái ân ái, ngọt ngào; riêng việc gọi tên nàng đã khiến cho đám cai ngục không khỏi tức cười, miệng cứ mím lại khổ sở. Chắc bọn họ hiểu nhầm thành "tâm can" cũng nên.

Trác Diễm Cơ đứng đằng sau Dạ Hàn, mắt phượng nhìn quanh, thấy phạm nhân người ngợm gầy còm mà bản thủ bị nhốt sau song sắt như những con thú, nàng có một chút gì đó ghê sợ. Đúng lúc ấy, một viên quản ngục bước lên hành lễ, thưa rằng bọn họ đã giam Chu Khắc vào biệt phòng, chỉ đợi Dạ Hàn cung hỏi. Chàng đi trước, nàng theo sau, đến cuối dãy chính có một cánh cửa đã rỉ những vệt nâu đỏ, nhòm vào bên trong có một

nam nhân mặc áo tù, chân tay trói chặt, miệng nhét giẻ, mắt bịt kín, nhìn kĩ đúng là Chu Khắc.

Tiếng khoá lạch cạch vang lên. Trong căn phòng chỉ có duy nhất một ô cửa nhỏ ngay phía sau lưng y, ngoài việc lưu thông không khí thì chẳng còn tác dụng gì. Chu Khắc dù bịt mắt nhưng tai vẫn nghe, hẳn ngẩng đầu lên, cổ họng bắt đầu rung lên những âm thanh ư ử tựa như đang muốn phản kháng hơn là cầu xin.

Trác Dạ Hàn một mình tiến lên trước, đưa tay lôi miếng vải cũ ra khỏi miệng Chu Khắc. Hắn chỉ kịp nôn khan hai tiếng rồi kêu lên:

- Bệ hạ ! Tiểu nhân thực sự bị oan !

Giọng lơ lơ mà khàn đặc của Chu Khắc chưa dứt, âm thanh vang vọng từ kẽ môi Trác Dạ Hàn thoát ra đã lập tức lất át những lời kể lể, cầu xin sắp sửa bật ra từ cổ họng hắn:

- Người chưa từng gặp ta, tại sao người lại khẳng định ta là hoàng đế?

- Hôm tổng giam, tiểu nhân nghe mọi người nói rằng bệ hạ ra lệnh không ai được phép tiếp xúc với tiểu nhân, và chính bệ hạ sẽ là người hỏi cung tiểu nhân, vì thế, tiểu nhân đoán...

Lời nói ra không chút ngắc ngứ, những người nghe được cũng không phản đối ắt là hắn nói thật, Dạ Hàn xem chừng đã hơi xuôi lòng. Chàng nhìn tướng tá của hắn khắc khổ, quê mùa, chắc quê nhà nghèo đói nên mới đóng giả nội quan vào cung hòng kiếm chút miếng ăn. Chàng tiếp tục ngẫm, khả năng hắn làm thích khách hay nội gián cũng không cao. Nếu muốn giết chàng, hắn phải đóng giả người nào có cơ hội tiếp xúc thường xuyên với chàng, đằng này một nội quan làm việc trong Nội phủ thì được gì cơ chứ. Cơ hội gặp mặt chàng là con số không, huống hồ nội quan ở Nội phủ lại không thể dính dáng gì đến triều đình, quốc sự, cùng lắm được điều đi phục vụ cung phi mà thôi.

- Quê người ở đâu? Phụ mẫu người là ai?

- Bẩm, làng Đông Long, phía Nam vùng Giáp Yên. Thân phụ tiểu nhân là Chu Nhật, thân mẫu là thị Hà.

Chàng chờ Chu Khắc nói hết câu, đoạn quay lại hỏi tất cả những kẻ đứng hầu ở đó:

- Ở đây có ai quê làng Đông Long không? Ta muốn nghe người đó nói vài lời.

Một cánh tay rụt rè giơ lên sau lưng Trác Diễm Cơ. Là Mẫu Đơn. Dáng vẻ vừa khép nép vừa ngượng ngùng, một cung nữ thấp hèn như nàng ta lần đầu diện thánh, chẳng trách được có chút hồi hộp. Tay trái đặt lên tay phải, đầu gối quỳ hẳn xuống đất, Mẫu Đơn hành lễ xong vẫn không dám đứng dậy, cứ để vậy mà thưa chuyện:

- Khởi bẩm bệ hạ, nô tỳ là Mẫu Đơn, người làng Đông Long, mới được hiền phi nhận về điện Cẩm Ngọc. Bẩm bệ hạ, quả thật nô tỳ có quen biết hẳn, nhà họ Chu này có thể nói là nghèo nhất trong làng. Có đợt nô tỳ nghe người ta kháo nhau rằng con trai lớn nhà đó mất tích, đến tận khi nô tỳ vào cung mới biết thì ra hẳn đã làm nội quan ở đây rồi.

Nữ quan không phục, cho rằng Mẫu Đơn nói xằng nên bất bình lên tiếng, dám cắt ngang cả chuyện Trác Dạ Hàn đang phân xử:

- Bẩm bệ hạ, cung nữ này đang có lời bao biện, xin bệ hạ đừng lấy đó làm căn cứ. Hạ quan tra sổ, cung nữ này đã vào cung được ngót một năm, nếu Chu Khắc này làm nội quan trước cả Mẫu Đơn thì làm sao hạ quan có thể không nhận ra được cơ chứ!? Huống chi sổ hộ tịch cũng không có.

Mẫu Đơn chẳng phải dạng vừa; thường ngày luôn đơn đả, nịnh nọt nữ quan này, ấy thế mà mới qua điện Cẩm Ngọc chưa được mấy hôm đã ngang

nhiên ngắt lời bậc trên, cứ như thế chính nữ quan này mới là người đang nguy biến vậy:

- Đại nhân sao dám chen ngang, bệ hạ đâu đã chỉ định đại nhân ! Chính nô tỳ là chỗ quen biết với Chu Khắc, tính tình hẳn thật thà thế nào, nô tỳ còn không rõ sao?

- Người... Tiện tỳ !

Trác Dạ Hàn thấy hai người bọn họ nói qua nói lại thế này cũng không phải ý hay, hơn nữa nếu không may còn có thể bị quy vào tội phạm thượng, chẳng những không giải quyết được vấn đề mà còn khiến cho vụ việc thêm rối ren. Chàng giơ tay ra hiệu, khẽ lắc đầu, lập tức đôi bên cũng im bật, mặt mũi cúi gằm như vừa nhận ra cái lỗi của mình vừa rồi. Mẫu Đơn lui về sau Trác Diễm Cơ và Lục Nương, nữ quan kia nép vào một góc còn Trác Dạ Hàn trở qua tên phạm nhân vẫn còn bị giữ cố định trên ghế.

- Chu Khắc, nếu ta cho người một cơ hội chứng minh thân phận, người có làm được không? Nếu người chứng minh được mình thực sự là nội quan, ta sẽ giữ người ở lại hoàng cung. Bằng không... - Dạ Hàn bỗng liếc nhìn Mẫu Đơn. - Đầu người lia khỏi cổ là cái chắc.

Trác Diễm Cơ nhận ra ánh mắt khác thường kia, trong giây lát sững người, cơ thể cứng đờ bất động. Rõ ràng Diễm Cơ biết chàng đang hướng về Mẫu Đơn, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại cả nghĩ, cảm giác như ánh nhìn hời hợt mà bén nhọn kia cứ rơi vào người mình. Trác Diễm Cơ không dám quay đi, chỉ có thể nhìn lại chàng, môi khẽ mím cười vờ như không nhận ra điều bất thường đó. Còn Chu Khắc khỏi phải nói, hẳn mừng như người chết đuối vớ được cọc, vội vội vàng vàng tuôn ra một tràng dài:

- Hồ sơ của tiểu nhân hẳn là do Vân thượng cung cất giữ không kĩ nên bị thất lạc. Tiểu nhân vẫn còn nhớ rõ, trước khi nhập cung đã trình đủ hộ tịch, đơn kê khai, dấu cũng được đóng đỏ, không lí nào lại không có. Chỉ là

làm mất, để ở đâu đó thôi. Không lí nào tiểu nhân lại là nội gián hay thích khách được ạ. Xin bệ hạ đèn giời soi xét cho nỗi oan của tiểu nhân ! Giờ chỉ mong tiểu nhân sao được đối chất với Vân thượng cung một lần nữa mà thôi.

Trác Dạ Hàn ngẫm nghĩ hồi lâu, cho rằng tên Chu Khắc này trông không có gì đáng lo ngại, hơn nữa nếu đã khẳng định chắc nịch như thế, chắc không phải chỉ vì quần quá làm liều, đem mạng sống của mình ra đánh cược trong khi đã biết sẵn kết quả đấy chứ?! Dù thế nào, sau lần này nếu Chu Khắc không chứng minh được thân phận trong sạch, chàng sẽ không xem xét thêm nữa, lập tức ban án tử cho hắn.

- Cơ hội của người chỉ có một thôi. Mộc Hoan, cỡi trời cho hắn, áp giải đến Nội phủ.

- Tuân lệnh.

Vân thượng cung điềm nhiên ngồi trong phòng, thư án trước mặt ngổn ngang với biết bao nhiêu giấy bút, sổ sách mà chẳng buồn dọn dẹp, nhất là khi bà nổi tiếng ngăn nắp khắp cả Nội phủ này. Hình như Vân thượng cung đang chờ, phải rồi, đôi mắt chăm chú hướng về cánh cửa gỗ gụ đang đóng chặt kia chẳng phải mong mỏi sự xuất hiện của ai đó thì là gì?

- Bẩm Vân thượng cung, bệ hạ lệnh cho thượng cung mở kho sổ sách, cùng các nữ quan trông coi khác tìm lại hồ sơ của nội quan Chu Khắc một lần nữa.

Vân Toàn đứng dậy, trong tay nắm chặt một chùm chìa khoá sắt, dáng vẻ đủng đỉnh đi ra mở cửa phòng. Cửa vừa hé, bên ngoài đã truyền đến một giọng nói vừa trầm vừa vang:

- Nếu Vân thượng cung một lần nữa xác định không có, ta không cần biết lời người đúng hay sai, cứ theo vương pháp mà làm.

Quả nhiên, ngoài Chiêu Tổng hoàng đế cùng đoàn tùy tùng, Tân hiền phi cũng có mặt ở đây. Vân Toàn kín đáo liếc về phía Diễm Cơ một cái, cũng không rõ là ra ám hiệu hay đơn giản chỉ muốn nhìn biểu hiện trên khuôn mặt nàng. Cúi người hành lễ, chẳng đợi Trác Dạ Hàn nói gì đã mở lời trước tiên:

- Hạ quan là Vân Toàn, nhất đẳng thượng cung quản lí sổ sách và nhân sự của Nội phủ. Mời bệ hạ và hiền phi nương nương di giá vào bên trong.

Dứt lời, Dạ Hàn và Diễm Cơ còn chưa chuyển bước, lập tức đã có sáu, bảy người vượt lên, đi thẳng đến các giá, các tủ lưu trữ, bắt đầu soát từng thếp một. Vân Toàn chưa bao giờ cho phép ai tự do đặt chân vào phòng, nói chi đến việc để cái đám thấp kém dưới trướng này ngang nhiên lục tung cả lên. Nhưng để lệnh bất kháng, Vân Toàn miễn cưỡng đến cái kệ gần nhất, tiện tay cầm một quyển tập lên xem, chẳng có ý gì là muốn tìm kiếm cả. Đột nhiên, một tam đẳng thượng cung đang khom người bên mấy chõng sổ cuộn kêu lên:

- Thấy rồi.

Trác Dạ Hàn bị nữ quan đó làm cho giật mình, không để ý thấy gương mặt Chu Khắc như vừa trút được gánh nặng ngàn cân; nhưng ấy chẳng phải biểu hiện của người vốn bị kết tội oan nay được trả lại sự minh bạch mà là niềm ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của một kẻ đường cùng, may mắn gặp quý nhân phù trợ mà thoát khỏi lưỡi đao của bậc đế vương trong chân tơ kẽ tóc. Hắn rối rít nói:

- Bệ hạ ! Bệ hạ ! Người thấy chưa? Rõ ràng thân thể của tiểu nhân trong sạch, hồ sơ cũng đã tìm thấy, tất cả lỗi đều do Vân thượng cung lưu trữ không cẩn thận.

Vân Toàn suýt nữa đã trợn mắt lên nạt nộ Chu Khắc, may sao Trác Diễm Cơ khéo léo, nhanh chóng ngắt lời kẻ không biết điều ấy lại:

- Hồn láo ! Vân thượng cung xét về thân phận cao hơn người vài bậc, ăn nói xác như vậy còn đâu là tôn ti trật tự. Bệ hạ chẳng phải còn chưa lên tiếng hay sao?

Trác Dạ Hàn nhất thời chưa nói gì, chỉ cầm cuộn hồ sơ ghi tên Chu Khắc mà tam đẳng thượng cung vừa nãy dâng lên, giở ra xem xét thật kĩ. Khoảng tầm được nửa tuần hương, chàng mới trao cuộn giấy đó cho Diễm Cơ:

- Ở đây có dấu vân tay của Chu Khắc, quả thực đã từ lâu rồi, màu in đã hoá nâu. Đưa hẳn đi đối chiếu, nếu dấu vân tay giống hệt thì hẳn đúng là vô tội. Sự việc tới hôm nay là do Vân thượng cung quản lí không chặt, nhưng tính chất chưa tới mức nghiêm trọng nên chỉ phạt cắt giảm bổng lộc một năm. Người còn gì để giải thích nữa không?

- Bẩm, không. - Vân thượng cung chấp hai tay cao quá đầu, quỳ gối trước mặt chàng. - Bệ hạ độ lượng giơ cao đánh khẽ, ấy đã là may mắn của kẻ làm tôi mà không tròn trách nhiệm này rồi ạ.

- Vậy thiếp có được bổ sung hẳn vào điện Cẩm Ngọc không? Tên Chu Khắc này trông hiền lành, thật thà, lại còn là đồng hương với Mẫu Đơn, để hẳn phục vụ ở chỗ thiếp có khi dễ quản lý hơn.

Trác Diễm Cơ đợi Vân Toàn vừa dứt lời đã lên tiếng hỏi như nửa thật nửa đùa. Nàng ngoài mặt điềm tĩnh, thậm chí còn có vẻ thờ ơ nhưng thực ra lòng lại lo lắng, chỉ sợ Trác Dạ Hàn vì lo an nguy cho nàng mà giữ Chu Khắc ở lại Nội phủ hay điều hẳn đi nơi khác. Trác Dạ Hàn không hề nhìn Diễm Cơ, chỉ có bàn tay chàng đặt lên tóc nàng rồi vuốt nhẹ, rất khẽ, cái lạnh từ lòng bàn tay thi thoảng đụng chạm vào phần gáy nóng ran của nàng:

- Như nàng muốn. Trước đó nàng đã chấm tên hẳn rồi mà.

Nàng đưa mắt trông Chu Khắc quỳ dưới đất, khẽ chau mày tội nghiệp cho bộ mặt bầm tím ngang dọc, nếu nhìn kĩ thêm chút nữa, có khi nàng đã

phát hiện những vết trắng trắng mờ nhạt bất thường trên gương mặt của hắc ròi cũng nên. Nhưng nhà ngục thiếu ánh sáng, hơn nữa Chu Khắc hầu như luôn cúi gằm mặt xuống đất, chẳng ai hơi đâu để ý kĩ đến vậy làm gì. Diễm Cơ hơi quay đầu ra phía sau, nhỏ nhẹ nói với Lục Nương:

- Mau cởi trói rồi đưa hắc đi thay y phục mới, sau đó hãy dẫn đến điện Cẩm Ngọc.

- Vâng, nương nương.

Trác Dạ Hàn cũng vỗ vỗ vào lưng Diễm Cơ, thấp giọng bảo:

- Ta còn rất nhiều việc cần xử lí, giờ ta đến Đại điện trước, tối gặp nàng sau.

Từ hôm dạ tiệc ở Khuyết lâu đến giờ, Triệu Tử Mai chưa từng chạm mặt Trác Vũ Hạo. Nàng căn bản không muốn nghĩ ngợi hay gặp gỡ con người đáng ghê tởm kia cả; nàng cũng chẳng hiểu tại sao Trác Dạ Hàn lại gửi hi thiệp mời Vũ Hạo trở về hoàng cung khi mà hắc ta không đủ tư cách để đặt chân tới chốn linh thiêng này một lần nữa. Những tội ác không thể dung thứ khiến nàng run sợ, lo lắng rằng với dã tâm không đáy của Trác Vũ Hạo, nếu Dạ Hàn cứ tiếp tục nặng tình huynh đệ như vậy, tính mạng chàng sẽ nguy hiểm mất. Tử Mai không đủ can đảm để tưởng tượng ra thảm cảnh đó, bởi hình ảnh máu nhuộm thất khướt vị nhạc mẫu quá cố vẫn ám ảnh tâm trí nàng đến tận giờ. Trác Dạ Hàn là tình yêu duy nhất của nàng, nếu chàng có mệnh hệ gì, nàng sẽ điên mất.

- Hoàng hậu, trông thần sắc người không được tốt lắm, trong người hoàng hậu không khoẻ chỗ nào ư?

Triệu Tử Mai lắc đầu. Chẳng có gì là không ổn cả, chỉ là bỗng dưng ngòi vẫn vợ nghĩ đến lần trở về này của Trác Vũ Hạo thôi. Nhưng nàng lo cũng bằng thừa, chẳng lẽ Trác Dạ Hàn mà lại chưa từng để ý đến diễm này

sao? Trong lòng chàng hẳn đã có dự trù, người như nàng không nên tò mò, bao đồng làm gì.

Mấy ngày qua tâm tình không tốt là do hôn lễ của Tân Cam, Tử Mai luôn tự nhủ thầm không việc gì phải so đo, chấp nhặt. Dù Tân Cam có được yêu chiều đến độ nào, nàng vẫn là người đứng trên làm chủ tam cung lục viện, còn điều gì có thể làm khó nàng nữa sao? Trừ khi chính Dạ Hàn muốn, mà, nàng chắc chàng sẽ không bao giờ làm vậy...

- Yên Lăng, ta muốn xuống kinh thành mua ít đồ chuẩn bị cho huý nhật Khanh Liêu hoàng đế, chuẩn bị xe ngựa đi.

- Hoàng hậu chỉ cần sai người là được rồi sao, hà tất gì phải cất công làm vậy? Và lại Tân hiền phi sắp đến thỉnh an hoàng hậu, rồi đi lúc này liệu có...

- Lễ huý nhật quan trọng hơn hay hiền phi quan trọng hơn? Hơn nữa, ta thực sự không muốn nhìn thấy Tân Cam chút nào. - Thấy Yên Lăng không còn nói nữa, Tử Mai biết hẳn nàng ta cũng có chút cảm giác kỳ lạ giống như mình, chỉ là không nói ra mà thôi. - Hiểu rồi thì mau đi đi.

Chừng khoảng một tuần trà sau, không thấy Yên Lăng quay lại, Tử Mai đoán chắc xe đã chuẩn bị xong liền đổi hài, không nhanh không chậm đi đến Bắc môn, nửa đường tình cờ chạm mặt Trác Vũ Hạo. Triệu Tử Mai vẫn còn mang mối thù mỗi lần nhớ lại chuyện xưa; khi ở Khuyết lâu nhiều người nên vẫn cố cư xử bình thường, nhưng bấy giờ chỉ có mỗi hai bọn họ, nàng muốn lời luôn đi cho xong. Tuy vậy, Trác Vũ Hạo suy cho cùng vẫn là khách, lại mở lời trước, nàng càng không thể ra mặt bất mãn được:

- Thuần vương hồi cung đã qua mấy hôm, mãi giờ mới được gặp ngài, thật ngại quá !

Trước đây Trác Vũ Hạo có ý thương xót Triệu Tử Mai vì phải trở thành con tốt trong tay Trác Dạ Hàn, hơn nữa Tử Mai cũng là người giúp

chàng nhìn mặt mẫu phi trước khi bị tổng giam nên cảm tình đối với nàng rất tốt, chỉ là Vũ Hạo e ngại thân phận, dù chàng vô tội nhưng vẫn cảm giác có lỗi khi đứng trước nàng:

- Chúng ta đã gặp hôm ở Khuyết lâu rồi. Hoàng hậu không cần bận tâm chuyện này đâu, là do ta không tiện ra ngoài.

- Phải rồi. - Tử Mai vẽ môi thoáng cười. - Ngài có công chuyện bận bịu nên mới ít khi bước chân ra khỏi điện Thuần vương chẳng?

Trác Vũ Hạo bỗng thấy nực cười. Từ khi nào lời nói của Triệu hoàng hậu lại đầy mỉa mai cay nghiệt thế này?!

Thuần vương tại điện Thuần vương, điều đó vốn dĩ chẳng lấy gì làm lạ, nhưng chàng đâu còn là Thuần vương, cùng lắm chỉ là một tên tội đồ mà người ta đã quen tên nhớ mặt, thuận miệng gọi danh xưa; điện Thuần vương cũng chẳng còn là chốn tôn nghiêm, rặt chỉ như một đồng đá gạch xếp thành khối thành hình, uy tan khí rã.

Chàng tự cho mình là đáng thương đến vô cùng rồi.

- Hoàng hậu, ta còn chút việc tư cần giải quyết, ta đi trước.

Nói rồi chàng cất bước bước đi, chẳng đợi Tử Mai nói thêm lời nào. Cành xuân vì gió mà đung đưa, nàng vì người kia mà bật cười. Kẻ có lá gan của thỏ đế và nhu nhược cỡ này cũng đáng quyền tranh vương vị sao, nàng chẳng thể tin nổi đôi tay Vũ Hạo lại có thể nhuộm máu tươi nếu nàng không phải người trong cuộc. Hay đây chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang nhằm che mắt thiên hạ cái bản chất tàn bạo, quỷ quyệt của chàng ta - người từng được ca tụng tựa thần tiên quyền lực?

Ghê tởm. Nàng thực sự ghê tởm con người này. Nàng nghe nói Dạ Hàn quyết định cho phép Trác Vũ Hạo lưu lại hoàng cung đến tận lễ huy nhật Khanh Liêu hoàng đế, xem chừng phen này lành ít dữ nhiều. Triệu Tử

Mai không phải là người lo xa, nhưng qua việc xuất hiện của Tân Cam và Trác Vũ Hạo, ai đặt vào vị trí nàng mà không lo lắng cho được?

Hi vọng mọi thứ sẽ ổn thỏa.

Trác Diễm Cơ ngồi trên tấm phản đóng bằng gỗ xoài thượng hạng, chân phản được đục khắc hình ly cùng những họa tiết tinh xảo bắt mắt, phủ thêm tấm nệm thêu hồng mai diễm lệ. Nàng cầm một cuộn hồ sơ bọc vải thô có dấu Nội phủ, liếc nhìn người đang đứng trước mặt. Chu Khắc sau khi được tắm táp sạch sẽ, tuy vẫn là dáng vẻ lù khù của một nông phu quê mùa, chất phác nhưng khoác lên mình quan y tổng quản, đi hài thêu chỉ Tam Thương, cũng coi như gỡ gạc được chút đỉnh.

- Người, ngẩng đầu lên.

Chu Khắc ngẩng lên, chạm phải ánh mắt sẫm soi của nàng chột rợn hết cả sống lưng, chỉ chăm chăm chờ xem nàng sẽ chất vấn những gì. Nhưng không, ngược lại nàng còn mỉm cười, mắt bỗng dịu đi rất nhiều, khe bảo hần:

- Chu Khắc, trở thành tổng quản điện Cẩm Ngọc rồi, cái mạng người cũng do ta cứu vớt, người xem, nên đền báo ta thế nào mới hợp nghĩa đây?

- Nương nường đối với nô tài ơn trời ơn bể, đã không truy cứu lại còn rộng lòng tương trợ, chỉ cần nương nường muốn, trong khả năng nô tài đều gắng hết sức hoàn thành.

- Nông phu thôi mà lời ăn tiếng nói cũng văn vẻ quá nhỉ?! Ta chẳng cần người phải hứa hẹn, chỉ cần nguyện trung thành là được. Ta chẳng dám tin tưởng ai quá đâu.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Lễ Huý Nhật

Mọi công việc cho lễ huý nhật của Khanh Liêu hoàng đế được bắt đầu từ hai tháng trước, mọi người vô cùng bận rộn, chỉ cần nhìn vào khoảng thời gian hoàng cung chuẩn bị cũng đủ biết lễ huý nhật sẽ hoành tráng đến nhường nào. Huý nhật, tục gọi ngày giỗ, không những thể hiện lòng biết ơn và tự hào về công lao to lớn của bậc quân vương đi trước mà còn là truyền thống lâu đời của triều Trác nhằm phô trương quyền uy và danh thế với các tiểu quốc lân bang cũng như cường quốc đối địch. Lễ huý nhật ba năm mới được coi như giỗ đầu, vào ngày này mọi thành viên hoàng tộc bắt buộc phải tham dự, kể cả những thân vương đóng tại biên ải hay những quận chúa, công chúa được gả sang ngoại quốc cũng đều không quản đường xa, đồng loạt hồi cung. Tuy vậy, những phạm nhân thuộc hoàng thất là ngoại lệ: hoặc xấu hổ giả cáo bệnh không dám trở về, hoặc điều kiện khắc nghiệt gây ốm yếu thực sự nên không đủ sức tham gia. Mà dù có tham gia cũng không được hoan nghênh, chào đón.

Nhưng lần này, Chiêu Tổng hoàng đế không những rời Thuần vương - vốn là hoàng đệ thân sinh bị trục xuất lên vùng Yên Châu quay về hoàng cung để dự hôn lễ của Người, thậm chí khi chàng đã một mực chối từ, không muốn lưu lại lâu, Người vẫn cố tình giữ chàng, đợi xong lễ huý nhật mới cho phép trở về biệt viện trên Yên Châu.

Thảm lót nhuộm màu điều rộng hơn một trượng (1) dài hai dẫn (2) trải ra đến tận long kiều, lọng thêu kim tuyến giăng thành hàng phủ mát kín sân, đôi nghề miệng ngậm ngọc lưu ly tạc từ hai khối cẩm thạch lớn cạnh lối trung môn, lọng lấy mà uy nghi, vương khí cuộn cuộn như muốn bức người. Trời trong xanh mà tĩnh lặng, cả vùng không một gợn mây, chỉ có

ánh dương rực vàng, kiêu hãnh vươn mình rọi xuống nhân gian, phủ lên lớp ngói đỏ của Diệp Lộ đài một màu hưng thịnh, sáng rỡ.

Cung nhân tấp nập như nêm, trên tay đều là những ly vàng chén ngọc, tửu đàm thượng hạng, cao lương mỹ vị nào nơi đâu sánh bằng. Từng đoàn xe nối đuôi nhau, vó ngựa rầm rập nện nền đá; những kiệu hộp, kiệu mái che rờn rợn người khiêng, ô lọng ngợp trời tứ phương hội lại đã tạo thành một cảnh tượng nhộn nhịp hiếm thấy. Những hoàng thân quốc thích, vương công quận chúa vốn đã cách ly nhau khá lâu, nay được dịp tái ngộ ai nấy đều tay bắt mặt mừng, niềm niềm nở nở hỏi chuyện nhau, dường như chẳng ai đem theo vẻ mặt u buồn của kẻ sắp đứng trước bài vị của cố nhân. Hẳn là tất cả rất hoan hỉ vì những người xa nhau có thể thắt chặt giao hảo, gây dựng quan hệ, cũng là khi được đường hoàng phô trương tiền của, chức tước, gia thế, không sợ bị ai đặt điều bậy bạ; ngay cả luồng khói trắng bay lên từ lư hương đồng không gió mà vẫn uốn lượn như thể hài lòng lắm với không khí vui vẻ nơi đây vậy.

- Chiêu Tổng hoàng đế giá lâm !

Giọng nói vừa dứt, Trác Dạ Hàn đã đứng giữa trung môn, khoan thai dần tiến vào Diệp Lộ đài. Trường y màu đen ba lớp, hai vạt bên dài quét đất hoạ điểm sóng mây văn vũ; ống tay áo thêu rồng vàng trong thế uốn lượn phong lâm, tinh tế mà sống động. Đai lưng cao chừng hơn một gang tay, dát vàng phủ bạc, còn đính nạm xung quanh những trân châu ngọc bảo, đầu rồng há miệng ra uy, thoạt nhìn chẳng ai dám định đoạt giá trị thực sự của nó cả. Để làm ra bộ cực phẩm này, các thợ nhà nghề lão luyện phải nhốt mình trong xưởng ròn rã cả tháng trời, cấp tốc mà phải thật tỉ mỉ mới có thể thượng dân đúng lễ huý nhật.

Theo ngay sau chàng là Triệu Tử Mai. Tóc nàng vấn cao, không cài trâm mà đội miện vàng, đai lưng bằng lụa tơ tằm thượng hạng bó sát lấy vòng eo tinh tế, thân sau váy xoè rộng, trải dài như đuôi điều phượng. Môi son má thắm, chu sa tô điểm, từ khuôn mặt đến dáng vẻ đều toát ra một loại

thần thái tuyệt diệu, thanh tao mà nhã nhặn, rực rỡ mà khiêm nhường, khiến người ta phải trầm trồ rằng: đây mới xứng là bậc mẫu nghi thiên hạ.

Diệp Lộ đài có ba lối dẫn lên tràng. Lối thang lớn nhất trải thảm dành cho thiên tử, lối bên phải lát đá, bậc thấp hơn dành cho hoàng hậu. Trụ trì chùa Tam Thiên theo lối trái đi lên, cổ đeo chuỗi hạt tràng làm từ gỗ bồ đề, tay cầm quyền trượng vua ban, từng bước khoan thai tiến dần đến bàn lễ có đặt bài vị của Khanh Liêu hoàng đế.

Cả không gian nhanh chóng chìm vào im lặng mà mới đó thôi vẫn còn ồn áo náo nhiệt, kẻ cười người nói râm ran. Tiếng mõ cộc cộc đều đặn vang lên lẫn tiếng tụng kinh cầu siêu của vị trụ trì cùng ba trăm đệ tử đứng xung quanh chân Diệp Lộ đài. Trác Diễm Cơ đứng một hàng với quý phi, thực phi và đức phi, lặng lẽ chấp tay lẩm nhẩm kinh cầu, hai mắt khép hờ mà mi tâm lại lộ rõ đường hắc sâu.

Trác Vũ Hạo vốn chỉ nên được ngang hàng cùng quan thần, thế nhưng đặc ân ban xuống cho phép chàng tham dự với tư cách là một hoàng nam của Khanh Liêu hoàng đế. Vũ Hạo đứng đối diện với Trác Diễm Cơ, thấy nàng trong tư thế cầu nguyện rất thành tâm, lạc lõng giữa đám người giả tạo kia liền không khỏi nghi ngờ. Ngay cả Triệu hoàng hậu trên đài cao cũng chẳng hề chấp tay, nói gì đến những kẻ phía dưới; hơn nữa đâu ai thừa hơi chú ý tới một hiền phi nhỏ bé mà nàng phải diễn sâu đến thế?

Trong lòng Trác Vũ Hạo cơ hồ vừa có thứ gì đó lướt qua, để lại linh cảm mơ hồ, không rõ ràng, tựa như mây giăng đỉnh núi; nơi lồng ngực bỗng chốc ngọt ngào, bức bối khiến bản thân chỉ muốn tìm hiểu ngay xem thứ cảm giác kỳ quái đó bắt nguồn từ đâu. Lẽ nào là bởi nàng có khuôn mặt giống cửu muội của chàng? Không. Không phải thế ! Việc nàng giống ai đều không quan trọng, dù cho người ấy là Trác Diễm Cơ đi chăng nữa; điều làm chàng bận tâm lúc này chỉ duy có sự xuất hiện của nàng mà thôi.

Vút !

Phập !

Một mũi tên xé gió lao đến cắm sâu vào lưng Trác Dạ Hàn. Thân hình cao lớn trên Diệp Lộ đài lập tức khuyu xuống, đổ nhào về phía trước. Từ phía những lầu gác xung quanh trung môn.

- Có thích khách ! Người đâu, mau hộ giá !

Những người có mặt ở đó bắt đầu la hét và tháo chạy. Từ hoàng thân cho đến hạng cửu phẩm, mặt mũi ai nấy đều tái mét, giẫm đạp lên nhau hòng len vào giữa đám vũ lâm vệ đang lăm lăm kiếm giáo hay chui rúc tại một góc nào đó vì sợ gặp tên lạc, ai hơi đâu để ý đến vị hoàng đế sòng soài trên đài cao kia.

Giữa đám hỗn loạn, Trác Vũ Hạo lại một thân lẻ loi đứng chấp tay sau lưng, chân bình như vại mà trông theo hướng mũi tên hồi nãy phóng ra, dường như chàng không có ý định phải ẩn nấp hay di tản nơi khác. Khẽ đưa mắt đánh sang ngang, vị hiền phi tên Tân Cam kia lúc này đã được Chu công công - tổng quản điện Cẩm Ngọc cùng Lục Nương dìu đi. Ô kìa ! Chàng bỗng thấy nực cười làm sao. Một cung phi đắc sủng chung quy cũng chỉ là một nữ nhân ham sống sợ chết. Tưởng rằng những ân huệ sẽ đổi lấy được chút ít nước mắt và sự quan tâm của nàng, thế mà hãy nhìn đi Trác Dạ Hàn đáng thương, nàng thậm chí còn chẳng hề ngoảnh lại liếc nhìn, chẳng hề bận tâm đến sự sống chết của vị vương quân ngày đêm đầu gối tay ấp, nhanh chóng nâng gót ngọc rời khỏi lối loạn.

Nhưng ngay sau đó, Trác Vũ Hạo lại phát hiện ra thêm một điểm thú vị khác. Sẽ chẳng nói làm gì nếu đôi mắt nàng ngật chìm trong sợ hãi và lo âu, cuống cuống bước những bước gấp gáp, xiêu vẹo. Đẳng này, nàng lại không hề lấy làm bận tâm về mối nguy hiểm như bao người khác, ánh mắt trở lì và tuyệt nhiên không xúc cảm cùng đôi chân dứt khoát tiến thẳng về phía trung môn. Chẳng có điểm gì cho thấy nàng là một kẻ đang cố ôm giữ

lấy cái mạng mỏng mảnh của mình mà trốn chạy thoát thân cả. Vậy nên nghĩ về nàng thế nào cho phải đây?

Chợt nghe tiếng Triệu hoàng hậu kêu lên thảng thốt và đầy đau đớn khi mọi người đưa Trác Dạ Hàn xuống dưới bằng cáng:

- Trời ơi ! Mũi tên... Bệ hạ trúng độc rồi.

Người ta nhìn thấy rõ màu máu đen rỉ ra từ miệng vết thương, kể cả việc Trác Dạ Hàn lập tức ngã gục khi trúng tên cũng đã nói lên điều ấy. Nhưng trong cái rủi có cái may, mũi tên chỉ sát thương ở phần mô mềm, không làm gãy xương hay xuyên thủng nội tạng nên có thể tạm thời yên tâm. Tuy nhiên, ám sát thiên tử thường phải dùng kịch độc để diệt tận gốc, chỉ sợ lần này không ngoại lệ, lỡ như gặp đúng loại độc tiễn không phương thức giải trừ...

Lễ huý nhật kết thúc trong hỗn loạn, sát thủ trà trộn, nhiễu loạn trung môn, Chiêu Tổng hoàng đế hứng trọn tên độc, mê man bất tỉnh. Nội bộ triều đình dĩ nhiên lo đến cháy ruột cháy gan, tuy chưa xảy ra tranh chấp quyền lực nhưng hẳn đã có một vài kẻ xuất thân từ hoàng tộc suy nghĩ tham lam, dã tâm nhen nhóm ý định truất ngôi; mà, nhắc đến hai từ "truất ngôi", chắc rằng nhiều người sẽ nghĩ đến Thuần vương Trác Vũ Hạo đầu tiên.

Thói đời hay suy từ bụng ta ra bụng người; gặp một kẻ bị đày ải như Trác Vũ Hạo, ai mà tin chàng không nuôi một cục tức trong người cho được? Nhất định Trác Vũ Hạo sẽ nhân cơ hội Trác Dạ Hàn bị trọng thương để ra tay ám hại, thuận nước đẩy thuyền rồi công bố rằng bệ hạ vì độc tính phát tác mà qua đời. Chiếu theo truyền thống các tiền triều xưa nay đều là cha truyền con nối, trong trường hợp đương kim hoàng đế đột ngột băng hà khi chưa có con nối dõi, ngai vàng sẽ được trao cho một vị thân vương khác. Trác Vũ Hạo là hoàng đệ thân sinh của Chiêu Tổng hoàng đế, kẻ thua cuộc đầu tiên và duy nhất sống sót sau những trận huyết chiến thảm khốc từ

các đời Trác gia đến nay, nếu không trao ngai vàng cho chàng thì còn trao cho ai?

Hoàng cung phủ một màu ảm đạm. Mây không muốn dờ, chim không muốn hót, có một thiếu phụ ngồi trước bàn đá trong điện Vân Hình, vẻ mặt héo hon sâu nã; son không điểm, mày chẳng tô, nàng choàng một tấm áo có lót bông mỏng, mấy đầu ngón tay chốc chốc lại miết nhẹ lên tờ giấy bản to trải trên mặt bàn.

Dược ty vừa sai người đem đến bệnh án của Trác Dạ Hàn.

Chàng không trúng kịch độc; loại độc này có một đặc điểm: nếu người trúng phải tâm lý vững vàng, lại cho bồi bổ thuốc thang tốt thì người đó có thể cầm cự được một, hai tháng rồi mới phát ra ngoài. Nhưng một khi đã phát tác độc tính, thất khước sẽ chảy máu ồ ạt, lục phủ ngũ tạng đến giới hạn, nạn nhân sẽ từ từ ra đi trong đau đớn.

Triệu Tử Mai biết Trác Dạ Hàn là vua một nước, lẽ dĩ nhiên nguy hiểm luôn rình rập, đồng ý gả cho chàng là đã chuẩn bị tâm thế chấp nhận mình có thể trở thành goá bụa bất cứ lúc nào. Thế nhưng rốt cuộc vẫn chẳng ngăn nổi dòng nước mắt đau xót khi phải chứng kiến cảnh chàng chết dần chết mòn mà vô phương cứu chữa.

- Yên Lăng, cùng ta đến điện Vĩ Tuyên.

- Vâng, hoàng hậu.

So với toàn hoàng cung, điện Vĩ Tuyên được xem như là nơi có không khí nhất. Kẻ hầu người hạ vẫn tấp nập ra vào, trên tay nếu không phải hoa thơm quả ngọt thì cũng là những thức nóng nỏi còn đang bốc khói nghi ngút, ai mà ngờ được bên trong lại là một vị quân vương đang nằm chờ chết cơ chứ?!

Triệu Tử Mai đứng từ ngoài nhìn vào, thấy thấp thoáng một nữ nhân ngồi bên đầu giường hầu hạ Trác Dạ Hàn, lại không thấy tiểu bạch miêu quần quýt dưới chân liền đoán ngay là hiền phi Tân Cam.

- Bệ hạ, trong trường hợp khác chàng bỏ bữa hay không đều chẳng sao, nhưng với tình hình hiện tại, nếu không ăn thì chàng lấy đâu ra sức chống chọi? Nào, thiếp sai Thiện ty làm nhiều món lắm, chàng thích gì thì nói đi, thiếp gấp giúp.

Không ai dám giấu giếm bệnh tình của chàng nên biết gì đều thuật lại hết, Trác Dạ Hàn nghe xong chân tay rụng rời, đến một từ cũng không nói nữa. Không phải không có cách giải, chỉ là thuốc giải không thể hoàn thành. Dược ty nói rằng, loại độc chàng trúng trong tay bọn họ đã có sẵn cách giải, riêng một nỗi, thành phần để điều chế giải dược lại không hề dễ tìm, trong số đó có một thứ tên là Củ Chi - biệt thảo Nam Vân quốc, chỉ xuất hiện vào mùa đông, hơn nữa còn mọc vùi trong tuyết, cực khó nhận ra. Mùa này đang là hè, Củ Chi cũng chỉ có tác dụng khi để tươi, phơi khô rồi cũng chỉ như vỏ cây không đáng một xu, thế nên mới nói, có cũng như không, lần này coi như bó tay.

Tuy Trác Dạ Hàn không biểu hiện mệt mỏi nhưng sắc mặt chàng lại xanh dợt, môi hơi thâm và toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Chàng tựa lưng vào đầu giường, hai tay đan vào nhau vùi trong chăn và đôi mắt lúc nào cũng lim dim hoặc nhắm chặt. Không ai biết chàng đang nghĩ gì: sợ hãi vì chất độc hoành hành trong cơ thể? Tiếc nuối vì nghiệp đế vương chưa trọn? Bất lực và tức giận vì không đành bỏ mặc buông xuôi?

Mới tuổi đôi mươi, còn gì nhục nhã và khủng khiếp hơn là việc đón nhận một cái chết từ từ? Không. Chàng không thể như vậy. Nhất định sẽ có cách, chỉ cần chàng đủ sức cầm cự...

- Tân Cam, ta thấy hơi đói.

- Được, được, bệ hạ đợi một chút. - Trác Diễm Cơ mừng ra mặt, cầm đôi đũa gắp mỗi đĩa một miếng bỏ vào bát rồi đưa cho Dạ Hàn. - Chàng nên ăn mấy món này cho dễ tiêu, lại còn có đậu xanh, trừ độc rất tốt, mau nếm thử xem có vừa miệng không?

Trác Dạ Hàn trầm ngâm nhìn thức ăn trong bát, bụng đang sôi lên mà cổ họng lại đắng gắt, khô khốc đến lạ.

- Sao thế? Không hợp khẩu vị chàng à?

- Không. - Chàng khẽ cười. - Chờ nàng cùng ăn cho vui. Ta chợt nhớ trước đây chưa từng dùng bữa với nàng.

- Vậy hôm nay chàng vui thì phải ăn nhiều nhiều một chút, ăn lấy sức. Nào, thiệp bôn cho chàng nhé, há miệng ra...

Triệu Tử Mai đứng ở ngoài chứng kiến từ đầu đến cuối, nhận ra nếu bây giờ mình bước chân vào căn phòng ấy ắt sẽ là người thừa, huống chi Trác Dạ Hàn đã có Tân Cam chăm sóc rất chu đáo. Nàng thở hắt một tiếng đầy nã nê, xoay người trở ra, không quên dặn dò Lương công công:

- Bảo hiền phi phải luôn túc trực bên bệ hạ, nếu nàng muốn tại điện Vĩ Tuyên qua đêm cũng không sao, nhớ kê chỗ ngủ của hiền phi gần long sàng là được. Những việc khác đều phải nhờ ông làm chủ rồi.

- Hoàng hậu không vào thăm bệ hạ một lát sao?

- Ta có vào hay không cũng như nhau, chỉ cần ông lựa lời với bệ hạ một tiếng rằng ta xin lỗi vì không có thời gian ở bên chăm sóc cho chàng. - Nói đến đây, Tử Mai ghen giọng một chút. - Đừng nói với bệ hạ là ta đã đến đây.

- Nô tài xin vâng.

Trác Dạ Hàn được Trác Diễm Cơ bên cạnh không rời; dầu cho cơn đau âm ỉ từ ngày này qua ngày khác như cào gan xé ruột, miệng lưỡi thì khô nóng, bỏng rát nhưng lòng chàng vẫn luôn tựa có một lớp mật ngọt ngào bao phủ. Chàng cố gắng cười thật nhiều, cố gắng tươi tỉnh và lạc quan mỗi khi gần nàng, cố gắng hưởng trọn những khoảnh khắc quý giá có lẽ là cuối cùng của chàng.

Tuy vậy, chính sự vẫn được chàng đặt lên hàng đầu. Kể từ khi bị bệnh, chàng chưa từng dừng lâm triều hôm nào, cứ đều đặn mỗi ngày một lần như vậy, kể cả tấu chương Thượng thư sánh dâng lên, quyển nào cũng được xét duyệt bằng mực đỏ tỉ mỉ.

- Bệ hạ, Thượng Tiễn đại nhân đến đang chờ bên ngoài.

- Mời người vào.

Trác Dạ Hàn ngồi ghế có đệm dưới lót bông, khoác áo choàng, hai bên mình che kín gió, lại còn cả đỉnh xông tỏa hương nghi ngút đặt ngay trên thư án. Nước da Trác Dạ Hàn xấu đi thấy rõ; phần vì muốn che chắn dung mạo khó coi lúc này của mình, phần vì đang trị liệu bằng xông hơi nên chàng lệnh cho người đặt ghế trước mình rồi mời Thượng Tiễn Lô Mẫn an tọa tại đó.

Lôi Mẫn nghe tin Trác Dạ Hàn bị trúng độc, lại không tìm đủ nguyên liệu chế giải dược, đau lòng vô cùng, vội vàng chuẩn bị ngựa xe tiến cung thăm chàng, vừa hay khi chàng gửi thiệp vời ông. Giữa Trác Dạ Hàn và Thượng Tiễn Lô Mẫn không chỉ có huyết thống ba đời mà còn nghĩa sư đồ, lúc này ông không cầm nổi nước mắt, quỳ sụp xuống nghẹn ngào:

- Đã được Khanh Liêu hoàng đế phó thác mà không thể làm tròn trách nhiệm bảo vệ Người, lão già này còn mặt mũi nào để đi gặp tổ tiên nữa đây?! Ôi ! Người còn quá trẻ ! Chẳng lẽ không còn cách gì cứu vẫn được hay sao?

Trác Dạ Hàn rất muốn đứng dậy ôm tổ thúc, đã định vươn cánh tay chỉ chút vết máu tụ do châm cứu ra khỏi màn che, nghĩ ngợi thế nào lại rụt lại:

- Tổ thúc có than thở cũng vô ích. Ta có là hoàng đế, chung quy vẫn phải cam chịu thứ gọi là "kiếp số", tránh đã không được, chỉ bằng để mặc cho rồi. Ta vờ tổ thúc đến hôm nay là có chuyện muốn căn dặn: mười mấy ngày nay ta đã tính toán một số điều, an bày một số việc, hi vọng đến lúc tận sự tiếc nuối của ta được giảm xuống là ít nhất. Thiết nghĩ, Trác Vũ Hạo sẽ vin vào "huyết luật" để ép ngôi, đến lúc đó nhờ tổ thúc nhúng tay trì hoãn một thời gian, nhất định sẽ có cách để vương vị không rơi vào tay hắn. Quân binh trấn thủ các cảng, biên giới giáp ranh và kinh thành ta đã bày trí hợp lí, nếu không có vấn đề gì, nhất quyết không được để Tả Hữu tướng quân dời binh...

Khi chàng căn dặn xong, cũng đã nói rõ vị trí cất giấu long ấn và chiếu dụ cùng ấn vật hoàng gia cho Lôi Mẫn nghe, chàng mới thở hơi nhẹ nhõm, khuôn mặt cũng trông dễ chịu, thoải mái hơn rất nhiều. Sau cùng, Lôi Mẫn mới hỏi:

- Bệ hạ vẫn còn điều nuối tiếc hay chẳng?

Trác Dạ Hàn im lặng hồi lâu mới cất giọng run run:

- Trác Diễm Cơ không có tội. Nàng ấy khổ lắm rồi. Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng ta cầu xin tổ thúc: hãy thay ta lo cho nàng. Cuộc đời nàng là do ta mà thay đổi, mọi tội lỗi ta nguyện gánh hết, chỉ mong tổ thúc đừng so đo, nặng nhẹ với nàng, dù sao nàng cũng là vận tôn của người.

- Đến giờ này bệ hạ vẫn khẳng khẳng ôm lấy chấp niệm, ta cũng không cách nào khuyên ngăn được, vậy còn có thể khước từ ư? Chỉ là, về sau nếu nàng biết được sự thật chẳng phải sẽ hận người lắm hay sao?

- Đó là chuyện sau này. Còn bây giờ, ta chỉ biết nàng đã trở thành người của ta, mãi nguyện chưa hết, ta còn tâm trí nào để ý chuyện nàng

hận hay không nữa ư? Sau khi ta qua đời, hãy đưa cho nàng vật này...

Trác Dạ Hàn lôi từ trong ngăn tủ ra một hộp gỗ nhỏ, dài, quét sơn bóng đỏ đưa cho Lôi Mẫn, chưa kịp nói hết câu đã nghe Lôi Mẫn kinh ngạc thốt lên:

- Sao lại thế này?!

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-trieu-dau-cung-dau-tinh-han>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Định Kế

Trác Dạ Hàn không nghe ra trong câu nói của Thượng Tiễn Lôi Mẫn là kinh ngạc hay tức giận, chỉ thấy cánh tay mình bị một lực siết lấy, kéo về phía trước. Chàng còn tưởng ông không vừa lòng, vội thanh minh:

- Tổ thúc, trẫm lo Trác Diễm Cơ gặp bất lợi nên mới đưa nàng vật này, cũng không phải thứ có thể đe dọa đến cục diện ở Đại điện...

- Không phải thế ! Ta chỉ muốn nói, tại sao nước da Người lại biến sắc thành thế này?

- Trẫm đang bệnh, đương nhiên không thể hồng hào giống người khoẻ mạnh rồi. - Lòng Dạ Hàn dấy lên cảm giác tự ti, chàng rút tay về giấu trong ống áo rộng. - Chẳng lẽ lại khó coi lắm ư?

Dựa vào giọng nói, tuy qua lớp màn không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Thượng Tiễn Lôi Mẫn nhưng Trác Dạ Hàn chắc rằng ông đang rất kích động. Vì điều gì mới được cơ chứ?! Chàng không thể tìm nổi lí do giải thích cho hành động quái gở này đến khi Lôi Mẫn trực tiếp lên tiếng:

- Bệ hạ, nhiều khả năng Dực ty đã chẩn đoán sai rồi.

Tổ thúc của Chiêu Tổng hoàng đế, Thượng Tiễn đại nhân vừa đặt chân lên hoàng cung, Dực ty đã được một phen náo loạn, bắt nguồn từ việc ông đưa ra kết luận: ngự y phục vụ cho thiên tử đã nhầm lẫn về căn cứ chẩn bệnh. Những thái y nói chung và ngự y đặc quyền nói riêng đều bác bỏ ý kiến của Thượng Tiễn Lôi Mẫn, cho rằng ông không có kiến thức chuyên sâu như bọn họ, rằng lập luận của ông là mơ hồ và không có bằng chứng

xác thực. Về điểm này, Lôi Mẫn không thể phủ nhận, nhưng ông vẫn cương quyết giữ lập trường, thậm chí còn tấu lên Triệu hoàng hậu, mong nàng có thể đưa ra quyết định hợp lý và sáng suốt nhất để không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào cứu sống Trác Dạ Hàn.

Điện Vân Hình.

Triệu Tử Mai nghe được mấy lời Yên Lăng truyền đạt lại, không nói cũng biết nàng bị kích động tới mức nào; dù chưa biết sự ra thành dữ hay lành, nhưng nàng vẫn mong thực sự Duyệt ty chẩn đoán sai, để hi vọng tưởng như đã lụi tàn nay lại được thắp lên lần nữa.

- Thượng Tiễn đại nhân, ngài hãy mau nói cho ta biết điều gì đã đưa ngài tới kết luận đó đi.

Trái với vẻ mặt hoang mang xen lẫn chút vọng tưởng của Triệu Tử Mai, Thượng Tiễn Lôi Mẫn lại đeo bộ mặt nặng nề và trầm ngâm gập vạ lần sau khi phát hiện điểm bất thường Trác Dạ Hàn. Ông không nói không rằng, cứ ngồi vậy lúc lâu cứ như thể đang đấu tranh, dẫn vật nội tâm giữa việc nói hay không. Mới ban nãy còn nóng vội muốn trình diện hoàng hậu, khắc sau đã ngoắt đổi không ngờ. Lẽ nào còn điều gì khiến Lôi Mẫn lo sợ, còn điều gì quan trọng hơn việc cứu sống Trác Dạ Hàn lúc này? Chẳng ai biết ngoại trừ chính bản thân ông.

- Hoàng hậu có biết vì sao loại độc Duyệt ty chẩn cho bệ hạ lại gọi là "Hồng Bì" không? - Rốt cục Thượng Tiễn Lôi Mẫn cũng mở lời trước khi Tử Mai mất hết kiên nhẫn. - Sở dĩ độc được đặt tên theo đặc tính, Hồng Bì chính là vậy. Người trúng loại độc này thường sốt cao về đêm hoặc không sốt, nhưng thế nào đi chăng nữa, lòng bàn tay và lòng bàn chân cũng phải luôn lạnh, đặc biệt làn da trông sẽ hồng hơn bình thường bởi các mạch máu nổi rõ hơn. Ấy thế, da bệ hạ không những không hồng lên mà còn xám đi. Ta đã hỏi kĩ, bệ hạ vì không muốn ai nhìn thấy bộ dạng khi bệnh nên tránh

tiếp xúc trực tiếp với mọi người, trừ Tân hiền phi ra không ai được chạm vào long thể nên chắc chắn khó tránh khỏi có điểm sai sót.

Triệu Tử Mai không gặp được Trác Dạ Hàn nên tình hình chàng thế nào nàng cũng không rõ, nếu bây giờ muốn biết, có lẽ cách duy nhất là hỏi Tân Cam mà thôi.

- Vậy đại nhân có đoán ra bệ hạ đích thực trúng loại nào không?

Ông đôi chút ngập ngừng. Phỏng đoán này nêu ra, e là sẽ khiến hoàng hậu thất kinh, người đã vô vọng nay lại càng thêm tuyệt vọng. Điều gì chưa chắc chắn thì tất yếu không nên nói, đợi Dực ty có kết quả cuối cùng mới biết được ý nghĩ của ông là đúng hay là sai.

- Ta không dám múa rìu qua mắt thợ, đây chỉ là ý kiến cá nhân mà thôi. Phần còn lại nên để cho Dực ty làm chủ. Ta xin phép hồi phủ viện trước.

Tiền Lôi Mẫn xong, Triệu Tử Mai liền ra lệnh Yên Lăng đến điện Cẩm Ngọc tìm gặp Tân Cam. Yên Lăng còn nghĩ chắc không gặp được vì nàng bận ở điện Vĩ Tuyên: người ngoài trông vào tướng hiền phi Tân Cam lúc nào cũng lo lắng, tận tâm chăm sóc bệ hạ, nhưng ngờ đâu hôm nay lại bắt gặp nàng ung dung nghỉ ngơi trong tấm điện, đúng là, con người này còn có thể trơ tráo đến mức nào nữa đây? Lừa phỉnh mọi người bằng bộ mặt rầu rĩ của một thiếu phụ có phu quân lâm bệnh ư? Đúng là...

Còn chưa muốn vào, sau lưng đã truyền đến một giọng cao vút:

- Là Yên Lăng tỷ tỷ đó sao? Tỷ tỷ đến truyền đạt ý chỉ gì của hoàng hậu nương nương vậy?

Yên Lăng nhếch người ra sau, liếc mắt nhìn Mẫu Đơn một cái đầy khinh thường, vốn dĩ giữa những con hầu cũng có sự phân biệt đẳng bậc, đẳng này Yên Lăng cũng không ưa gì Mẫu Đơn cho lắm. Nàng ta khê

nhướn mày, đôi mắt nhỏ đảo một lượt quanh người Mẫu Đơn, chép miệng bảo:

- Đi theo hầu hạ hiền phi cũng không tồi nhỉ?! Trông người có dáng vẻ của một tâm phúc rồi đấy.

- Ta mới chỉ là nhị đẳng, không dám mơ tưởng đến hai chữ "tâm phúc" đâu. Mà, tử tử đừng dài dòng nữa, muốn diện kiến hiền phi thì để ta còn vào bẩm báo cho nương nương. Nương nương bận bịu suốt ngày...

- Thế à? - Yên Lăng khẽ cười. - Thế thì người mau vào báo cho Tân hiền phi biết hoàng hậu cần gặp nương nương gấp, vậy thôi. Giờ ta về trước.

Nàng ta đi thẳng. Phải, là đi thẳng, không hề giữ lễ hay e dè, cứ như thể hiền phi chẳng là gì đối với nàng ta cả. Mẫu Đơn thấy thái độ vô lễ ấy dầu không vui nhưng cũng đâu thể làm gì, đành nuốt cục tức vào bụng, xoay người tiến lại chỗ Trác Diễm Cơ. Thực ra nàng đã nhìn thấy Yên Lăng lấp ló trước cổng, đoán già đoán non thế nào cũng là Triệu Tử Mai sai đến, nàng còn nghĩ Tử Mai tìm nàng chẳng vì chuyện gì khác ngoài liên quan tới Trác Dạ Hàn.

Đi cùng Diễm Cơ đến điện Vân Hình chỉ có Lục Nương, nhưng nàng ta không được vào bên trong, chỉ cùng Yên Lăng đứng ngoài cửa nói chuyện vài ba câu đỡ nhàm chán. Đứng chưa được bao lâu, cửa điện đã bật mở, Trác Diễm Cơ bước ra ngoài đem theo vẻ mặt vô cảm mà thẳng đường đi về, cũng không quay lại chào hoàng hậu lấy một tiếng. Cứ tưởng nàng sẽ một mạch về điện Cẩm Ngọc, ai ngờ lại chuyển hướng Bắc môn, hình như nàng muốn đến điện Vĩ Tuyên thì phải?

- Hiền phi nương nương, bệ hạ đã ra lệnh hôm nay nương nương không được đến điện Vĩ Tuyên rồi mà.

Chẳng rõ Trác Diễm Cơ có nghe thấy hay không, cứ tiếp tục bước đi, động tác còn mỗi ngày một nhanh. Lục Nương lo sức khoẻ bệ hạ không tốt, nhiều khi tâm trạng sẽ bất mãn, dễ dàng sinh ra cáu bẳn, bực dọc vô cớ, nhờ đâu lại làm tổn thương nương nương thì sao?

- Nương nương, xin nương nương đừng bước, có việc gì mai hẵng đến. Dù nương nương muốn diện thánh, lính canh không có lệnh bệ hạ cũng không thể để nương nương vào được đâu.

- Người về trước đi. Ta có chuyện rất quan trọng cần gặp bệ hạ. - Nàng ngập ngừng đôi chút rồi nói tiếp. - Nếu thấy Chu Khắc, bảo y nhanh chóng quay về đợi ta ngay tại điện Cẩm Ngọc. Rõ chưa?

- Nương nương... Vâng, nương nương.

Lục Nương cúi đầu. Cung nhân nào gặp nàng cũng phải cúi đầu. Chính vì cúi đầu nên không thấy được vẻ mặt hoang mang của nàng lúc này. Cái vẻ mặt ấy không đơn thuần chỉ là hoang mang, dường như còn hơn thế nữa; và đôi chân nàng bước những bước thật dài, thật nhanh như thể nàng không kìm chế được ý muốn lao ngay vào lòng bệ hạ, vì nàng đã không được gặp chàng mấy canh giờ rồi. Thật là thế ư? Nàng đang lo lắng hay nhớ nhung chàng ư? Hay hoàng hậu đã nói điều gì hệ trọng lắm khiến người lúc nào cũng nho nhã, ung dung như nàng gấp gáp như thế ấy?

Trác Diễm Cơ vừa định bước chân qua ngưỡng cổng, lính canh hai bên đã dùng giáo làm thành dấu X ngăn nàng. Trác Diễm Cơ nửa câu năn nỉ cũng không có, trực tiếp ra lệnh:

- Tránh ra.

- Bệ hạ có lệnh trước giờ Dậu không được để ai vào trong, kể cả hiền phi nương nương cũng không ngoại lệ.

- Nhưng ta có chuyện gấp, liên quan trực tiếp đến bệ hạ. Ta đứng chờ, người đi bẩm báo lại với bệ hạ, nếu không ta sẽ ở đây tới tận chiều tối.

Lời nói tuy không đanh thép nhưng lại khiến đám lính lập tức nghe theo, có lẽ chúng sợ sùng phi của Chiêu Tổng hoàng đế không được như ý sẽ để bụng, khi ấy cũng khó mà sống yên ổn. Bồng, Mộc Hoan xuất hiện với khuôn mặt ra chiều không mấy muốn chào đón chủ nhân điện Cẩm Ngọc. Lúc nào cũng vậy, chưa bao giờ hấn trông nàng bằng đôi mắt thiện cảm, hoặc chí ít vô cảm, đấng này... Hấn học, đôi chút khinh thường như thể sự xuất hiện của nàng là nỗi ô nhục, dơ bẩn trong cuộc đời Trác Dạ Hàn vậy.

- Mộc Hoan tham kiến hiền phi nương nương.

- Cận vệ Mộc Hoan, có phải bệ hạ muốn gặp ta không? Mau bảo bọn họ tranh đường cho ta...

- Bệ hạ đang nghỉ ngơi, nương nương không thể tùy tiện vào được, đợi đến ngày mai cũng chưa muộn. Bệ hạ ra lệnh ắt có ý định riêng, nương nương không nên cố chấp.

Trác Diễm Cơ biết hấn sẽ không bao giờ nhượng bộ, thứ nhất là nhìn vào mắt hấn, thứ hai là sẵn có thứ thành kiến khó hiểu áp lên nàng. Diễm Cơ đành quay về dù trong lòng không ít bực tức vì bị một kẻ hạ đẳng như Mộc Hoan coi nhẹ. Trác Diễm Cơ trở về, đem theo nỗi giận trút lên người Chu Khắc ngay khi hấn vừa xuất hiện:

- Đã bảo người cẩn thận, tại sao giờ lại ở đâu ra một đống rắc rối thế này? Há !

Chu Khắc chưa rõ đầu cua tai nheo gì đã bị Diễm Cơ mắng, không hề bực tức mà chỉ ngạc nhiên, ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi rồi hỏi sự tình. Trác Diễm Cơ tưởng rằng Chu Khắc đã biết, hoá ra lại chưa.

"Lẽ nào tên thích khách ngu xuẩn ấy dám..."

- Nương nương, có chuyện gì xảy ra ư?

- Ta hỏi người, có đúng người đã giao cho tên đó độc Hồng Bì không? Tại sao ta lại nghe thông manh rằng bệ hạ không phải trúng Hồng Bì mà là một loại hoàn toàn khác?

Vẻ mặt Chu Khắc có chút hốt hoảng.

- Nương nương, chuyện đó là thật ư? Rõ ràng nô tài đã tận tay đưa y, còn dặn dò cẩn thận, lẽ nào lại có chuyện tráo dợc?

- Ta định gặp bệ hạ để xác minh nhưng bị tên cận vệ Mộc Hoan chặn lại, kết quả là đến giờ vẫn còn mơ hồ, thực hư chưa rõ, lòng tựa lửa đốt vậy. Chuyện đã đành thế này, trách người cũng vô dụng, chi bằng người tìm cách liên lạc với kẻ đó, làm bằng rõ ràng. Nếu thực sự y tráo dợc, phải tìm bằng dợc giải dợc về đây.

Chu Khắc chưa khắc nào rời sự chú ý đi nơi khác ngoài những biểu cảm trên khuôn mặt nàng. Hôm đầu tiên tiết lộ với hãn về kế hoạch, hãn đã hơi rùng mình và tự hỏi: một nương nương hoa dung mỹ mạo như nàng, trông yếu điệu và thanh khiết như nàng, cố sao lại có thể nói ra âm mưu ác độc bằng giọng điệu dửng dưng và lạnh lùng đến vậy? Đã có điều gì khiến nàng phật lòng, rồi bất mãn và thù hận đến cực điểm với kẻ đứng đầu Nam Vân quốc ấy? Phải chăng là điều hãn đang nghĩ đến?

Nhưng rồi hoá ra mọi chuyện không đơn giản đến vậy. Nàng sau khi nhận tâm thuê người ám sát Chiêu Tổng hoàng đế bằng độc tiễn lại quan tâm đến sống chết của người đó, còn lo lắng nhờ đâu xảy ra mệnh hệ gì. Người thiếu phụ này đang nghĩ gì, đang suy tính điều gì, quả khiến người ta không thể đoán định nổi. Mưu xuôi kế ngược, nội tâm khó nắm bắt, còn có gan đánh cược mạng sống nếu bị phát hiện, không phải "tâm cơ đầy mình" thì dùng từ nào khác mới hợp nữa đây.

Thú vị ! Rất thú vị ! Được nâng phẩm tống quản nội quan, lọt vào tầm mắt của Tân Cam hiền phi, phục vụ tại điện Cẩm Ngọc, quả thật là diễm phúc của hần. Không biết cuộc sống sau này sẽ nhận nhip và bất ngờ đến mức nào nữa.

- Chu Khắc, người nên nhớ, ta đánh cược an nguy bản thân vào nước cờ này, điều đó không có nghĩa là người sẽ vô sự kể cả khi thất bại đâu. - Diễm Cơ ngược lên, nhưng ánh mắt không chỉ dừng trên người Chu Khắc mà đâm xuyên qua hần, vượt khỏi điện Cẩm Ngọc, xa xăm nghĩ ngợi. - Có cả nghìn người, cả ngàn người hiện tại muốn thiên tử mang ơn, người nghĩ rằng ta đơn thuần chỉ muốn diệt trừ bộ hạ thôi à? Nông cạn. Quả là nông cạn !

Triệu Tử Mai được triệu vào điện Vĩ Tuyên từ khoảng giờ Tuất. Nàng thực sự không muốn, sở dĩ vì vào thời điểm này thường ngày, Tân Cam đã đang ở bên Trác Dạ Hàn rồi, nàng đến chỗ ấy khác nào ép bản thân phải xem màn kịch ân ân ái ái giữa phu quân và người khác. Lần này lệnh cho nàng đến, có phải do chuyện hồi sáng với Tân Cam hay không?

- Hoàng hậu đừng đứng ngẩn ra nữa, mau vào đi.

Yên Lăng đứng sau lưng Tử Mai, hãy nhẹ một cái khiến nàng sức tỉnh. Cửa điện đã mở từ lâu, ấy vậy nàng vẫn chần chừ, tận khi bên tai vang dội giọng nói của Dạ Hàn:

- Sao nàng không vào?

- Bộ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !!!

Trác Dạ Hàn đang đứng ngay trước mặt nàng. Vẫn là dáng vẻ ấy, khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, nhưng sao chàng gầy đến vậy? Khoé mắt Triệu Tử Mai nóng ran, nàng không tìm được chớp mi, lệ như châu sa cứ thế mà rơi đầm trên gương mặt tuyệt đẹp kia khiến Trác Dạ Hàn cũng hết hoảng:

- Nàng... nàng sao thế...

Chưa dứt lời, một vòng tay mềm mại tựa lụa thượng hạng níu lấy cổ chàng, thật nhanh, thật chặt, và khuôn mặt nàng úp vào vòm ngực chàng tựa muốn hoà tan cả hai làm một. Thà rằng nàng tự bẻ cổ, vật chân mình còn hơn phải chứng kiến chàng ngày một héo mòn, tàn tạ thế này; tại sao mới khi nào chàng còn là một vị quân vương khoẻ mạnh, kiêu hãnh mà giờ đây trông khác nào con bệnh vô phương cứu chữa? Thật là chàng vô phương cứu chữa rồi ư? Chàng sẽ ngày một gầy mòn, yếu đi và cuối cùng là trở về bên tiên đế sao?

- Chàng ơi, sao tim thiếp đau quá !

Tấm áo choàng trên vai Trác Dạ Hàn rơi xuống, nhẹ nhàng như lời nàng thì thầm bên tai. Lời nàng nói không cầu kỳ, hoa mỹ, cũng chẳng dài dòng, phức tạp; đây là suy nghĩ chân thật nhất, mà cũng là cảm giác duy nhất của nàng lúc này. Triệu Tử Mai mặc kệ bao nhiêu kẻ đứng quanh, cứ dụi vào lòng chàng mà nức nở, khóc đến thê lương, khóc đến mức trái tim sắt đá của Trác Dạ Hàn cũng phải tan chảy. Chàng chưa bao giờ động lòng với nàng.

- Xin lỗi. Thực xin lỗi nàng.

Trác Dạ Hàn chẳng nhớ nổi sau đó đã thế nào, khi tỉnh lại, chàng đã nằm bên cạnh Tử Mai, mình cũng đã buông xuống che kín long sàng. Hẳn là chàng đã ngủ quên ngay sau khi làm xong. Nơi lòng bàn tay lạnh ngắt của chàng còn có hơi ấm từ tay nàng bù đắp, mười ngón tay đan vào nhau, bền chặt nhưng cũng mong manh vô cùng. Đã bao lâu và từ khi nào nhỉ?! Từ khi nào chàng quên bằng Triệu Tử Mai mới là chính thể của chàng? Chàng mãi mê theo đuổi tình yêu với hoàng muội mà bỏ quên nàng, rồi chàng có Trác Diễm Cơ và xoá bỏ hoàn toàn sự xuất hiện của Tử Mai trong suy nghĩ của chàng. Vậy mà nàng vẫn yêu, vẫn đồng ý hi sinh tất cả cho chàng.

- Nàng có biết làm vậy khiến trâm day dứt lắm không?

Trác Dạ Hàn gục đầu trên hõm cổ Tử Mai, từng lọn tóc trượt dài trên bờ vai trần non mịn của nàng. Ở bên Tử Mai, chàng hoàn toàn không có cảm giác yêu thương, thực sự là thế, nhưng tại sao lòng chàng vẫn thấy khó chịu đến vậy? Vì chàng lợi dụng nàng ư? Hay vì chàng trút hết những toan tính, những băn khoăn, những dồn nén lên Tử Mai mà đáng lẽ ra người phải chịu là Trác Diễm Cơ?

- Chàng tỉnh rồi à?

Trác Dạ Hàn gượng cười:

- Mới vừa thôi. Trẫm lại đánh thức nàng như lần ở điện Vân Hình rồi.

Tử Mai nhìn người nằm cạnh bằng ánh mắt rất hiền, rất bằng lòng, không một chút oán than hay úy khuất, bỗng phát hiện ra cơ thể chàng nóng bất thường, vội vàng rời tay lên trán Dạ Hàn, thảng thốt kêu lên:

- Chàng sốt rồi ! Sao chàng không nói cho thiệp hay?

- Không có gì đáng ngại đâu. Nhẹ thôi ấy mà. - Dạ Hàn xua tay. - Cứ hai hôm trẫm mới bị thế này, cũng chẳng cần thiết phải gọi ngự y.

Triệu Tử Mai chợt nhớ tới lời Thượng Tiễn Lôi Mẫn hồi sáng, vội vã lần chần kiểm tra lòng bàn chân Dạ Hàn. Quả nhiên lạnh ngắt. Có lẽ là như thế rồi.

Hoàng cung đã chìm vào yên lặng, vạn vật ngủ say, ngay cả vầng nguyệt quang rải trên ngọn cây và mái ngói cũng đến độ mờ dần. Trừ những dải đèn lồng giăng khắp ngũ môn và những bệ đá đặt đèn quanh các hồ thì chỉ còn mỗi ô cửa sổ của một tiểu cung gần Bắc môn là vẫn điểm chúc. Chàng thiếu niên bên khung cửa hình lục giác vẫn miệt mài với những trang sách và nghiên bút mà không để ý rằng nến trên đế đã sắp lụi.

Mãi đến khi ánh mờ le lói rồi tắt phụt, chàng mới sực tỉnh, nhìn trời đã quá canh hai. Cùng lúc với một nụ cười.

Hơn nửa đêm rồi ư?

- Thời gian thật nhanh.

Chàng buông một câu nhận xét vô thường vô phạt, cũng không vội thấp đèn lên mà ngả lưng về sau, mặc cho đôi mắt gần như bị bóng tối bao trùm. Trên bàn những sách vở ngón ngang, tất cả đều được lấy từ phòng lưu trữ ở Duyệt ty, chàng ngồi miết bên thư án từ khi Trác Dạ Hàn trúng độc đến giờ, cũng chẳng để ý xem đã bao nhiêu ngày trôi qua. Từ khung cửa này, chàng từng trông thấy bao nhiêu con người, nghe thấy bao nhiêu giọng nói, nhưng chung quy chỉ với một ý tứ duy nhất, hoặc nghi kỵ, hoặc căm giận.

Mọi người đều hướng mũi nhọn về chàng, mặc định cho chàng cái tội phạm thượng không thể dung thứ, mặc dù sự thật hoàn toàn trái ngược. Chàng không hề hãm hại Trác Dạ Hàn, mọi người thấy không, chàng còn tìm đọc những thứ này, không thiết ăn ngủ, không thiết nghỉ ngơi. Vì ai? Và vì cái gì?

- Vì muốn cứu Trác Dạ Hàn chứ còn gì nữa.

Lại thêm một câu độc thoại vô nghĩa của chàng. Rồi chàng bật cười. Tiếng cười khùng khục ra chiều thích thú lắm, nghe vô cùng dị hợm và quái đản khiến bất cứ ai cũng phải ớn lạnh. Chàng đang cười vì cái gì nhỉ? Nó đáng cười lắm sao? Chàng cũng chẳng hiểu nổi vì sao bản thân lại cười, có lẽ, bởi những suy nghĩ trong đầu của chàng lúc này là thứ rất đáng mỉa mai và rất đáng cười.

Một kẻ bị quyền lực che mắt, bất chấp tất cả hòng tranh đoạt vương vị, nhẫn tâm hại không biết bao người, tàn ác giết cả mẫu thân rồi vu oan bào đệ, đến nay không may trúng tiễn độc lại được vị đệ đệ thân sinh năm nào

âm thầm tìm cách cứu giúp. Ai mà tin cho nổi. Lẽ nào trên đời thực sự lại có "thánh nhân" như người em trong câu chuyện kia chẳng?

Sao không chứ?! Vì người đó chính là chàng kia mà.

Chàng sẽ trở thành thánh nhân trong mắt khắp Nam Vân chi quốc, rồi hoàng tộc, triều thần sẽ không ngớt lời ca ngợi tấm lòng vị tha, rộng lượng của chàng; hoặc ít nhất cũng thấy được cái tâm sáng trong như ngọc của chàng. Người này sẽ truyền tai người kia, gật gù bình phẩm: "Đấy ! Chuyện thật là thế đấy ! Thuần vương Trác Vũ Hạo chắc chắn năm xưa phải vạ oan đờ, chần chẫn đã trách lầm người rồi. Ngài còn không quản tất cả để cứu sống Chiêu Tống hoàng đế kia mà."

Nghĩ đến viễn cảnh đó, Vũ Hạo không kìm được lại thêm một lần cười khe khẽ.

- Cứ chống mắt lên mà xem, rồi ta sẽ khiến các người cảm động rơi nước mắt, khiến các người phải quỳ lạy dưới chân ta vì ta đã cứu sống thiên tử - đấng tối cao của Nam Vân. Thật háo hức, cũng thật thú vị ! Có phải giờ người đang mong chờ một phép màu không, Trác Dạ Hàn?!

Đôi mắt chàng đột nhiên sáng quắc, và dường như trong đôi mắt ấy chứa cả niềm hân hoan mà chỉ ở những buổi hội ngộ của đôi tri kỷ mới có.

- Thật đúng lúc, ta vốn định tìm ngài để hỏi một số chuyện.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mất Tích

Điện Vĩ Tuyên phút chốc thấp nển sáng rực, người túc trực ở Duyệt ty được điều đến gấp, chẳng rõ dữ hay lành mà làm huyên náo cả một vùng Bắc môn. Ngự y tới nơi, chỉ thấy Triệu hoàng hậu đang giáo huấn đám cung nhân trong tấm điện vô tâm vô tính, mỗi việc chăm sóc long thể bệ hạ mà làm không đến nơi, Người có phát sốt cũng chẳng hề hay biết. Tuy nhiên, nàng không dám nói to, chỉ len lén đứng ở buồng ngoài buồng lời trách cứ mọi người, thi thoảng lại nhìn vào trong như sợ tiếng ồn làm ảnh hưởng tới Trác Dạ Hàn vậy.

- Hoàng hậu, chúng hạ quan tới rồi. Triệu chúng thần gấp như vậy, tình hình bệ hạ lẽ nào đã chuyển biến xấu đi sao?

Triệu Tử Mai thở hắt một tiếng, cố kìm nén cơn tức giận mà phẩy tay đuổi đám cung nhân đang sợ rúm người ra ngoài, đoạn quay sang bảo những ngự y đó rằng:

- Canh hai còn phiền tới mọi người, ta biết các vị đều mệt mỏi nhưng hãy xem xét giúp ta thể trạng của bệ hạ. Dù ta hỏi thế nào bệ hạ cũng không trả lời, chỉ những ngự y, có lẽ Người sẽ trả lời thành thực nếu là các vị. Vì thế...

Ai nấy nhìn nhau không trao đổi nửa lời, ấy thế mà tất cả đều rõ mười mươi tâm ý của Triệu hoàng hậu. Lẽ nào còn không hiểu chứ?!

- Nếu ý hoàng hậu đã vậy, chúng thần xin nghe theo. Sáng nay Lôi Mẫn đại nhân vì không có bằng chứng và lập luận mơ hồ không thể nghe

theo, nhưng suy đi xét lại, có lẽ vẫn nên kiểm tra tổng thể lại một lần cho chắc. Phiền hoàng hậu ra ngoài kia đợi, ở đây không tiện...

Triệu Tử Mai khẽ đỏ mặt, nâng váy vội vã rời đi, đóng cửa buồng lại. Những ngụ y dùng nước ấm rửa tay, lau khô bằng khăn mềm xong xuôi mới bắt đầu vén màn bước vào ngoạ thất. Trác Dạ Hàn ngồi trên sàng, hai tay mướn mồ hôi đan chặt vào nhau, và đôi mắt màu xám tro đặc biệt kia nhìn họ như đang chờ đợi, chờ một điều gì đó chắc chắn sẽ đến bằng tất cả tâm tư và sự mong mỏi.

- Xin thứ lỗi vì sự bất tiện này, mời bệ hạ chìa cổ tay ra.

Trác Diễm Cơ nghe tin điện Vĩ Tuyên triệu ngụ y giữa đêm tưởng chàng xảy ra chuyện không may, mặt mày biến sắc trắng bệch như tờ giấy, chỉ kịp vờ vội manh áo mỏng rồi chạy đến tấm điện của Trác Dạ Hàn. Tới nơi, biết bao người đã đứng sẵn ở đó, tất cả ánh mắt đều dồn vào cánh cửa lim to lớn trên kia; ánh sáng từ ngọn lửa cháy trong đại lư hắt lên khuôn mặt trầm tư của Triệu Tử Mai. Ở khoảng cách xa, Diễm Cơ vẫn trông thấy rõ mọi biểu cảm của Tử Mai, và khi ấy, nàng nhếch môi cười kín đáo. Nàng cảm thấy Triệu Tử Mai thật giả tạo. Nàng khinh thường vẻ mặt ấy, mà dẫu có là thật đi chăng nữa, nàng cũng thấy nó quá ư lộ bịch.

Triệu Tử Mai đáng lẽ phải tức Trác Dạ Hàn lắm ấy chứ?! Vì chàng đã bỏ mặc Tử Mai, lúc nào cũng chỉ có hiền phi Tân Cam bên cạnh. Nếu lần này chàng có thể thoát khỏi Quý môn quan, chắc hẳn chàng sẽ còn biết ơn nàng hơn, dĩ nhiên, nàng sẽ khiến cho chàng chán ghét Tử Mai, chán ghét đến độ sẵn sàng từ bỏ Triệu hoàng hậu bất cứ lúc nào. Để xem, khi đó, Triệu Tử Mai còn giữ được vẻ mặt đau xót ấy nếu chàng lại gặp nguy hiểm nữa không.

Lần này, lính gác không còn lệnh, dễ dàng để Trác Diễm Cơ vào trong. Nàng chưa kịp hỏi han gì đã thấy bốn, năm ngụ y mở cửa bước ra, vẻ mặt bội phần âu lo, hơn cả lúc mới chẩn đoán ra Hồng Bì độc.

- Sao rồi đại nhân? - Trác Diễm Cơ làm bộ sốt sắng, níu ống tay người đi đầu, ngoài mặt hỏi dồn nhưng thực chất là đang ngấm ngấm dò xét tình hình. - Bệ hạ có chuyện gì ư?

Đáp lại Diễm Cơ, vị ngự y đó chỉ lặng lẽ cúi đầu, đồng thời gạt bàn tay đang giữ ống tay áo mình ra, kính cẩn hành lễ với nàng. Chẳng nói cũng biết Trác Diễm Cơ ngượng như thế nào, không còn cách nào khác, nàng đành nhẫn nhịn giương mắt nhìn Tử Mai cầu cứu. Triệu Tử Mai cười nhạt, chìa tay sang ngang:

- Ta và các vị qua phòng bên nói chuyện, có được không?

Trác Diễm Cơ khẽ đánh mắt sang chỗ Mộc Hoan, quả nhiên thấy y không nói không rằng đã đứng trước cửa phòng nơi Triệu Tử Mai vừa bước vào, hình như có ý không cho ai tới gần. Thực ra muốn biết nội dung câu chuyện chẳng làm khó được nàng, chỉ là thái độ ngạo mạn của Mộc Hoan khiến nàng không thể không tức giận. Diễm Cơ gắng mím cười, nhỏ nhẹ bảo Lương công công đứng gần ấy:

- Ta vào thăm bệ hạ.

Hiện ra trước mắt nàng là cảnh tượng rầu rĩ của Trác Dạ Hàn. Chàng nằm đắp chăn trên giường, chi duỗi thẳng, dù biết nàng đến cũng không buồn động đậy, thậm chí cả việc nhấc cánh tay đang che lấp đi gương mặt chàng cũng trở nên nặng nề và khó khăn hơn bao giờ hết. Diễm Cơ tiến tới sát chân giường, lặng lẽ cột hai bên màn che cho gọn, đoạn hé cửa tăng thêm chút thông thoáng cho căn phòng ngột ngạt. Đã mấy lần nàng định hỏi chuyện, nhưng rồi lại bị không khí nặng nề nơi đây làm cho ngập ngừng, đắn đo.

- Nàng muốn nói gì? - Trác Dạ Hàn đột nhiên lên tiếng.

- Không. Không có gì. Hoàng hậu hiện tại không ở đây, thiếp chỉ thay hoàng hậu chăm sóc bệ hạ một lúc thôi. Hay là chàng thấy phiền? Thiếp ra

ngoài kia vậy nhé.

- Đừng đi. - Nàng có thể cảm nhận giọng chàng đang run rẩy. - Ở lại đây với ta.

Chàng sợ sao? Thiên tử mà cũng có lúc phải run rẩy và chìm trong nỗi sợ như một loài sinh vật nhỏ bé đang đối mặt với hiểm nguy sao? Thế ra chàng cũng biết sợ là gì. Thế ra chàng cũng chỉ là một người bình thường đến tầm thường mà thôi. Sự sợ hãi mà chàng phải đối mặt, có lớn bằng nỗi khiếp đảm mà chàng đã đem trút xuống đầu nàng?

Hãy tiếp tục kinh hãi đi, hãy lo lắng, thống khổ nhiều vào; đến khi bóng đen của sự ám ảnh về cái chết ngập tràn trong đôi mắt màu xám tro đầy kiêu hãnh và toan tính của chàng, chàng sẽ chỉ còn chăm chú vào việc tìm kiếm một cánh tay đủ khả năng kéo mình thoát khỏi cơn ác mộng triền miên này. Nàng sẽ đứng kín đáo ở một góc dõi theo chàng, nhếch môi vẽ nên nụ cười khuyh thành mà nàng vẫn thường dùng để đáp lại chàng, cho dù là bất cứ điều gì.

Cả chàng và nàng đều mong chờ ngày ấy sẽ đến thật nhanh chóng.

Kẹt !

- Có lẽ thiếp nên đến vào sáng mai. Bệ hạ và hoàng hậu tiếp tục nghỉ ngơi đi.

Từ tờ mờ sáng đã có khoảng bốn, năm nữ tỳ bưng thau đồng cùng y phục đến gõ cửa một cung nhỏ nằm trên địa phận Bắc môn. Đó là nơi Trác Vũ Hạo được sắp xếp trong những ngày tại lại hoàng cung. Chẳng ai hiểu tại sao Chiêu Tổng hoàng đế lại đối xử với chàng như một thượng khách: an bày hẳn một tấm cung riêng, rồi kẻ hầu người hạ, rồi được quyền tự do đi lại khắp nơi, tự do yêu cầu bất cứ thứ gì chàng muốn. Những người bị phân công phục dịch Vũ Hạo đều cảm thấy chàng là một kẻ trơ tráo, không biết xấu hổ và khó tính. Trước giờ chàng đâu như thế.

- Trác đại nhân, chúng nô tỳ đã đem nước nóng và y phục đến rồi.

Không có tiếng đáp lời như thường lệ. Lấy làm lạ, bọn họ nhìn nhau lắc đầu, sau đó gọi thêm ba, bốn lần nữa, vẫn chẳng thấy Vũ Hạo có động tĩnh gì.

- Các người ở đây làm gì?

Xung Tự bất thành linh xuất hiện ngay trước cửa căn phòng kế bên, y phục mới chỉ nịt đai cầu thả, rõ ràng là vừa bị đánh thức bởi tiếng gọi của mấy nữ nô tỳ kia. Trông mặt mũi hần hăm hăm, đám người kia sợ xanh cả mặt, vội vàng lùi về sau, không quên thanh minh:

- Chúng... chúng ta thường ngày chỉ cần thưa một lần là Trác đại nhân liền lên tiếng đáp lại hoặc mở cửa, nhưng hôm nay gọi mãi không thấy người trong phòng động tĩnh nên...

Xung Tự dự cảm chẳng lành, hần bước đến, đẩy cửa thật mạnh:

- Thuần vương !

Tuy không phải như Xung Tự nghĩ nhưng cũng coi là việc đáng ngờ. Phòng ốc hoàn toàn trống trơn, người không thấy, áo khoác trên giá cũng biến mất, sách vở mọi hôm bề bộn trên bàn nay đã được dọn dẹp gọn gàng. Cứ như chàng bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Mới đầu Xung Tự còn tưởng chàng đi đâu ra ngoài, nhưng rồi tìm khắp nơi không thấy tung tích, hỏi ai cũng lúc lắc đầu nhún vai không biết. Có lẽ chàng không còn ở hoàng cung, nhưng là đi đâu mới được chứ?! Vì sao chưa nói lời nào đã tự ý rời đi giữa canh khuya vắng vẻ?

Lẽ nào chàng không biết, chỉ cần một hành động nhỏ đáng ngờ lúc này là chàng sẽ bị người ta dò xét, đặt điều lung tung hay sao? Rồi thanh danh, rồi uy quyền của chàng sẽ tiêu tan mất thôi ! Ôi, giờ đi đâu tìm chàng mới xong đây? Người này thật chẳng biết suy nghĩ gì cả.

Xung Tự vốn hay để ý đến việc người ta nghĩ gì về chủ nhân hơn cả Trác Vũ Hạo. Lần này mà đến tai Trác Dạ Hàn thì kiểu gì cũng sẽ to chuyện mất. Hắn đi đi lại lại trong ngoạ thất Trác Vũ Hạo, lúc thì chau mày, lúc thì thở hắt học, có khi đến hết ngày cũng chưa dừng lại nếu như không phát hiện một góc phong thư lộ ra giữa những chồng sách đã ngả màu. Hắn vội vàng lấy xem. Trên đó chỉ viết đúng một dòng.

"Là hắn ta ư?"

- Cái gì?! Thuần vương mất tích rồi ư?

Triệu Tử Mai gần như là đứng bật dậy khỏi ghế khi Yên Lăng báo tin.

- Nghe nói là vì sợ bị phát giác nên đã bỏ trốn rồi, thưa hoàng hậu.

- Người thấy thế nào? - Triệu Tử Mai chắc hẳn Yên Lăng cũng có cùng suy nghĩ với mình. - Mau nói ta xem thử.

- Bẩm hoàng hậu, nô tỳ không cho rằng nguyên nhân Thuần vương rời đi là vì sợ bị tố giác. Nếu quả đúng Thuần vương chủ mưu, ngài sẽ hành động như thế nào để ít bị chú ý nhất, hay là ít bị nghi ngờ nhất, thế như việc rời khỏi hoàng cung trước lễ Chiếu Nhật, hoặc rời đi càng sớm càng tốt. Nếu như nói ngài ở lại để "chờ đợi kết quả" thì cũng không thuyết phục cho lắm. Ngài hoàn toàn có thể nhờ người khác theo dõi, hoặc mua chuộc cung nhân. Hơn nữa, có lẽ hoàng hậu không để ý, nhưng chính mắt nô tỳ đã chứng kiến, trong khoảng thời gian này, Thuần vương nhốt mình trong phòng đọc sách, thi thoảng lại đến Dược ty hỏi han vài điều...

Yên Lăng không nói hết cả câu, chỉ để lấp lửng tại đó nhưng quá đủ để Triệu Tử Mai hiểu ra vấn đề nàng ta đang đề cập đến. Tử Mai khó lòng mà tin nổi, nói thẳng ra là không bao giờ có thể tin được, Trác Vũ Hạo mà lại làm chuyện đó ư? Dù trước đây nàng từng nghe nhiều câu chuyện về lòng vị tha và đức độ của Trác Vũ Hạo, nhưng thực sự lại có loại người này tồn tại trên đời ư?

- Ý người là... Không, ta không tin. Chắc chắn hẳn chỉ đang giả vờ thôi. Vụ án bốn năm trước, Trác Vũ Hạo còn độc ác tới độ nhẫn tâm sát hại cả cố thực phi thì làm sao có thể tốt bụng tìm thuốc giải cho bệ hạ được. Người đừng nói càn.

- Hoàng hậu, nô tỳ cũng chỉ suy đoán thôi, chưa có bằng chứng xác thực. Nhưng cho phép nô tỳ mạo muội đề nghị, hoàng hậu hãy nghĩ thoáng ra theo chiều hướng khác. Đúng là Thuần vương có ý cứu bệ hạ, nhưng nhằm mục đích khác thì sao?

Triệu Tử Mai ngược nhìn Yên Lăng, lòng chột bội phục không thôi.

Chuyện chủ nhân đột ngột canh khuya rời khỏi hoàng cung Xung Tự hoàn toàn không thể lấp liếm nổi. Đám cung nữ có mặt hôm đó chắc chắn sẽ báo cáo lại thượng cung, mà Nội phủ đã biết thì sớm hay muộn cũng đến tai người đang ngồi trong điện Vĩ Tuyên mà thôi. Quả nhiên, còn nhanh hơn dự tính của hẳn, chưa đầy hai canh giờ sau đã thấy Mộc Hoan xuất hiện trước cửa phòng, mặt mày lạnh như tiền phun ra hai chữ:

- Thánh lệnh.

Xung Tự được truyền vào điện Vĩ Tuyên, mà thực chất hình thức không khác gì bị áp giải bởi Mộc Hoan. Hẳn được đưa tới sảnh chính, nơi Trác Dạ Hàn vẫn thường dùng để đón tiếp hay chuyện trò với những người ghé thăm thăm điện chàng. Xung Tự không thể nhìn trực diện thiên tử, luật bất thành văn đã vậy, đằng này Trác Dạ Hàn còn ngồi sau trướng phù, thành ra hẳn không đoán được vẻ mặt của chàng lúc này, là giận dữ, tò mò hay lo lắng.

- Bẩm bệ hạ, Xung Tự đang quỳ trước Người, đợi được hầu chuyện.

- Lui ra đi.

Xung Tự len lén ngược lên, thấy bóng người thấp thoáng sau trướng, cảm giác bí bách vô cùng, cứ như thể người bên trong đang dùng đôi mắt cú vọ nhìn hăn, nhìn một cách chăm chặp và dò xét, tựa hồ muốn moi móc từng biểu cảm, từng hành động, cả ý nghĩ của hăn đem phơi bày trần trụi tất thảy. Hăn đột nhiên thấy sợ.

- Xung Tự, người hăn đã đoán ra nguyên nhân trăm sai Mộc Hoan đưa người tới đây, phải không?

Hăn im lặng không đáp, như ngầm xác nhận.

- Có người báo với trăm, khi ấy trông người rất bàng hoàng, có vẻ bản thân người cũng không được chủ nhân tiết lộ điều gì. Giờ người đã đi mất, lại không ai biết tung tích của đệ ấy, thiết nghĩ chỉ có người là kẻ thân cận nhất, nếu không biết được tám, chín phần thì cũng phải rõ được bốn, năm phần. Trăm không muốn nói nhiều, người biết được gì hãy cứ khai ra, cứ coi như đang giúp chủ nhân người xoá bỏ những tin đồn thất thiệt kia đi.

Như nhìn rõ sự kinh ngạc ẩn hiện trong đôi mắt Xung Tự, Trác Dạ Hàn cười nhạt:

- Đừng nói với trăm là người không hề hay biết, về những lời đồn đại, suy đoán vô căn cứ liên quan đến hoàng đệ Trác Vũ Hạo của trăm. Trăm tin là đệ ấy không bao giờ làm chuyện vô lại này, phải chứ?!

Phải rồi. Chắc chắn là chủ nhân hăn không làm trò tiểu nhân này. Ngài đã từng nói sẽ hành động quang minh chính đại, từng bước trả thù, truất ngôi Trác Dạ Hàn bằng thực lực của mình mà. Xung Tự rất muốn gật đầu đồng ý, như một phản xạ tự nhiên, nhưng tại vì sao, người hăn lại cứng đờ và mồ hôi đổ đầy trán vậy?

- Hồi bẩm bệ hạ, xin thứ lỗi cho tiểu nhân, thực sự từ khi Xung Tự được chủ nhân thu nạp tới giờ chỉ được người căn dặn mang gươm bên mình, những việc khác đều không cần quan tâm.

Rồi hẳn lại nghe được thêm một chuỗi âm thanh khe khẽ, dường chỉ như gió thoảng. Âm giọng trong trẻo và thận trọng của một nữ tử. Là ai đang ở cùng Trác Dạ Hàn? Lẽ nào là Tân Cam, vị nương nương trông giống Cửu quận chúa Trác Diễm Cơ quá cỡ?

- Xung Tự, tạm thời người cứ ở cùng chỗ với Mộc Hoan. Dù sao bệ hạ cũng đang ban lệnh cấm thành, không cho thứ dân tự do lưu động ra vào thành Tinh An; nếu ngài ấy rời thành, cấm vệ quân sẽ biết ngay. Chắc ngài chỉ quanh quẩn ở đâu đó trong nội thành, hoặc đến thăm nhà bằng hữu thôi, người chớ lo.

- Người có thể lui ra rồi. - Lần này là Trác Dạ Hàn chủ động để hẳn rời đi, tuyệt nhiên không bắt bẻ hay gây khó dễ bởi câu trả lời có vẻ xác xược của hẳn trước đó.

Đợi người rời khỏi, Trác Diễm Cơ vén trường gấm, chậm rãi bước ra trước tiên. Nàng dùng đôi mắt không mấy thiện cảm nhìn theo bóng người đã chỉ còn lờ mờ phía cổng xa, nhưng không phải vì không hài lòng khi nghe thái độ Xung Tự trả lời Trác Dạ Hàn, mà vì Xung Tự không hề biết Trác Vũ Hạo đã đi đâu. Hẳn quả thật không biết, vì nàng cảm nhận được sự bức bối ẩn lẫn trong từng câu nói của hẳn. Lẽ nào Trác Vũ Hạo hành động một mình, vào lúc này, với một kế hoạch không ai định trước?

Thế thì gay rồi. Còn kế hoạch của nàng...

- Tiểu tâm can, nàng ngơ ngẩn gì vậy, mau qua đây đỡ ta vào buồng trong.

- Đây đây. - Diễm Cơ mỉm cười, cột trường sang hai bên gọng gàng mới lại gần vực Dạ Hàn đứng dậy, cùng cánh tay vòng ra sau đỡ lấy tấm lưng gầy của chàng, ngón tay còn sờ được nơi đốt sống gồ lên. - Chàng đi cẩn thận. Có mệt không?

- Không mệt. Có nàng bên cạnh ta hoàn toàn không thấy mệt. - Ngừng một tí, chàng bỗng nói. - Tội nàng quá, Tân Cam.

Nàng không đáp, cũng không cười như thường lệ, chỉ có bàn tay đang nắm lấy tay chàng siết chặt hơn, mồ hôi ướt đầm. Chàng dù gầy đi rất nhiều nhưng hiện tại vẫn cao lớn hơn Diễm Cơ, được dìu đi mà gầy như cả người tựa vào bờ vai bé nhỏ của nàng, khiến mỗi bước chân đều trở nên xiêu vẹo, gắng gượng mới đỡ chàng vào tới giường.

- Chàng nghỉ đi. Thiếp ra ngoài lấy thuốc, lát trở lại ngay. Có gì gọi người túc trực nhé.

- Ừm.

Trác Diễm Cơ trở ra, khuôn mặt đã trở về trạng thái vô cảm như trước khi bước chân vào điện Vĩ Tuyên, đưa mắt khẽ liếc nhìn kẻ mặc phẩm phục tòng tam phẩm của đô thái giám đang đứng hầu dưới chân thềm, khe khẽ lắc đầu, rồi lại nhíu mày ám thị.

" - Hiền phi nương nương, tình hình thế nào rồi?

- Tên Xung Tự kia chẳng trông đợi được gì, thật là một kẻ phế vật chỉ biết cầm gươm múa giáo, đến cả tung tích chủ nhân cũng không rõ. Tình hình bây giờ có thể gây bất lợi cho chúng ta; cứ ngồi đợi Trác Vũ Hạo về cũng chẳng phải là cách. Hôm trước người nói rằng đã lấy được giải dược, vậy nó đang ở đâu?

- Nương nương định làm gì? Ôi, nguy hiểm lắm, nô tài sợ bệ hạ sẽ phát hiện ra mất.

- Nhưng còn cách nào nữa đâu. Ta sẽ bịa ra một lí do, hoặc cùng lắm là tìm kẻ thế mạng, chứ ta không thể để bệ hạ quy tiên lúc này được. Nếu Người băng Hà khi chưa có con nối dõi, cục diện trên Đại điện sẽ hỗn loạn ngay, có khi còn ảnh hưởng đến hậu cung không chừng.

- Nương nương xin đừng quá lo lắng. Thuần vương chắc chắn sẽ trở về, nô tài tin là vậy; nương nương hãy cứ thư thư vài ngày, nếu qua thời gian đó vẫn chưa có tin tức gì của Thuần vương thì chúng ta mới nên nghĩ cách khác."

Ban ngày người ta thấy Chiêu Tổng hoàng đế thường cùng hiền phi Tân Cam ở cùng nhau, đôi bên tâm sự, nàng cũng chăm lo hết thảy cho chàng, thánh sủng được hưởng đáng lẽ không ai khác ngoài nàng, vậy mà điềm lạ lại xảy ra: bệ hạ không hề cho hiền phi ở lại điện Vĩ Tuyên buổi tối, một mực sai người đưa nàng về điện Cẩm Ngọc nghỉ ngơi, bản thân lại rước Triệu hoàng hậu từ điện Vân Hình tới để nàng hầu hạ qua đêm. Cung nhân ai cũng lấy làm lạ, nhưng trong cấm cung kỳ nhất là miệng lưỡi, nhờ nói ra điều gì không phải đến tai thiên tử hay hậu phi thì đi đời nhà ma cả lũ.

Những người đứng phục dịch bên ngoài, mà đa phần là cung nữ trẻ tuổi, mỗi đêm đều đỏ mặt vì âm thanh phóng đãng thoát ra từ phía sau cánh cửa, từ tận buồng trong cùng truyền ra ngoài. Nỉ non mà mê đắm, hoan hỉ mà ngắt ngắt, xuân quang phô bày dưới ánh nến huyền ảo cùng màn che mỏng như cánh chuồn chuồn thật khiến cho người ta phải xấu hổ không thôi.

- A... a... Dạ... Dạ Hàn...

Triệu Tử Mai mồ hôi đầm trán, tóc mai vương vít trên khuôn mặt rục rỏ hỏa dục, đôi cánh tay mảnh khảnh và nõn nà gắt gao ôm lấy cổ, miết dọc tấm lưng bóng trần của Trác Dạ Hàn, lại đem cơ thể cong lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp để có thể áp sát da thịt chàng hơn, triền miên không dứt. Trác Dạ Hàn cũng đang trong trạng thái cuồng loạn, mê mèm tìm tòi nơi làn da lấm tấm những mảng mẩn đỏ li ti của Tử Mai. Chàng hôn lên cổ, lên tóc, lên ngực, hôn dọc theo cơ thể nàng nhưng không bao giờ chàng động đến phần môi đã ướt mềm đang mấp máy kia.

Mặc cho mái tóc đen xoã tung dính ướt mồ hôi, Trác Dạ Hàn cúi sát xuống, dường như trọng lượng toàn thân đều đổ nữ nhân dưới mình gánh chịu, gỡ tay chân đang quấn chặt co quắp trên người chàng ra, rồi lại tự vòng tay ôm lấy nàng, cử động trở nên thô bạo và gấp gáp hơn.

Không bao lâu sau, chàng khẽ gầm lên, âm thanh phát ra từ cổ họng tựa loài mãnh thú được thỏa mãn sau bữa ăn no nê, Tử Mai cũng hét lên, nước mắt lã chã, móng tay bấu chặt vào lưng chàng rồi xụi lơ dưới thân nam tính. Nàng nhắm mắt, mặc cho cánh tay chàng kéo sát nàng lại cạnh mình, miệng lẩm nhẩm vài từ vô nghĩa:

- Đau lắm... chàng ơi...

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện (1)

Năm Khanh Liêu thứ mười bốn, Nam Vân triều đời thứ mười một.

Khi ấy Nam Vân quốc đang thực hiện tham vọng xâm chiếm các nước láng giềng, biến những vùng đất màu mỡ và dồi dào tài nguyên ấy thành một phần thuộc địa quốc gia. Mặc Song quốc là một trong số đó, biên ải ngày đêm bụi bay ngút ngàn, vó ngựa như trống dồn, từ trong thành đến ngoài thành bị mấy phen điên đảo bởi đội kỵ binh lên tới hàng trăm vạn người của Nam Vân quốc. Con sông đánh dấu ranh giới giữa hai quốc gia giờ đây đã thành bãi chiến trường, xác lính bên bờ đắp thành đống, khói lửa mù mịt nào kể xiết, nước sông cũng bị nhuộm thành một màu đỏ tang thương.

Trong khi ấy, thành Tinh An vẫn phồn vinh và náo nhiệt như xưa, thậm chí còn được trang hoàng, xây dựng nhiều hơn trước mà kinh phí chẳng lấy đâu khác ngoài cống phẩm được mang tới từ Mặc Song quốc cho những lần sang sứ xin Khanh Liêu hoàng đế đình chiến, rộng lượng kết mỗi giao hảo bền chặt. Dĩ nhiên, với bản tính hiếu chiến và tham vọng của Trác tộc, Người nào chịu để vượt mất cơ hội ăn trọn con mồi béo bở này; Người ngự trị trên ngai vàng, không hề động lòng chút nào trước cảnh lầm than của những thứ dân Mặc Song chạy nạn, lạnh lùng ra lệnh một tiếng: "Sát !"

Cung Văn Lam.

Từ thực phi cầm chiếc đai lưng vừa khâu xong, chậm rãi rời khỏi phòng đi tới hậu viên phía sau tấm cung. Ở đó có cậu bé chừng tám, chín tuổi, mặc y phục trắng, tóc búi cài trâm, đang ra sức nhắc một chậu cây

cánh cao quá đầu người. Quần áo từ trong ra ngoài may toàn loại lụa thượng hạng, từ đường kim mũi chỉ đến hoạ tiết hoa văn đều tinh tế, sang trọng, ngay tới vải gấm đáng giá cả trăm lạng bạc cũng không tiếc làm thành giày cho cậu lót chân, đủ biết thân phận của đứa trẻ này không hề tầm thường chút nào.

- Hạo nhi, con đang làm gì vậy? Sách đọc xong chưa mà lại ra đây ôm cây?

Ban nãy trong phòng, bà đã thấy một bóng người thâm thấp chạy vụt qua, đoán chừng kiểu gì cũng là Vũ Hạo lén ra ngoài tập võ. Nhưng người làm mẹ nào mà chẳng xót, chẳng thương khi cấm con làm điều mình muốn: bà biết Vũ Hạo rất thích tập võ, thường đòi Trác Dạ Hàn dạy cho mấy chiêu, lúc nào rảnh lại lui thủi đứng một góc múa máy tay chân đến khi mệt phờ, ngăn cả người ra mới chịu thôi; Vũ Hạo còn ước báai Thượng Tiên Lôi Mẫn làm sư phụ, mỗi ngày đều được gọi qua phủ tập luyện binh khí, cưỡi ngựa, bắn cung... Chàng cứ mở miệng là lại vờ vĩnh phụ hoàng hay thái hậu đưa tới phủ đệ báai sư, tuy vậy Lôi Mẫn vẫn nhất quyết không nhận, viện cớ rằng thể chất chàng không đủ mà khước từ thẳng thừng.

Khanh Liêu hoàng đế chẳng còn cách nào khác, đành lựa lời an ủi chàng, đón những bậc danh sư lỗi lạc nhất Nam Vân vào cung truyền dạy bất cứ điều gì chàng muốn với hi vọng chàng sẽ sớm từ bỏ ý định học võ như Trác Dạ Hàn. Tuy vậy, thực phi vẫn thường hay nghe thầy phàn nàn: "Tư chất tuyệt đỉnh nhưng bị cái lơ đễnh làm hỏng, thành ra thói bất nghiêm khiến sư không vui mà trò cũng không thoả".

Trác Vũ Hạo bấy giờ cũng coi như không còn nhỏ nữa, luật lệ cung quy thể nào đều làu làu nên khó tránh khỏi sợ sệt, nhất thời giật mình hoảng hốt mà buông tay khiến cả chậu cây lớn đè vào mấy ngón chân, khóc ré lên tại trận. Từ thực phi xót con còn hơn xót mạng, vội vàng gọi người hầu nhắc chậu, bế Vũ Hạo vào phòng. Ngồi trên giường, Vũ Hạo vừa giơ chân ra cho bà bôi thuốc vừa thút thít khóc.

- Đau à?

- Không. Nhi thần không đau.

- Thật chứ?!

- Nếu tổ thúc Lôỉ Mẫn nhận nhi thần làm đồ đệ rồi dạy võ cho nhi thần thì dù cả chậu cây đẽ lên người cũng không đau. Chỉ tại tổ thúc không chịu nhận nhi thần...

- Nhi thần tham kiến mẫu phi.

Đúng lúc ấy, Trác Dạ Hàn bước vào, hình như vừa rời khỏi phủ đệ của Thượng Tiển Lôỉ Mẫn đã vội chạy đến đây luôn, quần áo làm bằng vải thô dùng trong tập luyện vẫn chưa kịp trút bỏ, trán còn đầm mồ hôi. Dù mới mười tuổi nhưng trông Trác Dạ Hàn so với đồng lứa lại vượt trội về hình thể rất nhiều, đứng cạnh Vũ Hạo cao hơn hẳn một cái đầu. Chàng cầm cây kiếm gỗ trên tay, vẻ mặt thoáng chút lo lắng:

- Nhi thần nghe Vũ Hạo bị thương ở chân trong lúc nghịch ngoài hậu viên, không biết có sao không? Đệ đau lắm à?

- Không đau ! Huynh không ở lại chỗ bá công, về đây làm gì?! - Vũ Hạo rõ ràng rất khó chịu với sự hiện diện của Trác Dạ Hàn.

Biết Trác Vũ Hạo lúc nào cũng ganh tỵ với mình, nhưng phu tử dạy phận làm anh phải biết bao dung, độ lượng, lấy cái lớn trị cái bé sao cho hợp tình hợp lý, Dạ Hàn lập tức gạt bỏ cảm giác khó chịu trong lòng, tươi cười đáp lại:

- Huynh được nghỉ sớm, Thượng Tiển phu nhân muốn huynh ở lại dùng bữa cùng gia đình nhưng huynh chỉ muốn về với mẫu phi và đệ. - Sau đó, hình như nhớ ra một chuyện, Dạ Hàn hồ hởi để thanh kiếm đang cầm trên tay lên bàn, đoạn bảo. - Hôm nay tới đó huynh thấy thúc Á Văn đang

chơi kiếm gỗ, biết đệ rất thích nên đã xin thúc ấy một cây. Xem xem đệ ưng không.

Trác Vũ Hạo thấy thanh kiếm gỗ được đẽ gọt công phu, lại thêm hai lớp sơn bóng bên ngoài cực kỳ bắt mắt thì lập tức trèo tốt xuống giường, quơ lấy rồi chạy biến ra hậu viên, dường như cái chân đau cũng đã khỏi liền tấp tự. Còn mỗi Từ thực phi và Trác Dạ Hàn, bà mới lắc đầu bất lực:

- Thật là, chẳng ra dáng hoàng tử chút nào cả. Giá mà Hạo nhi cũng chín chắn, trưởng thành như con thì hay biết mấy !

- Mẫu phi quá khen rồi. Nhi thần đâu được như thế, thi thoảng vẫn làm chuyện khiến cho phụ hoàng và mẫu phi buồn lòng mà.

- Đang còn nhỏ, vẫn nên tự do vui chơi thoải mái. - Từ thực phi khẽ mỉm cười hài lòng. - Phải rồi, sao hôm nay tự nhiên Lôi Mẫn đại nhân lại cho con về sớm vậy?

- Phụ hoàng có lệnh điều binh gấp mà. Hồi này tổ thúc đang làm mẫu cho nhi thần thì có một người tên Triệu Mạc xông xộc chạy vào, suýt nữa xô ngã tổ thúc xuống bậc tam cấp. Tổ thúc khi ấy điên lên, mặc giáp phục xong là hăm hăm tới chuồng ngựa, hình như sau đó còn cãi nhau rất to nữa.

- Chậc chậc, tính khí vẫn không thay đổi. Cái gì con cũng có thể học nhưng nhất định không được quen thói nóng nảy như Lôi Mẫn đại nhân, nhớ chưa?

- Nhi thần đã ghi nhớ kỹ rồi ạ.

- Đã có lệnh thu quân để tập trung số lượng tập kích căn cứ phía Tây Nam, cố gì người lại nhất quyết không thực thi mệnh lệnh, được bệ hạ tín nhiệm giao quyền cầm quân lại không biết xử trí hợp tình hợp lý, ngang ngược điều nửa số binh quay về lối cũ khiến phe ta bị tổn thất nặng nề, suýt

chút nữa là mấy chục đoàn người không còn một mống . Người có biết suy nghĩ hay không?!

Thượng Tiễn Lô Mẫn gần như tức giận tới mức, nếu đây không phải chiến trường, ông sẽ sẵn sàng tuốt gươm chém một nhát bay đầu Triệu Mạc cho rồi. Không phải tận tai nghe Triệu Mạc báo cáo thì Lô Mẫn không bao giờ tin, có ngày người dưới trướng mà mình tin tưởng nhất lại có thể làm cái điều ngu xuẩn và không tưởng thế này. Ai đời cơ chứ ! Ai đời biết quân địch vốn có ưu thế thông thuộc địa hình mà vẫn đâm đầu vào cái chốn Tử địa ấy, để rồi lũ người Mạc Song được đà mai phục, thừa cơ tiêu diệt gần hết quân kỵ binh của ta.

Triệu Mạc thẳng thắn thể hiện rằng bản thân chẳng có gì lẩn tránh hay hối hận về quyết định của mình. Ông ung dung cười trên lưng ngựa; và dù cấp trên nói gì đi chăng nữa, dọa nạt gì chăng nữa, ông vẫn không hé răng thở nửa từ, vì ông tin chắc bệ hạ là bậc minh quân biết nhìn xa trông rộng, ắt sẽ nhìn thấu dự trừ trong lòng ông lúc bấy giờ.

Thượng Tiễn Lô Mẫn dù là thúc phụ của Khanh Liêu hoàng đế nhưng chỉ hơn Người có năm, sáu tuổi, lại từng chinh chiến thành công biết bao trận địa nên không tránh khỏi có phần tự phụ, ngạo mạn của thời trai tráng, nhìn ai cũng bằng nửa con mắt, đối với thuộc hạ dưới trướng càng tỏ rõ thái độ coi thường, xem ai cũng suy nghĩ đơn giản. Ông định bụng, đợi khi về tới thành Tinh An sẽ báo cáo với bệ hạ, để Người cho tên họ Triệu này biết mùi thế nào là vương pháp, thế nào là binh hình.

Bịch ! Rầm !

Một người lính kỵ binh đột ngột mất thăng bằng ngã ngựa, nằm sõng soài dưới đường đất mà chống tay dậy không nổi, phải nhờ người đỡ mới miễn cưỡng ngồi lên được. Da anh ta xám ngoét, dù trán tuôn đầm mồ hôi lạnh nhưng lòng bàn chân và lòng bàn tay lại nóng phừng phừng như lửa đốt. Chẳng đợi ai phỏng đoán ra điều gì, lần lượt từng người cũng mắc phải

các triệu chứng tương tự, lăn ra bất tỉnh như trúng gió, ngay cả Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn cũng thấy mắt mỗi lúc một mờ, cơ thể lạnh toát, tay chân nóng ran mà buốt như, chưa kịp kêu lên bản thân đã rơi từ trên lưng ngựa xuống, đầu đập nền đường rồi ngất đi.

- Đại nhân ! Đại nhân !

Khanh Liêu hoàng đế đang ở trong điện Khả Nhiên cùng đại tướng quân vạch sách lược thì nhận được hung tin: đoàn trinh sát phía Tây Nam của Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn gặp nạn, không hiểu vì nguyên cớ gì gần trăm người mắc bệnh lạ, hôn mê gần hết, chỉ có một số rất ít tỉnh táo kịp thời quay về thành Tinh An xin cứu viện.

Khi đi người đông như kiến cỏ, lúc về chỉ còn năm, sáu phần quân, tổn thất không biết bao nhiêu cho vừa; lại nghe quân sĩ hình như trúng biệt độc của Mặc Song quốc, hầu hết đang rơi vào tình trạng nguy kịch. Từ tướng đến quân đều phải khiêng trên cáng đưa về lán trại, riêng Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn thì may mắn hồi tỉnh, được chuyển thẳng vào cung cho ngự y thăm khám. Sau này, ông là một trong số ít người sống sót sau màn hạ độc tàn khốc kia.

- Sao rồi?

- Bẩm bệ hạ, bẩm đại tướng quân, tình hình sức khoẻ của Thượng Tiễn tướng quân coi là tạm ổn, dù chưa chắc lắm nhưng qua xét nghiệm mẫu máu, hạ quan thấy độc tính không cao nên có lẽ cơ thể sẽ không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Trường hợp này hạ quan sẽ kê một số đơn thuốc nhằm loại bỏ hết độc tính trong máu, đồng thời tướng quân cũng nên tích cực dùng thêm thức ăn nấu với đậu xanh, hiệu quả sẽ còn cao hơn. Ngoài tướng quân ra, còn năm, sáu binh sĩ cũng may mắn như vậy, nhưng hầu hết là trúng độc rất nặng, đang mê man bất tỉnh, sống chết khó đoán...

Khanh Liêu hoàng đế chẳng đợi ngự y nói xong đã phẩy tay ngầm ra lệnh lui ra ngoài, đoạn quay sang hỏi Thượng Tiễn Lô Mẫn đang ngồi thất thần trên giường kia:

- Tướng quân, ngài thấy trong người thế nào?

- Bẩm bệ hạ, tính mạng thần không bị tổn hại là nhờ hưởng hồng phúc của Người. Bây giờ chỉ còn hơi nôn nao, nghỉ ngơi một lát sẽ hết ngay thôi.

- Không sao là tốt rồi. Triệu giám quân (1) không quản đường xa thúc ngựa một mạch về tới thành Tinh An báo tin, nếu không có hãn, tướng quân chắc giờ này còn đang nằm tại Mặc Song quốc rồi. Tướng quân nên cảm ơn hãn một tiếng.

Đột nhiên nhớ lại chuyện của Triệu Mạc, nộ khí lại thoát ra từ đáy mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, không kiêng dè Khanh Liêu hoàng đế hay đại tướng quân đang ở đó mà đập mạnh xuống bàn:

- Tên Triệu Mạc khốn kiếp ! Hãn chính là kẻ gây ra tất cả. Chính là hãn ! Bẩm bệ hạ, hãy cho người giải Triệu Mạc đến đây, bắt hãn phải đền tội cho vạn huynh đệ binh sĩ đã do hãn mà hi sinh.

Triệu Mạc đã định trở về nhà thăm vợ con một chút, thế nhưng chẳng hiểu vì lí do gì, cấm vệ quân lại không cho ông rời đi nửa bước. Ban đầu Triệu Mạc còn tưởng bệ hạ muốn giữ người phòng khi Thượng Tiễn Lô Mẫn có bất trắc xảy ra, nhưng khi hỏi, ông lại được biết mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Đúng khi ấy, sau lưng đột nhiên phát ra tiếng nói của một đứa trẻ:

- Quân phản quốc !

Triệu Mạc ngỡ ngàng quay lại, không khỏi giật tím mặt khi thấy Trác Dạ Hàn cùng Trác Hưởng Hằng đang trừng mắt nhìn mình. Những đứa trẻ sống trong thành và được bao bọc bởi nhung lụa sẽ không bao giờ hiểu

được niềm kiêu hãnh và lòng tự tôn của một người lính, và giờ đây, chúng lại buông lời khinh miệt chính kẻ bất chấp tính mạng để đổi lấy cuộc sống sung sướng cho chúng. Lí nào không giận cho được?! Và lại, ông đã làm gì sai để bệ hạ không tin tưởng, còn những đứa con của Người thì dành cho ông cái nhìn khinh bỉ?

Triệu Mạc vẫn kính cẩn khom người hành lễ với chúng:

- Tô vương ! Lạc vương !

- Nhìn người chính trực như vậy lại giúp địch diệt ta hay sao? Quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Uổng công phụ hoàng ta trọng dụng, sự phụ ta tin yêu. Nếu là bản vương thì sẽ nhục nhã tới mức bạt xứ cho rồi.

Trác Dạ Hàn tức phần nhiều vì chàng nghĩ chính Triệu Mạc khiến Thượng Tiễn Lôi Mẫn bị trúng độc hơn việc để ý tới thứ gọi là "giúp địch diệt ta" trong khi Trác Hượng Hằng lại bởi tính tò mò, không biết kẻ đang khiến phụ hoàng nổi trận lôi đình là ai. Hượng Hằng chỉ đứng cạnh nghe Dạ Hàn trách Triệu Mạc, thi thoảng lại gật gù như thể tán thành lắm vậy.

- Hằng huynh, Hàn huynh, tế rửu (2) và phu tử đang nổi giận vì giờ này hai người vẫn chưa tới Quốc tử giám (3) kia. Lỡ phụ hoàng biết hai huynh làm điều thừa thãi này thì...

Một tiểu công chúa không biết đứng sau lưng bọn họ từ khi nào, cầm theo cuốn sách bìa quét keo bóng nhẵn, bất ngờ vỗ vỗ gáy sách vào lòng bàn tay hòng phát tiếng động thu hút sự chú ý. Trông nàng nhỏ tuổi nhất, nhưng không vì thế mà hòa theo Hượng Hằng và Dạ Hàn chỉ trích Triệu Mạc. Nàng khẽ cúi đầu chào ông, như với tất cả những người xung quanh khác:

- Mong đại nhân bỏ qua cho sự thất lễ của Tô vương và Lạc vương. Hình như phụ vương ta đang ở điện Khả Nhiên.

Tiểu công chúa chỉ nói lấp lửng rồi cùng hai người kia rời đi ngay sau đó. Cảm giác như bị muội muội ngằm giáo huấn thật chẳng dễ chịu chút nào, Trác Dạ Hàn hừ một cái tỏ ý không phục, mắt cũng lờ đi nơi khác:

- Muội chẳng biết gì cả !

- Có huynh không biết gì ấy ! Huynh không phải phụ hoàng, cũng không phải tướng quân, thậm chí chút liên quan cũng không có thì làm sao đủ tư cách phán xét người khác. Lỡ phụ hoàng biết thì...

Suốt ngày lúc nào câu cửa miệng của nàng cũng là "lỡ phụ hoàng biết thì..."; Trác Dạ Hàn bực bội chẳng thèm đáp nữa, cứ thế đi thẳng một mạch tới Quốc tử giám mà quên mất nhiệm vụ kiểm tra xem Trác Vũ Hạo đang ở đâu, đã tới trường học chưa hay còn nhớn nhơ ngăm đất ngăm trời ở đâu nữa.

Thực ra, đau chân cũng không phải chuyện tồi; bởi người ta mới nói trong cái rủi có cái may, Trác Vũ Hạo bị thương ở chân, bù lại, chàng được mẫu phi cho phép nghỉ học buổi nay. Cảm giác được nằm ườn trên giường lớn của mẫu phi, ngắm nhìn cảnh vật và bầu trời xanh ngắt qua khung cửa sổ hình quả trám sơn đỏ đúng là không gì so sánh bằng; cảm giác thỏa mãn và hài lòng trong tâm hồn chàng khi ấy chỉ cần vậy là đủ, thanh thản và giản đơn. Chàng cứ nằm miết ở đấy, vì nếu ngồi dậy, mẫu phi sẽ cho rằng chàng đã hết đau và có khi bắt quay lại trường học cũng nên; Vũ Hạo vắt chân chữ ngũ, ăn hoa quả gọt sẵn và nghe ngao hát, cho tới khi một giọng nói hùng hậu từ sảnh chính vang lên:

- Báo với thực phi nương nương rằng ta muốn gặp nương nương.

- Bẩm, đại nhân xin ngồi chờ bên trong một lát, nô tỳ sẽ đi báo với nương nương ngay.

Hai mắt Trác Vũ Hạo đột nhiên long lanh, dâng trào một niềm ngưỡng mộ và vui sướng khó có thể diễn tả bằng lời. Cửa vừa bật mở, người trên

giường vôi vàng tót xuống, chạy một mạch ra ngoài, gọi lớn:

- Tổ thúc ! Lôi Mẫn tổ thúc !

Thượng Tiễn Lôi Mẫn rất bất ngờ khi thấy Vũ Hạo xuất hiện trong cung Văn Lam. Đáng lẽ giờ này chàng phải nên ở cùng Trác Dạ Hàn trong Quốc tử giám, hoặc trốn đi đâu đó với những trò nghịch ngợm khó ai chấp nhận nổi chứ không phải ngồi yên trong tấm cung của Từ thực phi như bây giờ. Lôi Mẫn thấy chân Vũ Hạo đi không bình thường, đoán chắc tiểu tử này lại do quậy phá mà tự làm thương bản thân đây.

- Chân bị đau ư?

- Vân tôn không sao. Còn tổ thúc có việc gì tới tìm mẫu phi thế? Vân tôn có giúp được gì không? Sắc mặt của tổ thúc trông nhợt nhạt lắm.

Trác Vũ Hạo trông có vẻ như ruột để ngoài da nhưng thực chất lại rất tinh ý. Chàng lờ mờ nhận ra nét mỗi một ẩn hiện trên gương mặt người đối diện, đoán ngay Lôi Mẫn chắc chắn tìm mẫu phi chàng để xin thuốc, vì chàng bắt gặp vài lần rồi, lần nào ông cũng khen thuốc công hiệu cả.

Cùng lúc ấy, Từ thực phi bước vào, vẻ mặt thất sắc như vừa phải nghe điều gì khủng khiếp lắm vậy.

- Lôi Mẫn đại nhân, ngài không sao chứ?! Ta nghe bệ hạ nói rồi.

Thượng Tiễn Lôi Mẫn khẽ liếc Vũ Hạo, không còn cách nào khác, chàng đành lui thủi rời khỏi phòng. Ngồi thì cũng đã ngồi chán, ăn thì cũng đã ăn no, bây giờ các huynh đệ đều ở Quốc Tử giám cả không còn ai chơi cùng, Trác Vũ Hạo thở dài một tiếng hết như ông cụ non, chợt nghe thấy tiếng thút thít sau lưng mà rợn cả gáy.

Thì ra là Triệu Tử Mai học cùng lớp với chàng, đều do Chung phu tử một tay dỗ dạy, năm nay dù mới lên tám mà đã được ca tụng là tiểu mỹ

nhân, cầm kỳ thi họa không thua kém bất cứ ai, so với tiểu muội Trác Diễm Cơ của chàng vốn là một cặp địch thủ kỳ tài, khiến biết bao hoàng tử, công tử phải ngưỡng mộ mà tung hô, nịnh nọt. Nhưng, tạm gác lại chuyện ấy, bây giờ trong đầu chàng chỉ thắc mắc một điều: trước đây nàng luôn tỏ ra là một người phép tắc, ngoan ngoãn, là học trò cưng của Chung sư, cứ vì sao hôm nay dám trốn ra ngoài khi trống Quốc Tử giám còn chưa vang, lại khóc lóc nỉ non gì nữa chứ?!

Trác Vũ Hạo dù sao cũng được dạy muốn chứng tỏ bản thân xứng đáng là đấng nam nhi thì phải lấy việc đối nhân xử thế làm đầu; nếu lúc này nhắm mắt làm ngơ, để tiểu thư nhà người ta đứng khóc đến sưng vù mắt, nhờ sau này không ai công nhận chàng là quân tử thì có mà tiêu đời. Nghĩ vậy, Vũ Hạo liền mon men lại gần:

- Ê này, đừng khóc. Nín đi. Khóc nữa là thành gấu trúc bây giờ. Xấu lắm !

Quả nhiên, đã là nữ giới ai chẳng bị ám ảnh bởi nhan sắc, dù người đó còn là một tiểu đồng nhi hay đã qua tuổi ngũ tuần; Nàng ngẩng mặt lên, ngược nhìn Vũ Hạo với vẻ bối rối, hồ thẹn là phần nhiều:

- Thuần... Thuần vươngng...

Trác Vũ Hạo thấy nàng thôi khóc, thở phào nhẹ nhõm một cái, không quên dò hỏi lí do vì sao đứng khóc một mình. Tới lúc ấy, chàng mới hiểu tại sao tổ thúc Lô Mẫn đến cung Văn Lam với vẻ mặt như vậy, tại sao ban nãy mẫu phi cùng tổ thúc lại không cho chàng đứng bên nghe chuyện. Thì ra, tất cả là vậy. Qua lời kể của Triệu Tử Mai, Vũ Hạo thấy Triệu giám quân này thật đáng thương, vốn đã định "hành hiệp nghĩa trượng", ấy vậy mà lời còn chưa dứt miệng, lòng đã dấy lên cảm giác run run mà lo lôm lạ kỳ. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, Vũ Hạo đang phùng phùng nhiệt huyết bỗng ịu xù, chép chép miệng bảo:

- Không được. Không ổn đâu. Người khác nói ta còn tin, nhưng người là con gái giám quân, ai biết được người có đang bao che cho phụ thân hay không. Người suốt ngày trong khuê phòng, giám quân lại hiếm khi có thời gian ở lại kinh thành, vậy thì người nghe mấy chuyện này ở đâu? Rõ ràng là bịa mà, còn khóc lóc định làm ta thương cảm nữa. Và lại có là thật, ta ngoài cái hư danh "Thuần vương" này thì còn gì nữa. Ta chưa lớn bằng Tô vương, cũng không được Thượng Tiễn đại nhân quý mến như Lạc vương, người nhờ ta cũng vô dụng.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triêu-đấu-cung-đấu-tình-hận>

TÌNH HẬN

Tư Ngoạn Thuần Dương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện (2)

Niềm hi vọng vừa nhen nhóm đã vụt tắt bởi lời nói của Trác Vũ Hạo, Tử Mai vừa tức vừa lo, cuống quýt phân bua mà gần như gắt lên với người đối diện:

- Thuần vương đã hứa rồi mà sao dám tự ý nuốt lời ! Ngài toàn lấy lí do này nọ để chống chế cho lá gan chuột nhắt của ngài thôi. Rõ ràng phụ thân tiểu nữ bị oan, chắc chắn là thế, nhưng Tô vương và Lạc vương không những đi rêu rao khắp nơi mà còn dọa nếu tiểu nữ đến gặp Khanh Liêu hoàng đế thì sẽ bị Người nhốt vào ngục tối như phụ thân, rồi khổ sở mà chết. Tiểu nữ có nỗi niềm lại không biết sẻ chia cùng ai, tưởng hôm nay gặp được Thuần vương là có thể yên tâm dựa dẫm, vậy mà ngài chưa kịp cho tiểu nữ hi vọng đã vội vàng dập tắt nó.

Trác Vũ Hạo chẳng biết nên nói gì, cứ im lặng nhìn Tử Mai khóc lóc hồi lâu, cuối cùng cũng không đành lòng trơ mắt nhìn liền gật đại một cái, trong đầu chỉ thầm cầu trời khẩn Phật sao cho phụ hoàng không tức giận tới mức ném luôn chàng vào đại lao cùng Triệu giám quân và con gái ông ta. Chàng đột ngột nắm lấy bàn tay Triệu Tử Mai đang đưa lên lau nước mắt, quả quyết bảo:

- Được rồi, người đi theo ta, chúng ta cùng đến điện Khả Nhiên diện kiến phụ hoàng và Thượng Tiễn tướng quân. Nhớ, dù Triệu giám quân có làm sao cũng chớ kích động, cứ ngoan ngoãn để ta giải trình. Ta là hoàng tử, có lẽ mọi người sẽ tôn trọng ý kiến của ta hơn là của một nữ nhi như người.

Lần đầu tiên trong đời Triệu Tử Mai được cầm tay bởi một người nam tử ngoài phụ thân và ca ca, cũng là lần đầu tiên nàng ước gì đôi tay ấy sẽ nắm chặt tay nàng suốt mãi sau này. Đáng tiếc, nhiều năm về sau, tất cả đều đã lớn, kí ức về ngày hôm đó cũng phai nhạt dần và tan biến vào dĩ vãng. Trác Vũ Hạo trở thành tội đồ hoàng thất, Triệu Tử Mai làm chủ phượng vị, tất cả đã chẳng còn một vị Thuần vương nhiệt tình, trượng nghĩa, cũng chẳng còn một Triệu tiểu thư dám đứng trước mặt người khác mà thút thít khóc nữa rồi.

Điện Khả Nhiên trông từ ngoài chẳng khác gì mọi ngày, vẫn trang nghiêm và yên tĩnh cùng dàn cấm vệ quân túc trực nghiêm ngặt tứ phía; tuy nhiên, sự kiện đang xảy ra bên trong nơi làm việc của Khanh Liêu hoàng đế lại khiến người ta không khỏi toát mồ hôi. Có lẽ ai đó sẽ phải đổ máu, bị tước hết chức vị do tội lỗi chính mình gây nên hoặc do lời cáo buộc chủ quan từ một kẻ trên quyền. Mới ban nãy khá ồn ào, thế mà giờ đây, chẳng ai còn nghe thấy bất cứ lời giải thích, biện minh, đổ lỗi nào, thậm chí kẻ kết tội và kẻ bị kết tội chỉ dám bốn mắt nhìn nhau, hoặc ngấm ngầm nhìn đấng tối cao đang đăm chiêu ngự tọa trên thư án chạm trổ đầu rồng kia.

Khanh Liêu hoàng đế không hề có mặt trực tiếp ở đó, lẽ dĩ nhiên không thể tường tận bằng những người trong cuộc; nhưng không vì thế mà Người có ý định sẽ dựa vào lời khai của Thượng Tiễn Lô Mẫn hay Triệu Mạc, bởi Người cho rằng kẻ buộc tội và kẻ bị buộc tội lí lẽ bao giờ cũng trái ngược nhau, có nghe chỉ thêm rối rắm mà thôi. Khanh Liêu hoàng đế suy nghĩ hồi lâu, quyết định ra lệnh cho người dẫn những binh sĩ may mắn không bị độc tính chi phối như Thượng Tiễn Lô Mẫn tới đây. Đúng lúc ấy, ngoài cửa vọng vào tiếng thưa non nớt của Trác Vũ Hạo:

- Bẩm phụ hoàng, Vũ Hạo ở đây là muốn xin phụ hoàng cho phép nhi thần được tham gia vào sự việc lần này. Nhi thần biết tuổi đời còn nhỏ, kinh nghiệm càng không dám so sánh với ai nhưng vẫn mong được phụ hoàng ban một cơ hội đứng trong điện Khả Nhiên.

Cả ba người đều ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của Trác Vũ Hạo. Tuy chàng thông minh xuất chúng nhưng vì bản tính còn ham chơi nên chưa bao giờ quan tâm đến quốc gia đại sự, vậy thì nguyên do nào dẫn chàng tới đây, lại còn tha thiết muốn được tham gia chứ không đơn thuần chỉ để thỏa mãn bản tính tò mò như Trác Hương Hằng hay Trác Dạ Hàn?

Người luôn đánh giá rất cao Trác Vũ Hạo, lại hiểu rõ tính cách chàng nên mới chắc chắn Vũ Hạo sẽ không gây ra bất kỳ rắc rối cũng như trở ngại nào trong quá trình xét xử, vốn đã định đồng ý, nhưng vẫn thận trọng kiểm tra thêm bằng một câu hỏi nữa:

- Con đến đây là để đứng xem trăm phán xét, đối chất với Thượng Tiễn tướng quân, buộc tội hay giải oan cho Triệu giám quân?

- Bẩm phụ hoàng, muốn nhìn nhận đúng một sự việc nào trước hết phải thấu hiểu hết cái lí lẽ nằm trong đó. Bây giờ nhi thần mới chỉ là người ngoài cuộc, chưa biết ai đúng ai sai; nếu phụ hoàng cho nhi thần một cơ hội, nhi thần nhất định sẽ phát huy hết khả năng, người có tội thì tìm cách buộc họ nhận tội, kẻ có công mà không được công nhận thì giúp người ta được công nhận, tùy từng trường hợp mà hành xử cho đúng lí đúng đạo.

- Nói hay lắm. Đừng để trăm thất vọng. - Khanh Liêu hoàng đế khẽ cười, ánh mắt vòng ra sau lưng Vũ Hạo. - Còn dẫn theo bạn đến cùng sao?

Trác Vũ Hạo biết phụ hoàng đã trông thấy Triệu Tử Mai. Chàng hít một hơi thật sâu, đột ngột nắm lấy tay Tử Mai rồi kéo nàng vào.

- Mai nhi. - Triệu Mạc kinh ngạc kêu lên. - Sao con lại ở đây?

- Phụ thân ! - Triệu Tử Mai vung tay khỏi Vũ Hạo, nhào đến ôm lấy phụ thân.

Khanh Liêu hoàng đế vốn nổi tiếng coi trọng lễ nghi thì không hề lên tiếng, ngược lại, Thượng Tiễn Lô Mẫn có vẻ rất tức giận, quay sang hỏi

Vũ Hạo:

- Thuần vương, chuyện này là thế nào? Từ bao giờ điện Khả Nhiên trở thành nơi để ôm nhau sụt mướt, ngài còn không mau dẫn Triệu tiểu thư ra ngoài !

- Bẩm phụ hoàng, bẩm tổ thúc, Vũ Hạo bắt gặp tiểu thư đứng khóc, mà phu tử đã dạy: "làm người trước hết phải có tâm", không thể thấy có sự mà làm ngơ, nên Vũ Hạo đã hỏi chuyện, tình cờ biết được phụ thân nàng là Triệu giám quân đây bị vạ tội rất nặng. Thà rằng Vũ Hạo biết rõ giám quân có tội, Vũ Hạo sẽ giải thích và khuyên nàng "gieo gió gặt bão", "có tội phải chịu tội"; đằng này chứng cứ chưa rõ ràng, chỉ vì vài lời chủ quan từ một phía mà nhiều người khẳng định giám quân chủ mưu là không nên. Chính vì vậy, Vũ Hạo nghĩ nên đưa nàng đến đây...

Chưa để Trác Vũ Hạo dứt lời, Khanh Liêu hoàng đế đã chủ động ra dấu ngừng lại. Đoạn, Người bước xuống, đi đến trước mặt Tử Mai, hỏi:

- Tại sao người dám khẳng định phụ thân người vô tội? Người có bằng chứng gì hay chỉ dựa vào cảm tình cha con mà cố gắng bao che, nói đỡ?

Triệu Tử Mai lần đầu tiên tiếp xúc với thiên tử, lại ở trong một tình huống can hệ đến trung quan phản tặc, rất khó tránh khỏi có điểm e dè, so với khẩu khí mạnh mẽ ban nãy mà Vũ Hạo nghe quả là khác một trời một vực:

- Tiểu nữ... Bẩm bệ hạ, tiểu nữ tin... tin phụ thân không bao giờ làm điều gì trái với lương tâm của người đã phò vua tá nước mười mấy năm nay. Trước khi ra trận người còn dặn tiểu nữ, khi nào trở về sẽ nhập binh diễu hành, tiểu nữ phải nhớ dắt đệ đệ ra chúc mừng. Không lí nào một người có âm mưu phản quốc lại nói những điều như vậy cả.

- Cái gì?! Chỉ dựa vào những lời như thế thôi sao? Chỉ có như vậy mà người dám khẳng định phụ thân người vô tội? - Dường như Thượng Tiễn

Lôi Mẫn chẳng thể bình tĩnh hơn, giọng vang khắp điện. - Bệ hạ, đây không phải là lúc nên để những lời nói nhăng cuội làm xao nhãng. Tình hình đang lúc quyết định, chúng ta không có thời gian...

- Chính vì đang ở thời khắc quyết định nên chúng ta không thể có bất cứ sai sót gì. - Khanh Liêu hoàng đế cầm tay hai đứa trẻ, mỗi người một bên, dắt chúng lên thềm cao, chậm rãi nói. - Giám quân đã phụng sự trăm lâu như vậy, mười mấy năm qua chưa từng có điều tiếng xấu, nay lại vạ phải tội trạng lớn như vậy, tướng quân không thấy chút bất thường gì sao? Nếu giám quân có tội, dù thế nào cũng vẫn có tội, chỉ là ta sớm hay muộn tìm ra. Lưới trời lồng lộng, nhân sinh nhân quả khó tránh. Nhưng nếu giám quân không có tội mà ta cứ ép là có tội, chẳng phải thế vừa thiệt giám quân vừa thiệt cả trăm lãn ngài hay sao? Ba quân hùng dũng đến mấy, thiếu mất một móc xích là sức mạnh đã chẳng thể được như ban đầu rồi.

Thượng Tiễn Lôi Mẫn nghe trong lời nói vừa có ý nhân nhượng vừa có ý hoà hoãn, lại khéo tình hợp ý, chẳng thể cứ khăng khăng mà làm theo ý mình mãi:

- Bệ hạ nói phải. Là thần quá nóng vội.

- Ừm. Không sao. Tướng quân là người khăng định Triệu giám quân có tội, mời tướng quân nói chính kiến trước, cho cả Thuần vương và Triệu tiểu thư đây cùng nghe.

- Vâng. Thần xin phép. - Đoạn, Lôi Mẫn đứng thẳng người, bắt đầu trình bày. - Bẩm bệ hạ, từ khi được giao binh quyền, Triệu giám quân bắt đầu cư xử kỳ lạ. Hắn ta được lệnh triệu tập binh lực cùng những đội quân khác để đột phá căn cứ địch phía Tây Nam, ấy vậy mà không hỏi ý kiến ai đã lẳng lẳng chia đôi số quân, một nửa tiếp tục lộ trình, nửa còn lại tách đoàn trước, vòng theo lối cũ thì bị địch mai phục, tàn quân chẳng còn bằng phần mười ban đầu. Lí giải cho hành động điên rồ này là gì? Còn nữa. Phu nhân và ngoại thích của Triệu giám quân đây có họ hàng với hoàng thất

Mặc Song, nhờ đâu giám quân đã bị triều đình bên đó dụ dỗ, vì ham lợi lộc trước mắt mà bắt tay với Mặc Song phản bội Nam Vân thì sao? Chưa kể là trước đó giám quân đã xích mích khá nhiều với binh sĩ, với cả thần. Bệ hạ xem, bao huynh đệ đang quẫn quại trong đau đớn, chỉ có số ít người, và giám quân đây là không hề hấn gì, nói rằng ngẫu nhiên liệu có thỏa đáng không?

Triệu Tử Mai nghe xong mặt mũi tái mét, chẳng nói năng thêm được gì. Không phải vì lòng tin bị lung lay, chỉ bởi những lễ Thượng Tiễn Lôi Mẫn vừa nêu đều dựa trên lễ hiến nhiên; dù khó nghe hơn đi chăng nữa cũng chỉ là ý kiến chủ quan, chẳng bắt bẻ được gì, sợ rằng bây giờ nếu cố cãi chỉ tổ chuốc thêm sự nghi ngờ vào phụ thân. Nàng lo lắng nhìn phụ thân, chỉ thấy ông khẽ lắc đầu, dáng bộ bình thản như chưa nghe thấy gì, lòng cũng xuôi xuôi đôi chút. Khanh Liêu hoàng đế đợi cho Lôi Mẫn nói xong liền đưa mắt về phía Triệu Mặc ý chừng hỏi xem ông có định phản bác điều gì không.

Quả nhiên, bấy giờ Triệu Mặc mới ngẩng cao đầu, vẫn trong tư thế quỳ hai chân, nói:

- Bẩm bệ hạ, cho phép hạ quan được thưa lời này: những điều tướng quân nêu ra một nửa hoàn toàn là sự thật, nhưng nửa còn lại thì hạ quan thực chẳng biết tướng quân suy đoán từ đâu. Đúng là hạ quan ra lệnh tách nửa số quân binh trở về lối cũ, nhưng vì đó là để nhử kẻ thù ra mặt, cũng để tránh cục diện toàn quân bị tiêu diệt nếu như có mai phục.

- Xàm ngôn ! Chẳng phải với số quân như vậy, ta thừa sức để đột phá vòng vây hay sao ! - Lôi Mẫn phản bác.

- Tướng quân chớ khinh suất ! Trên đường đi hạ quan đã phát hiện có mai phục song bọn họ chưa xuất đầu lộ diện ngay, có lẽ bọn họ chuẩn bị khá kỹ, địa hình lòng chảo với hai bên cỏ cây um tùm cùng vách núi dựng đứng chỉ lợi địch thiệt ta, dù chúng ta có ba đầu sáu tay cũng khó lòng thoát

nổi, ta mới nghĩ ra cách chia đôi số quân. Khi ấy xảy ra hai trường hợp. Thứ nhất, địch cũng sẽ chia thành hai. Sau mấy trận ở giáp ranh hai nước ta đã tiêu diệt khá nhiều lực lượng địch, chắc hẳn số đông sẽ rút về cố thủ ở những vùng trọng yếu, suy ra mai phục lần này quân lực không mạnh, chỉ nhờ địa hình hiểm trở và phục kích bất ngờ để đánh ta, nếu như chúng chia quân ta sẽ có nhiều cơ hội chống trả hơn. Thứ hai, địch tập trung tiêu diệt một nhóm trước, nhóm còn lại có cơ hội thoát thân, chỉ tổn thất một nửa. Hơn nữa, nếu có thể, bọn họ sẽ thừa cơ đánh úp, cứu nguy quân ta, chuyển bại thành thắng chỉ trong chốc lát. Tất cả lí do để hạ quan liệu mình hành động như vậy chỉ có thể. Hạ quan và một số binh sĩ huynh đệ khác có thể lí giải rằng nhờ cao số nên may mắn tránh được nạn cũng chẳng phải điều cao siêu quá mức gì, như ngài nói, ngẫu nhiên. Còn về việc tướng quân đánh đồng phu nhân hạ quan là người Mặc Song với hạ quan theo Mặc Song phản quốc là hoàn toàn vô căn cứ, chỉ cho thấy cái nhìn phiến diện và bảo thủ của tướng quân mà thôi.

Trác Vũ Hạo ngồi trong lòng phụ hoàng, chăm chú lắng nghe không sót một từ, gương mặt non nớt cũng ra dáng người đang trầm tư suy nghĩ lắm. Trước đây, mỗi lần nhìn trộm phụ hoàng giải quyết những chuyện thế này, chàng cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ Người, chỉ muốn sau này cũng được ngồi tại điện Khả Nhiên mà phán xử kẻ có tội; hôm nay, khi được đích thân tham gia chàng mới biết người đứng ở cương vị như phụ hoàng thật ra rất áp lực, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng đủ khiến đầu người này giữ hay mất trong vòng nốt nhạc. Hơn nữa chỉ được nghe người khác thuật lại mà không được tận mắt chứng kiến sự việc, đầu óc trước sau đều mơ hồ, khó tìm ra mấu chốt nếu người nghe không chú ý.

Khanh Liêu hoàng đế liếc thấy sắc mặt khó coi của Tử Mai, biết ngay nàng chẳng thể tìm được điều gì để phản bác lại liền ban ngồi, đoạn vỗ đầu Vũ Hạo, hỏi:

- Hạo nhi, Triệu tiểu thư nhường lời lại cho con rồi, con thấy thế nào?

- Con... con nghĩ trước hết nên cho gọi những binh sĩ không bị nhiễm bệnh vào đây, có lẽ chúng ta sẽ tìm thêm được chút manh mối nào đấy.

- Ủm, trẫm đã cho cách ly bọn họ rồi, sẽ giải tới ngay thôi.

Tầm khoảng hai chục người vẫn mang quân phục, riêng mũ sắt và vũ khí đã bị tước bỏ xếp thành đống, cùng dàn hàng ngang quỳ gối trước sân điện Khả Nhiên.

- Bẩm bệ hạ, tất cả đều được giữ nguyên trạng đưa tới đây.

Trác Vũ Hạo cùng những người khác theo chân Khanh Liêu hoàng đế bước ra sân. Chàng nhìn qua một lượt không thấy ai có vẻ mặt sợ hãi hay lo lắng bất thường, cũng chẳng biết nên "đánh đòn tâm lý" ra sao như những người phụ trách lấy cung thường làm. Trác Vũ Hạo ngược nhìn phụ hoàng, chỉ thấy Người im lặng, tựa hồ muốn để chàng tự thân vận động.

Một sự việc nghiêm trọng, liên quan đến quân binh chủ lực của triều đình mà phụ hoàng bằng lòng để một hài tử như chàng làm loạn, có thật không đây?!

Ý nghĩ giúp đỡ Triệu Tử Mai ban nãy đã mất đi gần hết, giờ đây, chàng chỉ muốn tạo ấn tượng tốt nhất cho phụ hoàng, để Người thấy chàng không hề thua kém Trác Dạ Hàn, vậy thôi.

- Xin tướng quân cho ta biết hôm nay quân sĩ đã làm những gì trước khi đổ bệnh.

- À, chúng ta suốt dọc đường đều ngồi trên lưng ngựa, duy chỉ có một lần nghỉ ngơi không dựng trại, mọi người quây lại ngồi nấu nướng, một số cho ngựa của đoàn ăn cỏ, uống nước.

- Có phải là những người này không?

- Có người phải, có người không phải.

Tướng mình đã lần ra manh mối nhưng rốt cuộc lại trật lất, Vũ Hạo không khỏi thất vọng. Nhưng cậu đoán chắc vấn đề chỉ nằm trong lần nghỉ ngơi đó. Bởi lẽ nếu do có người thả phấn độc hay thứ gì đó phát tán được trong không khí thì tất cả đã đều nhiễm bệnh rồi. Cũng không phải bỏ chất gì vào đồ ăn. Chắc hẳn Triệu giám quân và những người may mắn ở đây đã làm điều gì đó, một điều gì đó vô tình giúp bọn họ thoát nạn. Chàng bất chợt nhìn xuống bàn tay của bọn họ. Có người đi găng, có người quấn băng, nhưng không ai để tay trần.

- Đúng rồi, có thể là găng tay !

- Găng tay thì sao chứ? - Thượng Tiễn Lôỉ Mẫn hỏi.

- Quân binh đều trang bị giáp phục, mũ sắt, cả người đều không để lộ gì trừ đôi mắt và hai bàn tay; hơn nữa, như ngài thấy, toàn bộ những người khoẻ mạnh đều có vật bảo vệ tay, tránh tay tiếp xúc trực tiếp với mọi vật. Ta từng nghe được sư nói, không ít kẻ theo học được vì muốn chế độc, độc tính càng lớn thì cách phát hiện càng khó. Nếu đã có những loại nuốt vào, hít vào mới trúng độc thì cũng có những loại chỉ chạm tay vào cũng đủ khiến nạn nhân chóng mặt, nôn nao, thậm chí là mất mạng. Độc không chỉ vào cơ thể từ đường mũi, đường miệng mà có thể thẩm thấu qua da, đến một lúc nhất định sẽ phát tác hệt như thông thường.

Triệu Tử Mai lúc này đang đứng nép mình phía sau Triệu Mạc mới ngó ra, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, sau đó reo lên:

- A ! Có phải ý ngài là những người có đồ bảo vệ tay chính vì thế mới không ngã bệnh, còn những người khác do cầm nắm đồ có chất độc bằng tay trần nên mới...

- Chỉ là suy đoán thôi. - Chàng ngắt lời. - Nhưng như vậy cũng chưa thỏa đáng. Về Thượng Tiễn tướng quân...

Thượng Tiễn Lô Mẫn biết chàng đang nói tới điều gì. Chưa đợi ai hỏi, ông đã lôi trong túi ra hai đoạn dây vải trắng, bảo:

- Hôm nay tay ta bỗng dưng ra nhiều mồ hôi, sợ ảnh hưởng tới việc cầm nắm nên sau khi đi được một quãng đã dùng vải quấn lại. Nhưng trước đó ta vẫn để tay trần, tại sao lại không...

- Vậy vấn đề nằm ở bộ dây cương rồi. Mã binh tiếp xúc nhiều nhất với ngựa, sinh hoạt hầu như đều trên lưng ngựa, nếu không phải thường xuyên cầm nắm dây cương thì còn là gì nữa đây. Muốn biết đúng hay sai phải kiểm chứng, nếu những binh sĩ kia thực sự để tay trần, tạm coi như giả thiết của Thuần vương là đúng, ta sẽ chuyển sang kiểm tra số ngựa mà bọn họ đã sử dụng.

Khanh Liêu hoàng đế bấy giờ mới lên tiếng, lệnh cho người đi kiểm tra số binh lính còn lại. Quả nhiên như Vũ Hạo nói, bọn họ đều để tay trần, nhưng giờ quá nửa đêm đã mất mạng, số kia cũng chỉ còn thoi thóp, da dẻ xám ngoét, hơi thở phả hắt ra nặng nề từ mũi và cổ họng chắc vốn đã khô bong. Trác Vũ Hạo không chứng kiến cảnh tượng hết sức thê thảm đó, nghe người báo tin chỉ thấy hết sức vui vẻ, thầm vỗ tay hớn hờ, quay sang chỗ Tử Mai với vẻ mặt đầy tự hào và thỏa mãn.

Khi đến chuồng ngựa, Khanh Liêu hoàng đế không cho Vũ Hạo lại gần nữa. Người bảo chàng im lặng mà xem, đoạn sai người dẫn ngựa của Thượng Tiễn Lô Mẫn, của Triệu Mạc cùng một số con ngựa khác tới trước mặt bọn họ. Chỉ thấy đám lính tay đeo găng, mỗi người cầm chiếc khăn và một bát nước, nhúng khăn cho ẩm rồi chà kỹ lên bộ dây cương. Tử Mai và Vũ Hạo còn chưa hiểu gì, đám lính đã dùng tiếp chiếc khăn đó lau đi lau lại một cây kim to gấp đôi kim khâu bình thường.

Đồng loạt mười mấy chiếc kim chuyển màu đỏ tươi như máu.

- Là độc. Bệ hạ, có kẻ bôi độc lên dây cương !

- Để tự bọn họ khai ra những kẻ nào nhận nhiệm vụ chăm sóc ngựa, cứ lấy từng nấy người đi hỏi cung, cần thiết thì tra tấn, tới khi nào có kẻ chịu nhận tội thì thôi. Còn Triệu giám quân, người cũng phải cách ly cho tới khi biết chính xác kẻ nào chủ mưu.

Trác Vũ Hạo chẳng còn nhớ sau đó xảy ra những gì tiếp theo, điều duy nhất tới tận bây giờ vẫn còn hiện hữu trong trí óc chàng chỉ còn là gương mặt vô cảm của phụ hoàng khi ấy. Người có hài lòng về chàng không, hay Người chỉ đang chú ý xem ai là kẻ đã to gan lớn mật đầu độc cả một đội quân của triều đình, chàng chẳng rõ nữa. Chàng đã định chạy theo, nín lấy áo phụ hoàng khi Người định cất bước trở về điện Khả Nhiên, hỏi xem chàng thể hiện đã tốt chưa, đã bằng Dạ Hàn chưa, nhưng chàng rốt cuộc chẳng thể nói được điều gì.

(1) Tứ phẩm quan võ thường được gọi chung là giám quân.

(2), (3) Nơi dạy dỗ, đào tạo con cháu giới quý tộc, hoàng gia - người đứng đầu quản lí gọi là tế rừu.

*****

"Tình hận" là sản phẩm được tạo ra từ chất xám và trí tưởng tượng của ScorOct, nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, đạo nhái, bưng bê đi khắp nơi nhằm mục đích lợi nhuận và phi lợi nhuận. Nếu bạn đang đọc tác phẩm ở một web không phải là w.a.t.t.p.a.d, vui lòng trở về xem bản gốc đầy đủ theo link dẫn: <https://www.wattpad.com/story/33641819-triều-đấu-cung-đấu-tình-hận>

Table of Contents

Mục lục

Lời Nói Đầu

Chương 1: Trận Chiến Vương Quyền

Chương 2: Gậy Người Đập Người

Chương 3: Bi Kịch Niêm Lô

Chương 4: Tạm Biệt Trác Vũ Hạo

Chương 5: Thoát Biển

Chương 6: Du Hoa Hoa

Chương 7: Mánh Lối

Chương 8: Mặt Nạ

Chương 9: Lật Tây

Chương 10: Khương Công Núi Yên Châu

Chương 11: Kẻ Vạch Trần

Chương 12: Tâm Nguyên

Chương 13: Một Lần Đến Thăm

Chương 14: Kẻ Ngoại Tộc

Chương 15: Đại Điện

Chương 16: Giữ Chặt Hay Buông Bỏ?

Chương 17: Yêu Không Hối Hận

Chương 18: Hôn Lễ Không Trọn Vẹn

Chương 19: Chẳng Thế Yêu Theo Lễ Thường

Chương 20: Kết Thúc?

Chương 21: Vì Sao Làm Vua?

Chương 22: Tân Cam

Chương 23: Hôn Lễ Thực Sự

Chương 24: Người Giống Nhau

Chương 25: Chu Khắc

Chương 26: Cứu Mạng

Chương 27: Lễ Huý Nhật

[Chương 28: Định Kế](#)

[Chương 29: Mất Tích](#)

[Chương 30: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện \(1\)](#)

[Chương 31: Trác Vũ Hạo Ngoại Truyện \(2\)](#)